

Giới thiệu Vợ Yêu Của Thiếu Tá

Thể loại: Ngôn tình, Quân Nhân, Hắc Bang, HE, Sủng

Nam chính là Lôi Lạc Thần được sinh ra trong gia tộc hắc đạo nắm quyền lực tối cao trong thế giới ngầm cứ nghĩ lớn lên anh cũng sẽ đi theo hắc đạo nhưng anh lại chọn con đường quân nhân gian khổ.

Từ nhỏ thì Lôi Lạc Thần đã được ba mẹ huấn luyện nghiêm ngặt, cho đến năm anh 17 tuổi mới quyết định gia nhập vào quân đội.

Thời gian sáu năm ngắn ngủi đã đủ để anh chứng minh năng lực của mình, ngồi vững vị trí thiếu tá, nắm trong tay đội quân hùng hậu nhất Thành Phố S còn được gọi là Đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma).

Cô, con gái cưng của Mạnh Hùng và Kiều Nhi, một công chúa nhỏ nghịch ngợm, luôn được ba nuông chiều trở thành hư.

Mạnh An Nhi được lớn lên trong hoàn cảnh, muốn gì được nấy.

Chỉ cần đó là điều cô muốn thì ba cô nhất định sẽ cho cô.

Nhưng chỉ một thứ dù Mạnh An Nhi có tiền hay quyền cũng không lấy được.

Đó chính là tình yêu của Lôi Lạc Thần.

Sau một nỗi đau thương xé lòng, cô công chúa nhỏ ngày nào đã trở nên mạnh mẽ không còn yếu đuối như xưa.

Liệu anh và cô qua bao nhiêu trắc trở cuối cùng có được ở bên cạnh nhau không?

Cảm ơn các em ủng hộ chị.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sinh nhật

Hôm nay dường như mặt trời đã mọc ở hướng Tây, cô công chúa xinh đẹp thường ngày không đến giờ cơm trưa sẽ không thức dậy.

Vậy mà hôm nay trời vừa hừng sáng cô gái đã diện lên cái đầm dài màu trắng tinh khiết, nhìn thật xinh đẹp y như một thiên thần đáng yêu.

Cô gái đứng trước tấm gương lớn trong phòng ngủ rộng thênh thang, ngắm nhìn mình từ trên xuống dưới, mái tóc dài óng ánh xoa đến thắt lưng phối hợp cùng với cây cài tóc màu hồng phấn được đính vào hình con bướm nhìn vừa đơn thuần vừa trong sáng.

Gương mặt kiều diễm phủ nhẹ lớp phấn mỏng, đôi môi mềm mại màu hoa anh đào càng khiến cô tỏa sáng dưới ánh đèn chùm pha lê treo trên trần nhà.

Vào lúc người nhà cùng với người giúp việc còn chưa tỉnh giấc, cô gái đã ăn mặc chỉnh tề từ tầng ba của ngôi biệt thự rộng lớn đi xuống, cô tao nhã ngồi xuống ghế sofa hình vòng cung, được làm bằng da Italy màu trắng toát mềm mại, tại phòng khách rộng lớn,

cái bàn cafe thủy tinh độc nhất vô nhị do mẹ cô đích thân thiết kế, phản chiếu lại ánh đèn trên trần nhà phát ra tia sáng lấp lánh trước mắt cô.

Cô gái thật kiên nhẫn chờ người mà cô đã mong đợi từ lâu, mặt trời bên ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào đã hé lên, tỏa ra tia sáng rực rỡ màu vàng cam chiếu thẳng vào người cô gái trẻ.

Cô gái chờ rất lâu, rất lâu nhưng người cô mong đợi vẫn chưa xuất hiện.

Phòng khách yên tĩnh lúc này đã trở nên nhộn nhịp, mấy người giúp việc bắt đầu công việc thường ngày của bọn họ.

Người qua kẻ lại nhìn thấy cô công chúa liền cúi đầu cung kính chào một cái, rồi tiếp tục công việc hàng ngày của mình.

Đợi đến giữa trưa lúc ánh mặt trời lên đến đỉnh đầu, trong lòng thất vọng tràn trề cô gái lặng lẽ bước ra vườn hoa rộng lớn trước nhà.

Ngoài trời thật mát mẻ, ngọn gió mùa thu tươi mát thổi ngang qua người cô gái, khiến mái tóc dài màu đen óng ánh di chuyển nhẹ nhàng theo con gió.

Cả năm cô chỉ chờ đợi mỗi có ngày này, cô ngồi đóng đưa thân thể mảnh mai trên chiếc ghế xích đu bằng gỗ do ba đóng trước vườn hoa, ánh mắt mong chờ nhìn ra cổng lớn của ngôi biệt thự Mạnh Viên.

Trong lúc cô chăm chú nhìn ra cổng lớn, từ phía sau truyền đến giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ.

- An Nhi, con đừng chờ nữa.

Chắc có lẽ Lạc Thần bận chuyện nên không đến được.

Mạnh An Nhi đã chờ Lôi Lạc Thần từ sáng sớm, hôm nay là ngày sinh nhật của cô.

Cô xoay đầu lại nhìn về nơi phát ra âm thanh ngọt ngào kia.

Nhìn thấy ba, người đàn ông với vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, gương mặt anh tuấn nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén tiềm ẩn sự trầm tĩnh, chiếc bông tai màu đỏ sẫm lúc ẩn lúc hiện dưới mái tóc ngắn gọn màu rượu đỏ của ba càng tôn lên sự nguy hiểm trên gương mặt ba.

Bàn tay cường tráng đeo chiếc nhẫn bạc kim hình con sói, thân nhiên chòang qua vòng eo nhỏ nhắn của mẹ, đầu mẹ chậm rãi từ trong biệt thự bước tới gần cô.

Trong lòng cô luôn cho rằng mẹ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này, vì luôn được ba yêu, tuy tuổi mẹ đã gần bốn mươi nhưng vẫn giữ được nhan sắc trẻ đẹp kiều diễm của ngày nào.

Đối diện với mẹ cô có cảm giác, đó là hình ảnh của chính mình ở thời điểm hai mươi năm sau, cô và mẹ giống nhau y như đúc, thảo nào ba lại yêu thương nuông chiều cô như vậy, vì trong cô ẩn chứa hình bóng của mẹ.

- Mẹ, anh Lạc Thần đã hứa với An Nhi mỗi năm đến ngày sinh nhật của con, anh ấy sẽ đem bánh kem đến tặng cho con!

Mạnh An Nhi nhìn ba mẹ nói, anh đã hứa thì phải giữ lời.

Mạnh Hùng nhìn Kiều Nhi lắc đầu trong vẻ bất lực, trước hoàn cảnh mưa bom bão đạn một cái nhíu mày anh cũng không có, nhưng với người phụ nữ trong lòng và đứa con gái yêu quý anh luôn là kẻ thua cuộc.

Mạnh Hùng yêu thương nhìn đứa con gái bảo bối giải thích.

- An Nhi, con phải hiểu bây giờ Lạc Thần đã lớn, cậu ấy còn có chuyện riêng cần phải giải quyết.

Lời hứa lúc nhỏ sao con lại để tâm.

Kỳ thật Mạnh An Nhi cũng biết điều này nhưng cô đã quen, mười mấy năm nay, năm nào vào ngày sinh nhật của cô dù anh có bận đến đâu cũng tranh thủ đến bên cạnh cô.

Nhưng không biết vì sao hôm nay anh lại không tới, hôm nay đối với cô là một ngày vô cùng quan trọng.

Cô đã tròn 16 tuổi, cô muốn nói với anh rằng cô đã trưởng thành, đã hiểu chuyện muốn trở thành bạn gái của anh.

- Con không cần biết!

Anh Lạc Thần có bận đến đâu cũng không thể quên được ngày sinh nhật của con.

Mạnh An Nhi nói đến đây, thân thể mảnh mai đứng lên khỏi chiếc ghế xích đu, bước đến bên cạnh Mạnh Hùng và Kiều Nhi.

Cô vươn đôi tay mềm mại của mình, nắm lấy tay ba lay nhẹ nhẹ.

- Ba, An Nhi không cần biết ba phải tìm anh Lạc Thần đến đây cho con.

Mạnh An Nhi giận dữ nói, từ trước đến giờ chỉ cần đó là thứ cô muốn ba nhất định sẽ tìm mọi cách để cho cô.

Kiều Nhi nhìn đứa con gái rồi nhìn sang Mạnh Hùng.

- Đó, anh thấy chưa?

An Nhi đã bị anh dung túng đến hư.

Kiều Nhi nói xong ánh mắt không vui đang nhìn Mạnh Hùng chuyển sang con gái.

- An Nhi con đã lớn, cũng nên hiểu tình cảm không thể nào ép buộc được.

Kiều Nhi không cần đứa con gái nói, cô cũng biết thứ tình cảm An Nhi dành cho Lạc Thần là gì.

Không phải chỉ đơn thuần là tình cảm giữa anh em.

Mạnh An Nhi không chịu nghe theo lời của mẹ mạnh miệng nói.

- Mẹ, con biết trong lòng anh Lạc Thần cũng có con.

Con phải đi tìm anh ấy hỏi cho rõ.

Mạnh An Nhi nói xong liền chạy nhanh vào trong biệt thự.

Mạnh Hùng đau lòng bước theo đứa con gái bảo bối, đột nhiên bàn tay mềm mại của Kiều Nhi vươn tới nắm lấy tay anh, chặn anh lại.

Mạnh Hùng quay đầu nhìn vào người phụ nữ anh yêu thương nhất, nhìn thấy Kiều Nhi lắc đầu, ý bảo anh đừng đi.

Đối với anh, Kiều Nhi và hai đứa con là quan trọng nhất, chỉ cần nghĩ đến An Nhi bị tổn thương, anh liền cảm giác bất an trong lòng.

Kiều Nhi nhìn thấy sự đắn đo trong ánh mắt anh, cô nhẹ giọng nói.

- Hùng, con gái đã lớn cũng đến lúc anh nên buông tay, để đứa con gái tự giải quyết chuyện riêng của mình.

Nghe Kiều Nhi nói vậy sắc mặt của Mạnh Hùng trầm xuống, anh nhíu mày ngẫm nghĩ rất lâu, mặc dù anh không muốn buông tay, nhưng anh biết Kiều Nhi nói đúng, anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ cho An Nhi.

Đã đến lúc An Nhi bước ra trường đời, học cách tự mình đối đầu với sự khó khăn, để đứa con gái biết được cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận lợi như ở trong tầm bảo vệ của ba, thế giới bên ngoài rất nhiều mưu mô cạm bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Quân trường hùng tâm

Mạnh An Nhi bước nhanh lên phòng, cô không tin Lôi Lạc Thần không có tình cảm với cô.

Từ nhỏ đến lớn anh là người yêu thương cô nhất, luôn ở bên cạnh bảo vệ cô.

Thế nhưng hai năm nay mọi chuyện bắt đầu thay đổi, từ lúc anh gia nhập vào quân đội thời gian hai người gặp nhau càng lúc càng ít hơn.

Cô muốn anh biết cô yêu anh, yêu anh từ lúc cô chỉ tám tuổi.

Ở thời điểm đó cô cho rằng mình sinh ra, là đã thuộc về anh.

Mạnh An Nhi vừa bước vào trong phòng ngủ liền đi thẳng đến phòng bên cạnh được thông với phòng cô, nơi cô đặt tất cả trang phục, giày, nữ trang, phụ kiện, hàng trăm cái ví đắt tiền, đủ màu đủ kiểu của những thương hiệu nổi tiếng nhất trên toàn thế giới.

Căn phòng nhìn vào y như một cửa hàng thời trang cao cấp, những mẫu mới vừa được tung ra thị trường liền được nhân viên cửa hàng đưa đến biệt thự Mạnh Viên cho mẹ và cô.

Ánh mắt yêu thương nhìn vào cái ví màu hồng của thương hiệu YAN được trưng bày chính giữa nơi trọng tâm, sự yêu quý của cô dành cho chiếc ví Yan này không ở giá trị của nó mà là vì đó là quà sinh nhật của Lôi Lạc Thần tặng cho cô năm 14 tuổi, nên trong lòng cô nó là vô giá.

Cô cầm lấy chiếc ví YAN màu hồng bước nhanh ra khỏi biệt thự Mạnh Viên, trong lòng ôm hy vọng rằng hôm nay sẽ là ngày cô và anh chính thức ở bên cạnh nhau.

Mạnh An Nhi ngồi vào trong chiếc xe Cadillac màu đen, được tài xế riêng kèm cận vệ lái xe đưa cô đến quân trường Hùng Tâm, quân trường lớn nhất của Thành Phố S.

Chiếc xe đắt tiền cao quý tỏa ra khí chất kiêu ngạo không thua gì với chủ nhân của nó, chậm rãi tiến vào khu quân trường.

Xung quanh được lắp đặt rất nhiều máy camera giám sát, xe vừa tiến vào phạm vi quân trường liền được giám sát chặt chẽ.

Xe dừng lại trước cổng lớn hoành tráng, Mạnh An Nhi ngược mắt nhìn lên trên, nhìn thấy mười mấy khẩu súng tự động đang nhắm thẳng vào xe cô, trong lòng thật tán thưởng sự phòng bị của nơi này.

Quân trường Hùng Tâm chứa đựng nhiều cơ mật của quốc gia nên nơi này được liệt kê vào nơi nguy hiểm, người không phận sự tuyệt đối không được bước chân vào phạm vi xung quanh quân trường.

Sau khi tên quân nhân với gương mặt hình sự, tay cầm khẩu súng trường chứng thực được thân phận của Mạnh An Nhi, con gái của Mạnh Tổng người chuyên cung cấp vũ khí cho quân đội.

Người quân nhân mới an tâm ra hiệu cho đồng đội mở cánh cổng lớn cho chiếc xe Cadillac tiến vào trong.

Chiếc xe Cadillac sang trọng từ từ tiến vào khu kiểm soát, nơi chiếc xe cùng với người ngồi trong xe được kiểm tra bằng thiết bị công nghệ tối tân nhất gọi là Eye scan, một bộ máy x ray lăn rà xét từng góc cạnh trong chiếc xe và người để đảm bảo không có vũ khí hay vật nguy hiểm được mang vào khu quân doanh.

Xe vừa dừng lại trong bãi đỗ xe, Mạnh An Nhi đã nhanh chóng bước xuống, cô vội vàng đi đến quân doanh.

Theo thường lệ vào giờ này Lôi Lạc Thần sẽ cùng đám thuộc hạ huấn luyện.

Mạnh An Nhi trong lòng vui vẻ đi thẳng đến khu tập luyện lần trước anh đưa cô đến, ánh mắt sáng ngời tìm kiếm bóng dáng quen thuộc cao lớn trong đám quân nhân đang hằng say luyện tập.

Mạnh An Nhi thất vọng trong lòng khi tìm mãi cũng không thấy anh đâu, nụ cười rục rờ trên khóe môi cô tắt ngúm, trong lòng cảm thấy hụt hẫng chưa từng có.

Nhất Minh cánh tay đặc lực của Lôi Lạc Thần, nhìn thấy cô liền bước tới ân cần hỏi.

- Mạnh Tiểu thư, cô đến tìm Thiếu Úy Lôi?

Mạnh An Nhi nhìn anh gật đầu, lúc trước khi Lôi Lạc Thần đưa cô vào quân doanh chơi, cô đã từng gặp qua anh nhưng chưa một lần nhìn kĩ.

Ánh mắt lấp lánh quan sát người đàn ông trước mặt từ trên xuống dưới.

Anh sở hữu gương mặt nam tính điển trai, làn da màu đồng xăn chắc, mái tóc ngắn gọn, vì luyện tập nên những giọt mồ hôi còn đọng lại trên trán và tóc, chảy dầu xuống mặt anh.

Mạnh An Nhi thầm đánh giá Nhất Minh, tuy anh xuất sắc nhưng nếu so với anh Lạc Thần của cô thì còn thua xa.

Sau khi quan sát xong Nhất Minh, cô liền hỏi anh.

- Nhất Minh, Anh Lạc Thần đang ở đâu?

Nhất Minh nghe vậy cười cười tay bắt giắc vươn lên gãi gãi đầu, anh thật không ngờ cô lại nhớ tên anh.

- Thiếu Úy đang dự một cuộc họp quan trọng với Thiếu tướng, hay để tôi đưa Mạnh Tiểu thư vào khu giải lao chờ anh ấy.

Nhất Minh nói xong liền dẫn đường đưa Mạnh An Nhi đi về khu vực giải lao.

Doanh trại quân đội được chia ra nhiều khu vực khác nhau, một khu là ký túc xá nam một bên nữ một bên.

Một khu là nơi tập luyện, một khu là nơi tàng trữ vũ khí, một khu dành riêng cho quân nhân thư giãn giải trí.

Văn phòng chính được đặt ngay chính giữa dùng để diễn ra những cuộc họp quan trọng, nơi cấp trên trực tiếp phân phối mệnh lệnh đến cấp dưới.

Trên đường đi tìm Lôi Lạc Thần Mạnh An Nhi và Nhất Minh chạm phải Chi Huy Trưởng Cao Huy.

- Xin chào cô, tôi xin tự giới thiệu tôi là chi huy Trưởng Cao Huy.

Cao Huy vừa nói vừa đưa tay ra trước mặt bắt tay với cô, tính khí Mạnh An Nhi vô cùng kiêu ngạo ngoài những người có liên quan đến Lôi Lạc Thần ra, còn những người khác cô không hề bận tâm, dù đó có là đại Tá cũng không ngoại lệ.

Cao Huy hơi ngượng ngùng với thái độ hờ hững của cô, từ trước đến giờ mỗi khi phụ nữ nghe hân giới thiệu mình là Chi huy Trưởng liền có thái độ ân cần đối với hân.

Trong lòng hân không hề tức giận ngược lại còn có phần hào hứng, cuối cùng cũng cho hân gặp được một cô gái có cá tính mạnh mẽ.

Nhất Minh nhìn thấy ánh mắt Cao Huy nhìn Mạnh An Nhi, liền nói xen vào thay đổi bầu không khí quái đản trước mặt.

- Chúng tôi đi tìm Thiếu Úy Lôi.

Cao Huy nghe vậy liền cười tươi.

- Thật trùng hợp tôi cũng có chuyện cần gặp Thiếu Úy Lôi, vậy chúng ta cùng đi.

Mạnh An Nhi không quan tâm đến Cao Huy, vào giờ phút này cô chỉ muốn được gặp Lôi Lạc Thần.

Ba người cất bước về phía trước, Cao Huy và Nhất Minh bàn bạc về chuyện bạo loạn đang diễn ra bên Syria, Mạnh An Nhi không quan tâm đến họ đang nói gì, ánh mắt lấp lánh nhìn khắp nơi tìm anh.

Lôi Lạc Thần vừa mới dự xong cuộc họp kéo dài hai tiếng, cấp trên phái anh bay sang Syria cứu một nhóm phóng viên đang bị đám khủng bố bắt giữ làm con tin trở về Thành Phố S.

Lôi Lạc Thần trên tay cầm một sấp tài liệu cùng với một nữ quân nhân từ trong phòng họp vừa đi vừa trò chuyện.

- Cô cứ tiến hành theo kế hoạch đã định, tôi cùng với đội của mình sẽ bay sang Syria vào sáng mai.

Chúng ta hãy giữ liên lạc.

Trong lúc hai người nói chuyện, đột nhiên nữ quân nhân dừng bước chân của mình lại.

Cô nhìn anh nói.

- Thiếu Úy, huy hàm của anh bị trượt sang một bên.

Để tôi chỉnh lại cho anh.

Lôi Lạc Thần chưa kịp chặn cô gái lại, cô gái đã nâng tay chỉnh lại huy hàm.

Anh ghét nhất là người khác chạm vào người mình.

Lôi Lạc Thần vươn tay cầm lấy tay nữ quân nhân muốn ngăn cô lại, anh ghét cái cảm giác bàn tay phụ nữ sờ soạng trên người anh.

Cao Huy hiếm khi nhìn thấy Lôi Lạc Thần và nữ quân nhân có cử chỉ thân mật, anh liền nhìn Mạnh An Nhi chỉ về hướng Lôi Lạc Thần nói.

- Kia, người đó có phải là Thiếu Úy Lôi không?

Mạnh An Nhi vui mừng nhìn theo hướng Cao Huy chỉ, vừa nhìn thấy anh toàn thân cô đông cứng.

Cô không thể nào tin nổi những gì mình nhìn thấy, anh Lạc Thần cùng một nữ quân nhân có hành động thân mật.

Cô biết anh có bệnh ưa sạch sẽ, tuyệt đối không để người khác chạm vào người mình, nhất là phụ nữ.

Chỉ có cô là ngoại lệ, nhưng hôm nay anh lại thân nhiên nắm tay cô gái kia, bàn tay đang cầm chặt cái ví YAN bất giác buông lỏng ra, khiến cái ví rơi xuống mặt đất tạo ra âm thanh nặng nề.

"Bịch"

Tiếng vật gì đó rơi xuống mặt đất lôi kéo sự chú ý của mọi người.

Lôi Lạc Thần và cô gái theo phản ứng tự nhiên nhìn về nơi phát ra âm thanh kia.

Nhìn thấy Mạnh An Nhi với vẻ mặt tái xanh nước mắt lưng tròng, Lôi Lạc Thần lo lắng đẩy nữ quân nhân ra sai bước tới trước mặt cô.

- An Nhi, sao em lại ở đây?

Lôi Lạc Thần nhìn cô kinh ngạc hỏi, anh biết cô không thích đến những nơi buồn chán này, xung quanh còn thoang thoảng mùi mồ hôi nồng nặc của quân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trong lòng anh đã có người khác

Mạnh An Nhi không trả lời anh, cô giận dữ chỉ vào cô gái bên cạnh anh lớn tiếng hỏi.

"Cô ta là ai?"

Lôi Lạc Thần khó hiểu, cô ta là ai quan trọng sao?

Trong lòng anh cô ấy chỉ là một cấp dưới không quan trọng, nên anh không muốn giới thiệu với cô.

Lôi Lạc Thần không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng càng khiến Mạnh An Nhi tức điên lên.

Cô gái nhìn thấy sắc mặt muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Mạnh An Nhi, liền bước tới tự giới thiệu.

"Chào cô tôi là Thẩm Thanh, cấp dưới của Thiếu Úy Lôi."

Mạnh An Nhi bày ra vẻ mặt chán ghét đánh giá cô gái từ trên xuống dưới, nhìn cũng xinh đẹp nhưng quá nam tính không thích hợp với anh Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần còn có công vụ trên người nên không có thời gian, anh nhìn Mạnh An Nhi hỏi.

"Em đến tìm anh có chuyện gì quan trọng không?"

Nếu không, đợi tuần sau khi anh từ Syria trở về sẽ đến tìm em."

Mạnh An Nhi trong lòng không thể giấu xuống cơn giận, anh hỏi cô tìm anh có chuyện gì quan trọng không?

Chẳng lẽ anh quên hôm nay là ngày gì sao?

Mạnh An Nhi nhìn Lôi Lạc Thần phẫn nộ nói.

"Anh Lạc Thần, anh đã quên hôm nay là ngày sinh nhật của An Nhi rồi có phải không?"

Lôi Lạc Thần kinh ngạc, hôm nay là sinh nhật của em ấy sao?

Đạo này cấp trên luôn tạo áp lực đối với anh về chuyện bên Syria, anh bận ngày bận đêm nên không có thời gian để nhớ gì cả.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt áy náy, bàn tay rộng lớn vươn tới kéo cô sang một bên.

Thẩm Thanh và Nhất Minh ngỡ ngàng trước hành động của anh, Thiếu Úy lạnh lùng không thích chạm vào phụ nữ lại có hành động thân mật với Mạnh Tiểu thư.

Hai người đứng ngay người nhìn Lôi Lạc Thần kéo Mạnh An Nhi đến một nơi vắng vẻ bên ngoài khu giải lao.

Thẩm Thanh nhìn Nhất Minh.

"Tôi thật không ngờ Thiếu Úy Lôi lại có vẻ mặt dịu dàng như bây giờ."

Nhất Minh cũng không khác gì với Thẩm Thanh, thường ngày ở trước mặt bọn họ anh giống y như người máy, lạnh lùng vô cảm.

Quả thật là chuyện ngàn năm mới thấy một lần.

Lôi Lạc Thần kéo cô sang một bên, nhìn thấy không có người bên cạnh, anh cất giọng yêu thương.

"An Nhi ngoan, hôm nay là lỗi của anh em đừng giận.

Em về trước đi sau khi anh hoàn thành nhiệm vụ lần này, anh sẽ đến tìm em."

Mạnh An Nhi không chịu thôi, cô nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh.

"Anh Lạc Thần, An Nhi có chuyện muốn hỏi anh."

Lôi Lạc Thần nhìn cô gật đầu, ý bảo cô cứ hỏi đi.

Cô ngập ngừng một chút mới lấy hết dũng khí để bày tỏ tình cảm trong lòng đối với anh.

"Anh có yêu An Nhi không?"

Lôi Lạc Thần không cần suy nghĩ liền gật đầu đáp.

"Đương nhiên là anh yêu An Nhi, trong lòng anh An Nhi rất quan trọng."

Lôi Lạc Thần nhìn cô nói, lời nói của anh khiến cô vui đến khó tả.

Cô bước nhanh tới lao vào lồng ngực rắn chắc của anh, hai tay choàng qua eo anh, ôm anh thật chặt.

Anh hơi bất ngờ nhưng ngay lập tức lấy lại sự bình tĩnh, mỉm cười vươn tay vuốt ve mái tóc dài đen óng ánh của cô trầm giọng.

"Thật khờ, trong lòng anh lúc nào cũng xem An Nhi như em gái ruột của mình."

Tòan thân Mạnh An Nhi rung lên cô đứng bất động, hai tay đang ôm chặt anh bất giác buông lỏng ra.

Cái gì?

Anh xem cô như em gái ruột?

Mạnh An Nhi đau lòng đẩy Lôi Lạc Thần ra, cặp mắt ngập nước nhìn anh.

"Anh Lạc Thần, em không muốn làm em gái của anh..... An Nhi....An Nhi

không muốn."

Cô vừa nói vừa rơi nước mắt khiến lòng Lôi Lạc Thần nhói đau, anh vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô lo lắng nói.

"An Nhi em có sao không?

Em có chỗ nào không được khỏe hả em?"

Cô lắc đầu nhìn anh.

"Anh Lạc Thần, An Nhi yêu anh!

An Nhi muốn làm vợ của anh."

Lôi Lạc Thần sa sầm mặt, anh ngơ ngàng nhìn cô.

Anh chưa từng nghĩ cô lại có thứ tình cảm này đối với anh, cô còn quá nhỏ không thể phân biệt được giữa tình thân và tình yêu khác nhau ở điểm nào.

Lôi Lạc Thần im lặng trong giây lát, anh nhìn cô không biết phải nói gì.

Anh nhìn thấy cô sinh ra đời nhìn thấy cô trưởng thành, nên trong lòng cũng khó có thể phân biệt được tình cảm của mình đối với cô là gì, hướng chỉ là cô.

Lôi Lạc Thần vội về mặt vô cùng thận trọng, suy ngẫm thật lâu.

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của cô nhìn anh, anh bất đắc dĩ nói.

"An Nhi, anh và em không thể nào.

Anh là anh trai của em, chúng ta không thể yêu nhau.

Em có hiểu không?"

Mạnh An Nhi bị Lôi Lạc Thần từ chối thẳng thừng, khiến trái tim nhỏ bé không chịu nổi sự tổn thương.

Cô là người muốn gì được nấy, từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người xung quanh đều yêu thương chiều chuộng cô, nhất là anh.

Cô không chịu nổi sự đã kích này nhất là từ anh, cô luôn cho rằng nếu có ngày thế giới này sụp đổ thì anh sẽ là người duy nhất ở bên cạnh để bảo vệ cô.

"Anh Lạc Thần, trong lòng anh đã có người khác rồi phải không?"

Nên anh mới không còn yêu An Nhi nữa."

Mạnh An Nhi vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã xuống gương mặt xinh đẹp của cô.

Ngoài lý do này cô không nghĩ ra nguyên nhân gì khác đã khiến anh thay đổi.

Lôi Lạc Thần hơi kinh ngạc với lời nói của cô, về mặt tối sầm lại.

Trong lòng chỉ e là sau này khi cô gặp được phân nửa kia của đời mình, thì sẽ hối hận về chuyện của ngày hôm nay.

Nếu cô đã nghĩ vậy thì cứ xem như vậy đi, anh không muốn để cô có thêm bất kỳ hy vọng gì với anh nữa, nên quyết định nói dối.

Anh nhẹ nhàng gạt đầu ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô lúc này đã trở nên đỏ kè.

"Phải...trong lòng anh đã có người khác..."

Mạnh An Nhi kích động với lời nói của anh, cô vuron tay che lại hai tai của mình lắc đầu khóc nức nở.

"Anh đừng nói nữa, em không muốn nghe...em không muốn nghe...."

Sao anh có thể yêu người khác được?

An Nhi ghét anh.... ghét anh....."

Mạnh An Nhi vừa nói vừa khóc lóc xoay người lại chạy đi, Lôi Lạc Thần nhìn thấy cô kích động liền chạy theo sau.

Anh không ngờ sự việc lại trở nên thế này, anh còn nghĩ cô sẽ hiểu nỗi lòng của anh.

Lôi Lạc Thần vội vàng đuổi theo cô, đột nhiên điện thoại di động trong túi quần tây của anh reng lên.

"Reng...Reng...."

Anh vừa sải bước theo sau cô vừa thò tay vào trong túi quần tây lấy điện thoại ra xem, hai từ Thiếu tướng nhấp nháy trên màn hình.

Ánh mắt khó xử nhìn theo bóng lưng mảnh mai của cô, còn cái điện thoại chết tiệt trong tay không ngừng đổ chuông, anh biết Thiếu Tướng có chuyện quan trọng nên mới đích thân gọi cho anh, anh đành dừng bước chân của mình lại bắt máy.

Ngay lập tức giọng nói uy nghiêm của người đàn ông vang lên từ trong điện thoại.

"Thiếu Úy Lôi tôi có chuyện quan trọng cần gặp anh, năm phút sau anh đến phòng làm việc của tôi."

"Vâng."

Cúp máy Lôi Lạc Thần ngược mắt lên nhìn theo Mạnh An Nhi, lúc này chiếc xe Cadillac màu đen sang trọng đã chạy ra khỏi cái cổng lớn của khu quân trường Hùng Tâm.

Lôi Lạc Thần đành gạt chuyện tư sang một bên, anh tự nói với lòng.

"An Nhi đợi anh từ Syria trở về, anh sẽ đến Mạnh Viên tìm em."

Lôi Lạc Thần để điện thoại trở lại trong túi quần tây của mình, xoay người đi về hướng phòng của Thiếu tướng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhớ lại chuyện cũ

Lời của tác giả:

Chị cảm ơn các em đã ủng hộ chị bấy lâu nay, tuần sau chị và gia đình sẽ đi Mỹ du lịch 5 tuần nên thời gian đăng truyện sẽ khác với bây giờ.

Mong các em thông cảm

Love you □□□□

Mạnh An Nhi đau lòng trái tim tan nát quay trở lại Mạnh Viên, tự nhốt mình trong phòng ngủ không muốn gặp mặt ai.

Cô nằm lì trên giường lớn không ăn uống gì cả ngày, khiến Mạnh Hùng và Kiều Nhi lo lắng vô cùng.

Kiều Nhi và Mạnh Hùng ngồi bên cạnh giường, cô đau lòng nhìn đứa con gái nói ra những lời an ủi.

- An Nhi con đừng hành hạ bản thân của mình nữa, cứ tiếp tục không ăn không uống gì sẽ hại đến sức khỏe của con.

Kiều Nhi nói với giọng dịu dàng, cô nhìn thấy đáng vẻ buồn bã của đứa con gái khi quay trở về, cô biết Lạc Thần đã từ chối con bé.

Tính khí Mạnh An Nhi bướng bỉnh hơn người, cô cứng đầu không chịu nghe, tay cầm chặt tấm chăn màu hồng phấn kéo lên phủ kín đầu, không muốn nghe gì cả.

Vào giờ phút này lời nói trấn an của mọi người đều là vô nghĩa, chỉ khiến tâm tình cô kích động hơn.

Nằm trong chăn, trong đầu cô cứ hiện lên lời nói của Lôi Lạc Thần.

"Trong lòng anh đã có người khác."

Càng nghĩ trái tim cô càng đau, thì ra từ trước đến giờ là do cô suy nghĩ viển vong một mình yêu đơn phương, anh chỉ xem cô như một cô em gái.

Kiều Nhi và Mạnh Hùng ở lại thêm một lúc, biết rõ tính khí của đứa con gái hai người quyết định rời đi, để lại không gian yên tĩnh cho An Nhi tự suy nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Ngày hôm sau khi Kiều Nhi và Mạnh Hùng quay trở lại phòng của An Nhi, cô vẫn như cũ vùi mình trong tấm chăn mềm mại trên chiếc giường lớn.

Vừa nghe được có người bước vào phòng, Mạnh An Nhi liền dùng chăn trùm kín đầu lại.

Mạnh Hùng nắm tay Kiều Nhi bước tới gần giường, anh đau lòng lên tiếng trách móc.

"Hazzz.....Lạc Thần cũng thật là.....anh gọi cho cậu ấy từ hôm qua đến bây giờ nhưng không ai bắt máy."

Anh để lại tin nhắn nói An Nhi

vì cậu ấy không chịu ăn gì cả, cũng không thấy gọi lại."

Đột nhiên bàn tay mềm mại của Kiều Nhi đang nắm tay anh bất giác siết chặt lại, cô nhìn anh lắc đầu ý bảo anh đừng nói tiếp, đứa con gái đã thê thảm lắm rồi, lời nói của anh như đổ thêm dầu vào trong lửa, không giúp được gì chỉ khiến đứa con gái đau lòng hơn.

Với một người thông minh như anh sao lại không hiểu về điều này, thế nhưng anh cố tình nói vậy để cho An Nhi hiểu, Lạc Thần không yêu con bé.

Anh biết rõ tính tình của Lôi Lạc Thần, một người lạnh lùng cố chấp như cậu ấy rất khó có thể rung động trước một người.

Biết trước đoạn tình cảm này sẽ không có kết quả, thì làm sao anh có thể để đứa con gái bảo bối của mình càng lúc càng lún sâu hơn.

Mạnh An Nhi nằm im lặng trong chăn, cô biết thế nào ba cũng sẽ gọi cho anh Lạc Thần.

Vừa rồi trong lòng cô còn ôm chút hy vọng rằng khi anh biết cô vì anh nên tuyệt thực, anh sẽ đến xem cô ngay.

Nhưng lời nói của ba khiến cô tan nát cõi lòng.

Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài xuống gương mặt nhợt nhạt của cô.

Anh đã thay đổi, lúc trước chỉ cần nghe cô không được khỏe dù anh có ở nước ngoài cũng ngồi máy bay tư nhân về Thành Phố S để xem cô.

Nhưng từ khi anh gia nhập vào quân đội, mọi thứ đều thay đổi.

Tình cảm của anh, con người của anh trở nên xa cách hơn.

Cô ghét.... ghét cái quân trường Hùng Tâm chết tiệt kia, ghét cô gái tên gọi là Thẩm Thanh, người đã cướp đi anh Lạc Thần của cô.

Kiều Nhi là phụ nữ nên biết tâm trạng của đứa con gái, nhất là với An Nhi.

Từ nhỏ đến lớn An Nhi luôn có được những gì mình muốn.

Nghĩ đến đây Kiều Nhi tự trách bản thân của mình, sao mình lại nuông chiều An Nhi như vậy?

Kiều Nhi vươn tay cầm lấy tấm chăn mỏng, dùng sức kéo xuống.

Gương mặt tiêu tụy tái nhợt còn đọng lại những giọt nước mắt trong suốt của An Nhi hiện ra trước mặt hai người.

Kiều Nhi đau lòng nắm lấy tay con nhẹ giọng nói.

"An Nhi, thế giới của con không chỉ có Lạc Thần.

Sau này bên cạnh con sẽ xuất hiện rất nhiều người đàn ông, một khi con gặp được phân nửa kia của mình, con sẽ biết tình cảm của con dành cho Lạc Thần bây giờ chỉ là tình cảm giữa anh em, chứ không phải là tình yêu."

Kiều Nhi nhìn thấy hai đứa cùng nhau lớn lên, nên cô biết nếu Lạc Thần thật sự yêu An Nhi thì đã yêu từ lâu.

Mạnh An Nhi không ngờ hai từ anh em này lại thốt ra từ miệng của mẹ, chẳng lẽ mẹ cũng nghĩ như anh Lạc Thần.

"Không!

Mẹ không hiểu con, không ai ngoài bản thân con hiểu rõ tình cảm của con dành cho anh Lạc Thần là gì.

Thứ tình cảm đó, con dám chắc là tình yêu."

Mạnh An Nhi kích động nói, cô đã mười sáu tuổi không phải là trẻ con nên biết mình yêu ai.

Nhìn thấy An Nhi đau khổ lòng Mạnh Hùng rất đau, đột nhiên anh nghĩ ra một cách.

Bàn tay mạnh mẽ của Mạnh Hùng thần nhiên choàng qua vai Kiều Nhi ôm cô chặt vào lòng, anh nhìn An Nhi

hỏi.

"An Nhi, con biết vì sao Lạc Thần không yêu con không?"

Mạnh An Nhi nhìn ba lắc lắc đầu, cô thấy mình thật hoàn hảo không có lý do gì anh Lạc Thần lại không yêu cô.

Mạnh Hùng nghiêm túc giải thích.

"Ba là đàn ông, nên hiểu đàn ông nghĩ gì.

Ngoài cái nhan sắc bề ngoài, thứ đàn ông chú trọng nhất chính là tài năng và bản lĩnh.

Lấy ba làm thí dụ, lúc chưa gặp mẹ con, bên cạnh ba xuất hiện rất nhiều rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp, nào là ảnh hậu người mẫu, nhưng không một ai khiến ba động lòng.

Cho đến khi ba gặp mẹ con, ba mới biết rung động trước một người là cảm giác như thế nào.

Ngay lần gặp mặt đầu tiên, ba đã bị sự tự tin cùng với trí thông minh của mẹ con thu hút."

Mạnh Hùng nói đến đây ánh mắt yêu thương nhìn vào gương mặt điểm lệ của Kiều Nhi, cả đời này anh sẽ không bao giờ quên được cái lần đầu tiên anh gặp cô.

Mạnh An Nhi nghe ba nói vậy liền ngồi thẳng người lại, thuận tay kéo tám chân che lại phần ngực của mình, ánh mắt hiếu kỳ nhìn ba mẹ.

"Mẹ, mẹ đã làm gì đã khiến một Mạnh Tổng, phong lưu đa tình như ba để ý?"

Nghe cô hỏi vậy Kiều Nhi bất giác nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt tại quán bar Night Angel bên Paris.

Môi Kiều Nhi cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Nhìn thấy ánh mắt cùng với nụ cười hạnh phúc trên kéo môi cô, Mạnh Hùng vui vẻ kể lại.

"Mẹ con đánh cược với người ta, nếu mẹ con có thể khiến một đại ca giang hồ cam tâm tình nguyện tặng chiếc xe Lamborghini mà hần yêu quý nhất cho mẹ con, thì người đó sẽ thua cho mẹ con mười triệu đô la.

Nếu là con, con sẽ làm gì?"

Mạnh An Nhi ngẫm nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra, một đại ca giang hồ, còn là chiếc xe đắt tiền hần quý nhất.

Mạnh An Nhi nhìn hai người lắc đầu, ánh mắt thích thú nhìn ba chờ ba nói tiếp.

"Mẹ con đề nghị đấu rượu với tên đại ca giang hồ kia.

Hần nghĩ mình sẽ thắng chắc, vì từ lượng của phụ nữ thì làm sao sánh bằng được với đàn ông, nên hần không cần suy nghĩ đã đồng ý ngay.

Nhưng hần thật không ngờ, từ lượng của mẹ con vượt xa hần.

Cuối cùng mẹ con đã dễ dàng thắng được chiếc xe Lamborghini của tên đại ca giang hồ, còn thắng luôn mười triệu đô la của tên đàn ông kia."

Nghe ba kể lại chuyện trước đây của mẹ, Mạnh An Nhi khâm phục mẹ vô cùng.

Từ lúc cô hiểu chuyện đến bây giờ, trong lòng cô luôn cho rằng mẹ là một người phụ nữ dịu dàng yếu đuối, luôn được ba nâng niu trong lòng bàn tay.

Cô thật không ngờ mẹ lại thông minh như vậy.

"Lúc trước mẹ mưu mô xảo huyệt, sao bây giờ mẹ lại nhu mì như vậy?"

Mạnh An Nhi khó hiểu nhìn mẹ hỏi.

Kiều Nhi nghe con hỏi vậy cô ngược mắt nhìn Mạnh Hùng.

"Bây giờ mẹ đã có ba con, mẹ không cần phải tỏ ra mạnh mẽ nữa.

Điều hạnh phúc nhất của một người phụ nữ, chính là tìm được một người đàn ông có thể chia sẻ gánh nặng trên vai mình.

Mẹ đã tìm được, nên sẽ hưởng thụ sự yêu thương của ba con."

Kiều Nhi vừa nói vừa dùng ánh mắt yêu thương nhìn Mạnh Hùng. Mạnh Hùng vui vẻ ôm chặt cô hơn.

Mạnh An Nhi nhìn thấy ba yêu mẹ như vậy, trong lòng hâm mộ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mạnh An Nhi Rời Đi

Sau khi trò chuyện với ba mẹ, cô nằm trên giường lớn tay ôm chặt con gấu bông màu trắng cô yêu thương nhất,

Mạnh An Nhi nhìn con gấu trong lòng mình.

- Bảo Bảo này cũng nghĩ tao vô dụng lắm phải không?

Mạnh An Nhi ủ rũ nói, cô rất mệt tay chân bủn rủn không còn sức lực vì hai ngày nay cô không ăn gì cả, tuy thân thể kiệt quệ nhưng không tài nào chợp mắt được.

Cô trằn trọc cả đêm trong lòng suy nghĩ về chuyện giữa cô và Lôi Lạc Thần.

Sau một đêm dài đằng đẵng cuối cùng cô đã suy nghĩ thông suốt.

Con đường phía trước còn rất dài, cô không thể ăn không ngồi rồi ỷ lại vào tài sản của ba mẹ.

Cô sẽ khiến mọi người thu về cái suy nghĩ, thiên kim Tiểu thư của Mạnh gia ngoài tiêu tiền ra chẳng làm ra trò trống gì cả, và quan trọng hơn hết cô muốn chứng minh với anh rằng, cô xuất sắc hơn nữ quân nhân Thẩm Thanh bên cạnh anh.

Bất thành linh cánh cửa phòng ngủ được ai đó đẩy nhẹ ra.

Một cậu thanh niên trên người mặc bộ đồ ngủ thoải mái, thân hình cao lớn tuấn tú, mái tóc ngắn gọn màu rượu đỏ bước vào.

Chiếc bông tai màu đỏ sẫm phản chiếu lại với ánh trắng ngoài khung cửa sổ, phát ra tia sáng lấp lánh càng tôn lên vẻ nguy hiểm trên gương mặt cậu thanh niên.

Mạnh An Phong vội về mặt lo lắng bước đi thận trọng đến bên cạnh giường, thuận tay kéo chiếc ghế bằng gỗ tại bàn trang điểm ngồi xuống, giọng nói trầm trầm ấm áp mang theo sự quan tâm vang lên trong không gian tĩnh mịch.

- Chị hai, có phải anh Lạc Thần khiến chị đau lòng không?

Mạnh An Phong nghiêm túc nói, trong lòng cậu chị hai là người quan trọng nhất.

Mặc dù cậu mới mười bốn tuổi, nhưng nếu anh Lạc Thần thật sự khiến chị hai chịu tổn thương, cậu nhất định sẽ đến tìm anh ấy tính sổ.

Mạnh An Nhi nhìn em trai lắc đầu, cô không muốn An Phong phải lo lắng cho cô.

"Không.....không liên quan gì đến anh Lạc Thần cả."

Mạnh An Nhi nói đến đây chợt dừng lại một chút, cô vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh buốt của An Phong.

"An Phong chị đã quyết định, lúc này là lúc chị nên chú trọng vào sự nghiệp của mình."

Kỳ thực cô là chị nhưng lúc nào An Phong cũng ở bên cạnh bảo vệ cho cô.

Ánh mắt kiên quyết của chị hai khiến An Phong kinh ngạc trong lòng, từ trước đến giờ chị hai chưa từng nghiêm túc làm bất kỳ chuyện gì.

Thật sự mà nói trong lòng An Phong nghĩ, chị hai chỉ nói vậy thôi chứ tâm không kiên định.

Mạnh An Nhi suy nghĩ một chút nói tiếp.

"Tạm thời chị sẽ gạt chuyện tình cảm sang một bên, chị thấy tình yêu chỉ là vô thực, nhìn không thấy chạm không được nhưng lại khiến người ta đau đến tê tâm phế liệt.

Em nhớ nhe, đừng giống như chị hai đặt hết tình cảm của mình vào một người, rồi cuối cùng người chịu tổn thương sâu sắc chính là mình."

Cậu không biết tình yêu là gì, nhưng cậu đã nói với lòng, ngoài ba mẹ và chị hai ra trái tim này của cậu không còn chỗ trống dành cho người khác.

Ngày hôm sau cô đợi ba từ công ty trở về, trên tay cầm tách cà phê thơm ngát đi vào thư phòng.

Cô đặt tách cà phê nóng hổi còn đang bốc khói trên bàn trước mặt ba.

"Ba An Nhi mang cà phê đến cho ba dùng."

Mạnh Hùng đang chăm chú vào tập tài liệu trên tay, trong lòng còn nghĩ người bước vào thư phòng là Kiều Nhi.

Nghe được giọng nói của An Nhi, Mạnh Hùng bất giác ngẩng đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt ân cần nọt của con gái, anh nhú mày trong vẻ nghi ngờ.

"An Nhi của ba muốn gì?"

Mạnh An Nhi trẻ môi bày ra vẻ mặt không vui đi vòng qua cái bàn làm việc rộng lớn, cô vươn tay choáng qua cổ ôm chặt ba.

"Con không muốn gì cả, chỉ muốn hiểu thảo với ba thôi."

Nói xong cô áp gương mặt xinh đẹp của mình vào mặt ba.

Ba là người cô ngưỡng mộ nhất không chỉ ở sự tài ba của ba, còn ở việc ba là một người đàn ông ưu tú, công việc bắt buộc ba phải tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ, nhưng trong lòng ba chỉ có mẹ, chưa một lần xa ngã.

- Ha....ha...ha...

Mạnh Hùng cười một cách sán khoái, lúc nào đứa con gái cũng biết cách dỗ ngọt anh.

Mạnh Hùng vươn tay cầm tách cà phê, đưa đến mép môi hớp một ngụm.

"An Nhi của ba ngoan lắm."

Nhìn thấy ba vui vẻ, cô thuận nước đẩy thuyền nói ra nguyên nhân thật sự cô đến tìm ba.

"Ba con muốn đến tổng bộ của bang Bạch Hồ bên Paris, để am hiểu thêm về các loại vũ khí bang Bạch Hồ phát minh và sản xuất."

Từ lúc năm tuổi khi ba đưa cô đến tổng bộ bang Bạch Hồ chơi, nhìn thấy những loại vũ khí tối tân nhất trong lòng cô rất hiếu kỳ.

Về lại Thành Phố S chú Trần thường xuyên đưa cô đến trường đấu súng chơi.

Nhưng những khẩu súng bình thường tại trường tập luyện, không hề khơi dậy sự hứng thú trong lòng cô.

Tay Mạnh Hùng đang nâng tách cà phê lên đột nhiên khựng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn đứa con gái.

"An Nhi con thật sự nghĩ vậy?"

Mạnh Hùng chưa từng nghĩ qua An Nhi lại thích vũ khí, anh còn nghĩ đứa con gái chỉ thích dạo phố mua sắm.

Mạnh An Nhi nhìn ba gạt đầu đầy quả quyết, cô muốn rời khỏi Thành Phố S càng sớm càng tốt.

Một là vì tương lai của mình, hai là vì tránh xa Lôi Lạc Thần.

Anh đã nói thẳng rằng mình không yêu cô, cô cũng không còn lý do gì để ở lại bên cạnh anh.

Trong lòng Mạnh Hùng sung sướng vô cùng, không ngờ chiều kích tướng của anh lại có công dụng như vậy.

"Được, vậy để ba cho chú Trần sắp xếp cho con."

Mạnh An Nhi vui vẻ đặt trên má ba một nụ hôn.

"Cảm ơn ba."

Kỳ thực đáng lẽ ra khi ba đồng ý với cô, cô nên vui mới phải, nhưng không biết vì sao trong lòng lại hiện lên cảm giác lưu luyến không nỡ rời đi.

Một tuần sau, Lôi Lạc Thần từ Syria trở về.

Vừa xuống máy bay anh lập tức đến trình diện với cấp trên, sau khi báo cáo sự việc bên Syria xong, anh gấp gấp rời khỏi quân trường Hùng Tâm lái xe thẳng đến biệt thự Mạnh Viên tìm An Nhi ngay.

Lôi Lạc Thần với phong thái nghiêm nghị, trên người anh là bộ quân phục vì vội đến tìm cô nên chưa kịp thay ra, trên vai mang quân hàm thiếu úy.

Anh đứng một tay đút vào trong túi quần tây, tay còn lại cầm cái mũ lính.

Mạnh Hùng đang ở trong thư phòng bàn việc với Trần Siêu.

Được người giúp việc thông báo Lôi Lạc Thần đến, Mạnh Hùng và Trần Siêu mới từ thư phòng đi xuống.

Từ trên tầng hai, Mạnh Hùng nhìn thấy Lôi Lạc Thần đứng quay lưng về phía anh.

Dáng người Lôi Lạc Thần cao lớn, bóng lưng oai nghiêm bờ vai vững chãi quả thật xuất sắc hơn người.

Trong lòng Mạnh Hùng mong sao Lôi Lạc Thần và An Nhi có thể thành đôi, anh và Lôi Lạc Thiên mà trở thành thông gia thì còn gì bằng.

Nhưng Mạnh Hùng cũng hiểu tình cảm không thể nào ép buộc được, chỉ có thể ở ngoài cuộc giúp đỡ đương sự nhận ra tình cảm của bản thân mình.

"Lạc Thần, cậu đã về?"

Lời nói của Mạnh Hùng khiến Lôi Lạc Thần quay đầu ngược mắt nhìn anh.

Nhìn thấy Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thần thăm quan sát, bác Mạnh lúc nào cũng phong độ như vậy.

Lôi Lạc Thần gật đầu cung kính đáp.

"Sáng nay con mới từ Syria trở về Thành Phố S."

Lôi Lạc Thần lịch sự nói, anh không phải là loại người biết ăn nói nên đi thẳng vào vấn đề.

"Hôm nay con đến để tìm An Nhi."

Mạnh Hùng không hề kinh ngạc mọi chuyện diễn ra đều nằm trong kế hoạch của anh, anh tao nhã ngồi xuống chiếc ghế sofa trước mặt Lôi Lạc Thần.

Mạnh Hùng ngồi với tư thế hết sức nhàn nhã, chân này bắt chéo chân kia.

Tay theo thói quen rút ra một điếu cigar cuba.

Trần Siêu ngay lập tức khom tới mời lên điếu cigar cho anh.

Mạnh Hùng chậm rãi hít vào một hơi thật sâu, từ từ phun ra làn khói đen dày đặc cất giọng trầm khàn.

"Tuần trước An Nhi ra nước ngoài du học."

Chắc một thời gian dài sẽ không trở về Thành Phố S."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lôi Lạc Thần Phiền Muộn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nét mặt của Lôi Lạc Thần hơi biến động nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục lại thần sắc lạnh lùng của thường ngày, anh nhìn Mạnh Hùng cúi đầu một cái.

"Con biết."

Lôi Lạc Thần nói xong liền xoay người rời đi.

Trần Siêu khó hiểu nhìn theo bóng lưng của anh.

"Chủ nhân, thằng bé này đang nghĩ gì?"

Trần Siêu không hiểu thái độ bất cần của Lôi Lạc Thần là sao.

Trần Siêu nhìn thấy An Nhi lớn lên nên trong lòng xem An Nhi như con gái ruột của mình.

Trần Siêu biết tình cảm An Nhi dành cho Lôi Lạc Thần, nên trong lòng khó chịu khi nhìn thấy thái độ thờ ơ của Lôi Lạc Thần đối với An Nhi.

Mạnh Hùng lắc đầu ánh mắt thâm thúy nhìn theo bóng lưng vạm vỡ của Lôi Lạc Thần.

"Chuyện tình cảm thì phải để hai đứa trẻ tự giải quyết."

Người ngoài như chúng ta có muốn nhún tay vào cũng không được."

Trần Siêu cũng hiểu, nhưng nhìn thấy An Nhi đau lòng anh cảm thấy xót xa.

Về đến căn cứ quân trường, Lôi Lạc Thần đi thẳng đến trường luyện tập.

Bước vào trong khu vực tập bắn, lính gác cửa liền nhận ra anh.

"Thiếu Úy Lôi."

Hắn cúi đầu cung kính hành lễ quân nhân, tay ấn vào nút mở cửa mời Lôi Lạc Thần vào.

Cánh cửa tự động bằng sắt lập tức được mở ra, Lôi Lạc Thần nhìn hắn lạnh lùng gật đầu một cái rồi đi thẳng vào trong.

Anh chọn cho mình khẩu súng lục Beretta 92FS, vừa ngắn vừa gọn với tầm bắn xa từ 50m đến 100m, anh theo trình tự mang vào thiết bị an toàn.

□

Lôi Lạc Thần cầm trên tay khẩu súng,

đứng trước tấm bia tròn cách anh một trăm mét, trên người anh tỏ ra khí thế oai nghiêm gương mặt tuy lạnh lùng không biểu cảm nhưng lại thoát lên vẻ điềm nhiên pha lẫn sự kiêu ngạo.

Với người bình thường thì bắn trúng tấm bia ở khoảng cách một trăm mét đã là việc khó huống hồ gì là bắn trúng trọng tâm, nhưng đối với Lôi Lạc Thần một xạ thủ, khoảng cách một trăm mét không thể làm khó được anh.

Anh nhắm thẳng vào dấu chấm màu đỏ rất nhỏ phía trước, tay ấn vào cò súng không ngừng nã đạn.

Từ biệt thự Mạnh Viên trở về tâm trạng của anh không thoải mái chút nào, tồi tệ hơn hết chính bản thân anh cũng không biết đó là vì lý do gì, anh chỉ biết trong lòng anh lúc này cảm thấy phiền muộn vô cùng.

"Pằng.....pằng.....pằng....."

Sau khi bắn xong, Lôi Lạc Thần thành thạo tháo ra hộp tiếp đạn, đặt khẩu súng và hộp tiếp đạn song song với nhau trên cái khay bên cạnh, ngón trỏ ấn vào cái nút màu trắng bên phải.

Cái bia tròn từ từ tiến đến gần anh, Lôi Lạc Thần nhún mày không hài lòng, anh đã bắn lệch một phát, không trúng trọng tâm.

Bàn tay mạnh mẽ nâng lên, ngón tay thon dài sờ vào vết tròn ngoài trọng tâm trên tấm bia.

Từ khi gia nhập vào quân đội, anh chưa từng bắn hụt phát nào, hôm nay là lần đầu tiên.

Lôi Lạc Thần trong lòng phần nộ, cuộn tròn nắm đấm thẳng tay đấm mạnh vào bức tường màu trắng trước mặt.

Sức lực của anh khiến người khiến bức tường bị nứt ra, những khớp xương tay cũng vì vậy nên bị thương, rỉ ra những giọt máu màu đỏ sẫm.

Tên quân nhân canh cửa nghe được tiếng động lạ bên trong, hoảng hốt chạy vào.

Vừa bước vào cửa hắn nhìn thấy cảnh Lôi Lạc Thần trút giận lên bức tường vô tội, hắn tự giác lui ra ngoài.

Ai nấy đều biết tính khí của Thiếu Úy nên hắn không dám quấy rầy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cũng đã bốn năm.

Bốn năm nay thành tích của Lôi Lạc Thần vượt trội hẳn, từ Thiếu Úy Lôi Lạc Thần ngồi lên vị trí Thiếu Tá, trên vai anh gánh không biết bao nhiêu quân hàm anh dừng.

Lôi Lạc Thần nắm trong tay một đội ngũ tinh anh, có biệt danh đội đặc nhiệm Phantom cũng chính là Bóng Ma, thành viên trong đội được đích thân Lôi Lạc Thần tuyển chọn, một khi Bóng Ma xuất hiện, thì nhiệm vụ giao phó nhất định sẽ được hoàn thành.

Đứng trước thao trường, một nhóm người đứng với tư thế quân nhân chào cấp trên, mới vừa dự xong một buổi họp quan trọng với Đại Tướng.

Lôi Lạc Thần cùng cấp dưới nhìn thấy cấp trên liền nghiêm trang đặt tay trước trán, làm động tác chào với lòng bàn tay hướng ra ngoài.

Thượng Tá và Trung Tá cấp trên trực thuộc của Lôi Lạc Thần, nhìn bọn quân nhân trước mặt nói.

"Cấp trên vừa mới nhận được tin tức, vào tháng chín khi diễn ra hội nghị thượng đỉnh ASEAN, một nhóm khủng bố sẽ âm thầm đặt chất nổ để giết chết những nhà lãnh tụ có mặt trong buổi hội nghị.

Cấp trên ra lệnh chúng ta sẽ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của những vị quan chức trong dự kiện."

Lôi Lạc Thần nhìn cấp trên nâng tay đặt trước trán, một chân nâng lên rồi dậm mạnh xuống, nhận lệnh.

"Dạ, chúng tôi sẽ làm hết sức mình, không khiến Thượng Tá thất vọng."

Thượng Tá hài lòng, ông gật đầu một cái rồi nói tiếp.

"Để hỗ trợ các người, cấp trên đã mời đến chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới, để giúp các người một tay.

Chuyên gia vũ khí sẽ dạy cho các người cách cỡ bom và cách ứng phó với những vũ khí tối tân nhất, bao gồm cả vũ khí sinh học."

Nghe Thượng Tá nói vậy, Nhất Minh tò mò, anh ghét sát vào mặt Thẩm Thanh thì thảo.

"Cô biết chuyên gia vũ khí này là ai không?"

Thẩm Thanh nhìn Nhất Minh lắc đầu, cô chưa từng nghe qua.

Hai người bắt gặp ánh nhìn băng lạnh của Lôi Lạc Thần, liền tập trung tinh thần nhìn về phía Thượng Tá.

Sau khi Thượng Tá và Trung Tá rời đi, Nhất Minh bước tới hỏi Lôi Lạc Thần.

"Thiếu Tá, anh biết chuyên gia vũ khí được đích thân Đại Tướng mời đến là ai không?"

Là nam hay nữ?"

Thẩm Thanh khinh thường lườm Nhất Minh một cái, trong lòng thật ghét cái tính càn rỡ của Nhất Minh.

"Đúng là một kẻ háo sắc.

Chắc trong lòng anh cầu nguyện chuyên gia vũ khí là nữ lắm có phải không?"

Nhưng theo tôi được biết đa phần những người làm việc mạo hiểm này đều là nam.

Sorry đã khiến anh thất vọng!"

Thẩm Thanh nhìn Nhất Minh bày ra vẻ mặt chán ghét, nói xong liền xoay người rời đi bỏ lại Nhất Minh với một bụng đầy tức giận.

"Kỳ Sơn cậu thấy không?"

Thái độ của cô ta thật khó ưa, hèn gì đến giờ vẫn chưa có bạn trai."

Nhất Minh và Kỳ Sơn là hai thuộc hạ trung thành, theo bên cạnh Lôi Lạc Thần nhiều năm.

Kỳ Sơn nhỏ hơn Lôi Lạc Thần hai tuổi tên thật là Lôi Lạc Sơn, con trai của Lôi Lạc Khánh.

Nói cho chính xác là anh họ của Lôi Lạc Thần, nhiệm vụ của Lôi Lạc Sơn chính là theo bên cạnh bảo vệ cho sự an nguy của Lôi Lạc Thần.

Từ lúc quen biết với Nhất Minh, cái tên Kỳ Sơn mới ra đời. Đó chính là biệt danh do Nhất Minh đặt cho Lôi Lạc Sơn.

Kỳ Sơn nâng tay đánh vào ngực Nhất Minh một cái.

"Cậu nói linh tinh cái gì đó, để cô ta nghe được chắc chắn sẽ bằm cậu ra thành trăm mảnh."

Nhất Minh không hề sợ, anh nâng mặt hất cằm bày ra vẻ mặt khiêu khích.

"Tôi thách cô ta!"

Lôi Lạc Thần với vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh, nhìn hai người lạnh giọng nói.

"Các cậu về chuẩn bị cho tốt, tuần sau chuyên gia vũ khí sẽ đến.

Chúng ta phải nhanh chóng phối hợp với hắn, để loại bỏ đám khủng bố kia trước khi hội nghị thượng đỉnh ASEAN diễn ra."

Kỳ Sơn, Nhất Minh và đám quân nhân gật đầu nhận lệnh.

"Dạ Thiếu Tá"

Lôi Lạc Thần ra lệnh xong anh thản nhiên đi về phòng riêng của mình.

Trong quân trường ký túc xá được chia ra thành hai khu, một bên dành cho nam một bên dành cho nữ, bốn người vào một phòng, từ Thiếu Úy trở lên mới có phòng riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chuyên gia vũ khí

Lôi Lạc Thần trở về phòng của mình, trên người toàn là mồ hôi vì lúc sáng luyện tập.

Anh bước vào trong, tay thân nhiên đóng cánh cửa phòng lại.

Căn phòng không lớn chỉ đủ để một chiếc giường đôi, một cái bàn làm việc bằng gỗ và một cái tủ quần áo, tuy không gian chật hẹp so với biệt thự Lôi Viên, nhưng trong phòng có đầy đủ tiện nghi.

Vì thói quen ưa sạch sẽ của anh nên Đại Tá đặc biệt ưu ái, cho anh phòng tắm riêng không dùng phòng tắm tập thể.

Lôi Lạc Thần cởi bỏ bộ quân phục trang nghiêm trên người, đặt thẳng thớm trên giường đi vào trong phòng tắm.

Anh đứng dưới vòi sen để mặc cho những giọt nước lạnh như băng phun thẳng vào làn da màu đồng căng cứng, cơ thể cường tráng với những cơ bắp cuộn cuộn được tạo thành vì một thời gian dài luyện tập.

Lôi Lạc Thần vốn sở hữu là da trắng nhưng từ lúc gia nhập vào quân đội vì trải qua huấn luyện ngoài trời nên làn da trắng kia đã trở nên mẫn mà hơn.

Từng giọt từng giọt nước lạnh tanh chạm vào da anh từ từ chảy xuống thân hình xấn xắn, anh vươn tay vuốt vuốt mái tóc màu đen ngắn gọn của mình.

Cặp mắt sắc bén bị những giọt nước trông suốt làm nhoà đi, lúc ẩn lúc hiện dưới dòng nước.

Bốn năm nay ngày nào trái tim anh cũng khó chịu, cảm giác mất mát hiện lên trong lòng anh.

Thời gian bốn năm đối với nhiều người chỉ là quãng thời gian ngắn ngủi, nhưng đối với anh thì dài như cả thế kỉ.

Anh dùng công việc để chia phối tâm tư của mình, nhưng cũng vô dụng.

Ba tháng sau khi An Nhi rời đi, anh mới nhận ra rằng cuộc sống của anh nếu thiếu đi cô, cũng giống như trái tim thiếu đi nhịp đập.

Lúc này Lôi Lạc Thần mới biết, anh đã quen với việc cô luôn ở bên cạnh, lúc nào cũng lẫn quần bên anh.

Lôi Lạc Thần bắt đầu hoang mang, anh dùng hết năng lực của mình để điều tra về hành tung của An Nhi.

Anh gọi điện thoại cho cô nhiều lần, đợi đến khi chuông đổ hết cũng không ai bắt máy, cái anh nghe được chỉ là giọng nói máy móc của người phụ nữ.

"Thuê bao quý khách gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng để lại tin nhắn sau tiếng bíp."

Mỗi lần nghe được câu thoại này, lòng anh nóng như lửa đốt chỉ muốn ném đi cái điện thoại chết tiệt trong tay.

Bốn năm qua anh để lại không biết bao nhiêu cái tin nhắn, nhưng cô không hề gọi lại.

An Nhi giống y như không khí đột nhiên biến mất trên thế gian này, dù anh có dùng mọi cách để tìm cô cũng không tìm ra.

Lôi Lạc Thần biết An Nhi cố tình tránh mặt anh, với thế lực của bác Mạnh muốn giấu tung tích của một người dễ như trở bàn tay.

Lôi Lạc Thần từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên eo chỉ tùy tiện quần cái khăn tắm màu trắng.

Mái tóc màu đen ngắn gọn còn đọng

lại những giọt nước long lanh, nhều dài xuống phần ngực vạm vỡ của anh.

Lôi Lạc Thần bước tới tủ quần áo mở ra, hiện ra trước mặt anh chính là cái ví bốn năm trước An Nhi bỏ lại khi cô đến quân doanh tìm anh.

Cái ví YAN anh tặng cho cô vào ngày sinh nhật mười bốn tuổi của cô.

Nhìn thấy cái ví lòng anh đau đau, cảm giác này là gì anh cũng không rõ.

Chắc anh sợ mất đi cô em gái anh yêu thương, ngoài Lạc Tuyết ra, An Nhi là người anh quan tâm nhất.

Để bảo vệ cho cả hai, anh có thể đánh đổi cả mạng sống của mình.

Tâm trạng không thoải mái anh vươn tay lấy ra bộ đồ mới, rồi nhanh chóng khép chặt cánh cửa tủ lại.

Hôm nay là ngày chuyên gia vũ khí từ nước ngoài đến Thành Phố S.

Tất cả quân nhân đều được tụ tập trước quân trường, đứng theo trật tự ngay hàng thẳng lối, một cách nghiêm chỉnh trong bộ quân phục uy nghiêm.

Hai mươi phút sau, một đoàn xe oai hùng từ cổng chính tiến vào, chiếc xe Cadillac màu đen hiện ngang tiến đến gần quân trường, phía trước và sau được mấy chiếc xe quân đội mở đường hộ tống.

Xe dừng lại trước đám quân nhân, đang nghiêm trang đứng chờ.

Một tên quân nhân bước tới chiếc xe Cadillac, hẩn khom người cung kính mở cánh cửa phía hành khách ra.

Đại Tướng uy nghiêm bước xuống trước, tất cả quân nhân tuy ngoài mặt cố tình giữ thái độ nghiêm trang nhưng ánh mắt tò mò rất hiếu kỳ muốn biết người được gọi là chuyên gia vũ khí này là ai, sao lại vinh hạnh được Đại Tướng đích thân mời đến.

Cả tuần nay trong quân doanh có rất nhiều lời bàn tán về vị khách thần bí này, từ năng lực và cả ngoại hình của hắn.

Điều Nhất Minh tra ra được chỉ là, hắn là một trong những người giỏi nhất trong lĩnh vực vũ khí trên toàn thế giới, không có loại vũ khí nào có thể làm khó được hắn ta, lúc nhà lãnh tụ của nước Đức bị bắt cóc, cũng nhờ hắn phối hợp với cảnh sát nên họ mới an toàn cứu được người, ngoài tư liệu này Nhất Minh không thể tra ra gì cả.

Cho đến thời điểm này thân phận của chuyên gia vũ khí được giữ tuyệt mật, ngoài Đại Tướng ra không ai biết tướng mạo của hắn ra sao, là nam hay nữ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một cô gái trẻ với gương mặt đẹp một cách kiêu ngạo, trên người cô mặc âu phục nữ màu đen, mang đôi giày cao gót đế nhọn, mái tóc dài màu đen óng ánh xoã xuống, cô thận trọng bước theo sau Đại Tướng.

Nữ chuyên gia vũ khí không theo bất kỳ quy luật gì của một quân nhân, không mặc quân phục, không búi mái tóc dài lên cao.

Nhưng trên người cô tỏa ra khí thế oai nghiêm bá đạo, mà không một nữ quân nhân nào trong đội quân lực lượng hàng đầu Thành Phố S sánh bằng.

Ánh mắt của tất cả nam quân nhân đều tỏa sáng, cô gái này nhìn xinh đẹp vô cùng.

Mọi người đều hoài nghi trong lòng, chẳng lẽ cô gái trẻ chân yếu tay mềm này là chuyên gia vũ khí sao?

Cô gái sở hữu thân hình hấp dẫn với đường cong quyến rũ lúc ẩn lúc hiện dưới chiếc áo sơ mi màu trắng bó sát người, nhìn không giống như là người trong quân đội.

Nhưng được ngồi cùng xe với Đại Tướng, đã nói lên thân phận đặc biệt của cô gái.

Đúng như câu "hoa hồng tuy đẹp nhưng lại có gai, nếu không khéo chưa chạm vào đã khiến mình bị thương."

Đó chính là suy nghĩ của tất cả nam quân nhân có mặt, tuy trong lòng rất ngưỡng mộ cô nhưng họ biết tự lượng sức mình.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi gươm của người nào đó như tia X quang nhìn thẳng vào cô gái đang đi bên cạnh Đại Tướng, bàn tay đang đặt bên hông của Lôi Lạc Thần bất giác siết chặt lại, khi anh nhìn thấy cô gái mà anh ngày nhớ đêm mong thân nhiên bước ngang quan anh, còn bày ra vẻ mặt lạnh lùng như không quen biết.

Cô nâng mặt ánh mắt kiêu ngạo phớt đi ánh mắt tò mò của đám quân nhân.

Đại Tướng dẫn đường đưa cô gái lên khán đài phía trước, ông uy nghiêm lên tiếng.

"Hôm nay là vận mệnh của nước ta, mời được chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới đến giúp đỡ.

Các người hãy tận lực phối hợp cùng với Storm."

Tiếp theo lời nói của Đại Tướng là một trận pháo tay đầy nhiệt huyết, nếu có được sự hỗ trợ của chuyên gia vũ khí thì quân đội sẽ như hổ mọc thêm cánh, bách chiến bách thắng.

Sau khi nói xong, Đại Tướng mời Storm phát biểu.

Storm bước tới trước micro lạnh giọng nói.

"Tôi làm việc rất nghiêm túc công tư phân minh, không thích đùa bỡn, nếu ai cảm thấy không hài lòng thì tôi sẽ không miễn cưỡng."

Storm nói xong liền cúi đầu một cái theo lễ, quân nhân phía dưới có người thương thức tính khí ngạo mạn của cô, có người bất mãn vì lời nói ngông cuồng không xem ai ra gì.

Dù sao tất cả mọi người đứng được ở vị trí này đều là quân nhân cấp cao, trên vai người nào cũng có quân hàm, cô gái này là ai sao lại tỏ ra hống hách trước mặt họ.

Cô có tài hay không bọn họ không biết nhưng có điều dù tài trí có nổi bật đến đâu cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ, không thể sánh bằng với nam nhân bọn họ.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến lời bình luận của bọn quân nhân bên cạnh, ánh mắt sắc lạnh không rời khỏi gương mặt xa lạ của Storm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thay đổi

Đại Tướng nhìn Trung Tá La Thành, trầm giọng nói.

"Trung Tá, tôi giao cô Storm cho cậu."

Trung Tá La Thành vui vẻ nhận lệnh, sự hứng thú đối với Storm lộ rõ trong ánh mắt anh.

La Thành chưa từng gặp qua một cô gái, vừa xinh đẹp lại am hiểu về vũ khí như cô.

Storm hơi ngượng người khi chạm phải ánh mắt ngưỡng mộ của La Thành, cô lịch sự vươn tay làm động tác muốn bắt tay chào hỏi.

"Trung Tá."

Hai từ Trung Tá thốt ra từ miệng cô khiến La Thành chợt bình tĩnh lại, anh biết mình thất lễ bàn tay rộng lớn đưa tới bắt lấy bàn tay mềm mại của cô.

Tuy nói là bắt tay nhưng trên thực tế La Thành đang nắm lấy tay cô, bàn tay ấm áp của Storm khiến trái tim anh nhảy loạn.

La Thành hơi kinh ngạc, cô gái này là người đầu tiên khiến anh điều đứng.

Lôi Lạc Thần đứng phía dưới, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào bàn tay của La Thành đang nắm chặt tay Storm.

Đôi mày rậm không tự chủ nhú chặt lại, trong lòng hiện lên con phần nộ, sao cô lại thân nhiên để La Thành chạm vào cô?

Càng nghĩ Lôi Lạc Thần càng tức giận, anh không nói gì đột nhiên xoay người rời đi, trong lúc buổi lễ còn chưa kết thúc.

Kỳ Sơn đứng bên cạnh ánh mắt thâm thúy luôn chú ý đến Lôi Lạc Thần, nhìn thấy thần sắc u ám trên gương mặt tuấn tú của anh, Kỳ Sơn kinh ngạc không thôi, đây là lần đầu tiên Kỳ Sơn chứng kiến cảnh Lôi Lạc Thần không giữ được sự bình tĩnh.

Sau khi buổi ra mắt kết thúc, Trung Tá La Thành cho người thông báo Lôi Lạc Thần đến phòng riêng của anh.

Lôi Lạc Thần trong lòng còn đang phiền muộn, anh đứng trước cửa phòng của Trung Tá trong lòng không thể tập trung.

Gương mặt xinh đẹp của Storm cứ hiện lên trong đầu anh.

Lôi Lạc Thần hít vào một hơi thật sâu, ổn định lại tinh thần của mình, trong lòng tự nhủ.

Để sau khi gặp mặt Trung Tá xong, anh sẽ tìm Storm hỏi cho ra lẽ, tại sao lại tránh mặt anh bấy nhiêu năm?

Lôi Lạc Thần chỉnh lại quân phục nghiêm trang trên người, anh nâng tay gõ cửa.

"Cốc....cốc....cốc...."

Trong phòng truyền ra giọng nói của La Thanh.

"Vào đi."

Lôi Lạc Thần đẩy nhẹ cánh cửa phòng bước vào, đập vào mắt anh chính là Storm.

Cô đứng nghiêm chỉnh trước bàn làm việc của Trung Tá, nghe được tiếng mở cửa Storm cùng với Trung Tá nhìn về hướng cửa.

Storm thăm đánh giá anh, đã bốn năm anh không hề thay đổi.

Lôi Lạc Thần sở hữu gương mặt góc cạnh, xương quai hàm rõ ràng cái mũi cao thẳng, ngũ quan tuấn tú cặp mắt sâu thẳm, chỉ có điều bây giờ anh nhìn mạnh mẽ và nam tính hơn xưa.

Lôi Lạc Thần nhìn Trung Tá sau đó ánh mắt sắc bén chuyển sang người Storm, Storm lúc này thật sự không giống như An Nhi của anh, cô không còn nhìn anh bằng ánh mắt triu mến, nhìn sâu vào mắt cô anh cảm nhận được một bức tường xa cách.

Trong lòng Lôi Lạc Thần thất vọng, anh cất bước đến đứng bên cạnh Storm, nâng tay đặt ở vị trí trước trán làm động tác chào Trung Tá.

Trung Tá nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu một cái mới lên tiếng.

"Hai người ngồi xuống trước hãy nói."

Lôi Lạc Thần và Storm nghe Trung Tá nói vậy liền không khách khí kéo chiếc ghế bằng gỗ ra ngồi xuống đối diện với anh.

Trung Tá nhìn Lôi Lạc Thần nghiêm túc nói.

"Lạc Thần, tôi có nhiệm vụ mới giao cho cậu."

Lôi Lạc Thần cúi đầu chờ đợi Trung Tá nói tiếp.

"Storm mới vừa đến đây, cậu hãy giúp cô ấy làm quen với hoàn cảnh của nơi này."

"Hãy tập trung vào khu tàn trử vũ khí và nơi luyện bắn."

Lôi Lạc Thần nghe Trung Tá nói vậy, anh liếc nhìn Storm, nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt vô cảm của cô, Lôi Lạc Thần bất đắc dĩ gật đầu nhận lệnh.

"Tôi biết."

Sau khi phân phối xong nhiệm vụ, Trung Tá nhìn Storm nhẹ giọng nói.

"Storm, Thiếu Tá Lôi là một người xuất sắc, cô hãy yên tâm theo anh ấy."

Cô cần gì cứ đến tìm tôi."

Storm lịch sự cúi đầu đáp.

"Cảm ơn Trung Tá."

Lôi Lạc Thần và Storm xoay người rời khỏi phòng.

Đứng trước cửa phòng, Storm nhìn Lôi Lạc Thần một hồi lâu, cảm giác được anh không có ý định đưa cô đến phòng của mình cô đành lên tiến.

"Thiếu Tá, làm phiền anh đưa tôi về phòng."

Ngữ điệu lạnh lùng cùng với vẻ mặt xa cách, khiến Lôi Lạc Thần nghi ngờ người đứng trước mặt anh có phải là An Nhi không?

Suy nghĩ này vừa loé lên trong đầu anh lập bị anh gạt bỏ, không thể nào, anh ở bên cạnh An Nhi từ nhỏ, dù không nhìn thấy anh cũng có thể nhận ra mùi hương hoa nhài trên người cô, mùi thơm nhẹ nhàng nhưng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh.

Lôi Lạc Thần bất giác vươn tay, bàn tay rộng lớn nắm lấy cổ tay Storm.

"An Nhi.....em sao vậy?"

Storm không có phản ứng với lời nói của anh, cô nhìn anh với vẻ mặt lạnh lùng vô cảm, bàn tay trắng nõn thản nhiên vươn lên gạt tay anh ra, nhưng thật không ngờ sức lực của anh lại mạnh đến như vậy dù cô cố gắng gạt ra cũng không được.

Storm đành nhìn anh lạnh giọng nói.

"Thiếu Tá, tôi không hiểu anh đang nói gì.

Tôi cảm thấy mệt muốn trở về phòng của mình nghỉ ngơi."

Bàn tay đang nắm chặt tay cô từ từ buông lỏng ra, trong lòng cảm thấy hụt hẫng vô cùng, nhưng ngay lập tức Lôi Lạc Thần trở về dáng vẻ nghiêm túc của thường ngày.

Anh sẽ khiến cô tự nói cho anh biết, cô chính là An Nhi của anh.

"Thứ lỗi cho hành động đường đột của tôi.

Trên đường đến kí túc xá chúng ta sẽ đi ngang qua các khu vực quan trọng trong quan doanh.

Sau khi chúng ta tham quan xong tôi sẽ đưa cô về phòng.

Xin mời."

Lôi Lạc Thần nói xong, anh vươn tay làm động tác mời Storm về hướng bên phải.

Anh dẫn đường đưa cô tham quan doanh trại một vòng, nói cho cô biết quy luật của từng khu.

Lôi Lạc Thần là một người làm việc gì cũng nghiêm túc và chuyên nghiệp, thời gian bốn năm càng khiến anh trưởng thành chừng chặc hơn.

Khi Lôi Lạc Thần đưa Storm đi ngang qua nơi đầu trường, nhìn thấy một đám quân nhân đang tập bắn súng.

Bước chân Storm chợt khựng lại khi cô nhìn thấy một nữ quân nhân, dù chỉ gặp qua một lần nhưng dung mạo của cô ta suốt đời Storm cũng không thể nào quên được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thách thức

Lôi Lạc Thần dừng bước bên cạnh Storm, nhìn thấy cô chăm chú vào những quân nhân đang luyện bắn, trong lòng thầm nghĩ cô có hứng thú với những khẩu súng trên tay bọn họ.

Đối với một chuyên gia vũ khí thì những khẩu súng tối tân do bang Bạch Hồ sản xuất, nhất định sẽ khơi dậy sự hiếu kỳ trong lòng cô, chỉ có điều anh quên rằng bang Bạch Hồ chính là của ba cô.

Đám quân nhân nhìn thấy Lôi Lạc Thần và Storm, lập tức đứng nghiêm chỉnh làm động tác chào cấp trên.

Lôi Lạc Thần nhìn họ gạt đầu một cái,

Nhất Minh thấy vậy bước tới tự giới thiệu mình.

"Chào cô, tôi là Nhất Minh thật vui được làm việc cùng cô."

Anh vừa nói vừa vươn tay ra trước mặt để bắt tay Storm.

Storm không nhìn anh, ánh mắt sắc bén nhìn vào Thẩm Thanh lúc này đang dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Lôi Lạc Thần.

Đột nhiên trong đầu cô hiện lên tình cảnh của bốn năm trước, kí ức đau lòng đó chợt ùa về, khiến trái tim cô không thoải mái.

Tâm tình bất ổn nên Storm không có tâm trạng để chào hỏi bất kì ai.

Bàn tay Nhất Minh đặt trên không trung một hồi lâu không thấy Storm đáp trả, anh không ngờ Storm không có ý định bắt tay anh.

Mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy Storm thân nhiên xoay người rời đi.

Lôi Lạc Thần không nói gì, anh hiểu rõ tính khí của An Nhi, chỉ cần cô không muốn dù người đứng trước mặt có là Đại Tướng cô cũng không bận tâm.

Nhất Minh bị quê, lúc đầu khi nhìn thấy Storm anh còn nghĩ cô chính là Mạnh Tiểu thư, một cô gái dịu dàng lịch sự dù anh không có gì đặc biệt cũng nhớ rõ tên anh, nhưng thật không ngờ cô gái này lại hống hách như vậy.

Trong lòng suy nghĩ vậy, Nhất Minh liền lên tiếng đề nghị.

"Cô Storm, theo quy cũ của nơi này, người mới gia nhập phải cùng chúng tôi đấu súng.

Cô là chuyên gia vũ khí, mấy trò đấu súng này chắc không thể làm khó được cô."

Nhất Minh vừa nói vừa dùng ánh mắt khinh thường đánh giá Storm.

Nhìn thân hình cô mảnh mai như vậy, chắc cũng chẳng có năng lực gì.

Đám quân nhân phía sau nghe Nhất Minh nói vậy liền vui vẻ ùa theo.

"Đứng... đứng..."

Thật tốt, để họ xem chuyên gia vũ khí có gì to tát lại lên mặt với bọn họ.

Dù chức vị có cao đến đâu cũng không nên xem thường người khác.

Lôi Lạc Thần định lên tiếng phản đối, nhưng thật không ngờ Storm lại lên tiếng trước.

"Được, nhưng người thua cuộc phải làm gì?"

Nhất Minh không ngờ cô lại đồng ý, anh còn chưa suy nghĩ ra người thua cuộc phải chịu trừng phạt gì.

Nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của Nhất Minh Storm nói tiếp.

"Kẻ thua cuộc phải chạy mười vòng sân vận động."

Mọi người đều sửng sốt, một vòng sân vận động là nửa cây số, mười vòng vậy chẳng phải là năm cây số sao.

Đối với một quân nhân được huấn luyện nghiêm ngặt như bọn họ đã thấy khó, vậy mà cô là nữ nhân chân yếu tay mềm lại dám đưa ra thách thức này.

Tuy trong lòng mọi người đều kinh ngạc, nhưng sự hiếu kỳ muốn xem Storm thua cuộc sẽ ra sao càng cao hơn.

Nhất Minh nhướng mày nhìn Storm hỏi lại.

"Cô có chắc không?"

Tuy so với Thiếu Tá kĩ thuật bắn súng của anh không bằng, nhưng ở trong quân đội anh là một trong những tay bắn tỉa xuất sắc.

Storm không hề do dự, cô cất bước về phía nơi tập luyện.

Thẩm Thanh nhìn thấy Storm trong lòng chợt nhớ đến Mạnh An Nhi, hai người giống nhau y như đúc chỉ có điều thần thái kiêu ngạo của Storm vượt trội Mạnh An Nhi ngày xưa.

Storm vừa bước tới đám quân nhân liền tản ra hai bên, nhường đường cho Thiếu Tá và cô.

Storm nhìn thấy ánh mắt quỷ quyết của đám quân nhân nhìn mình, cô biết họ định giờ trò muốn trêu đùa cô.

Cô liếc mắt nhìn Lôi Lạc Thần, nhìn thấy anh vẫn nghiêm trang đứng đó không có ý định lên tiếng giúp cô, trong lòng cảm thấy buồn buồn.

Kỳ thật anh có giúp cô hay không, không quan trọng nhưng ít ra cũng nói cho cô biết anh đang quan tâm đến cô, đằng này anh không có phản ứng gì trước cảnh thuộc hạ của anh bắt nạt cô.

Nhìn thấy vẻ mặt dửng dưng của anh, Storm càng muốn chứng minh năng lực của mình.

Thật ra Lôi Lạc Thần không thích những trò trêu đùa người mới, nhưng anh muốn xem thời gian bốn năm nay, An Nhi đã phải trải qua những gì mới có thể ngồi vững ở vị trí một trong những chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới.

Storm nhìn Nhất Minh rồi nhìn sang đám quân nhân trước mặt, ánh mắt lạnh như băng dừng lại trên người Thẩm Thanh.

"Các người định đấu như thế nào?"

Thẩm Thanh kinh ngạc với lời nói của Storm, chẳng lẽ cô định thi đấu với tất cả bọn họ.

Nhất Minh muốn dùng cơ hội này cho cô một bài học cho chừa cái tội phách lối, nhưng suy nghĩ cho kĩ năm chọi một sẽ không công bằng đối với cô, anh định lên tiếng nhưng Kỳ Sơn đã lên tiếng trước.

"Cô chỉ cần đấu súng với một mình Nhất Minh, chúng tôi sẽ không tham gia."

Storm nhìn Kỳ Sơn, trong lòng thầm nghĩ.

Ít ra bên cạnh Lôi Lạc Thần cũng có người quang minh chính đại, sắc mặt lạnh lùng của Storm chợt trở nên ôn hoà hơn.

"Không cần, đừng mất thời gian các người hãy lên một lượt."

Càng nghe Storm nói Nhất Minh càng tức, đúng thật không biết lượng sức mình.

Anh sẽ không nương tay.

"Chúng tôi đang diễn tập, vậy như thế này đi.

Cô sẽ đóng vai trò cảnh sát, còn chúng tôi là cướp.

Thẩm Thanh là con tin bị chúng tôi bắt giữ, một mình cô phải hạ gục bốn tên cướp để giải cứu con tin.

Cô thấy như thế nào, có chơi nổi không?"

Tuần nào Thiếu Tá cũng bắt bọn anh diễn tập nhằm vào mục đích để ứng phó với trường hợp ngoài ý muốn.

Storm nhìn Kỳ Sơn thẳng thừng đáp.

"Được, quyết định như vậy đi."

Nhất Minh nhủ mảy cô gái này quá ngạo mạn, để anh xem sắc mặt thảm bại của cô sẽ như thế nào.

Trước khi thi đấu Storm nhìn một vòng nói.

"Nhưng tôi có điều kiện!"

Điều kiện?

Mọi người nhìn nhau trong lòng không biết cô có điều kiện gì.

Lúc này Lôi Lạc Thần đứng nghiêm trang bên cạnh, đột nhiên lên tiếng.

"Cô có điều kiện gì?"

Storm không nhìn anh ánh mắt sắc bén nhìn vài nơi cất giữ vũ khí.

"Tôi không biết thường thì các anh dùng súng gì để luyện tập, nhưng tôi muốn tự mình chọn súng."

Lôi Lạc Thần nhìn theo ánh mắt của cô, vũ khí trong kho anh đều biết cả.

"Được, cô muốn dùng súng gì thì tùy cô."

Lôi Lạc Thần vừa nói dứt câu đột nhiên Storm cởi bỏ áo vest nữ trên người ném sang một bên.

Cô khoát vào áo vest chống đạn, tay thần nhiên cởi chiếc giày cao gót ra, đập mạnh đế giày vào thành ghế bên cạnh.

Nhất Minh, Kỳ Sơn, Thẩm Thanh và hai quân nhân kinh ngạc không thôi, họ không ngờ Storm lại bẻ gãy đế giày cao gót của mình, biến đôi giày cao gót quyền rũ trở thành đôi giày đế sẹp.

Storm nhìn thấy họ ngây người nhìn cô, cô đành lên tiếng.

"Các người còn không đi chuẩn bị."

Cô rất mệt không có thời gian nghỉ ngơi, vừa mới bay từ Paris trở về Thành Phố S liền được Đại Tá đến đón, đưa cô về quân trường Hùng Tâm.

Cô muốn nhanh chóng giải quyết bọn họ để quay về phòng nghỉ ngơi.

Lời nói của Storm kéo suy nghĩ của bọn họ về thực tại, họ theo trình tự thay vào áo chống đạn, rồi chọn cho mình một khẩu súng.

Họ chọn những khẩu súng trường tấn công M14 có quy lực khiếp người, chọn xong súng họ tự giác đứng thành một hàng thẳng trước mặt Lôi Lạc Thần và Storm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Spider

Storm bước chậm rãi đến nơi cất giữ súng, bàn tay trắng nõn vươn lên sờ vào từng khẩu súng một, cảm giác quen thuộc khi chạm vào những khẩu súng khiến Storm phần khởi vô cùng.

Nhìn thấy nụ cười lúc ẩn lúc hiện trên khóe môi cô, trái tim Lôi Lạc Thần cảm giác ấm áp, nụ cười này đã rất lâu anh không được nhìn thấy, nó in sâu vào tâm trí anh.

Bàn tay đang đặt trong túi quần tây cử động nhẹ, muốn vươn tới chạm vào người cô, nhưng anh biết bây giờ chưa phải lúc.

Lôi Lạc Thần kiểm chế bản thân mình, anh đứng yên đó quan sát cô.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay Storm bất ngờ dừng lại trên khẩu súng lục Spider ngắn gọn, nhìn vào không có gì đặc biệt do bang Bạch Hồ mới vừa sản xuất vào tháng trước dành riêng cho quân đội, họ còn chưa được hướng dẫn về kỹ năng của nó, trong mắt họ Spider cũng giống như những khẩu súng lục bình thường.

Kỳ Sơn thấy vậy liền lên tiếng nhắc nhở Storm.

"Cô nên chọn cho mình những khẩu súng có lực sát thương mạnh, và quan trọng nhất phải bắn ra với tốc độ nhanh và chính xác."

Storm nhìn Kỳ Sơn, cô không ngờ anh lại giúp cô, nhưng có điều Kỳ Sơn còn chưa am hiểu về vũ khí.

"Tốc độ nhanh là điều thiết yếu, nhưng về phần chính xác thì phải tùy vào người bắn."

Nếu kỹ thuật kém cỏi thì dù trong tay có là khẩu súng tốt nhất, cũng không tài nào bắn trúng mục tiêu."

Nhất Minh thấy vậy liền bước tới, dùng tay vỗ vỗ lên vai Kỳ Sơn cười châm biếm.

"Cậu đừng lo, người ta là chuyên gia vũ khí, không cần cậu nói người ta cũng biết."

Storm lãnh đạm nhìn Nhất Minh một cái, những lời khiêu khích này cô không để tâm, ánh mắt sắc bén từ trên người Nhất Minh chuyển sang Kỳ Sơn.

"Cảm ơn anh, nhưng tôi vẫn thích khẩu súng này."

Storm nói xong tay thần nhiên cầm lên Spider, cô cầm khẩu súng Spider đưa đến đôi môi mềm mại hôn một cái, từ lúc cô phát minh ra nó cô chưa có cơ hội chạm vào khẩu súng thật, nó còn xuất sắc hơn phiên bản mô hình do cô tạo ra.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô tháo bung khẩu súng Spider ra từng mảnh nhỏ.

Lôi Lạc Thần sững sờ với hành động của cô, nhưng bề ngoài vẫn giữ được sự trầm tĩnh, gương mặt lạnh lùng không biểu cảm khiến đối phương không tài nào dò xét được tâm tình của anh.

Chỉ trong tích tắc trên bàn đặt ngay ngắn từng bộ phận của khẩu súng Spider.

Khẩu súng Spider vừa gọn vừa nhỏ bị Storm rã ra từng mảnh một.

Sau khi khẩu súng Spider bị rã ra, Storm thành thạo ráp từng mảnh lại.

Tay cô ráp súng nhanh đến nỗi Nhất Minh, Kỳ Sơn, Thẩm Thanh và mấy quân nhân bên cạnh hoa cả mắt.

Nhưng điều khiến họ bất ngờ không phải là tốc độ ráp súng của Storm, mà là sau khi cô hoàn thành khẩu súng, hình dạng của Spider đã thay đổi hoàn toàn, khác hẳn với hình dạng ban đầu.

Storm nhìn một đám quân nhân lúc này mắt mở thật to, miệng há thành chữ O nhìn cô.

Trong lòng quyết định, mình phải dùng hết khả năng của mình để dạy họ am hiểu thêm về vũ khí, vì bên cạnh Lôi Lạc Thần chỉ có thể là những người xuất sắc nhất trên mọi mặt.

Storm cầm Spider trên tay nhìn họ.

"Điều đặc biệt của khẩu súng Spider không ở ngoại hình ngắn gọn của nó, mà là tốc độ cùng với lực sát thương mạnh."

Nếu các người muốn nâng cao sức mạnh của khẩu súng, thì phải ráp khẩu súng Spider theo cách này."

Lúc này bọn họ mới biết khẩu súng Spider còn có thể ráp thành hình dạng dài hơn, đặc biệt hơn là nó có chức năng giảm âm.

Trong lúc mọi người đang ngỡ ngàng, giọng nói nghiêm túc của Lôi Lạc Thần vang lên.

"Chuẩn bị."

Nghe Thiếu Tá nói vậy mọi người lập tức đứng vào vị trí của mình.

Lôi Lạc Thần nhìn Storm cẩn nhắc.

"Loại đạn dùng trong việc tập luyện không thể lấy mạng của một người, nhưng khi bị trúng đạn vẫn cảm giác đau, và toàn thân ê ẩm.

Cô hãy cẩn thận."

Lôi Lạc Thần nói xong cùng một quân nhân đi vào trong phòng giám sát, không cho Storm cơ hội nói gì cả.

Trong phòng có rất nhiều màn hình vi tính, trong mỗi một góc cạnh trong trường huấn luyện đều được đặt máy camera để cấp trên dễ dàng quan sát biểu hiện của từng quân nhân.

Lôi Lạc Thần khom tới cái micro trước mặt.

"Thao luyện bắt đầu."

Ngay sau lời nói của Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn, Thẩm Thanh, Nhất Minh và ba quân nhân lập tức đi vào trong.

Ánh mắt sắc bén của Storm quan sát từng người, để xem họ đi vào hướng nào, nhìn thấy họ khuất dần trước mắt cô, Storm cầm chặt Spider thận trọng bước vào trong.

Storm vừa bước đi vừa chú ý đến hiện trường xung quanh, một kho hàng cũ kỹ tối om, trên trần nhà là một ngọn đèn toả ra lò mờ ánh sáng màu cam, đủ để Storm nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh cô.

Với mắt người thường thì sẽ cảm thấy khó khăn, nhưng Storm được huấn luyện kỹ năng bắn súng trong phòng tối, nên tai và mắt của cô vô cùng nhạy bén, chỉ cần một động tĩnh nhẹ Storm liền nhận ra ngay, nhất là khi tiếng động đó có liên quan đến vũ khí.

Cô bước đi cẩn thận vào trong, từng bước đều được tính toán rất kỹ, trên tay cầm chặt khẩu súng Spider ánh mắt sắc bén quan sát tứ phía.

Nghe được tiếng bước chân bên phải,

Storm nhanh như chớp bắn ra phát súng đầu tiên, trúng vào vị trí trái tim của một quân nhân.

Tai cô cử động nhẹ, khi cô nghe được tiếng súng, cô xoay người một vòng nép mình sát vào bức tường phía sau, viên đạn màu bạc kim với tốc độ kinh hoàng lướt ngang qua mặt cô, trong lúc Storm xoay người cô đã bắn ra phát súng thứ hai, viên đạn bắn trúng phần bụng của một quân nhân.

"Cứu tôi.... cứu tôi....."

Nghe được tiếng kêu của con tin Storm lần mò theo âm thanh kia, trong lúc này đột nhiên tất cả đèn đều tắt hết, chỉ còn lại một chấm màu đỏ rất nhỏ chớp chớp trên máy camera giám sát trên trần nhà.

Mấy quân nhân thường xuyên luyện tập tại nơi này nên không cần ánh sáng họ cũng nhớ rất rõ địa hình.

Hôm nay là lần đầu tiên Storm đến nơi này, cô chỉ nhìn sơ qua địa hình của nơi này khi chuẩn bị nhập chức.

Lúc này Trung Tá La Thành bước vào phòng giám sát, tên quân nhân nhìn thấy liền cúi đầu thận trọng hành lễ.

La Thành nghe nói, Storm đang cùng đám quân nhân thao luyện nên trong lòng hiểu kì.

La Thành bước tới bên cạnh Lôi Lạc Thần, anh nhìn theo ánh mắt của Lôi Lạc Thần nói.

"Thiếu Tá Lôi, họ đang giờ trò gì?"

Lôi Lạc Thần không nhìn anh chỉ lạnh lùng đáp.

"Đang bắt nạt người mới!

Nhưng chắc họ phải thất vọng rồi."

La Thành lắc đầu nghiêm mặt.

"Thân là quân nhân lại giờ trò trẻ con này."

Lôi Lạc Thần không trả lời anh, ánh mắt thâm thúy vẫn luôn quan sát Storm.

Trong lòng thầm khen ngợi cô, chỉ trong một thời gian ngắn, vậy mà An Nhi đã thay đổi hoàn toàn, trưởng thành trầm tĩnh hơn xưa nhiều.

Storm không nhìn thấy được gì, chấm màu đỏ trên camera khiến cô không thể tập trung, cô lấy trong túi áo ra một chiếc khăn mu soa.

La Thành nhìn thấy trong lòng khó hiểu, anh nhìn Lôi Lạc Thần.

"Thiếu Tá Lôi, cô ấy đang làm gì vậy?"

Lôi Lạc Thần mím chặt môi, chẳng lẽ....

Quả đúng như suy đoán của anh, Storm dùng khăn mu soa che lại mắt của mình.

Cô cho rằng thính giác sẽ chính xác hơn những gì mình nhìn thấy trong hoàn cảnh mơ hồ này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thi đấu

Storm nghe được tiếng thờ nặng nề bên phải, cô nâng súng bắn ra viên đạn thứ ba, viên đạn xuyên qua bức tường màu trắng, trúng vào hồng tâm của một tên quân nhân, mùi cũ kĩ và khàn của căn phòng cùng với bột phấn tỏa ra từ bức tường bị vỡ nát khiến không khí trở nên ngột ngạt.

Storm nín thở nhanh chóng bước về hướng tên quân nhân vừa bị cô hạ gục, không cho mình thời gian suy nghĩ, vì cô biết trong vòng một giây ngắn ngủi có thể xảy ra bất cứ chuyện gì, bao gồm cả chuyện thắng thua.

Cô bước vào một căn phòng lớn, căn phòng này không có gì cả ngoài một cái bàn gỗ cũ kĩ đặt bên cạnh cửa sổ, mặc dù cô không nhìn thấy nhưng cô đã từng xem qua địa đồ nên biết.

Storm đứng im nhắm mắt lại lắng nghe tiếng động xung quanh, cô cảm nhận được hơi thở bất ổn cùng với tiếng lộp độp rất nhỏ, của những giọt mồ hôi từ phía trên trần nhà nhỏ xuống mặt đất phía sau cô.

Kỳ Sơn giăng hai chân, mượn hai bức tường của cánh cửa, leo lên phía trên.

Vì cố gắng dùng sức giữ vững người trên cao nên mặt và tay toát đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt nhũ xuống sàn nhà xi măng.

Kỳ Sơn sững người khi Storm bắt ngờ xoay lại đối diện với anh, mắt cô lúc này được một miếng vải che lại.

Kỳ Sơn không biết cô đang giờ trò gì, nhưng dù cô muốn làm gì cũng mặc kệ, anh phải giữ yên không nhút nhích tránh cho cô phát hiện mình.

Gân xanh hiện lên rõ ràng trên tay Kỳ Sơn, khi anh dùng sức bám chặt vào bức tường.

Storm không hề gấp gáp, cô nghiêng mặt sang bên trái rồi sang bên phải, đúng vậy Storm là cố tình kéo dài thời gian.

Cô muốn xem Kỳ Sơn còn chống chọi được bao lâu.

Cảm nhận được hơi thở của Kỳ Sơn trở nên bất ổn, Storm bắt thỉnh linh vươn súng, nòng súng nhắm thẳng vào người anh, ngón tay trở thán nhiên bóp cò súng.

"Pằng....."

Kỳ Sơn kinh ngạc, anh không ngờ cô đã biết vị trí của anh.

Kỳ Sơn lập tức bắn trả, nghe được tiếng viên đạn càng lúc càng đến gần, Storm phản ứng cực nhanh cô phóng sang bên trái ẩn mình sau cái bàn gỗ, dùng nó làm bia đỡ đạn.

Kỳ Sơn vì ở trên cao, nên không có chỗ trốn, dù anh có nhanh chân phóng xuống cũng không tránh khỏi viên đạn thứ tư.

Nghe được tiếng thân thể va chạm xuống mặt đất Storm biết đối thủ đã bị cô hạ gục, cô bước ngang qua thân thể của Kỳ Sơn đi vào bên trong, bước vào cửa đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, cô dùng tay kéo miếng vải che mắt xuống sang một bên.

Cặp mắt sắc bén tỏa ra tia sáng lung linh hơi nheo lại, vì chưa thích nghi được với ánh sáng, thế nhưng rất nhanh cô đã điều chỉnh lại tầm nhìn của mình.

Trước mặt cô lúc này là Nhất Minh và con tin, Nhất Minh đứng ở phía cuối căn phòng, một tay siết chặt cổ Thẩm Thanh, tay còn lại cầm súng chia vào đầu cô ấy.

Nhất Minh nhìn Storm hùng hồn nói.

"Mau bỏ súng xuống, bằng không tôi sẽ giết chết con tin ngay."

Nhất Minh vừa nói vừa đẩy nòng súng sát vào huyệt thái dương của Thẩm Thanh.

Đánh cược lần này là phải an toàn giải cứu con tin, dù cô giết chết được bọn cướp nhưng không giữ được tính mạng của con tin, cô vẫn là người thua cuộc.

"Được, tôi sẽ xuống súng cho cậu."

Cậu không được làm hại đến con tin."

Storm nói xong, tay cầm súng từ từ hạ xuống, tay còn lại đưa lên cao chứng tỏ mình đầu hàng.

Storm nhìn thẳng vào mắt Nhất Minh, nhìn thấy sự đắc ý tỏa ra từ trong ánh mắt anh, cô lên tiếng.

"Nè, nhận súng."

Từ súng vừa thốt ra khỏi miệng cô, tay đã dùng sức đẩy khẩu súng Spider về phía Nhất Minh.

La Thành nhìn thấy liền bày ra vẻ mặt thất vọng, Storm đã thua, thì ra năng lực của cô ấy cũng chỉ có vậy thôi.

Lôi Lạc Thần vẫn như cũ ánh mắt thâm thúy luôn dõi theo Storm, anh biết Storm sẽ không dễ gì chịu thua, thế nhưng anh không biết cô định làm gì để xoay chuyển tình hình.

Trong lúc La Thành chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên bên trong màn hình phát ra âm thanh lạ, thu hút sự chú ý của anh, khiến anh quay đầu nhìn vào màn hình.

La Thành nhìn thấy Storm đẩy khẩu súng trên tay về phía Nhất Minh,

ánh mắt của Nhất Minh theo phản ứng tự nhiên nhìn vào khẩu súng, hấn vươn chân đá khẩu súng sang một bên.

Sự lơ là nhất thời của Nhất Minh đã khiến cục diện thay đổi hoàn toàn, chỉ vài giây ngắn ngủi Storm thừa lúc tầm quan sát của Nhất Minh chuyển lên khẩu súng Spider, cô xông tới vươn chân đá văng khẩu súng đang cầm chặt trên tay Nhất Minh sang một bên.

"Pằng....."

Pằng một tiếng phát súng thứ năm chính xác bắn vào vị trí trái tim của Nhất Minh.

Thầm Thanh kinh ngạc trong lòng, Storm ra tay nhanh đến nỗi cô ta không thể nào nhìn rõ được sự việc, đến khi cô ý thức được chuyện gì đang diễn ra, thì Nhất Minh đã trúng đạn nằm dưới mặt đất.

Đột nhiên giọng nói của Lôi Lạc Thần vang lên từ phòng giám sát.

"Diễn tập kết thúc!"

Nói xong Lôi Lạc Thần, La Thành và một quân nhân từ trong phòng giám sát bước ra ngoài.

Kỳ Sơn, Nhật Trung và ba tên quân nhân xem như đã chết lần lượt đứng lên từ dưới mặt đất, họ dùng tay phui phui bụi trên người, chỉnh lại quần phục, đứng thành một đường thẳng một cách nghiêm trang.

La Thành tâm tình sáng khoái vừa đi vừa vỗ tay.

"Bóp.... bóp...."

"Rất tuyệt, rất tuyệt..."

La Thành nhìn Storm đưa ngón tay cái lên khen ngợi cô, càng lúc anh càng thưởng thức cô nhiều hơn.

Nhất Minh không phục trong lòng nhìn Storm

"Cuộc đấu này cô đã thua, quy luật của cuộc đấu mỗi người chỉ được mang trong mình một khẩu súng.

Cô dùng hai khẩu súng xem như phạm quy."

Tất cả mọi người nghe vậy liền gật đầu đồng ý, vì thể diện của bản thân trong lòng ai cũng mong trận đấu này Storm là người thua cuộc.

Storm cười cười nhìn Nhất Minh.

"Ai bảo với cậu rằng, tôi dùng hai khẩu súng?"

Storm nhìn thẳng vào mắt Nhất Minh chất vấn anh, Nhất Minh bị ánh nhìn của Storm làm cho bối rối.

"Thì... thì vừa rồi cô đã quăng khẩu súng trên tay mình cho tôi.

Vậy cô dùng gì để bắn tôi?

Là không khí sao?"

Nhất Minh cố tình nói với giọng trêu chọc.

Lôi Lạc Thần không nói xen vào anh muốn Storm tự giải quyết vấn đề này, chỉ có người tài mới có thể khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

"Tôi nghĩ đầu óc của cậu có vấn đề.

Tôi nói mình sẽ quăng súng cho cậu là cậu liền tin ngay sao?

Vậy nếu tôi nói, tôi là mẹ của cậu, cậu cũng sẽ tin?"

Lời nói sắc bén của Storm khiến tất cả mọi người bật cười thành tiếng.

"Ha...ha...ha..."

Lôi Lạc Thần với gương mặt lạnh tanh, ánh mắt như cười như không nhìn chăm chăm vào Storm.

Kỳ Sơn nhìn thấy Nhất Minh giận đến xanh cả mặt khối bóc ra đỉnh đầu, anh vỗ vỗ vai Nhất Minh trấn an.

"Bình tĩnh, bình tĩnh."

Vừa nói Kỳ Sơn vừa cười khiến Nhất Minh càng tức giận, anh hất vai đẩy tay Kỳ Sơn khỏi vai mình.

"Cô nói vậy là có ý gì?"

Rõ ràng tôi nhìn thấy cô quăng khẩu súng cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thật trẻ con

Storm lắc đầu nhìn Nhất Minh nói với giọng đầy nghiêm túc.

"Phải, vừa rồi tôi thật sự đã quăng súng cho cậu, nhưng chỉ phần nào của khẩu súng."

Storm vừa nói vừa bước tới, khom người nhặt lên thứ Nhất Minh gọi là khẩu súng.

Cô đưa ra trước mặt mọi người, để họ nhìn rõ đó là gì.

Thật ra cô không cố tình thị uy với họ, nhưng năng lực của họ còn rất kém nếu trong tình cảnh thập tử nhất sinh khi đối đầu với bọn khủng bố Demon còn được gọi là Quỷ Dữ, thì họ nhất định thảm bại, không chỉ hại chết bản thân còn luyện luy cả đồng binh.

Bọn Demon được liệt kê vào danh sách tổ chức khủng bố mạnh nhất thế giới hiện giờ, mấy vụ bắt cóc và ôm bom tự sát trong những năm gần đây đều là kiệt tác của bọn họ.

Nhìn thấy trên tay cô cầm chỉ là nòng súng, trong lòng họ liền hiểu.

Thì ra Storm nói chuyện với Nhất Minh, là để khiến anh phân tâm.

Chỉ trong thời gian ba giây, cô đã thành công tháo ra nòng súng.

Spider vốn là một khẩu súng lục ngắn gọn, nên không có phần dài của nòng súng vẫn sử dụng được.

Tuy lực sát thương không mạnh bằng khẩu súng hoàn chỉnh, nhưng cũng đủ lấy mạng của một người.

Nhất Minh kinh ngạc mắt mở thật to nhìn nòng súng trên tay cô, anh thật không ngờ sự quan sát của anh lại kém như vậy.

Anh đã bị cô đánh lừa, lúc này Nhất Minh không còn vẻ đắc ý của vừa rồi, gương mặt ngại ngùng nhìn cô.

"Xem như lần này cô gặp may!"

Nhất Minh bực bội quay đầu nhìn đồng bọn.

"Đám chơi đám chịu."

Nhất Minh nói xong khom người nhặt lên áo khoát, rời đi.

La Thành nhìn Storm gật đầu một cái.

"Thắng rất đẹp mắt."

La Thành thật lòng khen cô, Storm không hề tỏ ra đắc ý cô miễn cưỡng đáp.

"Trung Tá quá lời rồi."

Cảm giác được sự lạnh nhạt của Storm đối với mình, La Thành không muốn tỏ ra quá ân cần, trên người còn bận công vụ nên anh không ở lại lâu.

"Thiếu Tá Lôi tôi có chuyện đi trước."

La Thành nhìn Lôi Lạc Thần, nói xong anh nghiêng mặt nhìn Kỳ Sơn.

"Cậu theo tôi, tôi có chuyện giao cho cậu."

Kỳ Sơn cung kính gật đầu nhận lệnh.

"Dạ Trung Tá!"

Hai người lập tức rời đi, vừa đi Kỳ Sơn vừa nói.

"Đúng như cậu, đừng đánh giá một người với vẻ bề ngoài, Storm thật lợi hại."

Nhất Minh đi phía trước nghe Kỳ Sơn nói vậy, trong lòng bất phục.

Gương mặt bày ra bộ dạng kinh thường lờm Kỳ Sơn.

"Lợi hại?"

Nên nói là may mắn thì đúng hơn, lần sau tôi sẽ cho cô ấy thua một cách tâm phục khẩu phục."

Những gì bọn họ nói Storm và Lôi Lạc Thần nghe rất rõ.

Storm không quan tâm, trong lòng không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn nhìn bọn họ cười.

"Thật trẻ con."

Lôi Lạc Thần gật đầu đồng ý với lời nói của cô, nhiều lúc họ thật khiến anh đau đầu, nhưng nói đi thì phải nói lại khi họ chấp hành nhiệm vụ thì vô cùng chuyên nghiệp.

"Đi thôi, tôi đưa cô về phòng."

Lôi Lạc Thần nói xong đôi chân mạnh mẽ cất bước về phía trước.

Storm nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, phía sau nhìn anh vẫn ngông cuồng hấp dẫn như ngày nào.

Cô không biết vì sao dù cô có cố tình bắt buộc bản thân quên đi anh, nhưng khi gặp lại trái tim cô vẫn thổn thức vì anh.

Storm thờ dãi ảo não bước theo sau anh, hai người đi đến khu dành riêng cho những quan nhân cấp cao, Lôi Lạc Thần chỉ vào căn phòng số 8.

"Đây là phòng của cô."

Phòng tôi ở bên cạnh, cô cần gì cứ gọi tôi."

Storm nhìn Lôi Lạc Thần, ánh mắt lạnh nhạt không một tia cảm xúc.

"Cảm ơn Thiếu Tá, không dám làm phiền đến anh."

Storm nói xong ấn dấu vân tay của mình lên ổ khoá LCD trên cánh cửa.

"Tích...."

Tích một tiếng cánh cửa phòng lập tức mở ra, Storm không do dự bước vào trong.

"Bang...."

Bang một tiếng, Lôi Lạc Thần không ngờ Storm lại đóng sầm cánh cửa trước mặt anh.

Lôi Lạc Thần lắc đầu, dứt hai tay vào trong túi quần tây của mình.

Anh thân nhiên dựa lưng vào bức tường phía sau, trong lòng cảm giác phiền muộn.

Anh đã tìm cô bấy lâu, sao bây giờ gặp lại cô lại xem anh như người xa lạ?

Lôi Lạc Thần nhắm mắt lại bàn tay đang đặt trong túi quần tây bắt gác siết chặt lại thành nắm đấm.

Storm bước vào trong, căn phòng tối đen như mực cảm nhận được sự di chuyển đột nhiên tỏa sáng, ánh đèn trên trần nhà khiến Storm khó chịu nheo mắt.

Chỉ trong giây lát mắt Storm đã thích nghi được với ánh sáng, cô đảo mắt chung quanh một vòng.

Đại Úy La Thành quả thật rất chu đáo, làm việc với hiệu xuất cao.

Những gì cô yêu cầu anh đều chuẩn bị tốt.

Storm ngã người lên chiếc giường lớn trong phòng, cảm giác khi tấm lưng mảnh mai chạm vào cái nệm mềm mại khiến Storm thoải mái vô cùng.

Cả ngày cô bôn ba khắp nơi, từ Paris bay sang Thành Phố S, còn phải thi đấu với đám người vô duyên kia, khiến cô mệt rũ người.

Storm nằm thêm một lúc đánh ép buộc thân thể mệt mỏi của mình lê bước vào trong phòng tắm.

Cô ghét cái cảm giác dơ bẩn, nhất là mùi mồ hôi của những quân nhân kia.

Cô tự nói với mình rằng, thói quen này cô phải cố gắng khắc phục, vì ở trong quân doanh không thể tránh khỏi va chạm với bọn họ.

Sau khi tắm xong, Storm mặc trên người váy ngủ rộng thùng thình, đường cong khiêu gợi lúc ẩn lúc hiện dưới váy ngủ mỏng manh, mái tóc dài màu đen được cô xoắn xuống càng thoát lên sự quyến rũ thướt tha mê người.

Storm thân nhiên bước tới cái bàn làm việc, đặt tại một góc trong phòng.

Storm bật lên cái laptop trước mặt, hiện lên màn hình là chương trình Spy Chat tối tân nhất do Lôi thị phát minh ra.

Spy Chat là một trong những chương trình Lôi thị tự hào nhất, nhưng điều đặc biệt chính là Spy Chat không bán trên thị trường vì giá thành quá cao.

Chương trình Spy Chat này cũng tương tự với những ứng dụng chat khác trên thị trường, chỉ có điều khi người dùng ứng dụng này tài liệu của họ được giữ tuyệt mật dù có người muốn hack vào cũng không thể tra ra.

Sau khi sử dụng xong thì cuộc đối thoại lập tức bị xoá sạch không thể phục hồi.

Nói cho chính xác không ai có thể biết, Storm đang liên lạc với người nào.

Người dùng Spy Chat đều là những người trong giới hắc đạo, hay làm ăn phi pháp vì không muốn lưu lại chứng cứ phạm tội của mình.

Thật nực cười một quan chức cấp cao như cô, lại dùng đến Spy Chat.

Storm nhập vào mật khẩu, trên màn hình hiện lên danh bạ.

Storm thành thạo ấn vào một cái tên vô cùng quen thuộc trên màn hình.

Chỉ cần nghĩ đến người này, cô liền cảm thấy vui.

Không bao lâu sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của một người phụ nữ, gương mặt trẻ trung xinh đẹp không hề giống như một người phụ nữ ở tuổi gần 40.

Đường Tam nhìn thấy Storm liền vui mừng nói.

"An Nhi, sao rồi?"

Lạc Thần nhìn thấy con có phản ứng gì?"

Mạnh An Nhi lắc đầu, vẻ mặt hơi buồn đáp.

"Không có phản ứng gì cả?"

Ngoài hỏi con qua loa vài câu, thì không hề làm gì cả!"

Đường Tam nghe vậy liền phẫn nộ, tay không tự chủ đập bàn.

"Bang..."

Đường Tam tức giận nói.

"Cái thằng này!"

Thái độ dừng dưng như vậy là sao?"

Lạc Thần lạnh lùng y như ba mẹ của nó.

An Nhi con nhớ đừng tha lỗi cho Lạc Thần quá sớm, phải hành hạ thằng cháu này của di dài dài."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đường Tam

Đường Tam nói với giọng vô cùng kích thích, chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt khó coi của Lạc Thần là cô đã thấy hào hứng trong lòng.

Mặc dù Lạc Thần xuất sắc trên mọi phương diện nhưng trong vấn đề tình cảm, thằng cháu này của cô luôn là kẻ bại trận, đến từng tuổi này vẫn chưa dám thừa nhận tình cảm của mình.

Nghĩ lại cái ngày An Nhi đau lòng tuyệt vọng với Lạc Thần, một mình bay sang Paris, cô là người ở bên cạnh chăm sóc và huấn luyện An Nhi trở thành một người phụ nữ

mạnh mẽ, cô muốn Lôi Lạc Thần biết mình đã sai khi không thừa nhận tình yêu của mình đối với An Nhi.

Thật ra Đường Tam nhiệt tình giúp An Nhi như vậy, một phần cũng vì tính ham chơi của cô, cô muốn xem khi Lạc Thần gặp lại một An Nhi mạnh mẽ khó đối phó, thắng châu lạnh lùng của cô sẽ làm cách gì để đánh lại An Nhi.

Mạnh An Nhi nghe Đường Tam nói vậy, đôi môi gọi cảm bất giác nhếch lên thành một nụ cười chua xót.

"Anh ấy có người yêu bên cạnh nên

có quan tâm gì đến cháu đâu.

Hành hạ anh ấy?

Hành hạ bản thân cháu thì có."

Qua lời nói của An Nhi, Đường Tam cảm nhận được nỗi đau trong lòng cô.

Đường Tam thở dài, trong lòng quyết định mình phải trở về Thành Phố S một chuyến.

Sau khi nói chuyện với Đường Tam xong, Mạnh An Nhi ngồi thất thần trên ghế.

Cô vừa chải tóc vừa soi gương, suy nghĩ đến chuyện của bốn năm trước.

Từ khi cô hiểu chuyện, cô đã cho rằng mình và Lạc Thần là một cặp trời sinh, sự bao dung nuông chiều của anh càng khiến cô quyết tâm trở thành người phụ nữ của anh.

Cô nhớ rất rõ, khi cô học cấp ba, có nhiều chàng trai ngỏ lời muốn làm bạn trai của cô, thế nhưng chỉ vài ngày sau đó họ liền biến mất.

Sau này cô mới biết, họ đều bị Lôi Lạc Thần dọa chạy mất.

Nhưng mọi thứ tốt đẹp đó đều thay đổi khi anh tròn 17 tuổi, lúc anh đưa ra quyết định không tiếp quản tập đoàn bạc tỷ Lôi Thị, mà đi vào con đường quân nhân đầy ải chông gai gian khổ.

Mặc dù bác Trình yêu con nên không đồng ý, nhưng vì anh Lạc Thần quá kiên quyết nên bác Trình đành thỏa hiệp, dường như anh Lạc Thần chính là nhược điểm của bác gái.

Khi nghe ba nói Lôi Lạc Thần không quan tâm đến sức khỏe của cô, dù biết cô vì anh nên mới tuyệt thực anh cũng không một lời quan tâm.

Lúc đó lòng cô xem như đã chết, nỗi đau đó không một ai có thể thấu hiểu được.

Nghĩ đến những chuyện này cô càng căm hận trong lòng, cô không ngờ anh lại đem lòng yêu một nữ quân nhân.

Mạnh An Nhi không biết mình may mắn hay xui xẻo, vừa đến Paris không bao lâu cô gặp được Đường Tam.

Sau khi nghe cô kể lại mọi chuyện

Đường Tam quyết định tự mình sẽ đào tạo cô trở thành một người phụ nữ xuất sắc, và lại Đường Tam nhìn ra được Mạnh An Nhi có năng khiếu về phương diện vũ khí, dù sao cô cũng cần một truyền nhân.

Bốn năm đối với người thường có lẽ là một thời gian ngắn nhưng đối với Mạnh An Nhi cô, lại dài như một thế kỷ.

Cô bị Đường Tam ép buộc huấn luyện không ngừng, từ súng cho đến bom đạn, vũ khí sinh học, chất độc và ngay cả võ thuật.

Đường Tam từng nói với cô;

" Trước khi mình muốn chinh phục một ai, thì mình phải chinh phục bản thân của mình trước"

Lời Đường Tam nói không sai, cô phải cố gắng, phải sống với mục tiêu.

Mục tiêu của cô là trở thành một chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới, vì cô biết sau này Lôi Lạc Thần sẽ cần đến sự chuyên nghiệp của cô.

Thật không thể tưởng tượng nổi những gì cô phải trải qua để có được danh hiệu chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới.

Bốn năm nay không một ngày cô ngủ yên giấc, nhiều lúc chỉ ngủ được hai ba tiếng đồng hồ, trên người lúc nào cũng là những dấu bầm tím vì huấn luyện.

Nhưng cuối cùng những vất vả cô phải trải qua, cũng khiến cô đạt được thành quả đáng nể.

Suy nghĩ đến những gì mình phải trải qua bốn năm nay, trong lòng cô càng hận Lôi Lạc Thần.

Anh không hề tìm cô, với thế lực của anh tìm một người dễ như trở bàn tay.

Mạnh An Nhi nào biết tin tức về cô đều bị ba cô cho người che giấu.

Mạnh Hùng muốn cho hai đứa thời gian suy nghĩ kỹ tình cảm của mình, đợi đến khi hai đứa trưởng thành sẽ có suy nghĩ khác về tình yêu.

Sáng ngày hôm sau, Mạnh An Nhi đang ngủ say trên giường lớn đột nhiên bị tiếng gõ cửa thật lớn đánh thức.

Kỳ Sơn vừa gõ cửa vừa kêu lớn.

- Cốc..... cốc.....cốc.....

Cô Storm.....cô Storm.....

Mạnh An Nhi bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, cô ngồi bật dậy theo thói quen rút khẩu súng lục được cất giấu dưới gối ra, cầm trên tay với tư thế phòng thủ.

Ý thức được mình đang ngồi trên giường cô mới thả lỏng bản thân, tay hạ súng xuống.

Cô vươn tay kéo vạt áo ngủ che lại phần ngực trắng nõn, mắt nhìn vào cái đồng hồ báo thức bên cạnh.

Storm vừa bước xuống giường vừa cần nhần.

"Mới có năm giờ sáng ai mà ồn ào như vậy!"

Storm định mở cửa nhưng lúc này cô chợt nhớ lại, trên người mình chỉ là một cái váy ngủ mỏng nhìn thật khiêu gợi, Storm xoay người lại lấy cái áo khoác đang treo trên giá bên cạnh giường choàng lên thân thể mảnh mai, rồi mới bước nhanh đến mở cửa.

Hiện ra trước mắt cô chính là gương mặt khản trương, trán toát đầy mồ hôi của Kỳ Sơn.

Kỳ Sơn hơi bất ngờ khi anh nhìn thấy Storm, anh không ngờ gương mặt không trang điểm của cô lại xinh đẹp kiều diễm đến như vậy.

Kỳ Sơn ngây người nhìn Storm quên luôn lý do mình gấp gấp đến tìm cô là gì.

Storm đứng ở cửa nhìn anh một lúc, cô e ngại nín chặt vạt áo khoác trước ngực, rồi mới miễn cưỡng lên tiếng hỏi.

"Sáng sớm cậu đến tìm tôi có chuyện gì?"

Nghe Storm hỏi Kỳ Sơn mới chợt giật mình, anh cúi đầu ngại ngần không dám đối diện với Storm.

"Trung Tá triệu tập một buổi họp khẩn cấp, gọi cô đến ngay."

Storm nghe Kỳ Sơn nói liền đáp.

"Cậu cho tôi năm phút."

Nói xong cô đóng sầm cánh cửa phòng lại, bước nhanh vào trong phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Năm phút sau cánh cửa phòng từ từ được mở ra, hiện ra trước mắt Kỳ Sơn là một quân nhân mạnh mẽ, trên người mặc đồng phục nữ quân nhân, gương mặt xinh đẹp phủ nhẹ một lớp trang điểm, mái tóc dài được cô búi lên cao càng tôn lên khí chất cao Ngạo tự tin của cô.

Storm bước ra cửa nhìn Kỳ Sơn.

"Chúng ta đi được rồi."

Nói xong cô nhanh chóng hướng về phòng họp mà đi tới, nhìn thấy Storm bỏ đi trước Kỳ Sơn lật đật sai bước theo cô.

Bước vào phòng họp Storm nhìn thấy một đám người ngồi nghiêm túc xung quanh một cái bàn hình chữ nhật, đang chăm chú nhìn lên màn hình projector trong phòng.

Storm nhanh chóng đảo mắt một vòng, tất cả người có mặt đều là những quan chức cao trong quân đội.

Nhìn một cái Storm liền biết chuyện này rất nghiêm trọng.

Trung Tá La Thành nhìn Storm rồi nhìn xuống cái ghế trống bên cạnh anh, Storm hiểu ý, cô gật nhẹ đầu bước tới ngồi xuống bên cạnh Trung Tá La Thành.

Vừa ngồi xuống cô liền mở ra sắp tài liệu, được đặt sẵn trước mặt ra xem.

Từ lúc Storm bước vào trong phòng họp, ánh mắt lạnh lùng của Lôi Lạc Thần luôn quan sát cô.

Anh kinh ngạc khi Storm nhìn thấy những bức ảnh rừng rợn kinh tởm trong sắp tài liệu mặt không hề biến sắc.

Anh còn nhớ rất rõ lúc trước chỉ cần An Nhi nhìn thấy máu là sắc mặt cô lập tức trở nên tái xanh, trán toát mồ hôi lạnh.

Lôi Lạc Thần nào biết vì khắc phục nỗi sợ hãi này, Storm phải trải qua những huấn luyện khắc nghiệt như thế nào.

Cô phải mất thời gian một tháng để khiến mình khi nhìn thấy máu mặt không đổi sắc.

Storm nhanh chóng xem toàn bộ hồ sơ trên tay, sau khi đọc xong cô gấp lại đặt ngay ngắn trước mặt mình.

Cô ngược mắt nhìn lên Trung Tá La Thành lúc này đang sơ lược về vụ cướp tiệm trang sức.

"Bên cảnh sát vừa mới cho người liên lạc với chúng ta, hôm qua tiệm vàng Queen Diamond ở ngay trung tâm Thành Phố S bị đánh cướp.

Bọn cướp trên người trang bị vũ khí, dùng khẩu trang che mặt lại chỉ để lộ cặp mắt.

Sau khi nhân viên trong tiệm vàng ấn nút khẩn cấp báo cảnh sát, mấy tên cướp giận dữ đại khai sát giới giết người khắp nơi.

Theo thông tin cảnh sát cung cấp, chúng ta biết được trong tay bọn cướp đang bắt giữ mười con tin, chín người lớn và một trẻ con, hiện tại không biết tình trạng như thế nào."

Nhật Trung nghe Trung Tá nói trong lòng tức giận, anh dùng tay đập mạnh xuống mặt bàn.

"Bang....."

"Đúng là một đám xúc sinh, trẻ con mà cũng không tha.

Để tôi bắt được bọn họ, họ sẽ chết chắc."

Nhật Trung nghiêng răng keng két khi nói ra những lời này.

Ai nấy đều đồng ý với lời nói của Nhật Trung, họ phải tìm cách cứu con tin ra ngoài an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhiệm vụ

Lôi Lạc Thần định lên tiếng nói gì đó, nhưng Storm đã lên tiếng trước anh.

"Trung Tá, anh biết bọn họ đang dùng vũ khí loại gì không?"

Thật trùng hợp Lôi Lạc Thần cũng muốn hỏi về điều này.

Trung Tá La Thành gật đầu giọng nói thận trọng vang lên.

"Đội phi hổ từ toà cao ốc đối diện dùng kính ngắm tầm xa, nhìn thấy được hiện trường.

Theo họ báo cáo thì bọn cướp có tổng cộng 6 người.

Đều là nam trên tay cầm những cây súng trường tấn công AK- 12 quy lực mạnh.

Theo họ quan sát thì tất cả con tin đều bị trói lại, dồn vào trong một góc của cửa hàng để tiện cho bọn cướp giám sát.

Bọn cướp đã đặt một quả bom hẹn giờ trên người của một con tin nữ, hiện tại chuyên gia đàm phán đang nói chuyện với bọn cướp."

Trong lúc La Thành đang tường thuật lại mối chốt của vụ bắt cóc, đột nhiên điện thoại trên bàn reng lên.

"Reng.....reng...."

La Thành nhìn Kỳ Sơn, Kỳ Sơn liền hiểu ý vươn tay ấn vào nút loa ngoài.

Điện thoại vừa kết nối giọng nói khản trương của người đàn ông vang lên.

"Trung Tá, Thiếu Tá Lôi có ở đó không?"

Giọng nói khản trương của cảnh sát trưởng vang lên trong điện thoại, La Thành không hề kinh ngạc, vì tất cả mọi người trong cảnh đội đều biết Lôi Lạc Thần là người có năng lực nhất, anh nắm trong tay đội đặc nhiệm Phantom, cùng với sự chỉ huy anh minh quyết đoán của anh luôn chiến thắng bọn cướp.

Thật ra nếu không phải vì Lôi Lạc Thần kiên quyết từ chối không chịu ngồi vào vị trí Trung Tá, thì vị trí này cũng không đến phiên La Thành đảm nhiệm.

Lôi Lạc Thần chỉ thích xông pha bên ngoài, chiến đấu với những kẻ bất lương, còn về việc ngồi tại tổng bộ chỉ huy anh không hề có hứng thú.

Trung Tá La Thành nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu một cái, Lôi Lạc Thần liền lên tiếng.

"Cảnh sát trưởng, tôi là Thiếu Tá Lôi.

Ông cần gì cứ nói!"

Cảnh sát trưởng nghe vậy liền gấp gấp nói ra điều kiện bọn cướp đưa ra.

"Thiếu Tá Lôi, bọn cướp nói nếu muốn họ thả ra con tin thì chúng ta phải đưa cho họ một triệu đô la tiền mặt và một chiếc trực thăng để bọn họ an toàn rời khỏi Thành Phố S."

Nói đến đây đột nhiên cảnh sát trưởng dừng lại một chút, ông khó sử nói tiếp.

"Một trong điều kiện của bọn cướp là người đi giao tiền chuộc phải là người dân thường không được làm việc cho chính phủ."

Nghe được lời nói của cảnh sát trưởng, ai nấy đều bối rối trong lòng.

Kỳ Sơn bèn lên tiếng.

"Ở đâu tìm ra một người dân thường để giao tiền chuộc, chẳng phải sẽ nguy hiểm lắm sao?"

Lôi Lạc Thần nghiêm mặt suy nghĩ, sau một lúc anh cất giọng trầm trầm căn dặn cảnh sát trưởng.

"Cảnh sát trưởng, ngài ra lệnh thuộc hạ của mình án binh bất động chờ chúng tôi tới rồi mới tính."

Cảnh sát trưởng không hề suy nghĩ, lập tức trả lời Lôi Lạc Thần.

"Được."

Hiện tại cảnh sát trưởng đã hết cách, chỉ có thể nhờ sự hỗ trợ của đội đặc nhiệm Phantom.

Thẩm Thanh vội về mặt hết sức thận trọng, xem lại sơ đồ của tiệm trang sức.

Cô nhìn Lôi Lạc Thần báo cáo.

"Thiếu Tá, anh định làm gì?"

Chẳng lẽ anh định đưa tiền chuộc và chuẩn bị trực thăng cho bọn họ sao?

Bọn cướp này vốn không có tính người dù họ có nhận được tiền chuộc thì cũng sẽ không giữ lời và giết chết con tin."

Nhật Trung nghe vậy liền gạt đầu đồng ý.

"Đúng vậy, bọn máu lạnh đó sẽ giết người diệt khẩu."

Những gì Thẩm Thanh và Nhật Trung nói Lôi Lạc Thần đều biết cả, anh trầm mặc thận trọng suy nghĩ, tay viết viết gì đó trên tờ giấy trước mặt.

Một lúc sau anh ngẩng cao đầu nhìn đám thuộc hạ.

"Trước tiên chúng ta cứ làm theo yêu cầu của bọn họ, rồi cho người trà trộn vào bên trong xem xét tình hình."

Cảnh sát trưởng, bên ngài đã có cách gì để đối phó với quả bom hiện giờ được buộc vào người của con tin chưa?."

Giọng nói có phần bất lực của Cảnh sát trưởng vang lên.

"Thật ra hiện giờ chúng tôi còn chưa xác định được đó là loại bom gì."

Chuyên gia bom nổ của chúng tôi còn đang trong quá trình phân tích."

Đột nhiên giọng nói máy móc của Storm vang lên, khiến mọi người kinh ngạc dồn hết ánh nhìn lên người cô.

"Cảnh sát trưởng, ngài có thể miêu tả đôi chút về quả bom đó không?"

Cảnh sát trưởng nói với giọng phiền não.

"Hiện tại chúng tôi chỉ biết đó là một quả bom hình chữ nhật, chính giữa là màn hình LCD không ngừng nhảy ngược giờ."

Màn hình được kết nối với quả bom bằng ba sợi dây điện mỏng, vàng, xanh và đỏ.

Đặc biệt là quả bom đó có ký hiệu một cái đầu lâu nhỏ bên góc trái.

Tới thời buổi của hiện giờ chúng ta còn đứng năm tiếng hai mươi phút, ba giây."

Sắc mặt của Storm thật bình thản khiến Thẩm Thanh khinh thường trong lòng.

Đã kém tài thì đừng nên tự khiến mình mất mặt trước mọi người.

Bất gặp ánh nhìn khinh miệt của Thẩm Thanh, Storm không hề tức giận cô chỉ chăm chú vào những gì cô vẽ ra theo lời nói của cảnh sát trưởng.

Sau khi cảnh sát trưởng cúp máy, Trung Tá La Thành nhìn đám thuộc hạ.

"Trước mặt các người là địa đồ của Trung tâm mua sắm."

Thiếu Tá Lôi, cậu có kế hoạch gì?"

Lôi Lạc Thần đưa cho mọi người xem những gì anh vừa mới vẽ ra, đó chính là chiến lược của anh.

Lôi Lạc Thần cầm cây bút chỉ vào địa đồ trên tờ giấy.

"Nhật Trung, cậu dẫn đầu tổ A từ trên ống thông hơi phóng xuống, Kỳ Sơn cậu cùng tổ B từ toà cao ốc bên cạnh hỗ trợ chúng tôi.

Thẩm Thanh cô và tổ C ở lại tổng bộ kết nối mạng lưới an ninh, xem camera giám sát hỗ trợ chúng tôi."

Thẩm Thanh nghe xong kế hoạch chu toàn của Lôi Lạc Thần, nhưng trong lòng vẫn còn một thắc mắc.

"Thiếu Tá, vậy ai sẽ là người giao tiền chuộc?"

Lôi Lạc Thần chuyển tầm mắt sắc lạnh của mình sang Storm, ánh mắt của anh khiến tất cả mọi người đều biết ai sẽ là người mạo hiểm xông vào cửa hàng trang sức Queen Diamond, mặt đối mặt với bọn cướp.

Storm không ngờ anh lại đưa ra quyết định đó, anh chọn cô vì cô là người mới bọn cướp sẽ không nhận ra, hay vì anh vốn không quan tâm đến tính mạng của cô.

Dù cô có chết dưới tay bọn cướp cũng không liên quan gì đến anh.

Storm nhếch môi cười tự giễu, kỳ thật trong lòng cô đã biết từ bốn năm trước anh và cô đã bước đi trên hai con đường đối nghịch với nhau.

Storm thấy vậy liền lên tiếng nhận lấy trách nhiệm quan trọng, giải cứu con tin.

Nhưng thật không ngờ lời chuẩn bị nói ra khỏi miệng, đã bị giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thần chặn lại.

"Tôi sẽ là người giao tiền chuộc cho bọn cướp, tôi ít khi xuất hiện trước công chúng nên họ sẽ không nhận ra tôi."

Nghe Lôi Lạc Thần nói vậy Storm khó hiểu trong lòng, vậy cô sẽ đảm nhiệm vị trí nào?

"Thiếu Tá, vậy còn tôi thì sao?"

Tôi phải làm gì?"

Lôi Lạc Thần không nhìn Storm, ánh mắt sắc bén nhìn vào tài liệu trên tay mình.

"Cô cùng với Thẩm Thanh ở lại tổng bộ để hỗ trợ tôi."

Storm nghe Lôi Lạc Thần phân phối mệnh lệnh, trong lòng không phục.

Anh đang xem thường năng lực của cô ư?

Lần này cô sẽ khiến anh có cái nhìn khác về cô.

Cô không nhìn Lôi Lạc Thần mà nói thẳng với Trung Tá La Thành.

"Trung Tá, theo tôi nghĩ tôi mới là người thích hợp để giao tiền chuộc, vì ở đây chỉ có một mình tôi mới biết quả bom trên người con tin là loại gì.

Và tôi cũng dám chắc ngoài tôi ra không một ai có thể gỡ được quả bom đó."

Lời nói ngông cuồng của Storm khiến Nhất Minh bật cười thành tiếng.

"Ha...ha...ha..."

Nếu chuyên gia gỡ bom bên phía cảnh sát vẫn chưa xác định được quả bom đó là gì, sao cô dám chắc mình có thể làm được?

Mạng người không phải là trò đùa, tình hình bây giờ rất nghiêm trọng không phải là thao luyện để mặc cô tác oai tác quái."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lôi Lạc Thần Tức Giận

Storm nghe Nhất Minh nói trong lòng phần nộ, cô chưa từng xem việc lần này như trò đùa.

"Quả bom CS-07 của Pakistan được ra đời vào hai năm trước, chuyên dùng trong những vụ khủng bố."

Storm nói đến đây chợt dừng lại, cô nhìn thẳng mặt Nhất Minh nói tiếp.

"Điều mọi người còn chưa biết về quả bom này, nó không đơn giản chỉ là một quả bom hẹn giờ bình thường mà còn có thể được kích hoạt bỏ ứng dụng điều khiển từ xa, thông thường là điện thoại di động."

Nghe Storm nói ra lai lịch của quả bom, tất cả người có mặt trong phòng đều có cùng chung một biểu cảm trên gương mặt họ, đó chính là sự ngỡ ngàng.

Họ không ngờ chỉ qua chút ít tài liệu do cảnh sát trường cung cấp, vậy mà Storm có thể xác định được quả bom đó là gì.

Mặc dù Nhất Minh đã có cái nhìn khác đối với Storm, nhưng ngoài mặt anh vẫn tỏ ra mình không ưa gì cô.

Thảm Thanh ngồi im lặng ánh mắt sắc bén không rời khỏi Storm.

Qua sự quan sát cận kề, Thảm Thanh quyết định mình phải điều tra về Storm, cô dám khẳng định Storm chính là Mạnh An Nhi.

Nhưng vì sao Mạnh An Nhi lại quay trở lại?

Trung Tá La Thành nghe Storm nói anh liền gật đầu đồng ý.

"Quyết định như vậy đi!

Storm cô sẽ là người giao tiền chuộc cho bọn cướp.

Các người hãy mau hành động, tôi muốn trong vòng hai bốn tiếng đồng hồ, con tin phải được an toàn rời khỏi vòng tay của bọn cướp.

Rõ chưa!"

Trung Tá La Thành gằng giọng nói.

"Dạ, Trung Tá!"

Tất cả mọi người đồng thanh hô lên, đột nhiên Lôi Lạc Thần đứng bật dậy, nhìn thẳng Trung Tá La Thành phản đối.

"Không được, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Cô ấy còn chưa được huấn luyện để đối đầu với bọn cướp, cho cô ấy đi giao tiền chuộc, cũng giống như chúng ta tận tay đưa cô ấy vào chỗ chết."

Lời nói mang theo tia phẫn nộ của Lôi Lạc Thần, khiến mọi người đều kinh ngạc.

Ánh mắt tò mò của họ đang nhìn Lôi Lạc Thần đột nhiên chuyển sang Storm.

Một người muốn đi một người muốn cản, cuối cùng ai sẽ là người thắng cuộc?

Về mặt thích thú chờ xem kịch vui của bọn họ khiến Trung Tá La Thành tức giận, nhưng cục diện bây giờ quả thật rất khó xử.

Từ trước đến giờ quyết định của Lôi Lạc Thần đều đúng, nhưng có điều những gì Storm nói cũng không sai.

Nhìn thấy vẻ khó xử trong ánh mắt của Trung Tá La Thành, Storm nhú mày về mặt phẫn nộ nhìn Lôi Lạc Thần nói.

"Tôi không sợ mạo hiểm, điều quan trọng bây giờ chính là giải cứu con tin.

Mạng là mạng của tôi, tôi không sợ anh lo lắng làm gì?"

Lôi Lạc Thần sa sầm mặt, bàn tay đang đặt trên bàn bất giác siết chặt lại thành nắm đấm.

Sao cô lại cố chấp như vậy?

Muốn ra oai trước mặt anh ư?

"Tôi không hề lo lắng cho cô, chỉ không muốn vì cô mà cả kế hoạch phải thất bại."

Kỳ thật trong lòng anh rất lo cho cô, nhưng không biết vì sao mình lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy.

Nói xong anh liền cảm thấy hối hận trong lòng, nhưng lời đã nói ra không thể nào lấy lại được.

Storm nghe Lôi Lạc Thần nói vậy máu nóng trong người, xông lên đến đỉnh đầu.

Anh không hề quan tâm đến cô, chỉ sợ cô làm liên lụy.

"Thiếu Tá Lôi, anh yên tâm đi dù tôi có chết cũng cứu ra con tin cho anh rồi mới chết.

Anh có hài lòng chưa?"

Storm nói xong cầm sấp hồ sơ trên bàn lên, đi xăm xăm ra khỏi cửa.

Nếu còn ở lại đối diện với gương mặt đáng ghét của anh, chắc cô điên mất.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều nhìn Storm bằng ánh mắt kinh hãi, sao cô có thể nói ra những lời xấc xược nhưng vậy với Thiếu Tá của bọn họ.

Kỳ Sơn nhếch môi cười nhẹ, anh theo bên cạnh Lôi Lạc Thần nhiều năm nên hiểu rõ tâm tư của Lôi Lạc Thần.

Tuy ngoài mặt Lôi Lạc Thần tỏ ra không quan tâm nhưng anh biết trong lòng Lôi Lạc Thần, Mạnh An Nhi là quan trọng nhất.

Bất gặp ánh nhìn tọc mạch của đám thuộc hạ, Lôi Lạc Thần bực bội hắng giọng cảnh cáo.

"Uh..um.."

Các người còn không mau đi chuẩn bị."

"Dạ Thiếu Tá."

Nói xong họ lập tức rời đi, hôm nay trên người Thiếu Tá tỏa ra mùi thuốc súng, còn không đi nhanh chắc sẽ bị vạ lây.

Sau khi mọi người rời khỏi Trung Tá La Thành bước tới, đặt tay mình trên bờ vai rắn chắc của Lôi Lạc Thần.

"Cậu có hứng thú với cô ấy?"

La Thành vừa nói ánh mắt thích thú nhìn theo bóng lưng của Storm khuất dần trước mắt hai người.

Lôi Lạc Thần liếc nhìn La Thành một cái, lạnh lùng đáp.

"Không!"

Nghe Lôi Lạc Thần thẳng thắn trả lời, La Thành vui mừng trong lòng.

Anh cười tươi bàn tay đang đặt trên vai Lôi Lạc Thần làm động tác vỗ vỗ.

"Không thì tốt, vậy tôi không còn lý do gì mà không theo đuổi cô ấy."

Vừa rồi nhìn thấy biểu cảm lạ lùng của Lôi Lạc Thần, La Thành còn lo lắng Lôi Lạc Thần đã thích Storm, nhưng nếu Lôi Lạc Thần đã nói vậy thì anh sẽ theo đuổi cô đến cùng.

Mẫu phụ nữ có cá tính và tài giỏi như Storm rất hợp khẩu vị của anh.

Mặc dù trong quân đội La Thành là cấp trên của Lôi Lạc Thần, nhưng thật ra hai người là bạn thân.

Cũng nhờ Lôi Lạc Thần luôn ở phía sau ủng hộ nên La Thành mới ngồi vững vị trí Trung Tá.

Nghe La Thành nói vậy trong lòng Lôi Lạc Thần cảm thấy không được vui, nhưng nỗi buồn đó xuất phát từ đâu anh thật sự không biết.

Trong lòng khó chịu, anh bước chậm rãi ra khỏi phòng họp.

Đi đến cuối hành lang anh nhìn thấy Storm một mình đi đến khu vũ khí, anh nhanh chân sai bước theo cô.

Trong lúc Storm còn đang mải mê vào tập tài liệu trên tay, đột nhiên bị một bức tường thịt cứng như thép ngăn bước chân của cô lại.

Storm kinh ngạc ngược mắt lên nhìn vào người đàn ông vô lễ này, đập vào mắt cô chính là gương mặt xám xịt của Lôi Lạc Thần, nhìn thấy anh trong lòng cô càng thêm tức giận.

"Xin Thiếu Tá tránh sang một bên."

Lời nói lạnh nhạt của cô khiến Lôi Lạc Thần không thể kiềm chế cơn thịnh nộ trong lòng, nhất là khi anh nghĩ đến những gì La Thành vừa mới nói với anh.

Lôi Lạc Thần nhú chặt đôi mày rậm, cặp mắt phóng ra tia lửa nhìn thẳng vào mặt Storm.

"An Nhi, sao em lại không nghe lời."

Con người đen tuyền của Storm tỏa sáng, anh đã xác định rằng Storm chính là Mạnh An Nhi.

Storm biết mình có cố tình che giấu cũng bằng không, cô nhìn anh cười tươi thản nhiên đáp.

"Chúng ta không quen thân lắm, Thiếu Tá đừng gọi quá thân thiết như vậy."

Mong rằng sau này Thiếu Tá cứ gọi tôi là Storm."

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần càng lúc càng khó coi, anh lặp lại lời nói của Storm.

"Chúng ta không quen thân lắm?"

An Nhi em nói như vậy là có ý gì?

Nếu chúng ta không quen thân vậy chúng ta là gì?"

Storm bất ngờ với lời nói của anh,

cô cảm nhận được sự thất vọng trong lòng anh, khi anh nói ra câu cuối cùng.

Nhìn thấy cô không nói gì, Lôi Lạc Thần vươn tay giữ chặt cánh tay cô.

"An Nhi, em có biết anh đã tìm em rất lâu không?"

Sao em lại trở nên xa lạ với anh như thế này?"

Giọng nói của Lôi Lạc Thần nhỏ nhẹ chưa từng có, chỉ có khi ở trước mặt An Nhi anh mới dịu dàng như vậy.

Storm cảm nhận được tình cảm của anh, trái tim cô lại một lần nữa vì anh mà đập loạn.

Storm hoang mang trong lòng, cô phải làm sao đây?

Cô nhìn anh, ánh mắt của anh cũng giống như lúc trước thật dịu dàng, thật ấm áp.

Trong lúc này đột nhiên Storm nhìn thấy Thẩm Thanh đang ở phía sau Lôi Lạc Thần, nhìn hai người.

Cô tức giận mím chặt môi, nhìn anh rồi nhìn xuống bản thân của mình.

Đột nhiên Storm cười châm biếm cất giọng lạnh lùng.

"Mạnh An Nhi tôi phải cảm ơn anh, nếu không có anh thì tôi sẽ không trở thành Storm mạnh mẽ của ngày hôm nay.

Nếu bốn năm trước anh không cho tôi biết mình đại đột đến đường nào, cứ nghĩ anh là người yêu thương tôi nhất, luôn ý lại vào anh.

Cuối cùng thứ tôi nhận lấy chỉ là sự tổn thương từ anh, cũng nhờ vào anh nên tôi đã luyện trái tim mình trở nên sắt đá."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chấp hành nhiệm vụ

Nghe những gì Mạnh An Nhi nói không biết vì sao trái tim anh lại cảm giác rất đau, một cảm giác mà anh chưa từng cảm nhận qua.

Anh không ngờ lời nói dối vô tình của mình, lại khiến cô tổn thương nhiều như vậy.

Anh chỉ muốn nói cho cô biết, anh yêu thương cô giống như anh yêu thương Lạc Tuyết.

"An Nhi, em hãy nghe anh nói.

Anh không hề thay đổi, trong lòng anh em và Lạc Tuyết chính là người quan trọng nhất."

Mạnh An Nhi càng nghe Lôi Lạc Thần nói trong lòng càng thêm phần nộ.

Anh lại một lần nữa so sánh cô với Lạc Tuyết.

"Tôi và anh không cùng chung huyết thống, chúng ta cũng không có bất kỳ quan hệ gì nên mong anh từ nay về sau đừng đem tôi ra bì với Lạc Tuyết.

Tôi không cần một người anh trai bao bọc và che chở cho mình."

Storm nói xong dùng hết sức xô mạnh thân thể của Lôi Lạc Thần sang một bên, cô giận dữ đi về phía trước.

Vừa đi Storm vừa mắng.

"Lôi Lạc Thần chết tiệt!

Ai muốn làm em gái của anh."

Lôi Lạc Thần bối rối trong lòng, vì sao mọi chuyện lại trở nên như thế này.

Nếu thời gian có thể quay trở lại anh sẽ tìm cách khác để nói cho cô hiểu tâm tư của anh.

Thật ra tận sâu trong đáy lòng của Lôi Lạc Thần rất sợ, anh sợ thứ tình cảm Mạnh An Nhi dành cho anh chỉ là cảm xúc nhất thời bùng bột, vì cô còn quá trẻ vẫn chưa hiểu thứ gọi là tình yêu.

Thế nhưng Lôi Lạc Thần nào biết Mạnh An Nhi là một người rất cố chấp, một khi đã nhận định anh là của cô thì tuyệt đối không thay đổi.

Lôi Lạc Thần phiền muộn vươn tay vò vò đầu của mình, mái tóc ngắn gọn bị anh vò đến rối tung lên, anh biết An Nhi rất ngang bướng nên sẽ không nghe anh giải thích.

Nhìn thấy Storm vói về mặt hầm hầm rồi đi, Thẩm Thanh vui mừng trong lòng.

Cô nhìn Lôi Lạc Thần thêm một lúc rồi mới lặng lẽ quay trở lại vị trí của mình.

Mười phút sau tất cả mọi người tụ họp lại trước khu vũ khí, Lôi Lạc Thần trên người mặc quân phục Thiếu Tá, đầu đội mũ quân đội, tai đeo thiết bị Bluetooth để tiện liên lạc với thuộc hạ, bên hông vách khẩu súng Truy Hồn, chân mang đôi giày ống màu đen.

Anh đứng oai nghiêm trước mặt đám thuộc hạ, ánh mắt sắc lạnh quét ngang từng người.

Tất cả mọi người đều mặc trên người áo chống đạn ngoại trừ Storm.

Anh nhíu mày thần sắc vô cùng khó coi.

"Kỳ Sơn, chuẩn bị áo chống đạn cho Storm."

Lôi Lạc Thần không nhìn Storm chỉ thần nhiên ra lệnh cho Kỳ Sơn.

Ở trước mặt thuộc hạ dù anh có lo lắng cho cô, anh cũng sẽ không để lộ cảm xúc của riêng mình.

"Dạ, Thiếu Tá."

Kỳ Sơn nhận lệnh lật đặt chạy vào trong, nhưng vừa mới bước đi đã bị lời nói của Storm ngăn lại.

"Không cần!"

Nếu để bọn cướp nhìn thấy trên người tôi mặc áo chống đạn họ sẽ nghi ngờ, đến lúc đó tôi và con tin sẽ gặp nguy hiểm."

Storm nói rất đúng, nhưng Lôi Lạc Thần không quan tâm.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lôi Lạc Thần bước tới nắm chặt cánh tay Storm kéo cô vào trong căn phòng trống bên cạnh, hành động bất thành linh của anh khiến cô không kịp trở tay.

Vừa vào trong phòng anh bất ngờ đẩy Storm vào bức tường lạnh tanh, thân thể cao lớn áp sát vào người cô.

Mùi trầm hương quen thuộc tỏa ra từ trên người anh, khiến Storm hoang mang trong lòng.

Cô bối rối gương mặt ửng hồng, nhìn sang chỗ khác không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của anh.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy cử chỉ bài xích của Storm, trong lòng không vui.

Anh vươn tay nâng cằm cô, bắt buộc cô phải đối diện với anh.

Gương mặt hai người lúc này gần nhau trong gang tấc.

"An Nhi em đừng bướng bỉnh nữa, bọn cướp trong tay có súng lờ có sơ sót gì em và con tin sẽ chết chắc."

Anh lại xem thường cô ư?

Sợ cô liên lụy đến sự nghiệp của anh.

Storm tức giận đẩy Lôi Lạc Thần ra, cô lờ mờ anh nói với giọng hùng hồn.

"Mạng là mạng của tôi, tôi muốn làm gì thì làm không đến phiên anh quản."

Anh đừng lo, dù tôi có chết cũng đợi đến khi hoàn thành nhiệm vụ rồi mới chết."

Storm nói xong liền bước ra khỏi phòng, không quan tâm đến những ánh mắt tò mò đang nhìn chằm chằm vào cô, đi thẳng ra ngoài ngồi vào chiếc xe quân đội đang đậu sẵn chờ họ xuất phát.

Lôi Lạc Thần vói về mặt âm u từ trong phòng bước ra, nhìn thấy tình hình căng thẳng Kỳ Sơn, Nhật Trung và đám thuộc hạ lập tức bước theo sau anh.

Đội đặc nhiệm Phantom chia ra ngồi vào trong ba chiếc xe quân đội, Lôi Lạc Thần, Storm, Kỳ Sơn và Nhất Minh ngồi cùng một chiếc xe.

Nhất Minh nhìn Kỳ Sơn nháy mắt hất cằm một cái, ý hỏi chuyện gì đang xảy ra?

Vì sao toàn thân Thiếu Tá tỏa ra hàn khí, khiến nhiệt độ trong xe suy giảm một cách trầm trọng.

Kỳ Sơn nhíu mày lắc đầu yếu bảo Nhất Minh đừng nhiều chuyện, để tránh tự mình rước họa vào thân.

Ba chiếc xe quân đội chậm rãi tiến vào trung tâm Thành Phố S, dừng lại trước trung tâm thương mại lớn nhất.

Hiện trường được cảnh sát khống chế, người dân vô tội lần lượt được đưa ra khỏi phạm vi cảnh sát cho rằng nguy hiểm.

Xe của đội đặc nhiệm vừa dừng lại cảnh sát trưởng lập tức bước tới, ông nhìn một nhân viên cảnh sát trên người mặc cảnh phục, hần liền hiểu ý bước tới mở cửa xe.

Lôi Lạc Thần vừa bước xuống liền nhìn cảnh sát trưởng hỏi.

"Tình hình như thế nào rồi?"

Cảnh sát trưởng với vẻ mặt khăn trương trán toát mồ hôi lạnh đáp.

"Vừa rồi bọn cướp nhìn thấy nhân viên cảnh sát tiến vào trong, tên cầm đầu liền rút súng bắn chết một con tin để làm cảnh cáo."

Lôi Lạc Thần tức giận anh nhìn cảnh sát trưởng.

"Tôi đã nói đừng hành động cầu thả, chờ chúng tôi đến rồi mới tính."

Cảnh sát trưởng nhìn Lôi Lạc Thần nói với giọng áy náy.

"Tôi thật không ngờ bọn họ lại tàn nhẫn như vậy."

Lời nói vô trách nhiệm của cảnh sát trưởng càng khiến Lôi Lạc Thần phẫn nộ, anh nhìn cảnh sát trưởng lạnh lùng nói.

"Cảnh sát trưởng, ngài mau ra lệnh cho thuộc hạ của mình rút lui."

Từ giờ trở đi đội đặc nhiệm Phantom sẽ chính thức tiếp quản hiện trường."

Cảnh sát trưởng không hề tức giận vì sự ngạo mạn của Lôi Lạc Thần, ông biết anh là người giỏi nhất trong quân đội. Đội đặc nhiệm của anh không ra tay thì thôi một khi ra tay thì không bao giờ thất bại.

"Được."

Cảnh sát trưởng lập tức cầm lấy máy bộ đàm ấn vào nút liên lạc với đám thuộc hạ.

"Thu đội!"

Cảnh sát trưởng vừa đưa ra mệnh lệnh, toàn bộ cảnh sát theo trình tự rút lui một cách nhanh gọn.

Lôi Lạc Thần nhìn đám thuộc hạ căn dặn.

"Kỳ Sơn cậu và thuộc hạ vào toà cao ốc bên cạnh, tìm một nơi ẩn nấp để tiện quan sát tình hình bên trong tiệm trang sức."

Nhật Trung cậu và người của mình lên tầng năm dọc theo ống thông hơi mà đi đến cửa hàng trang sức.

Các người không được hành động cầu thả, chờ nghe mệnh lệnh của tôi."

Nói đến đây Lôi Lạc Thần nâng tay ấn vào nút trên cái Bluetooth nhỏ đeo ở tai bên phải.

"Thẩm Thanh, cô kết nối được máy camera giám sát chưa?"

Giọng nói có phần lo lắng của Thẩm Thanh vang lên.

"Thiếu Tá bọn cướp này thật chuyên nghiệp họ đã hủy đi tất cả camera giám sát trong tiệm, nhưng cũng may còn một máy camera ở bên ngoài cửa có thể nhìn thấy được tình hình bên trong."

Nhưng ở góc chín mươi độ là góc đen, nên tôi không thể nhìn thấy gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Uy hiếp

Lôi Lạc Thần nghe Thẩm Thanh nói vậy trong lòng hiện lên nỗi bất an, anh nhìn Storm.

Storm cũng nghe được những gì Thẩm Thanh vừa mới nói, dựa trên lời nói của Thẩm Thanh bọn cướp này rất chuyên nghiệp, cô dám khẳng định rằng ở phía sau bọn họ còn có một thế lực mạnh thao túng.

Lôi Lạc Thần trầm mặc suy nghĩ, anh quyết định sẽ cùng đội của Nhật Minh hành động, để đảm bảo sự an toàn cho Storm.

Lôi Lạc Thần là một người thận trọng nên không tin tưởng bất kì ai ngoài bản thân.

"Không có lệnh của tôi, các người không được tự mình hành động.

Ai kháng lệnh sẽ xử theo quân quy.

Rõ không?"

"Dạ, Thiếu Tá."

Sau khi nhận lệnh ai vào vị trí nấy, Storm trên tay cầm cặp táp bằng da màu đen, bên trong là số tiền chuộc bọn cướp yêu cầu, bước theo sau cảnh sát trưởng đi vào trong toà cao ốc.

Đột nhiên bàn tay rộng lớn vươn nắm lấy tay cô, kéo cô lại.

Cảm giác quen thuộc khiến Storm kinh ngạc quay đầu lại, chạm phải ánh mắt lo lắng của Lôi Lạc Thần trái tim cô đột nhiên nhảy đi một nhịp.

Hai người nhìn nhau không chớp mắt.

Cảnh sát trưởng thấy Storm dừng lại không đi theo, trong lòng có phần gấp gáp.

Ông bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

"Cô Storm."

Lời nói của cảnh sát trưởng khiến Storm giật mình, cô vội vàng rút tay về.

Bàn tay ấm áp đột nhiên rời khỏi khiến Lôi Lạc Thần cảm giác hụt hẫng vô cùng.

Vừa rời khi nắm lấy tay cô, không biết vì sao trái tim anh lại đập nhanh đến như vậy.

Chắc có lẽ huyết áp của anh vì cô mà tăng lên đến đỉnh.

Nhìn thấy Storm xoay người đi, anh liền rút bên hông ra khẩu súng Truy Hồn đưa cho Storm.

"Em cầm lấy nó."

Lời nói ngắn gọn nhưng đã nói lên sự quan tâm của anh đối với cô.

Khẩu súng Truy Hồn này ra đời hai mươi mấy năm về trước, do ba cô vì mẹ mà phát minh ra, nên ý nghĩa của Truy Hồn Storm là người hiểu rõ nhất.

Một khi giao Truy Hồn cho người nào đó, cũng đồng nghĩa giao tính mạng của mình cho họ.

Thường thì đàn ông sẽ giao Truy Hồn cho người phụ nữ mình yêu thương nhất, cũng giống như tính vật định tình.

Sau bao nhiêu năm Truy Hồn vì được Đường Tam cải tiến, nên quy lực của nó mạnh hơn lúc ban đầu gấp mười lần.

Storm nhìn Lôi Lạc Thần, anh giao cho cô Truy Hồn vì xem cô là em gái sao?

Nghĩ đến đây Storm lập tức đẩy khẩu súng Truy Hồn lại cho anh.

"Không cần!"

Lôi Lạc Thần nhú mày ánh mắt hiện lên tia phẫn nộ.

"Một!"

Cầm lấy Truy Hồn đi vào trong.

Hai!

Tôi sẽ hủy bỏ hành động hôm nay của em."

Storm sụ mặt trong lòng tức giận nhưng không thể làm gì, dù sao anh cũng là đội trưởng.

Cảm giác bất lực này khiến Storm tức đến muốn giết người.

Cô vươn tay giật lấy khẩu súng Truy Hồn từ trên tay anh, nhét vào trong thắt lưng.

"Anh hài lòng chưa?"

Thiếu Tá Lôi!"

Trong lúc Storm đang trợn mắt lườm Lôi Lạc Thần, đột nhiên một cô gái mặc trên người cái đầm công sở màu đen bó sát vào đường cong quyến rũ, tay cầm một cái micro chạy nhanh đến bên cạnh họ.

Theo sau cô ta là một người đàn ông, trên tay cầm máy quay phim.

"Thiếu Tá Lôi, tôi là Ninh Tâm phóng viên của đài truyền hình hai mươi bốn giờ (24hours).

Hiện tại không biết tình hình bên trong ra sao?

Có người nào bị thương không?

Thiếu Tá Lôi có kế hoạch gì để bắt bọn cướp và giải cứu con tin?"

Ninh Tâm nói ra một tràn, giống như sợ mình không hỏi sẽ không còn cơ hội.

Lôi Lạc Thần nghiêm mặt không nói gì, chỉ nhìn cảnh sát trưởng.

Cảnh sát trưởng liền hiểu ý ngăn Ninh Tâm lại.

"Ai cho cô vào đây?

Người đầu đưa cô ta ra ngoài mau!"

Nghe cảnh sát trưởng nói vậy Ninh Tâm không chịu thôi, nếu để cô có được bản tin độc quyền chấn động nhất Thành Phố S trong năm, chắc chắn sự nghiệp phóng viên của cô sẽ được nâng thêm một cấp.

Ninh Tâm nhìn cấp dưới của mình rồi nhìn sang Storm

Tên cấp dưới liền chuyển óng kính lên người Storm.

Lôi Lạc Thần tỉnh mắt, anh bước tới đôi tay cường tráng vươn ra kéo Storm vào lòng, một tay anh đẩy máy camera sang một bên tay còn lại vịn đầu Storm áp gương mặt thanh tú của cô vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Nếu để bọn cướp nhìn thấy dung mạo của Storm, cô sẽ gặp nguy hiểm.

Ánh mắt phát ra tia lửa của Lôi Lạc Thần nhìn thẳng vào mặt Ninh Tâm, giọng nói mang theo sự uy hiếp rõ rệt.

"Nếu cô ấy xuất hiện trong bản tin của ngày hôm nay, tôi dám cam đoan với các người rằng từ nay về sau sẽ không còn cái tên đài truyền hình hai mươi bốn giờ trên thế gian này."

Ninh Tâm cảm nhận được sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của Lôi Lạc Thần, cô biết anh nói được thì sẽ làm được.

Ninh Tâm và cấp dưới bị Lôi Lạc Thần dọa hết hồn đành đi theo cảnh sát ra ngoài.

Nhưng cô vẫn không chịu bỏ qua, anh chỉ nói không được đăng tin về cô gái kia chứ đâu có nói không được đăng tin tức về vụ cướp trang sức.

Storm bị Lôi Lạc Thần ôm chặt trong lòng, cô ngước mặt lên nhìn anh.

Lúc này anh nhìn thật oai phong khí thế uy nghiêm, cô thích nhất là khi anh nghiêm túc vì lúc đó anh nhìn đẹp trai hơn bất kỳ lúc nào hết.

Anh là đang lo lắng cho cô, hay vì sợ cô gái kia phá hỏng kế hoạch của anh?

Tại một ngôi biệt thự xa hoa toạ lạc trên con đường sầm uất nhất của thành phố New York, một người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa màu đen trong phòng khách xem TV.

Cô sở hữu gương mặt hình trái xoan, mặc dù tuổi gần bốn mươi nhưng làn da vẫn tươi trẻ, mái tóc dài màu hạt dẻ càng tôn lên nhan sắc tuyệt mỹ của cô.

Người phụ nữ tuy xinh đẹp hơn người, nhưng trên người lại tỏa ra sát khí khiến người đối diện không rét mà run.

Trịnh Lam cùng với con gái Lôi Lạc Tuyết đang ngồi trò chuyện xem tivi.

Đột nhiên một đoạn tin tức được phát trực tiếp từ Thành Phố S.

Lôi Lạc Tuyết nhìn Trịnh Lam cất giọng mừng rỡ.

"Mẹ, mẹ xem kia.

Chẳng phải đó là anh Lạc Thần sao?

Anh Lạc Thần nhìn thật oai phong trong bộ quân phục.

Mẹ người con gái anh ấy ôm trong lòng là ai vậy?"

Lôi Lạc Tuyết tò mò hỏi, Trịnh Lam nghe con gái nhắc đến Lạc Thần, ánh mắt lạnh lùng lập tức tỏa sáng, cô liền chú ý vào màn hình TV.

Trịnh Lam cũng giống như Lạc Tuyết, không thể nhìn rõ mặt của cô gái kia.

Nhưng thật bất ngờ, từ trước đến giờ Lạc Thần không thích tiếp xúc với người khác, nhất là phụ nữ.

Trong lúc này Lôi Lạc Thiên và Tề Phong từ ngoài cửa bước vào, tuy ngoài bốn mươi nhưng Lôi Lạc Thiên vẫn giữ được phong độ của ngày nào, ngoài trên gương mặt anh tuấn xuất hiện thêm vài vết nhăn do thời gian để lại ra anh không khác gì năm xưa.

Lạc Tuyết vui mừng chạy tới ôm ba.

"Ba, ba đã về."

Lôi Lạc Thiên yêu thương vuốt ve mái tóc dài của con gái.

"Con gái ngoan."

Nói xong anh buông Lạc Tuyết ra bước tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Trình Lam, tay thân nhiên cởi bỏ áo vest trên người đưa cho Tề Phong.

Lôi Lạc Thiên choàng tay ôm Trình Lam vào lòng, anh cúi xuống hôn lên tóc cô.

Trình Lam không quan tâm đến Lôi Lạc Thiên, ánh mắt sắc bén chăm chú vào màn hình TV.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bắt đầu

Lôi Lạc Thiên nhú mày trong lòng hiện lên cảm giác không vui, trong mắt Trình Lam ngoài anh ra còn có ai quan trọng hơn.

Anh nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của cô, nhìn thấy bản tin, Lôi Lạc Thiên thờ phào nhẹ nhõm, thì ra nỗi bất an trong lòng cô vợ yêu của anh xuất phát từ Thành Phố S.

Lôi Lạc Thiên đã quên mất, từ khi Lạc Thần ra đời, vị trí của anh ở trong lòng cô đã tuột xuống thứ hai.

Điều này khiến Lôi Lạc Thiên không dễ chịu chút nào.

Nhớ đến con trai, anh chợt nghĩ đến chuyện lúc sáng Tề Phong báo cáo với anh, có liên quan đến nhiệm vụ lần này của Lạc Thần.

Mặc dù Lôi Lạc Thiên không nói ra, nhưng trong lòng anh rất quan tâm đến con, người của anh lúc nào cũng ở bên cạnh sẵn sàng hy sinh tính mạng để bảo vệ cho Lôi Lạc Thần.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của con trai khi nhìn vào cô gái đang ở trong lòng, đôi môi mỏng của Lôi Lạc Thiên

bắt gặp nhếch lên thành một nụ cười.

Cuối cùng con trai cũng động lòng rồi.

Lôi Lạc Thiên ôm chặt Trình Lam nói.

"Em đừng lo, Lạc Thần sẽ không sao. Anh tin tưởng vào năng lực của con."

Trình Lam nghe anh nói vậy, cô xoay mặt lại nhìn anh nở một nụ cười.

Nụ công rạng rỡ trên gương mặt cô khiến Lôi Lạc Thiên vui vẻ trong lòng.

Ánh mắt của cô khi nhìn anh vẫn lấp lánh như ngày nào.

Nhìn thấy đốm lửa dần dần tỏa sáng trong ánh mắt sắc bén của Lôi Lạc Thiên, Trình Lam liền nói sang chuyện khác.

"Em không lo lắng cho Lạc Thần, em chỉ muốn biết cô gái đó là ai."

Lôi Lạc Thiên cười cười, bàn tay đang đặt ở eo cô chợt nâng lên vuốt ve bờ vai mảnh mai, cất giọng trầm trầm.

"Em đang ghen với cô gái kia?"

Trình Lam cười ha hả đáp.

"Ghen?"

Không!

Em chỉ hiểu kì mà thôi."

Trình Lam nói đến đây chợt dừng lại một chút, ngay sau đó dường như cô đưa ra quyết định gì đó.

"Lạc Thiên, ngày mai chúng ta bay về Thành Phố S, em muốn xem cô gái đó có gì đặc biệt lại khiến con trai yêu quý của em quan tâm đến như vậy."

Lôi Lạc Thiên trầm mặc một lúc, trưa mai anh có cuộc họp rất quan trọng với nhà đối tác bên Dubai.

Anh suy nghĩ một chút nhìn Tề Phong.

"Chú chuẩn bị máy bay, ngày mai chúng ta trở về Thành Phố S.

Còn nữa thông báo với người bên Dubai, cuộc họp ngày mai sẽ đổi thành buổi hội nghị truyền hình."

Tề Phong có phần kinh ngạc với quyết định của Lôi Lạc Thiên.

Anh không ngờ chủ nhân lại thay đổi kế hoạch đã định.

Việc gặp mặt thái tử Dubai lần này rất quan trọng, Lôi Lạc Thiên và Tần Gia Uy đã lên kế hoạch rất lâu mới có cơ hội gặp mặt Thái Tử, để bàn về chuyện độc quyền khai thác mỏ dầu bên Dubai.

Không thấy Tề Phong có phản ứng, sắc mặt của Lôi Lạc Thiên chợt trầm xuống, anh hắng giọng.

"Uh...um..."

Tề Phong hốt hoảng, nhận lệnh.

"Dạ chủ nhân."

Lôi Lạc Thiên biết trong lòng Tề Phong đang nghĩ gì, thế nhưng chỉ cần đó là điều Trình Lam muốn anh bất chấp hậu quả để làm cho cô vui.

Dù cái giá phải trả đó chính là mối làm ăn hàng trăm tỷ, anh cũng không quan tâm.

Lôi Lạc Tuyết ngồi bên cạnh trong lòng ngưỡng mộ mẹ vô cùng, bà là người đàn ông tốt nhất, luôn yêu thương và nuông chiều mẹ.

Lạc Tuyết ước sao, sau này người đàn ông của cô cũng giống y như bà.

Tại Thành Phố S:

Đứng trước toà cao ốc đông đúc người dân tò mò quan sát hiện trường, Storm hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tinh thần.

Cuối cùng cũng có cơ hội để cô phát huy năng lực của mình, mấy năm nay sự cực khổ cô phải trải qua khi huấn luyện sẽ mang lại cho cô thành quả gì?

Tuy trong lòng Storm rất muốn xông vào đối mặt với bọn cướp, nhưng không biết vì sao cô lại cảm giác hơi căng thẳng.

Chắc có lẽ vì lần này là lần đầu tiên cô chính thức chấp hành nhiệm vụ.

Lôi Lạc Thần đứng bên cạnh ánh mắt lạnh lùng không rời khỏi cô, nhìn thấy gương mặt khấn trương của Storm trong lòng anh chợt hiện lên cảm giác bất an.

Bọn cướp này vừa nguy hiểm vừa dã man, anh không dám tưởng tượng nếu cô lọt vào trong tay bọn họ sẽ như thế nào.

Trong đầu suy nghĩ vậy tay Lôi Lạc Thần đã vươn tới, nắm chặt cổ tay Storm kéo cô sang một bên.

"An Nhi, bây giờ em muốn thay đổi ý định vẫn còn kịp, anh sẽ cho Thẩm Thanh thay em giao tiền chuộc."

Nghe Lôi Lạc Thần nói vậy trong lòng cô loé lên tia hy vọng, anh đang lo lắng cho cô sao?

Ánh mắt khó hiểu của cô nhìn anh không chớp, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng ánh mắt sắc bén không hề lộ ra chút tình cảm gì đối với cô, trong lòng Storm thất vọng vô cùng.

Storm nhếch môi cười chua xót, cái anh lo lắng không phải là sự an nguy của cô, mà là danh dự Thiếu Tá của anh.

"Thiếu Tá Lôi, một khi tôi đã quyết định thì sẽ không hối hận.

Dù biết đó là con đường chết tôi cũng sẽ xông vào!"

Ngữ điệu của Storm cứng rắn chưa từng có.

Phải!

Sao anh lại quên mất, An Nhi của anh là một người với tính tình ương ngạnh quyết đoán, một khi đã quyết định điều gì thì dù trời có sập xuống cũng không thay đổi.

Storm nói xong đột nhiên gạt tay của Lôi Lạc Thần lúc này đang giữ chặt tay cô ra, liền ngang bước vào trong trung tâm thương mại.

Biết rằng mình không thể khiến cô thay đổi ý định, anh đành cùng đám thuộc hạ đi theo hộ tống cô vào trong.

Đi ngang qua một cửa hàng thời trang đột nhiên Storm dừng bước chân của mình lại nhìn anh.

"Các người đợi tôi một chút."

Storm không đợi Lôi Lạc Thần cho phép đã bước nhanh vào trong, thuộc hạ của anh không biết cô định làm gì nhìn Thiếu Tá chờ lệnh.

Nhận được cái gật đầu của Thiếu Tá, họ lập tức đứng thận trọng canh chừng, ánh mắt như tia x quang nhìn trái rồi nhìn phải đề phòng đột kích.

Vài phút sau một cô gái thật xinh đẹp từ trong cửa hàng bước ra ngoài, tất cả mọi người đều kinh ngạc, Kỳ Sơn từ toà cao ốc bên cạnh nhìn qua kính bán tầm xa thật bất ngờ, Thẩm Thanh đang xem máy camera giám sát không thể tin nổi những gì mình nhìn thấy.

Cô gái quyến rũ xinh đẹp đứng trước mặt Thiếu Tá chính là Storm lạnh lùng mà họ quen biết sao?

Storm mặc trên người cái đầm dài màu hồng phấn, chân mang đôi giày cao gót đế nhọn, mái tóc vừa rồi búi lên cao được cô xoã xuống phủ lên đôi vai mảnh mai của cô.

Lôi Lạc Thần ngậy người ánh mắt yêu thương nhìn cô.

An Nhi của anh cuối cùng cũng đã quay trở lại bên cạnh anh.

Storm nhìn thấy ánh mắt bất ngờ của tất cả mọi người đang nhìn mình, cô ngại ngùng lên tiếng.

"Tôi nghĩ ăn mặc dịu dàng một chút sẽ khiến bọn cướp không có sự phòng bị, dễ dàng bị chúng ta đột kích."

Nghe Storm nói tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, nhìn cô gái trẻ đáng yêu trước mắt không ai có thể nghĩ rằng cô chính là chuyên gia vũ khí bậc nhất trong quân đội.

Sau một màn kinh ngạc cuối cùng tất cả mọi người cũng lấy lại tinh thần, tiếp tục hướng về cửa hàng trang sức mà bước tới.

Nhìn thấy Storm chuẩn bị đi vào hang hùm, Lôi Lạc Thần lo lắng vươn tay nắm lấy cánh tay đang cầm cặp tạp tiền chuộc của Storm, anh nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị, căn dặn cô thật kĩ.

"Nhiệm vụ hôm nay của em chỉ là giao tiền chuộc và khiến bọn cướp tin rằng cảnh sát đã chuẩn bị cho họ con đường lui an toàn.

Còn về những chuyện khác, em không cần quan tâm."

Lôi Lạc Thần nghiêm túc với những gì mình vừa nói, anh chỉ sợ với tính tình háo thắng của An Nhi, chỉ vì muốn chứng minh năng lực của mình cô sẽ liều cả mạng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Mắc bẫy

Ánh mắt dịu dàng pha lẫn tia quan tâm của anh khiến lòng cô bối rối.

Chết tiệt một Storm ngang tàng mạnh mẽ mà cô cố tình xây dựng ra, chỉ vì ánh nhìn của anh đã tan thành mây khói.

Kỳ thật không hiểu vì sao dù lúc này cô rất muốn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh, nhưng cô làm không được.

Storm nhìn anh gật đầu nói với giọng nhỏ nhẹ.

"Tôi biết."

Nói xong cô xoay người cầm chặt cặp tạp hướng về cửa hàng trang sức mà bước tới, đột nhiên cổ tay nhỏ nhắn của cô bị một bàn tay ấm áp nắm chặt kéo cô lại.

Lôi Lạc Thần nhìn cô một lúc, hai người nhìn nhau một hồi lâu anh mới cất giọng trầm trầm.

"Cẩn thận."

Ánh mắt của anh chứa đựng thứ tình cảm gì đó khó có thể nói nên lời, cô ngây người không biết phải phản ứng như thế nào.

Storm cố gắng kiềm chế cảm xúc đang dâng trào trong lòng, bàn tay càng lúc càng siết chặt cặp tạp trong tay đi về phía trước.

Lôi Lạc Thần nhìn theo bóng lưng của cô, nhìn thấy cô bước ra khỏi phạm vi an toàn lòng anh bất an vô cùng.

Anh vừa đi theo sau cô, vừa ấn vào máy bộ đàm nhỏ đeo trong tai.

"Đội A đội B và C chuẩn bị sẵn sàng, Storm đã vào trong."

Kỳ Sơn, Nhất Minh và Thẩm Thanh đồng thanh lên tiếng.

"Thiếu Tá mọi chuyện đã xong!"

Nghe thuộc hạ báo cáo Lôi Lạc Thần mới buông xuống chút gánh nặng trong lòng, anh chuẩn bị trang bị leo vào ống thông hơi trên trần nhà, đề hội họp với đội B của Nhất Minh.

Đứng từ xa Storm nhìn thấy cửa hàng trang sức, hai cánh cửa lớn lúc này đã khép chặt.

Cô xoay đầu lại nhìn mấy tên quân nhân, ý bảo họ hãy dừng lại tại đây.

Bây giờ là lúc cô phải một mình đối đầu với bọn cướp.

Storm đứng trước cánh cửa bằng kính nhìn vào trong, ánh mắt hoảng sợ khiến hai tên cướp canh chừng cửa không hề do dự khi mở cửa cho cô vào.

Bước vào cửa hàng trang sức, Storm lập tức quan sát tình hình.

Nhìn thấy một đám con tin khoảng tầm chín người, bị hai tên cướp cầm súng chế ngự tại một góc.

Chính giữ phòng là một người phụ nữ bị bọn cướp dùng dây thừng buộc chặt vào chiếc ghế, trên người cô ta là một quả bom hẹn giờ.

Ánh mắt sắc bén của Storm nhanh chóng ấn định vị trí của những sợi dây điện trên quả bom.

Trong lúc Storm âm thầm dò xét, hai tên cướp đeo khẩu trang cầm súng chỉ thẳng vào người cô, bọn cướp thật đa nghi mặc dù nhìn thấy một cô gái chân yếu tay mềm trời gà không chặt, nhưng họ vẫn kiểm tra người Storm trước khi cho cô tiến vào trong.

Một tên cầm súng chia thẳng vào người cô, một tên dùng đôi tay bẩn thỉu của hắn, lần mò dọc theo đường công quyền rũ của cô.

Bàn tay dơ bẩn của hắn dừng lại ở vòng eo thon nhỏ của Storm, khiến Thẩm Thanh, Nhất Minh và Kỳ Sơn nhìn thấy mà toát mồ hôi lạnh.

Đột nhiên hắn ngược mắt lên nhìn tên đại ca lắc đầu một cái.

"Không tìm thấy vũ khí."

Thẩm Thanh xem camera giám sát trong lòng kính ngạc không thôi, chẳng phải vừa rồi Thiếu Tá đã đưa khẩu súng Truy Hồn cho cô ta sao?

Rõ ràng Thẩm Thanh nhìn thấy Storm nhét khẩu súng vào thắt lưng, tại sao bọn cướp lại không tìm thấy?

Không chỉ Thẩm Thanh, Kỳ Sơn và Nhất Minh cũng có cùng chung một câu hỏi.

Khẩu súng Truy Hồn đang ở đâu?

Storm nhìn mấy tên cướp bằng ánh mắt vô tội, toàn thân run rẩy vì hoảng sợ.

Bọn cướp nhìn thấy một cô gái trẻ vốn không có sự uy hiếp đối với bọn họ, nên có phần lơ là.

"Đưa cô ta vào đây!"

Tên đại ca nhìn hai tên thuộc hạ cất giọng hùng hồn.

Nghe mệnh lệnh của đại ca, tên cướp dùng súng chia vào người Storm giục cô đi vào trong.

"Nhanh lên!"

Storm chậm rãi bước từng bước thận trọng vào trong, cặp mắt sắc bén quan sát một vòng, để nắm rõ vị trí của từng tên cướp một.

Trong lúc Storm bước tới gần tên cầm đầu, cặp mắt hung hăng của hắn quan sát cô từ trên xuống dưới.

Trong lòng hắn hoài nghi, hắn còn nghĩ cảnh sát sẽ phái một nữ cảnh được huấn luyện đặc biệt đến giao tiền chuộc, ai nào ngờ họ lại cho một cô gái vừa xinh đẹp vừa dịu dàng còn nhút nhát đến nấp mạng.

Sau khi dò xét Storm thật kỹ, hắn không nhìn thấy có gì khả nghi, đột nhiên giọng cười ma quỷ của tên cầm đầu vang lên khiến đám con tin hốt hoảng trong lòng.

"Ha.....ha....ha..."

Đúng thật là một trò đùa, đám cảnh sát càng lúc càng ngu, lại phái một cô gái nhu nhược đến đây.

Ha....ha...ha....."

Giọng cười đáng ghét của hắn khiến Storm kinh thường trong lòng, để xem người còn đắc ý được bao lâu!

Storm cặp mắt không dám nhìn thẳng vào mắt tên đại ca, cô đưa cái cặp tãp da màu đen ra trước mặt nói với giọng run run.

"Tiền....tiền.... các người..... yêu.... yêu cầu đều ở trong đây."

Cái cặp tãp trên tay run theo lời nói của cô, khiến tên cướp đứng bên cạnh nhìn thấy cũng xót xa trong lòng.

Tuy hắn theo đại ca đi cướp nhưng thật ra hắn không đồng ý việc đại ca ra tay tàn bạo giết người vô tội, nhất là trẻ em.

Nhìn ra điểm yếu của tên cướp, Storm quyết định tha cho hắn một con đường sống, với điều kiện là hôm nay hắn không giết ai.

Storm lén nhìn lên trần nhà, nhìn thấy một chấm nhỏ màu đỏ chớp chớp.

Cô biết Nhất Minh đã vào vị trí của mình, đã đến lúc cô ra tay.

Cô nhìn tên cầm đầu bằng ánh mắt sợ sệt nói.

"Các.....các người lấy xong tiền chuộc.....hãy thả bọn họ ra."

Tên cầm đầu sợ hãi, trong ánh mắt lộ rõ sự tức giận nhìn Storm.

"Thả hay không, không đến phiên cô quyết định.

Mở cặp táp ra."

Storm thăm đánh giá tên đại ca, làm việc cũng khá cẩn thận, nhưng suy cho hẳn người giao tiền chuộc hôm nay lại là cô.

Với người đa nghi, cô phải dùng chiêu khác.

Storm đưa cặp táp cho tên cướp bên cạnh nói.

"Nè, các người mở cặp táp ra kiểm tra đi.

Mật mã là 0007.

Kiểm tra xong các người có thể rời đi, cảnh sát đã chuẩn bị sẵn trực thăng trên sân thượng chờ các người."

Storm nhìn thẳng tên cầm đầu nói, hẳn nhếch môi cười nguy hiểm, tay cầm khẩu súng lục chỉ vào đám con tin, khiến một người đàn ông sợ đến tiều trong quần.

Gương mặt khoái chí của hắn khi nhìn thấy đám con tin sợ đến hồn vía lên mây, càng khiến Storm quyết tâm phải giết hắn cho bằng được.

Khẩu súng đang chia vào đám con tin

từ từ chuyển hướng, cuốn cùng dừng lại trên người Storm.

"Cô đừng mừng quá vội, họ có thể đi còn cô thì không!"

Tên cướp bên cạnh nghe đại ca nói vậy ánh mắt có phần giao động, Storm thừa biết kẻ giao tiền chuộc không bao giờ có kết cục tốt.

Tên cướp bên cạnh vươn tay cầm lấy cặp táp, bàn tay nâng lên chạm vào ổ khoá mật mã.

Đột nhiên tên đại ca lên tiếng ngăn hắn lại.

"Khoan đã!"

Tên đại ca chỉ súng vào người Storm.

"Cô..... mau mở nó ra."

Storm hơi sững sờ với quyết định của tên đại ca, ánh mắt hoang mang của cô càng khiến hắn đề phòng.

Đám cảnh sát thật gian xảo, có lẽ họ đã giờ trò trong cặp táp.

Storm nhìn chằm chằm vào cái cặp táp trước mặt, ngoài mặt cô tỏ ra không muốn mở cái cặp táp, nhưng trong lòng Storm cảm thấy đắc ý vô cùng.

Hắn đã mắc bẫy của cô.

Tên đại ca nhìn ra sự đắn đo trong cô, liền lớn tiếng quát.

"Mở ra mau!"

Hắn nói xong đột nhiên nổ một phát súng dọa cô, viên đạn cách chân cô khoảng chừng năm centimet.

"Ahhhhhhhhh..... "

Storm kinh hãi kêu lên, tay lập tức cầm lấy cái cặp táp.

"Được....được...tôi...tôi mở."

Cô lưỡng lự một chút mới nâng bàn tay mềm mại của mình lên nhấp vào mật khẩu.

Trong lúc mọi người đều dồn hết ánh mắt của mình vào Storm.

Đột nhiên một tiếng tích vang lên, cái cặp táp được Storm mở khoá.

Storm nhân lúc bọn cướp lơ là, một tay cô tò vào trong cái cặp táp rút ra khẩu súng Truy Hồn, tay còn lại quăng cái cặp táp lên không trung.

Tiền trong cặp tãp bay tứ tung khiến mấy tên cướp qua cả mắt.

Trong lúc hoảng loạn cô vờn súng bắn thẳng vào tên đại ca.

"Pằng....."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Quả bom

Hành động của Storm nhanh đến nỗi mấy tên cướp đứng bên cạnh không kịp trở tay.

Đến khi họ ý thức được chuyện gì đang xảy ra, viên đạn màu bạc kim với tốc độ kinh hoàng, chuẩn bị lấy mạng đại ca của bọn họ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mấy tên cướp, viên đạn vừa đến gần tên đại ca đột nhiên bung ra thành hình dạng đóa hoa, ghim thẳng vào lồng ngực của hắn.

"Ahhhhh....."

Tên đại ca đau đớn kêu lên, khẩu súng lục trên tay hắn rơi xuống mặt đất, thân thể cao lớn từ từ gục ngã.

Tên đại ca tâm địa độc ác dù hắn có chết, cũng muốn kéo mọi người chết cùng.

Hắn dùng hết sức lực còn lại tò tay vào trong túi quần tây tìm kiếm thứ gì đó, chạm phải cái điều khiển nhỏ hắn không do dự ấn vào nó.

Trước khi chết tên đại ca thốt lên một câu vô cùng độc ác.

- Tao sẽ giết chết.....!

Nói chưa hết câu hắn đã thất thờ, bàn tay vẫn siết chặt cái điều khiển không buông.

Storm lập tức phóng tới bên cạnh người phụ nữ lúc này bị buộc vào chiếc ghế, trước khi chết tên đại ca đã khởi hoạt quả bom trên người cô ta.

Nhất Minh và đội của mình nhìn thấy tình hình hỗn loạn, từ trên ống thông hơi phóng xuống.

Họ quăng ra mấy quả bom khói, khiến cả căn tiệm trở nên mờ ảo không thể nào nhìn rõ được sự việc diễn ra trước mắt.

Kỳ Sơn cùng với mấy tay bắn tỉa từ toà cao ốc bên cạnh nhìn thấy Storm hành động nên lập tức ra tay tấn công.

Tiếng súng cùng với tiếng kính bị vỡ khiến đám con tin hoảng hốt, theo phản ứng tự nhiên họ ngồi bẹp xuống mặt đất, dùng hai tay che lại đầu tránh cho bị thương.

"Ahhhhhhhh....."

Những mảnh vỡ văng ra tứ tung từ kính cửa sổ, vô tình khiến tay Storm bị thương.

Storm nhúu mày vì đau, nhưng lúc này cô không có thời gian để quan tâm đến mấy vết thương nhỏ này.

Cô lo lắng lên tiếng.

- Căn thận, đừng khiến con tin bị thương.

Trong tình huống rối loạn này, cô chỉ sợ con tin sẽ là người bị bắn trúng.

Nghe được những gì Storm nói, Nhất Minh và đội của mình hành sự cẩn thận hơn.

Nhìn thấy cảnh sát xông vào mấy tên cướp liều mạng bắn trả, mặc dù họ không nhìn thấy rõ tình hình trước mắt nhưng họ không quan tâm.

Vì giữ mạng, giết được tên nào thì hay tên đó.

Trong lúc một trận mưa đạn đang diễn ra xung quanh, Storm không hề phân tâm, nhiệm vụ của cô chính là an toàn vô hiệu hoá quả bom, giảm tối thiểu sự tử vong trong nhiệm vụ lần này.

Storm cố gắng mở to mắt nhìn qua làn khói mỏng, tìm thứ gì đó có thể dùng để cắt đứt sợi dây điện trên quả bom, không tìm thấy gì ngoài một con dao rọc giấy trên bàn thau ngăn.

Không còn thời gian để suy nghĩ Storm khom tới cầm lấy con dao, cô nhìn người phụ nữ lúc này dường như vì kinh hãi toàn thân run rẩy không nói nên lời.

Người phụ nữ nhìn Storm bằng ánh mắt cầu cứu, một giọt nước mắt lăn xuống gò má xanh xao của cô ta chạm vào lòng Storm.

Cảm giác rằng mình chính là người nắm trong tay mạng sống của cô ta, Storm cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Cô cố giữ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ trấn an cô ta.

- Cô đừng sợ, tôi là chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới, quả bom này không làm khó được tôi.

Storm muốn cho người phụ nữ biết cô chính là người vô hiệu hoá bom giòi nhát, để cô ta buông xuống nỗi sợ hãi trong lòng, vì lúc Storm đang trong quá trình vô hiệu hoá quả bom cô ta phải ngồi yên không được nhúc nhích, chỉ cần cô ta động đậy quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Người phụ nữ gạt đầu thay cho lời cảm tạ, cô ta nhìn xuống quả bom lúc này đang không ngừng đếm ngược trên người, trong lòng đã không còn nỗi sợ hãi của vừa rồi.

Mặc dù chỉ còn lại bốn mươi giây, nhưng không biết vì sao trong lòng người phụ nữ lại tin rằng Storm sẽ cứu cô ta.

Trấn an xong người phụ nữ Storm lập tức bắt đầu quá trình vô hiệu hoá quả bom.

Cảm nhận được một tên cướp xông về phía mình, thế nhưng Storm không thể ngừng lại, đành mặc kệ.

Nhất Minh nhìn thấy, anh không ngờ Storm có thể vì cứu người mà không màng đến tính mạng của mình, trong lòng Nhất Minh bắt đầu có thiện cảm với cô.

Anh lao tới, dùng chân đá vào cánh tay đang cầm con dao nhọn liều của tên cướp, khiến con dao trên tay hất văng sang một bên.

Nhìn thấy hấn phản kháng Nhất Minh đánh dùng súng bắn vào đùi của hấn.

Sau khi xử lý xong tên cướp, Nhất Minh xoay đầu lại nhìn Storm

Thật đáng nể, Storm bình tĩnh một cách lạ thường, dường như cô quá quen thuộc với quả bom này.

Người phụ nữ toát mồ hôi lạnh khi nhìn thấy thời gian không còn bao lâu, cô ta sợ hãi nhắm mắt lại không dám nhìn.

Sau khi phân tích rõ quả bom, Storm không do dự gì cắt vào sợi dây màu xanh, rồi đến sợi dây màu đỏ cuối cùng là sợi dây màu vàng.

Không biết từ lúc nào con số đếm ngược trên quả bom đã ngừng lại tại thời điểm năm giây.

Sau khi Storm chắc chắn rằng quả bom đã được xử lý xong, cô nhanh tay cắt bỏ sợi dây đang buộc người phụ nữ vào chiếc ghế.

Giọng nói lạnh lùng của Storm vang lên.

- Đừng sợ, cô đã an toàn.

Người phụ nữ mở mắt theo lời nói của Storm, mặc dù giọng nói của cô không ngọt ngào không dịu dàng nhưng đó là giọng nói nghe hay nhất mà người phụ nữ từng nghe qua.

Sau khi Storm đưa người phụ nữ đến một góc an toàn, Storm bắt đầu đối phó với mấy tên cướp còn lại.

Đột nhiên tiếng thét kinh hoàng của người phụ nữ vang lên.

- Xin các người hãy cứu con tôi...

Người phụ nữ vừa hét vừa khóc nức nở, tiếng khóc thê lương xao xuyến lòng mọi người.

Nhưng đối với những tên cướp máu lạnh này, chẳng có gì có thể khiến họ dừng lại hành vi tội ác của mình.

Storm nhìn thấy một đứa trẻ bị vây chính giữ một trận mưa đạn, cô không nghĩ ngợi gì phóng tới ôm gọn đứa trẻ vào lòng.

Một tay Storm bảo vệ đầu đứa bé, tay còn lại cầm khẩu súng Truy Hồn nhắm vào mấy tên cướp mà nã đạn.

"Pằng...pằng.....pằng...."

Đứa trẻ sợ hãi ôm chặt Storm khóc.

- Mẹ.....mẹ ơi... cứu...con... hu.....hu....hu.....mẹ....

Trong lúc này một tên cướp đang ẩn mình sau quầy trang sức, nhắm nòng súng vào người Storm và đứa bé.

Vừa xử lý xong một tên cướp, Storm liền cảm giác được sự nguy hiểm đến cận kề.

Cô nhanh mắt quan sát khẩu súng trên tay tên cướp, khẩu súng bình thường, lực sát thương không mạnh dù có bị bắn trúng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, và lại cô được Du Trình Trình chi bảo, chỗ nào khi bị thương sẽ không gây tổn thương nặng.

Sự hiểu biết của Storm khiến cô không do dự xoay người ôm gọn đứa trẻ vào lòng, dùng cánh tay đỡ lấy viên đạn đang bắn thẳng về hướng cô.

Trong lúc Storm đang chờ đợi viên đạn ghim sâu vào da thịt, đột nhiên âm thanh thật lớn kinh thiên động địa vang lên, lời cuốn sự chú ý của mọi người.

Storm ngẩn đầu nhìn lên nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy Lôi Lạc Thần đá văng miếng lưới chặn lại ống thông hơi, anh phóng xuống với tư thế vô cùng chuyên nghiệp.

Hai tay cầm hai khẩu súng không ngừng bắn ra những viên đạn với lực sát thương khiếp người.

Một tên cướp bị anh bắn trúng ngã xuống mặt đất chết ngay lập tức, một tên bị anh bắn trọng thương, hắn hoảng hốt lùi mình núp sau một quầy trang sức.

Anh xông tới đẩy Storm và đưa trẻ sang một bên, viên đạn xẹt ngang qua người Lôi Lạc Thần ghim sâu vào bức tường phía sau.

Tên cướp tức giận, hung hăng quát.

- Tao giết mày.

Tên cướp không chịu lùi, nếu không phải vì con đàn bà đẻ tiện này đại ca sẽ không chết.

Tên cướp không ngừng nã đạn.

"Pằng.....pằng....pằng..."

Lôi Lạc Thần nhìn thấy tên cướp muốn giết Storm cho bằng được, anh

vươn bàn tay cường tráng ra ôm Storm và đứa bé và lòng.

Lôi Lạc Thần ôm hai người xoay vài vòng tránh đạn, tránh được viên đạn này thì viên khác đã bắn tới.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc Lôi Lạc Thần ôm Storm và đứa bé ngã xuống mặt đất tránh đạn, trong tình thế bất ngờ thân thể của Storm và đứa bé đè mạnh lên bả vai của anh.

Sự va chạm mạnh xuống mặt đất, khiến vai anh chấn thương nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Người hay ma

Lôi Lạc Thần nhú nhẹ đôi lông mày vì đau, nhưng ngay sau đó trở về dáng vẻ nghiêm nghị của thường ngày.

Anh vùng người ngồi dậy, cẩn thận đỡ Storm và đứa bé lên.

Storm vừa đứng lên, anh liền dùng tay kiểm tra người cô từ trên xuống dưới.

- Em có sao không?

Có chỗ nào bị thương không?

Hành động thân mật của anh khiến cô ngượng ngùng, đẩy tay anh ra lạnh giọng nói.

- Tôi không sao.

Nghe Storm nói vậy anh mới an lòng, sau khi bình tĩnh lại anh chuyển tâm

nhất sát bèn của mình lên người tên cướp, lúc này hắn đang cầm súng chia thẳng vào người Storm.

Sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của Lôi Lạc Thần khiến tên cướp không rét mà run, hắn bất giác siết chặt khẩu súng trên tay để ổn định lại tinh thần.

Storm nhìn thấy tên cướp lúc này bị Lôi Lạc Thần nhìn đến trán toát mồ hôi lạnh, nhỏ từng giọt từng giọt xuống chiếc áo phong màu đen trên người hắn.

Storm thờ dài lắc đầu, không thể trách hắn, ánh nhìn sắc lạnh của Lôi Lạc Thần quả thật rất đáng sợ.

Nhìn thấy ngón trỏ của tên cướp từ từ ấn vào nòng súng, Lôi Lạc Thần như con cóc xông tới.

Anh ra tay nhanh đến nỗi không một ai đón được chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo.

Đến khi tên cướp ý thức được chuyện gì đang xảy ra, khẩu súng trên tay hắn đã bị Lôi Lạc Thần đoạt lấy.

"Cạch....cạch....cạch..."

Mấy tiếng cạch vang lên liên tục, chỉ trong tích tắc khẩu súng lục của tên cướp đã bị anh tháo bung ra từng mảnh, quăng sang một bên.

Tên cướp bị Lôi Lạc Thần dọa đến

kinh hoàng, trong lòng hắn hoài nghi không biết Lôi Lạc Thần là người hay ma, sao có thể ra tay nhanh đến như vậy.

Cảm giác được cái chết đang đến gần tên cướp liều mạng rút con dao bên hông ra, hướng về phía của Lôi Lạc Thần mà đâm tới.

Sắc mặt Lôi Lạc Thần vẫn lạnh lùng như trước, anh nhướn mày trong ánh mắt lộ rõ sự kinh thường.

Storm nhìn thấy con dao nhọn sắp đâm vào người anh, cô chuẩn bị đẩy đứa trẻ sang một bên để xông tới giúp anh.

Thân thể vừa mới cử động Storm nhìn thấy Lôi Lạc Thần nhích người sang một bên, anh đưa chân lên qua khỏi đầu, hạ xuống một cước lên cánh tay của tên cướp, hấn đau đớn kêu lên.

"Rắc....."

"Ahhhhhhh....."

Sức lực của Lôi Lạc Thần mạnh không thể tưởng tượng được, chỉ với một cước đã khiến tay tên cướp gãy xương trở nên tàn phế.

Con dao nhọn cũng vì vậy mà rơi xuống mặt đất.

Nhìn thất tên cướp ôm cánh tay bị gãy một cách đau đớn, Lôi Lạc Thần mới hài lòng.

Tên cướp thật ngoan cố, dù một tay đã tàn phế, thế nhưng hấn vẫn không chịu thôi.

Hấn nhanh mắt nhìn thấy con dao bên cạnh, liền nhào tới dùng tay còn lại cầm lấy con dao lên muốn giết Lôi Lạc Thần.

"Pằng...pằng....."

Tên cướp còn chưa kịp động thủ đã bị Kỳ Sơn từ bên toà cao ốc đối diện dùng súng bắn tia hạ gục, viên đạn ghim sâu vào vị trí trái tim của hấn.

Trong lúc này đột nhiên giọng nói nghiêm túc của Thẩm Thanh vang lên từ trong máy bộ đàm.

- Tổ A, tổ B chú ý, có một tên cướp chạy ra từ đường thoát hiểm.

Kỳ Sơn nghe Thẩm Thanh báo cáo, anh nhìn vào ống kính ngắm xa của khẩu súng trường tấn công trên tay.

Nhìn thấy tên cướp mặc áo phong màu xanh quần jean, tay cầm một cái ba lô màu đen, đang hoảng hốt chạy ra khỏi hiện trường.

Kỳ Sơn dùng súng nhắm vào chân tên cướp, nếu không cần thiết anh không muốn lấy mạng của hấn.

Tên cướp vừa chạy vừa nhìn tứ phía đề phòng cảnh sát, hấn kinh hãi khi nhìn thấy một chấm nhỏ màu đỏ trên đuôi.

Tên cướp biết dấu chấm đỏ là gì, hấn lập tức lao về phía trước nép mình sau bức tường màu trắng, tay ôm chặt cái ba lô màu đen trước ngực, trong lòng cầu nguyện cho cảnh sát đừng tìm thấy hấn.

Tên cướp thật không ngờ năng lực của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) lại lợi hại như vậy, họ không những được huấn luyện nghiêm ngặt còn có trong tay trang bị vũ khí tối tân nhất.

Kỳ Sơn bị mất dấu tên cướp, anh vươn tay cầm lấy cặp kính radar XX do Mạnh Thị mới vừa sản xuất ra đeo vào.

Kính radar XX là loại kính nhìn xuyên tường nhỏ và tối tân nhất.

Sau khi đeo vào kính radar anh nhìn thấy một mảnh màu đỏ hiện lên sau bức tường.

Kỳ Sơn cong môi cười đắc ý.

- Muốn trốn!

Kỳ Sơn vừa nói xong, liền nhắm vào đuôi hấn nổ súng.

"Pằng...pằng...."

Hai phát súng vang lên liên tục, tiếp theo sau là tiếng kêu thê thảm của tên cướp.

"Ahhhhhh....."

Hai phát súng đến quá đột ngột khiến tên cướp thất kinh trong lòng, hai chân bị Kỳ Sơn bắn trọng thương không còn sức lực ngã quỵ xuống mặt đất, máu từ miệng vết thương trên đuôi tuôn ra xối xả thấm ướt cả quần jean của hấn.

Nhìn thấy tên cướp gục ngã, Kỳ Sơn nhếch môi cười khoái chí.

- Bingo!

Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi người của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đã thành công khống chế hiện trường.

Storm không quan tâm đến Lôi Lạc Thần, cô ôm chặt thân thể nhỏ bé của đứa trẻ vào lòng.

Đứa trẻ sợ đến đống hồn, toàn thân run lẩy bẩy ôm chặt cô không buông.

Storm đau lòng nhẹ giọng trấn an.

- Em đừng sợ....

Có chị ở đây không ai dám làm hại đến em.

Storm vừa nói vừa vuốt ve tấm lưng mảnh mai của đứa trẻ.

Trong lúc này một người phụ nữ từ đâu xông tới, bà vuron hai tay ôm đứa trẻ đang ở trong lòng Storm.

Người phụ nữ mừng đến rơi nước mắt, bà ôm đứa trẻ vào lòng nói với giọng ngen ngào.

- Con ngon con đừng sợ, có mẹ ở đây.

Nhìn thấy cảnh hai mẹ con ôm nhau mà khóc, trong lòng Storm cảm thấy thỏa mãn chưa từng có.

Cô không ngờ sau khi cứu người, tâm trạng lại vui vẻ đến như vậy.

Đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) theo trình tự thanh lý hiện trường, có hai tên quân nhân bước tới diu người phụ nữ và đứa bé rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Sau khi Lôi Lạc Thần kiểm tra xong hiện trường, anh cho thuộc hạ áp giải những tên cướp còn sống đến bệnh viện Hùng Tâm.

Bệnh Viện Hùng Tâm là nơi vừa chữa trị và giam cầm những tội phạm nguy hiểm, xung quanh bệnh viện được giám sát chặt chẽ đến một con ruồi cũng khó mà lọt vào.

Đội sau khi vết thương của bọn cướp không còn nguy hiểm đến tính mạng, anh sẽ đích thân thẩm tra bọn họ.

Lôi Lạc Thần nghi ngờ ở phía sau bọn cướp này còn có một thế lực không đơn giản thao túng.

Nhất Minh căn dặn xong thuộc hạ của mình, anh bước tới nhìn Lôi Lạc Thần lo lắng nói.

- Thiếu Tá, anh có sao không?

Vừa rồi khi Nhất Minh đang đấu với tên cướp, anh nhìn thấy Lôi Lạc Thần vì bảo vệ cho Storm và đứa trẻ nên đã khiến vai mình bị trọng thương.

Lôi Lạc Thần nghe Nhất Minh nói ánh mắt vô tình nhìn sang Storm.

Về mặt thờ ơ lãnh đạm của cô khiến anh thất vọng trong lòng, anh nhìn sang Nhất Minh lắc đầu một cái ý bảo đừng nói tiếp.

Anh lập tức chuyển đề tài.

- Nhất Minh, cậu cho người hộ tống con tin đến bệnh viện Thân Ái làm kiểm tra ngay.

Hiểu rõ tâm tư của Thiếu Tá, Nhất Minh đặt tay ở ngay trán làm động tác nhận lệnh, rồi xoay người phân phối mệnh lệnh.

Nhìn thấy tất cả con tin đều an toàn, Lôi Lạc Thần nhìn sang Storm.

Lúc này nhìn cô thật xinh đẹp, mái tóc dài quăn rũ cùng với cái đầm thướt tha, ánh mắt dịu dàng nhìn theo bóng lưng người phụ nữ và đứa trẻ, đang được hai quân nhân đưa ra ngoài.

Lôi Lạc Thần chăm chú nhìn cô, trong lòng anh hiện lên cảm giác rất lạ.

Lần này An Nhi quay trở lại đã hoàn toàn thay đổi, đã trưởng thành.

Không còn là một cô gái nhỏ mà là một người phụ nữ xinh đẹp.

Càng nhìn cô trái tim anh càng đập nhanh hơn, còn nhanh hơn lúc anh huấn luyện.

Trong lúc Lôi Lạc Thần còn đang ngây người nhìn Storm, đột nhiên giọng nói tức giận của cô vang lên phá vỡ suy nghĩ của anh.

- Thiếu Tá, anh nhìn đủ chưa.

Storm liếc anh một cái rồi thân nhiên đi ra ngoài.

Lôi Lạc Thần lắc đầu bất lực, bước theo sau cô.

Đôi môi mỏng không tự chủ nhếch lên thành một nụ cười hấp dẫn.

Không hiểu vì sao lời nói cộc cằn của Storm, khi lọt vào tai anh lại trở nên ngọt ngào đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Anh hùng

Bước chân của Lôi Lạc Thần càng lúc càng nhanh, không biết từ lúc nào anh đã bước đi song song cùng cô.

Lôi Lạc Thần vừa đi vừa nhìn sang Storm, nhìn thấy vẻ mặt hăm hăm đáng yêu của cô anh mỉm cười lắc đầu, khoé mắt hơi cong lên tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Trong con ngươi sâu thẳm của Lôi Lạc Thần lúc này chợt hiện lên tia sáng.

Tia sáng lấp lánh khiến mọi thứ xung quanh anh dường như trở nên lu mờ.

Bước ra tới cửa Lôi Lạc Thần lập tức trở về dáng vẻ nghiêm túc của một Thiếu Tá.

Anh đứng nghiêm trang trước một đám quân nhân anh dừng, nhìn vào thật oai hùng, trên người họ mặc quân phục được thiết kế riêng cho đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma).

Storm nhìn Lôi Lạc Thần lúc này, anh nhìn thật uy nghiêm ánh mắt kiểu ngạo xem trời bằng vung, càng tôn lên sự hấp dẫn trên người anh.

Lôi Lạc Thần nhìn cảnh sát trưởng cất giọng trầm trầm.

- Đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đã hoàn tất nhiệm vụ, hiện trường tôi giao lại cho ngài.

Nhiệm vụ đã hoàn thành anh không còn lý do gì để lưu lại nơi này, anh xoay lại nhìn đám thuộc hạ cất giọng uy nghiêm.

- Thu đội!

Lôi Lạc Thần nói xong, anh nhìn Storm một cái rồi mới ung dung bước về phía chiếc xe quân đội đang đậu cách đó không xa.

Việc còn lại đã không liên quan gì đến đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) nữa.

Storm nhìn vẻ mặt hân hoan của cảnh sát trưởng, trong lòng thật khâm phục Lôi Lạc Thần.

Anh luôn khiến người khác có cái nhìn sâu sắc về mình, nhất là ở phương diện trí tuệ.

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt vô thức nhìn vào bóng lưng cao lớn của anh.

Anh nhìn thật phong độ khí chất cao ngạo, bờ vai vững chãi khiến Storm nghĩ đến chuyện của lúc trước.

Mỗi khi cô buồn anh sẽ để cô dựa vào bờ vai rộng lớn của anh mà khóc.

Nghĩ đến chuyện năm xưa lòng Storm nhói đau, cô chậm rãi bước theo sau anh.

Thuộc hạ của Lôi Lạc Thần lần lượt thu đoạn vũ khí rút lui.

Storm khom người bước vào trong xe, cô chợt quay đầu lại nhìn người phụ nữ và đứa trẻ lúc này đang được nhân viên y tế giúp đỡ leo lên chiếc xe cứu hộ, người phụ nữ và đứa trẻ dường như cảm nhận được có người nhìn mình, họ ngừng đầu nhìn lên.

Chạm phải ánh mắt thân thiện của Storm người phụ nữ gạt đầu cảm tạ, ánh mắt ngấn lệ lộ rõ sự xúc động, nếu không nhờ cô chắc có lẽ hai mẹ con bà đã bị bọn cướp giết chết.

Storm mỉm cười cúi nhẹ đầu, trong lòng vui vẻ xoay lại ngồi vào trong xe, bên cạnh Lôi Lạc Thần.

Ninh Tâm thật kiên nhẫn, cô cùng cấp dưới vẫn trực bên ngoài vòng cách ly của cảnh sát, máy quay phim lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để thu lại tin tức.

Vừa nhìn thấy Thiếu Tá Lôi từ trong toà cao ốc oai phong bước ra ngoài, Ninh Tâm vội vàng kêu cấp dưới của mình.

- Mau... mau... bật máy camera lên ngay.

Tên cấp dưới lập tức mở máy, chuyển ống kính lên người Ninh Tâm.

Trước ống kính lúc này là một cô phóng viên vừa xinh đẹp vừa chuyên nghiệp.

Một tay Ninh Tâm cầm micro, tay vươn ra chỉ vào toà cao ốc ở phía sau, tường thuật lại tình hình vừa xảy ra.

- Xin chào khán giả, tôi là Ninh Tâm phóng viên của đài truyền hình hai mươi bốn giờ (24hours).

Ở trước mặt chúng tôi lúc này là Thiếu Tá Lôi, người dẫn đầu đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) cũng là người cầm đầu hành động lần này.

Thiếu Tá Lôi là một người tuổi trẻ tài cao, xuất sắc trên mọi phương diện.

Nhiệm vụ nào do anh dẫn đầu đều thành công một cách đáng nể.

Chỉ trong vòng ba mươi phút ngắn ngủi, người của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đã thành công giải cứu con tin, bắt giữ bọn cướp.

Còn về phần số người thiệt mạng trong hành động lần này, hiện tại chưa được bên cảnh sát công bố.

Khi chúng tôi có thêm tin tức gì sẽ lập tức cập nhật ngay.

Ninh Tâm nói xong óng kính lập tức zoom vào hiện trường, lúc này đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đang theo trình tự thu đội.

Lôi Lạc Thần được thuộc hạ hộ tống ngồi vào trong chiếc xe quan đội, theo sau anh là Storm.

Hai người vừa ngồi vào trong xe, chiếc xe do Kỳ Sơn lái lập tức tăng tốc, hướng về phía trước mà lao tới.

Sau khi đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) rời khỏi, óng kính lập tức tập trung vào hình ảnh của mấy con tin được cảnh sát an toàn đưa ra ngoài.

Tuy thần sắc có phần hoảng loạn nhưng trên gương mặt họ rõ rõ sự biết ơn đối với đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma), đã không sợ nguy hiểm xông vào chốn đầu sôi lửa bỏng để cứu họ.

Lúc này hiện trường trở nên hỗn loạn vô cùng, những người dân đứng bên ngoài nhìn thấy người thân của mình được an toàn.

Họ không kiềm chế được sự xúc động mà xông tới, cảnh sát vì muốn khống chế hiện trường dành cho người ngăn bọn họ lại.

Trở về quân trường Hùng Tâm mọi người đều có trách nhiệm riêng của mình.

Nhất Minh và đội của mình theo trình tự trả vũ khí, trách nhiệm của Kỳ Sơn và thuộc hạ của mình là viết báo cáo cho lần hành động này.

Storm cũng không ngoại lệ, cô cũng phải viết một bản báo cáo để đưa cho cấp trên, cấp trên của cô bây giờ không ngoài ai khác chính là Lôi Lạc Thần.

Sau một ngày lao lực, Storm mệt mỏi quay trở về phòng của mình.

Vừa bước vào phòng tay cô thần nhiên đóng sầm cánh cửa sau lưng mình lại, chân đá đôi giày cao gót sang một bên, bàn tay nể mại vòng về phía sau kéo sợi dây kéo còi bỏ cái đầm trên người.

Cái đầm từ trên người Storm rơi xuống mặt đất, trên thân thể tuyệt đẹp của Storm lúc này chỉ còn lại bộ nội y màu đen khiêu gợi.

Đôi chân trần vô tình dẫm lên cái đầm dưới mặt đất, bước vào trong phòng tắm.

Sau khi tắm xong Storm cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cô bước ra khỏi nhà tắm tiện tay cầm lấy cái áo choàng bên cạnh mặt vào.

Trên người Storm lúc này chỉ mặc duy nhất cái áo choàng màu trắng, mái tóc dài mềm mại còn ướt đầm.

Storm không quan tâm, cô không thèm lau tóc cho khô đã nằm dài lên chiếc giường lớn.

Nằm trên giường cô nhìn lên trần nhà trắng toát, cô cũng từng nhìn thấy ba giải quyết đám người xấu, ba ra tay một cách nhanh gọn không để lại một tên nào để tránh hậu hoạn về sau.

Storm thừa biết cách hành sự của người trong hắc đạo khác với quân nhân thi hành pháp luật.

Người trong hắc đạo không quan tâm đến trình tự pháp luật, chỉ cần họ cảm thấy là đúng thì sẽ không ngần ngại mà ra tay trừ khử kẻ địch ngay.

Còn về phần quân nhân từng cử chỉ hành động của họ, đều phải theo trình tự báo cáo hẩn hoi.

Thật không công bằng, tội phạm mà cũng có nhân quyền, khiến những người chấp hành công vụ phải e dè khi hành sự.

Mỗi một nhiệm vụ khi hoàn tất, từng thành viên trong đội phải trình lên báo cáo cho cấp trên xem xét.

Kì thực mặc dù Storm làm việc trong quân đội, nhưng cô lại thích cách xử lý của ba cô hơn.

Gương mặt Storm lúc này ngọt ngào chưa từng có khi cô nghĩ đến ba, đột nhiên trước mắt cô hiện lên hình ảnh oai nghiêm của Lôi Lạc Thần.

Vừa rồi khi anh dùng thân bảo vệ cho cô, cô cảm thấy anh giống y như một vị thần, ít ta trong lòng cô anh đích thật là một vị anh hùng chân chính.

Đột nhiên Storm cảm thấy ảo não trong lòng, cô nâng tay vỗ vỗ lên đầu của mình, vì sao lại suy nghĩ nhiều về anh như vậy?

Chẳng phải cô đã nói, mình sẽ cố gắng quên đi anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trần Sở Sở

Trong lúc Storm còn đang phiền não, đột nhiên điện thoại di động bị cô tiện tay quăng trên giường reng lên.

"Reng....reng...."

Storm lười biếng ngóc đầu ngó vào màn hình điện thoại, nhìn thấy cái tên Trần Sở Sở nhấp nháy trên màn hình.

Nhìn thấy cái tên này trong lòng Storm cảm thấy vui vẻ hẳn lên, thời gian quay trở lại Thành Phố S vì quá bận rộn nên cô đã quên mất người bạn thân này.

Storm cong môi cười nhẹ, vươn tay cầm lên cái điện thoại.

Tay vừa ấn vào nút nhận cuộc gọi, giọng nói trong trẻo của cô gái trẻ vang lên.

- An Nhi, chị rất nhớ em

Trần Sở Sở không cần suy nghĩ liền nói, từ khi biết Mạnh An Nhi quay trở về Thành Phố S để gia nhập vào quân đội, cô đã muốn đi theo.

Suy nghĩ kĩ cô âm thầm nộp đơn xin gia nhập vào quân đội của Thành Phố S, nhưng vẫn chưa được phê duyệt, nên cô đành phải ở lại Paris với mẹ thêm một thời gian.

Storm đưa cái điện thoại di động ra xa khỏi tai mình, đợi đến khi Trần Sở Sở nói xong cô mới cười tươi đáp.

- Em cũng vậy, khi nào chị mới quay trở về?

Trần Sở Sở hớn hờ nói.

- An Nhi, tuần sau mẹ và chị sẽ về Thành Phố S.

Chị sẽ tạo cho em sự ngạc nhiên.

Trần Sở Sở và Storm là bạn thân lớn lên cùng nhau, mặc dù Trần Sở Sở lớn hơn An Nhi vài tháng nhưng đối với An Nhi cô luôn tỏ ra cung kính và bảo vệ hết mình.

Chắc có lẽ vì sự ảnh hưởng của ba cô Trần Siêu, khi cô vừa sinh ra đời Trần Sở Sở đã được ba mình dạy bảo.

Cả đời này nhà họ Trần của cô phải theo bảo vệ người nhà họ Mạnh.

Đối với Mạnh An Nhi, Trần Sở Sở phải luôn tôn kính và xem Mạnh An Nhi là Tiểu thư của mình.

Mặc cho thời thế có thay đổi, bảo vệ người nhà họ Mạnh là trách nhiệm của người nhà họ Trần cô.

Storm nghi ngờ trong lòng, Trần Sở Sở tính tình nghịch, y trang như mẹ của chị ấy Thiết Sang Sang.

- Khoan đã!

Ngạc nhiên?

Chị định tạo ngạc nhiên gì cho em?

Nghe Mạnh An Nhi nói trong lòng Trần Sở Sở càng vui vẻ.

- Bí mật!

Tuần sau em sẽ biết.

Thôi bye em

Trần Sở Sở nói xong, không cho Storm cơ hội để nói gì thêm liền cúp máy.

Trần Sở Sở cầm điện thoại trên tay, trong lòng sung sướng bước nhanh đi thu dọn đồ dùng cá nhân, chờ ngày quay trở về Thành Phố S để gặp mặt Mạnh An Nhi.

Storm nhìn vào cái điện thoại trên tay mình, trong lòng còn đang thắc mắc.

Không biết Trần Sở Sở định giờ trò gì?

Suy nghĩ một chút Storm quyết định,

ngủ một giấc rồi hãy tin, vì cô biết dù có nghĩ nát óc cũng sẽ không ra.

Hôm nay là lần đầu tiên có chính thức xông pha ngoài trận, nói không căng thẳng chỉ là gát người.

Lúc này cô thật sự rất mệt, chỉ muốn buông xuôi mọi chuyện ngủ một giấc thật sảng khoái.

Đôi mắt lung linh của Storm đang chăm chú nhìn lên trần nhà từ từ khép lại, hơi thở đều đều chìm vào giấc mộng.

Tại phòng riêng của Lô Lạc Thần, anh mới vừa tắm xong trên eo quần qua loa một chiếc khăn tắm màu trắng.

Từ trong phòng tắm anh ung dung bước ra ngoài.

Lôi Lạc Thần không hề kinh ngạc, khi anh nhìn thấy Kỳ Sơn ở trong phòng mình.

Không cần suy nghĩ Lôi Lạc Thần cũng biết Nhất Minh đã nói cho Kỳ Sơn biết về việc vai anh bị thương.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần từ trong phòng tắm bước ra, Kỳ Sơn lo lắng nói.

- Lạc Thần vai em có sao không?

Lôi Lạc Thần không để ý đến vết mặt khăn trương của Kỳ Sơn, anh bước đi thông thả đến tủ quần áo lãnh đạm đáp.

- Tôi không sao chỉ là vết thương nhỏ, Nhất Minh khăn trương quá độ mà thôi.

Kỳ Sơn biết Lôi Lạc Thần là một người với sức chịu đựng khiếp người, dù là vết thương chí mạng anh cũng sẽ nói là không sao.

Kỳ Sơn bước tới mạnh tay kéo Lôi Lạc Thần ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ đặt ngay chính giữa phòng.

Một tay Kỳ Sơn cầm chặt cánh tay của Lôi Lạc Thần, tay còn lại ấn vào bả vai của anh.

Ngón tay của Kỳ Sơn vừa mới ấn mạnh vào xương vai của Lôi Lạc Thần, sắc mặt anh liền thay đổi.

Lôi Lạc Thần nhú chặt đôi lông mày trán toát mồ hôi hột, nhưng miệng vẫn khép chặt không hề kêu đau.

Kỳ Sơn nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của Lôi Lạc Thần, liền biết vết thương này không nhẹ như lời nói của anh.

- Lạc Thần xương vai của em đã bị trật khớp, cơ bắp bị tổn thương nặng.

Em hãy uống vào thuốc này, và cố gắng dưỡng thương tránh dùng sức ở vai.

Kỳ Sơn vừa nói vừa đưa cho Lôi Lạc Thần một hộp thuốc kháng viêm.

Lôi Lạc Thần dường như không để tâm với lời nói của Kỳ Sơn.

Anh đứng lên tay thần nhiên cầm lấy cái áo sơ mi màu xanh trong tủ mặc vào, ngón tay thông dài thành thạo gài lại từng cái nút một.

Nhìn thấy thái độ dừng dưng của Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn đặt hộp thuốc trên bàn bên cạnh, lắc đầu trong vẻ bất lực.

- Lạc Thần em đừng xem nhẹ vết thương này, nếu không được chữa trị thích đáng thì sau này sẽ để lại di chứng, em sẽ thường xuyên cảm thấy bả vai bị đau.

Lôi Lạc Thần thật sự không thể nào chịu nổi ông cụ non này, từ lúc anh biết chuyện đến nay lúc nào Kỳ Sơn cũng theo bên cạnh bảo vệ anh quá mức, nhiều lúc còn khiến anh cảm thấy bức mình, thế nhưng trong lòng Lôi Lạc Thần biết Kỳ Sơn cũng vì nghĩ tốt cho anh.

Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn trả lời một câu ngắn gọn.

- Tôi biết!

Nói xong Lôi Lạc Thần ung dung khom tới cầm lấy cái quần quân đội mặc vào.

Sau khi mang vào đôi giày ống quần đội màu đen cứng như thép, anh chuẩn bị rời khỏi phòng.

Bàn tay rộng lớn vừa chạm vào tay cầm cửa đột nhiên anh nhớ đến điều gì đó, Lôi Lạc Thần xoay lại nhìn thẳng vào mặt của Kỳ Sơn nói với giọng nghiêm túc.

- Anh về nói với Nhất Minh.

Tôi không muốn cho Storm biết về chuyện tôi bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Kinh tởm

Kỳ Sơn gật đầu, anh biết chuyện gì nên nói chuyện gì không.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần rời khỏi Kỳ Sơn lập tức để lại trên bàn một túi thuốc rồi bước nhanh theo anh.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

- Lạc Thần, em định đi đâu?

Đây là các Kỳ Sơn xưng hô với Lôi Lạc Thần khi không có người ngoài.

Lôi Lạc Thần lạnh lùng đáp.

- Đến phòng làm việc của Trung Tá.

Anh biết La Thành vừa cho người gọi Storm đến phòng làm việc của mình, không biết vì sao anh lại cảm giác bất an khi La Thành và Storm ở riêng rẽ cùng nhau.

Kỳ Sơn không rõ vì sao Lôi Lạc Thần muốn đến tìm Trung Tá nhưng anh vẫn đi theo, đi được vài bước Kỳ Sơn thận trọng nói.

- Chuyện em bảo anh điều tra đã có kết quả.

Chút nữa anh sẽ chuyển tài liệu qua cho em.

Lôi Lạc Thần nghe Kỳ Sơn nói vậy, anh gật đầu.

Mong rằng mọi chuyện không như anh dự đoán.

Trên đường đến phòng làm việc của Trung Tá La Thành, họ đi ngang qua khu huấn luyện, Lôi Lạc Thần nhanh mắt quan sát bên trong.

Nhìn tấy đám thuộc hạ đang xuyên nắng luyện tập, anh mới chợt nhớ lại hôm nay là thứ năm.

Thứ năm hàng tuần họ đều phải tập leo núi, muốn có được một đội binh bách chiến bách thắng, thì từng thành viên trong đội phải thành thạo mọi thứ, từ bơi lội, leo núi trọt băng cho đến nhảy dù.

Nhìn thấy họ luyện tập, trong lòng anh chợt hiện lên ý niệm.

Nếu Storm cũng được huấn luyện như bọn họ, vậy cô sẽ không gặp nguy hiểm khi đối đầu với bọn tội phạm.

- Vào trong!

Lôi Lạc Thần nói xong liền bước vào trong xem.

Nhìn thấy Thiếu Tá, tất cả đều đứng nghiêm chỉnh làm động tác chào anh.

- Thiếu Tá Lôi.

Lôi Lạc Thần đứng chấp hai tay sau lưng, ánh mắt sắc lạnh nhìn họ gật đầu một cái cất giọng trầm trầm.

- Tiếp tục.

Nghe Lôi Lạc Thần nói vậy tất cả đều quay trở về vị trí của mình.

Lúc này đến phiên Thẩm Thanh và Nhất Minh thi đấu, trên người hai người đã mang vào trang bị leo núi, tay nắm chặt sợi dây thừng sẵn sàng chiến đấu.

Tiếng còi vừa vang lên, hai người lập tức dùng sức leo lên trên.

Ai đến đỉnh cao trước sẽ là người chiến thắng.

Mặc dù Thẩm Thanh là phụ nữ nhưng sự kiên trì và sức lực không thua gì với đàn ông.

Bàn tay trắng nõn với những ngón thon dài bám chặt vào những hòn đá nhỏ nhô lên trên bức tường.

Cũng vì Thẩm Thanh sở hữu một thân hình mảnh mai, nên khi leo núi cô đã chiếm lấy ưu thế.

Nhất Minh nhìn thấy Thẩm Thanh di chuyển một cách nhanh gọn, anh lập tức dùng hết sức đuổi theo cô.

Mình không thể thua, sẽ mất mặt chết!

Nhất Minh tự nói với bản thân mình, anh là một người hiếu thắng không thể để người khác cười sau lưng.

Nghĩ đến điều này hành động của Nhất Minh càng lúc càng nhanh hơn.

Trong lúc hai người đang cực lực leo lên, đột nhiên Thẩm Thanh xoay đầu lại nhìn Lôi Lạc Thần.

Cô phải chứng minh cho anh thấy, năng lực của cô không thua gì với Storm.

Thẩm Thanh chợt trầm mặc suy ngẫm vài giây khi cô nhìn thấy điều gì đó, tia độc ác lộ rõ trong ánh mắt sắc bén của cô.

Cô âm thầm tháo bỏ kẹp an toàn trên người, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, bàn tay nhỏ nhắn của Thẩm Thanh buông sợi dây thừng ra, thân thể mảnh mai từ trên không trung rơi xuống mặt đất với tốc độ kinh hoàng.

"Ahhhhhhh....."

Thẩm Thanh hét hoảng kêu lên.

Lôi Lạc Thần tỉnh mắt, anh không có ý định đỡ lấy Thẩm Thanh, nhưng thật không ngờ người đứng gần cô nhất chính là anh.

Biết rằng không ai lao đến kịp, anh bất đắc dĩ phải cứu cô.

Lôi Lạc Thần sai bước tới giằng hai tay ra, đón lấy thân thể mềm mại của Thẩm Thanh.

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần khó coi chưa từng có khi cô chạm vào người anh, sự bài xích hiện lên rõ trong ánh mắt của anh.

Thẩm Thanh từ trên cao rơi vào vòng tay vạm vỡ của Lôi Lạc Thần, theo phản ứng tự nhiên cô choàng hai tay qua cổ ôm anh thật chặt, gương mặt xinh đẹp có tình nẹp sát vào lồng ngực săn chắc của Lôi Lạc Thần.

Đôi môi hồng hào chợt hiện lên một nụ cười đắc ý.

Thẩm Thanh từ trên cao rơi xuống, sức lực vô cùng mạnh khiến thân thể của Lôi Lạc Thần chịu không nổi, hai chân bị sụm, đầu gối đập mạnh xuống mặt đất.

Nếu là ngày thường thì chút ít sức lực này không đáng là gì, nhưng vì trong người đang bị trọng thương nên không thể chịu nổi.

Lôi Lạc Thần nhú chặt đôi lông mày, trán lấm tấm mồ hôi.

Trên đường đi đến phòng của Trung Tá La Thành, Storm nghe hai quân nhân nói chuyện với nhau.

Họ nói mình vừa nhìn thấy Thiếu Tá đi đến nơi tập luyện.

Không biết vì sao trong đầu cô muốn đến phòng của Trung Tá, nhưng chân lại vô tình đi đến nơi luyện tập.

Đứng trước cánh cửa lớn của phòng tập luyện, Storm kinh ngạc không thôi.

Sao mình lại đi đến đây?

Nhiều lúc cô cũng không hiểu bản thân mình muốn gì.

Cô càng muốn tránh xa anh ra, thì trái tim cô lại càng nhớ đến anh.

Hazzzz.....

Storm thở dài trong vẻ bất lực, dù sao cũng đã đến nơi, vào trong xem một chút cũng không sao.

Không phải cô muốn gặp mặt của Lôi Lạc Thần, mà chỉ muốn xem bọn họ luyện tập.

Nhưng thật không ngờ vừa bước chân vào cô liền nhìn thấy một màn anh hùng cứu mỹ nhân, nhìn thấy hai người thân mật bên nhau trái tim cô đau nhói.

Đã bốn năm, anh vẫn quan tâm cho cô ta như ngày nào, tình cảm của hai người đã tiến triển đến mức anh không quan tâm đến mình đang ở trước mặt của đám thuộc hạ mà ôm ấp cô ta.

Sau khi Lôi Lạc Thần thành công đỡ lấy Thẩm Thanh, anh lập tức quăng cô xuống sàn nhà lạnh tanh.

Cảm giác kinh tởm khi chạm vào người cô, khiến anh chỉ muốn quay trở về phòng để tắm và thay ra bộ quân phục trên người.

Sau một màn kinh ngạc, tất cả mọi người đều bước nhanh tới xem.

Một tên quân nhân khom người đỡ Thẩm Thanh từ dưới mặt đất lên.

- Thẩm Thanh cô có sao không?

Thẩm Thanh nhìn hấn lắc đầu, tay chỉnh lại quân phục trên người.

Kỳ Sơn và Nhất Minh bước tới đỡ Lôi Lạc Thần đứng lên.

Hai người biết Lôi Lạc Thần vì cứu Thẩm Thanh nên đã động đến vết thương trên vai của mình.

Kỳ Sơn lo lắng nói.

- Thiếu Tá anh có sao không?

Một tên quân nhân lo lắng nói vào.

- Thiếu Tá, hình như tay anh đã bị thương?

Lôi Lạc Thần nhìn họ nghiêm mặt nói.

- Không sao, các người cứ tiếp tục.

Trong lúc mọi người vây quanh Lôi Lạc Thần, tầm mắt độc ác của Thẩm Thanh lại chú ý đến Storm.

Nhìn thấy sắc mặt xám xịt của Storm, trong lòng cô vui vẻ vô cùng.

Thẩm Thanh nghiêng răng tròn mắt, hai tay đang đặt bên hông bắt giắc cuộn tròn lại thành nắm đấm.

Cô tự nói với lòng.

Storm cô đừng vội, sau này còn nhiều màn hay dành cho cô.

Nhìn thấy đám quân nhân tản ra, Kỳ Sơn và Nhất Minh diu Lôi Lạc Thần trở về phòng, vì họ biết với tính khí của Lôi Lạc Thần anh nhất định không chịu đến phòng y tế.

Ba người vừa xoay lại lập tức chạm phải ánh nhìn lạnh lùng của Storm.

Cô đứng yên tại cửa lớn nhìn Lôi Lạc Thần, ánh mắt bình lặng không gợn sóng của cô khiến Kỳ Sơn và Nhất Minh cảm thấy không yên trong lòng, giống như câu "sự yên tĩnh chết người."

Lôi Lạc Thần cố tỏ ra không có chuyện gì, anh đẩy tay Kỳ Sơn và Nhất Minh ra, đứng một cách uy nghiêm ngực ưỡn lên cao, không muốn Storm biết anh đang bị thương.

Trước ánh mắt ngờ ngàng của Kỳ Sơn và Nhất Minh, Storm nhìn Lôi Lạc Thần rồi nhìn sang Thẩm Thanh lúc này đang đứng phía sau anh.

Cô không thể giấu xuống cơn phẫn nộ trong lòng, liền xoay người lại rời đi.

Nếu còn ở lại nơi này nữa, chắc cô sẽ đánh mất lòng tự tôn của bản thân mình.

Kỳ Sơn nhìn thấy liền hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh nhìn Lôi Lạc Thần.

- Tôi nghĩ thấy mùi giấm chua.

Một người thì cố chấp, một người thì kiêu ngạo thật khó có thể khiến cả hai từ bỏ tôn nghiêm của chính mình.

Nhất Minh hít hít mũi nhìn Kỳ Sơn.

- Hít.....hít.....Ở đâu sao tôi không nghĩ thấy.

Lôi Lạc Thần nghe Kỳ Sơn nói vậy anh mới hiểu, thì ra vừa rồi Storm đã nhìn thấy Thẩm Thanh ôm anh.

Lôi Lạc Thần nhìn theo bóng lưng kiêu ngạo quật cường của cô, trong lòng phiền muộn.

"Hazzzzz... phải giải thích như thế nào bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trở về

Hôm nay cả quân trường Hùng Tâm

nhộn nhịp hẳn lên vì đã là cuối tháng, mỗi tháng họ được nghỉ phép hai ngày để về thăm gia đình và bạn bè.

Lôi Lạc Thần không mấy gì quan tâm đến hai ngày phép này, vì gia đình anh đều ở nước ngoài.

Bước vào biệt thự Lôi Viên, Lôi Lạc Thần kinh ngạc trong lòng, nhìn thấy người phụ nữ trên người mặc cái đầm màu trắng, mái tóc dài màu hạt dẻ quần loạ phũ xuống bờ vai, cô tạo nhả ngồi trên ghế sofa màu đen ở ngay chính giữa phòng khách, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào màn hình TV.

Nhìn vào thần sắc của người phụ nữ, anh biết mẹ đang chờ anh.

Lôi Lạc Thần trầm mặc suy nghĩ một chút, không biết đột nhiên mẹ quay trở về Thành Phố S là để làm gì?

Sau khi bình tĩnh lại anh nhếch môi cười nhẹ, bước tới đứng nghiêm trang trước mặt mẹ cung kính cúi đầu chào.

- Chào Mẹ.

Nghe con chào mình, Trình Lam không có phản ứng gì cả.

Thật ra khi Lôi Lạc Thần vừa bước chân vào biệt thự Lôi Viên Trình Lam đã biết, nhưng cô vẫn ngồi yên đó không thèm quan tâm đến đứa con trai, vì cô đang giận!

Nhìn thấy mẹ tỏ ra lạnh nhạt với mình, Lôi Lạc Thần ung dung ngồi xuống bên cạnh mẹ.

- Mẹ về khi nào?

Sao không báo cho con biết, để con ra phi trường đón mẹ.

Trình Lam xoay qua nhìn đứa con trai một cái rồi chuyển tầm mắt sắc lạnh của mình trở lại cái màn hình TV, nghiêm mặt nói.

- Con còn quan tâm đến người mẹ này sao?

Có bạn gái rồi cũng không thèm nói cho mẹ biết.

Lôi Lạc Thần ngớ ngàng với lời nói của mẹ, anh suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra người bạn gái mẹ đang đề cập đến là ai.

Lôi Lạc Thần vươn tay nắm lấy tay Trình Lam, nhỏ giọng nói.

- Bạn gái?

Ai nói với mẹ con có bạn gái?

Lôi Lạc Thần nói với giọng bất ngờ, anh vừa nói xong sau lưng anh truyền đến giọng nói dịu dàng ngọt ngào của người con gái.

- Anh hai, là cô gái anh ôm trong lòng trên TV đó chứ ài!

Lôi Lạc Tuyết bước tới nhìn Lôi Lạc Thần cười ngọt ngào, trên tay cầm một bức ảnh đưa ra trước mặt anh.

Lôi Lạc Thần nghi ngờ cầm lấy tấm hình lên xem.

Người đàn ông trong tấm hình là anh, lúc đó anh đang ôm An Nhi trong lòng, tay che mặt cô lại không để phóng viên nhìn thấy dung mạo của cô.

Nhìn vào tấm hình, ánh mắt lạnh như băng của Lôi Lạc Thần chợt hiện lên tia ngọt ngào.

Anh như rồng mây, đưa tấm hình ra trước mặt của mẹ nói.

- Mẹ, mẹ vì lý do này nên mới vội vàng quay trở về Thành Phố S?

Đó không phải là câu hỏi mà là lời khẳng định, vì anh biết trong lòng mẹ không có gì quan trọng hơn ba, Lạc Tuyết và anh cả.

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu một cái, đáng vẻ hạnh phúc khi Lôi Lạc Thần nhìn vào tấm hình khiến Trình Lam vui vẻ trong lòng.

Hai mươi mấy năm nay, đây là lần đầu tiên Lạc Thần động lòng.

Nhưng có điều cô phải biết cô gái trong hình là ai, tiếp cận với Lạc Thần vì yêu hay vì nguyên nhân nào khác.

Mặc dù Trình Lam có thể cho người điều tra, nhưng cô muốn đích thân con trai nói cho cô biết.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mẹ, Lôi Lạc Thần biết nếu anh không nói người con gái trong hình là ai, thì đừng hòng được yên với mẹ.

- Mẹ em ấy chính là An Nhi.

An Nhi đã quay trở về.

Trình Lam bày ra vẻ mặt bất ngờ khi nghe Lôi Lạc Thần nói.

Trình Lam trầm nghĩ, cuối cùng cũng đã trở về.

Mặc dù Lạc Thần chưa từng nhắc đến chuyện tình cảm riêng tư của mình.

Thế nhưng Kiều Nhi đã nói cho cô biết về chuyện của Lạc Thần và An Nhi.

Cô cũng hiểu rằng chuyện tình cảm người ngoài không thể xen vào, chỉ người trong cuộc mới biết được mình có yêu đối phương hay không.

Cho nên Lôi Lạc Thiên và cô đã hứa với Kiều Nhi, giúp Mạnh Hùng phong tỏa tin tức về An Nhi, không để Lạc Thần dễ dàng tìm thấy con bé.

Trình Lam nhìn ra được tình cảm của An Nhi dành cho Lạc Thần đích thực là tình yêu, còn về phần đứa con trai thì cô không rõ.

Trình Lam vươn tay nắm lấy tay Lạc Thần thật trọng nói.

- An Nhi trở về là tốt, con nhớ phải đối tốt với con bé.

Đã lâu mẹ không gặp mặt An Nhi nên rất nhớ con bé, khi nào rảnh con nhớ đưa An Nhi về Lôi Viên dùng cơm với mẹ.

Nhìn thấy tâm trạng vui vẻ của mẹ, Lôi Lạc Thần thật sự không biết phải nói gì.

Anh cũng muốn đưa cô về Lôi Viên, nhưng bây giờ nhìn anh một cái cô cũng cảm thấy chướng mắt, đừng nói chi đến việc cùng dùng cơm chung với anh.

Lôi Lạc Thần đành gật đầu đáp.

- Dạ con biết.

Sau khi trò chuyện với mẹ xong, Lôi Lạc Thần bị Lạc Tuyết kéo đi đến trung tâm mua sắm Mystery Square thuộc quyền sở hữu của Mạnh Thị.

Chiếc xe thể thao Porsche màu đen vừa dừng lại trước cửa trung tâm mua sắm, lập tức có nhân viên phục vụ bước tới mở cửa xe cho hai người.

Lôi Lạc Thần bước xuống xe, trên người anh lúc này là bộ âu phục Armani màu đen cùng với áo sơ mi trắng, hai nút áo phía trên được anh tùy tiện mở bung ra nhìn vào phong độ vô cùng.

Tia nắng chói chang rọi thẳng lên người anh, càng tôn lên sự hấp dẫn vốn luôn hiện diện trên người anh.

Lôi Lạc Thần vừa bước xuống, một chiếc xe màu đen trắng gấp phía sau xe anh, năm người đàn ông mặc tây trang màu đen thận trọng bước tới đứng nghiêm trang trước mặt Lôi Lạc Thần.

Họ cúi đầu chung kính nói.

- Cậu chủ, phu nhân cần dặn bọn thuộc hạ theo bên cạnh bảo vệ cậu chủ và cô chủ.

Lôi Lạc Thần chán nhất là cảnh phô trương này, từ nhỏ đến lớn mỗi khi anh bước chân ra khỏi biệt thự Lôi Viên, đều có một đám người theo tò tò bên cạnh khiến anh không thoải mái chút nào.

Lúc trước vì anh còn nhỏ nên cần người bảo vệ, nhưng bây giờ không cần thiết nữa.

- Không cần, các người về trước đi.

Bọn họ nghe cậu chủ nói vậy bất giác nhìn nhau, trên mặt lộ rõ tia khó xử.

Lôi Lạc Thần biết họ chỉ làm theo mệnh lệnh của mẹ.

- Về phần phu nhân, tôi tự biết giải thích.

Nghe anh nói vậy họ đành gật đầu rút lui.

Sự xuất hiện bất ngờ của chiếc xe thể thao đắt tiền cùng với một anh chàng đẹp trai, đã thu hút hết ánh nhìn của mọi người.

Họ dừng lại động tác của mình tò mò nhìn người đàn ông giàu có và chiếc xe đua phát hành giới hạn.

Lôi Lạc Thần nhíu mày, anh chán ghét ánh mắt thăm dò của bọn họ, anh nhìn vào trong xe cất giọng đều đều.

- Lạc Tuyết.

Trước ánh mắt tọc mạch của tất cả mọi người một đôi giày cao gót màu đen cùng với đôi chân trắng nõn thon dài bước ra từ chiếc xe, Lôi Lạc Tuyết trên người mặc cái đầm trắng, mái tóc dài màu đen huyền óng ánh xoa đến thất lung.

Gương mặt xinh đẹp trẻ trung làn da trắng như tuyết, giống y như một vị thiên thần chỉ có đôi ánh mắt của Lạc Tuyết quá lạnh lùng, lạnh như băng khiến người đối diện nhìn vào lạnh cả sống lưng.

Đứng trước trung tâm mua sắm, Lạc Tuyết quét mắt nhìn một vòng, mấy người đang đứng xem họ bị ánh nhìn băng lãnh của Lạc Tuyết làm cho hốt hoảng lập tức dời tầm mắt của mình sang chỗ khác.

Không biết vì sao khi Lạc Tuyết sinh ra, đã sở hữu mái tóc đen tuyền và làn da trắng nhưng hoa tuyết, thân hình mảnh mai quyến rũ nhưng sức lực lại hơn người.

Cũng vì sự khác biệt này nên ai nhìn thấy cô cũng hiếu kỳ muốn nhìn rõ hơn, nên cô ghét nhất là bị người khác nhìn chằm chằm giống y như một quái vật.

Lạc Tuyết tao nhã bước vào trong trung tâm mua sắm, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước thần thái cao ngạo hơn người.

Lôi Lạc Thần bước theo sau cô với tư thế vô cùng nhàn nhã, hai tay đút vào trong túi quần tây của mình.

Lôi Lạc Thần luôn cảm thấy đi dạo trung tâm mua sắm quá thật rất vô vị, muốn mua gì chỉ cần gọi điện thoại đến cửa hàng, liền có người đem đến tận nhà cho anh.

Nhưng vì em gái nên anh mới miễn cưỡng bản thân đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trở Về Mạnh Viên

Lôi Lạc Tuyết đứng chuẩn là một cô thiên kim tiểu thư con nhà giàu, cô không tùy tiện mua đồ nhưng những món hàng cô mua đều là những món phát hành có số lượng, vì Lạc Tuyết ghét nhất là mặc trùng y phục với người khác.

Đi mua sắm cùng với Lạc Tuyết khiến anh nghĩ đến An Nhi.

Trước khi anh gia nhập vào quân đội, cũng thường xuyên bị An Nhi kéo đi mua sắm.

An Nhi không khác gì với Lạc Tuyết tiền tiền không cần suy nghĩ, chỉ có đều An Nhi một khi nhìn trúng thứ gì đó thì cô nhất định phải mua nó cho bằng được.

Có lần cô nhìn thấy một cái đầm không dây màu đỏ của thương hiệu Prada, cô rất thích còn định mặc vào ngày sinh nhật mười sáu tuổi của mình, nhưng thật không ngờ từ đâu xuất hiện một cô gái, cô ta liền ngang đoạt lấy cái đầm từ trên tay An Nhi.

Còn hùng hồn tuyên bố một câu.

"Chỉ có tôi mới xứng mặc cái đầm này!"

An Nhi tức giận, cô lập tức lấy điện thoại đi động ra gọi cho chú Trần Siêu, chỉ trong vòng năm phút điện thoại đi động trong ví của cô gái kia reng lên.

Không biết người gọi đến là ai đã nói gì, nhưng sau khi nghe xong cuộc điện thoại sắc mặt của cô gái lập tức thay đổi, từ trắng chuyển sang xanh.

Cái đầm chết tiệt!

Sau khi thăm nắnng một câu, cô ta cầm cái đầm màu đỏ đưa lại cho An Nhi, cứ chi sợ hãi không còn đáng vẻ hống hách của vừa rồi.

Giọng nói có phần run run vang lên.

"Mạnh Tiểu thư, xin lỗi cô.

Mong cô bỏ qua cho công ty của ba tôi."

Chỉ vì một câu nói phách lối của cô ta đã khiến công ty của ba cô ta phá sản.

An Nhi nhìn cái đầm Prada trong tay, thật đáng tiếc một cái đầm sang trọng quyền rũ như thế này đã bị bàn tay dơ bẩn của cô ta làm ô uế.

Trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người, An Nhi thẳng tay xé cái đầm đắt tiền quăng xuống mặt đất dưới chân cô gái kia.

Mấy cô nhân viên bán hàng nhìn cô gái, trong lòng cảm thấy đáng tiếc cho cô ta.

Ai bảo cô ta chọc đến Mạnh Tiểu thư, ai nấy đều biết tính tình ngang tàng của thiên kim Tiểu thư nhà họ Mạnh, vậy mà cô gái này lại dám đắc tội với Mạnh Tiểu thư, một trong những người có quyền lực nhất Thành Phố S.

Tính tình của An Nhi là như vậy đó, chỉ cần đó là thứ cô thích thì sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về cô.

Dù cô không dùng đến cũng sẽ huỷ diệt nó, không để đối phương toại nguyện.

Suy nghĩ đến đây trong lòng Lôi Lạc Thần dâng lên cảm xúc lạ lẫm, An Nhi lúc xưa vừa bướng bỉnh vừa ngang ngược không xem ai ra gì.

Nhưng An Nhi của bây giờ đã thay đổi chứng chặc trầm tĩnh hơn nhiều, không còn vẻ hống hách của trước đây.

Thời gian thấm thoát trôi qua thật nhanh, mới đây đã là bốn năm.

Đứng trước cổng lớn của biệt thự Mạnh Viên nơi cô lớn lên.

Mạnh An Nhi nhớ rõ cái ngày cô rời khỏi nơi này, lúc bước ra khỏi cổng lớn cô đã tự nói với lòng.

Một khi bước ra khỏi nơi này, cũng giống như bỏ lại sau lưng tất cả tình cảm sâu đậm cô dành cho Lạc Thần.

Kỳ thật dường như thời gian chính là liều thuốc tốt nhất cho vết thương lòng, từng ngày trôi qua nỗi hận trong lòng cô đã từ từ vơi đi, sự trưởng thành nói cho cô biết tình yêu không thể nào ép buộc.

Muốn chiếm lấy trái tim của một người, sự níu kéo bám lấy sẽ càng khiến người ấy chán ghét hơn.

Cách tốt nhất chính là buông tay, buông tay để giữ lại cho mình chút tôn nghiêm, để người ấy tự nhận ra ưu điểm của mình.

Mạnh An Nhi hít vào một hơi thật sâu, để mặc cho luồng gió mùa Thu mát mẻ thổi ngang qua người, vô tình khiến mái tóc dài của cô phất phơ trong cơn gió.

Cô vươn tay vén mấy sợi tóc trước mặt về phía sau tai, gương mặt kiêu diễm ngẩng cao lên bước đi một cách kiêu ngạo vào trong.

Cô muốn cho ba và mẹ biết con gái của ba mẹ đã trưởng thành, đã trở thành một thiếu nữ hiểu chuyện.

Nhìn thấy Mạnh An Nhi bước vào cửa chính, chú Nghiêm con trai của quản gia Nghiêm vui mừng bước tới, chú cúi đầu cung kính trước mặt cô.

- Đại Tiểu thư, cô đã trở về.

Mạnh An Nhi nhìn Chú Nghiêm mỉm cười, cô bước tới vươn tay ôm chặt Chú Nghiêm.

- Chú Nghiêm, An Nhi rất nhớ chú.

Chú Nghiêm cười ha hả, từ khi ba ông về hưu, ông đã thay ba trở thành quản gia của nơi này.

Người nhà họ Nghiêm của ông đòi đòi kiếp kiếp, phải theo bên cạnh hầu hạ cho người nhà họ Mạnh.

Chú Nghiêm đưa Mạnh An Nhi vào trong nhà, nhìn thấy cô tất cả người làm trong Mạnh gia đều dừng lại việc làm của mình, khom người chào cô.

- Chào Đại tiểu thư.

Mạnh An Nhi nhìn họ gật đầu chào một cái, rồi bước nhanh tới người đàn ông anh tuấn đang bày ra vẻ mặt nghiêm khắc ngồi trên ghế sofa màu đen trong phòng khách, chú Trần Siêu vẫn như xưa luôn cung kính đứng một bên.

Cô thân nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh, choàng tay qua cổ người đàn ông, đặt lên má người đàn ông một nụ hôn hạnh phúc.

- Ba, con rất nhớ ba.

Mạnh Hùng vẫn làm mặt lạnh nhìn cô, anh trầm giọng nói.

- Nhớ?

Con cũng biết nhớ ba sao?

Nói đi là đi liền, đi một cái là bốn năm.

Tuy Mạnh Hùng buông ra lời trách móc, nhưng cô biết trên thế gian này không ai yêu cô bằng ba.

Cô cười ngọt ngào nhìn ba vô tội nói.

- Ba, con biết mình đã sai, nhưng ba ơi ba nhìn đi bốn năm nay con gái của ba đã học được rất nhiều, con đã trưởng thành và sau này sẽ không khiến ba phiền lòng.

Cô vừa nói vừa đứng lên trước mặt Mạnh Hùng, xoay một vòng cho ba xem.

- Ba xem nè, đứng trước mặt ba bây giờ là một chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới, ba có vinh hạnh vì con gái không?

Nhìn thấy con gái dùng mọi cách để dỗ ngọt mình, Mạnh Hùng muốn làm mặt giận cũng không nổi.

Mạnh Hùng vươn tay nắm lấy tay con gái, cất giọng yêu thương.

- Con ngoan, con là niềm kiêu ngạo của ba.

Trần Siêu nhìn thấy Mạnh An Nhi đã nghĩ thông suốt, chịu quay trở lại trong lòng rất vui.

Trần Siêu nhìn An Nhi cất giọng đều đều.

- An Nhi, chú rất vui khi con đã trở về.

Từ nay về sau, đừng đi nữa nhe con.

Trần Siêu xem An Nhi như con gái ruột của mình, nên từ nhỏ đã căn dặn Trần Sở Sở phải chăm sóc cho An Nhi.

Mạnh An Nhi đứng lên bước tới bên cạnh Trần Siêu, cô nắm tay Trần Siêu cười ngọt ngào nói với giọng nhỏ nhẹ.

- Chú Trần, con rất nhớ mọi người.

Sau này An Nhi sẽ không đi đâu hết.

Sau khi nói chuyện xong với ba, cô mới chợt nhớ đến mẹ, cô nhìn ba hỏi.

- Ba, mẹ con đâu?

Ánh mắt của Mạnh Hùng chợt hiện lên tia ngọt ngào, khi anh nghĩ đến Kiều Nhi.

Anh cong môi cười vui vẻ đáp.

- Mẹ con và cô Thiết đi dạo phố, con muốn gặp thì mau đến trung tâm mua sắm Mystery Square.

Chắc mẹ con sẽ rất vui khi gặp con.

Nghe ba nói vậy, Mạnh An Nhi bảo Chú Nghiêm cho người ra xe đem hành lý của cô lên phòng, còn về phần cô thì vội vàng đi lấy chìa khoá của chiếc xe mercedes AMG màu trắng ba mua tặng cho cô vào ngày sinh nhật mười lăm tuổi, mặc dù lúc đó cô còn chưa đủ tuổi để lái xe, nhưng ở Thành Phố S có ai lại dám lên tiếng nói cô.

Trên tay cầm chiếc chìa khoá thông minh, cô vui vẻ đi đến bãi đỗ xe.

Trong lòng rất nhớ chiếc xe của mình, cũng đã lâu cô không chạm nó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mạnh tiểu thư

Vài phút sau bên ngoài truyền đến tiếng máy nổ của chiếc xe thể thao Mercedes AMG.

Nghe được tiếng xe bên ngoài càng lúc càng xa dần, Mạnh Hùng nhìn Trần Siêu cất giọng thâm trầm.

- Cậu hãy cho người theo sát An Nhi, tôi chỉ sợ con bé sẽ gặp nguy hiểm.

Thật ra những cố gắng của An Nhi trong suốt thời gian bốn năm nay Mạnh Hùng đều biết cả, tuy anh không hề gọi điện thoại hay đến thăm con nhưng nhất cử nhất động của cô đều được Trần Siêu trực tiếp báo cáo với anh mỗi ngày.

Anh muốn An Nhi phải tự học cách sinh tồn trong mọi hoàn cảnh, vì anh biết một viên ngọc quý nếu không được mài giũa tỉ mỉ thì cũng chỉ là một hòn đá thô sơ bình thường không có gì đặc biệt.

Từ nhỏ Mạnh Hùng đã nhìn ra An Nhi chính là thiên tài trong lĩnh vực vũ khí, những thứ bang Bạch Hồ phát minh ra An Nhi nhìn một cái là biết xử dụng ngay.

Trần Siêu nghe vậy liền gật đầu đáp.

- Chủ nhân yên tâm, Sở Sở đã trở về Thành Phố S.

Mạnh Hùng gật đầu ánh mắt lộ rõ sự hài lòng, anh chỉnh lại tư thế ngồi của mình, lưng thân nhiên ngã vào ghế sofa phía sau.

- Tốt!

Sở Sở về là tốt, có Sở Sở bên cạnh chăm sóc cho An Nhi tôi yên tâm hơn nhiều.

Mạnh Hùng nói xong anh khom tới cầm lên tách cafe đen trên bàn trà, tao nhã đưa đến mép môi.

Mùi thơm nồng đậm của hương vị cafe đen bốc lên trong tách khiến anh cảm thấy khoan khoái tinh thần, đột nhiên giọng nói dịu dàng của Kiều Nhi vang lên bên tai anh.

"Ông xã, đừng uống quá nhiều cafe đen, sẽ hại đến sức khoẻ."

Nghĩ đến Kiều Nhi sẽ vì mình mà lo lắng, anh đặt tách cafe lại trên bàn môi chợt nhếch lên thành một nụ cười hạnh phúc.

Chiếc xe thể thao màu trắng sang trọng, chạy xé gió qua những con đường sầm uất nhất của Thành Phố S.

Xe chạy đến đâu đều gây sự chú ý đến đó, không chỉ vì chiếc xe là loại xe phát hành giới hạn mà còn vì cô gái xinh đẹp với vẻ mặt kiêu ngạo cầm tay lái.

Tài lái xe của An Nhi không thua gì với đàn ông, vừa nhanh vừa chuẩn khiến mấy chàng trai nhìn đến quên cả đường.

Chiếc xe thể thao thẳng gấp trước cửa trung tâm mua sắm Mystery Square.

"Kétttttttttt....."

Chiếc xe hiện ngang dừng lại trước cửa trung tâm mua sắm, tiếng thắng xe thu hút sự chú ý của hai tên bảo vệ trên người mặc đồng phục đang đứng canh chừng trước cửa lớn và một nhóm người bước ra từ trung tâm mua sắm.

Họ chợt dừng bước chân của mình lại dõi theo chiếc xe đang ngang nhiên xem thường pháp luật đỗ ở nơi cấm đỗ xe.

Trong lòng mọi người đều tò mò, không biết người đàn ông trong chiếc xe này là ai, lại điểm phúc sở hữu được một chiếc xe đắt tiền như vậy.

Sự tọc mạch của mọi người chuyển sang ngỡ ngàng khi họ nhìn thấy người bước xuống xe không phải là một công tử con nhà giàu, mà là một cô gái trẻ.

Trên người cô lúc này là bộ body suit hai dây màu trắng sọc đen, chân mang đôi giày cao gót 8cm đến nhọn.

Cặp kính râm sang trọng là mẫu thiết kế mùa này của thương hiệu Chanel, che đi phần nửa gương mặt xinh đẹp của cô.

Mái tóc dài màu đen óng ánh xoắn đến thắt lưng càng tôn lên khí chất kiêu ngạo của một tiểu thư con nhà giàu.

Vẻ đẹp và sự giàu có của An Nhi khiến trai thì si mê, gái thì ganh tị.

Sau một hồi ngầy người trong sự ngỡ ngàng, cuối cùng hai tên bảo vệ cũng lấy lại tinh thần bước tới khom người trước mặt cô.

- Chào Mạnh Tiểu thư.

Vừa rồi Trần phó tổng có gọi điện thoại cho giám đốc của bọn họ, nói Mạnh Tiểu thư sẽ đến Trung tâm mua sắm, Trần phó tổng căn dặn rất kĩ chỉ cần những thứ Mạnh Tiểu thư chạm vào, đều đưa đến Mạnh Viên ngay.

Nhìn thấy hai tên bảo vệ tỏ ra e dè trước mặt cô, mấy người bên cạnh suy đoán thân phận cô gái này không đơn giản.

Một người đàn ông trẻ tuổi liền xoay qua nói với bạn của mình.

- Cô ta chính là Mạnh An Nhi, con gái của Mạnh tổng cũng là chủ nhân tương lai của trung tâm mua sắm này.

Mạnh An Nhi nghe người đàn ông nói cô liếc mắt nhìn hắn, cô nhận ra hắn.

Hắn chính là Giang thiếu con trai của tập đoàn Giang Thị, năm năm trước tại một buổi vũ hội ba hắn gặp ý với ba cô, muốn hai nhà trở thành thông gia.

Mạnh An Nhi nhún nhẹ đội mày thanh tú của mình, cô không có thiện cảm với Giang thiếu này.

Mấy cô gái nghe được liền quan sát cô từ trên xuống dưới, trong lòng họ có phần đổ kị.

- Hay ho gì, cô ấy chỉ may mắn vì sinh ra đã ngậm thừa vàng trong miệng.

Mạnh An Nhi nâng tay đẩy nhẹ cặp kính trên mặt của mình lên, cô không quan tâm đến lời bàn tán vô vị cùng với những ánh mắt tò mò đang nhìn mình như đang rình rập con mồi, thành nhiên đi đến trước mặt tên bảo vệ.

Cô đặt chìa khoá xe vào trong tay hắn,

tên bảo vệ lập tức hiểu ý, hắn khom người tiễn cô vào trong trung tâm mua sắm Mystery Square.

Mạnh An Nhi bước vào, trong lòng cảm thấy rất vui vì sắp được gặp lại mẹ.

Trong lúc cô mãi mê suy nghĩ không để ý đến phía trước, cô bất ngờ đụng phải một người đàn ông, người đàn ông kinh ngạc theo phản ứng tự nhiên xoay người lại nhìn cô.

- Là anh!

Anh ta vừa xoay lại cô liền nhận ra ngay, anh ta chính là Trung Tá La Thành.

La Thành nhìn Mạnh An Nhi kinh ngạc vô cùng, thật không ngờ hai người lại có duyên gặp nhau ở đây.

Anh bị sự quyến rũ của An Nhi làm cho hồn bay lơ lửng, anh biết cô xinh đẹp, nhưng thật không ngờ khi cô ăn diện lên lại khiêu gợi đến thế.

Mạnh An Nhi cảm thấy khó chịu trong lòng, khi nhìn thấy La Thành dùng ánh mắt mê ly nhìn mình.

"Ah um....."

Cô hấn giọng khiến La Thành chợt bình tĩnh lại, anh nhìn cô cười gượng.

- Xin lỗi tôi đã thất lễ.

Tôi còn nghĩ khi cô mặc quân phục là đẹp nhất, thế nhưng tôi đã sai.

Thật không ngờ khi cô mặc như thế này lại càng quyến rũ hơn.

Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt La Thành, Storm cảm thấy chán ghét trong lòng.

Cô nhìn La Thành đáp một cách thẳng thừng.

- Xin lỗi, tôi còn có chuyện nên đi trước.

Cô thật không muốn La Thành phá vỡ tâm trạng vui vẻ của mình.

Mạnh An Nhi vừa nói xong liền bước về phía trước, nhưng không ngờ La Thành lại vươn tay nắm lấy tay cô, chặn cô lại.

- Đợi đã!

Mạnh An Nhi cảm giác bài xích vô cùng, khi La Thành chạm vào người cô.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt phẫn nộ, dùng sức rút tay về.

La Thành không đợi Storm nói gì liền lên tiếng giải thích.

- Xin lỗi cô.

La Thành thật lòng xin lỗi vì anh biết cô không thích người khác chạm vào mình.

Anh nhìn cô nói tiếp.

- Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô.

Quan trọng?

Cô không quan tâm đối với cô ngoài ba, mẹ, em trai và Lạc Thần ra không có gì là quan trọng hết.

- Hôm nay là ngày nghỉ của tôi.

La Thành hiểu được suy nghĩ của Storm, nhưng biết phải làm sao đây, nếu anh không viện cớ chuyện công cô sẽ bỏ đi ngay.

La Thành miễn cưỡng nói.

- Tôi biết hôm nay là ngày nghỉ của cô, nhưng việc này rất quan trọng.

Tôi chỉ cần mười phút!

Chỉ mười phút thôi.

Mạnh An Nhi nghe La Thành nói vậy dù trong lòng không muốn nhưng cũng không thể từ chối, cô đảo mắt xung quanh nhìn thấy một quán cafe bên cạnh, cô nhìn anh gật đầu.

- Được.

Hai người hướng về phía quán cafe bước tới, vào trong quán La Thành lịch sự kéo ghế mời cô ngồi, cô vừa ngồi xuống liền nhìn vào cái đồng hồ đeo trên cổ tay nói.

- Mười phút bắt đầu.

La Thành thật phục tính tình cao ngạo của cô, cô quả nhiên khác với những người phụ nữ khác.

Ở trước đàn ông thường thì phụ nữ hay tỏ ra dịu dàng yếu đuối nhưng Storm thì khác, cô mạnh mẽ nhưng không quá ngạo mạn, lạnh lùng nhưng không đáng ghét.

Phải nói sao đây, tóm lại rất đặc biệt.

Nhìn thấy nhân viên phục vụ bước tới, La Thành muốn gọi nước uống nhưng thật không ngờ Storm lại lên tiếng trước.

- Không cần!

Nhân viên phục vụ nhìn thấy tiểu thư tâm trạng không được tốt liền lui xuống, đứng sang một bên chờ lệnh.

La Thành khó hiểu, sao cử chỉ của mấy nhân viên phục vụ lại e dè sợ sệt như vậy?

Là vì anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lôi Lạc Thần ghen

La Thành lắc đầu, sao hôm nay anh lại có cảm giác lạ lạ.

Vừa rồi ở bên ngoài có rất nhiều người nhìn anh, vào trong quán cafe cũng vậy.

Suy nghĩ mãi cũng không có đáp án, anh đành để nó sang một bên nhìn Storm nói.

- Đại Tá vừa mới bang lệnh xuống, sau khi nghỉ phép xong đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) phải ra đảo hoang để thao luyện một tuần.

Mạnh An Nhi kinh ngạc, cặp mắt thờ ơ đột nhiên tỏa sáng, cô nâng mặt nhìn thẳng vào gương mặt điển trai thân thiện của La Thành.

- Tại sao phải ra đảo hoang?

Diễn tập tại một nơi hoang vu không có người ở chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Chưa nói đến việc không có điện và tín hiệu, còn có những con rắn kít trên đảo, chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến tôi cảm giác bất an.

Những thứ nói trên chỉ là cái cớ, cô biết Lôi gia có rất nhiều kẻ thù nếu để họ biết Lạc Thần đi đến một nơi hoang vu như vậy, chỉ e là họ sẽ cho người mai phục để ám sát anh.

La Thành nghe Mạnh An Nhi nói vậy, liền giải thích.

- Cô đừng lo cứ nửa năm chúng tôi sẽ đến hoang đảo tập luyện một lần, chắc có lẽ Đại Tá muốn chúng ta chuẩn bị tốt cho lần nhiệm vụ, bảo vệ mấy nhà lãnh tụ trong hội nghị thượng đỉnh ASEAN nên mới ra lệnh cho chúng ta đến đảo Daro sớm hơn dự định.

Nghe La Thành nói cô mới hiểu, Storm trầm mặc một chút rồi nói với giọng khẳng định.

- Có phải Đại Tá muốn tôi cùng bọn họ đi đến đảo Daro diễn tập không?

Ánh mắt của Storm lúc này đã không còn nhìn về phía La Thành, mà chuyển lên cái đồng hồ đeo trên cổ tay.

La Thành nhìn Storm gật đầu, trong lòng càng lúc càng thương thức cô hơn.

Không ngờ người đã đẹp còn thông minh nữa, anh nhất định phải theo đuổi cô cho bằng được.

- Không sai, Đại Tá nói xem như lần này giúp cô chuẩn bị tinh thần để đối đầu với bọn khủng bố.

La Thành vừa nói xong, Storm lập tức đứng lên nhìn anh lạnh lùng nói.

- Mười phút đã qua, tôi có chuyện nên đi trước.

Storm nói xong xoay người lại rồi đi, nhưng thật không ngờ lúc này cô nhân viên phục vụ trên tay cầm một khay thức ăn từ đâu xuất hiện trước mặt cô.

La Thành nhìn thấy, bàn tay rộng lớn vươn tới kéo Storm sang một bên.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, La Thành ôm gọn Storm vào lòng tránh cho cô nhân viên phục vụ đụng vào người Storm.

Thật trùng hợp vào giờ phút này Lạc Thần và Lạc Tuyết mới vừa đi mua sắm xong, Lạc Tuyết cảm thấy mệt nên muốn vào trong quán cafe ngồi nghỉ chân.

Vừa bước vào cửa hai người nhìn thấy một người đàn ông ở nơi công cộng hiền ngang ôm một cô gái vào lòng.

Lạc Thần nhìn ra người đàn ông đó chính là La Thành, còn về phần cô gái kia anh không nhìn thấy mặt.

Cô gái sở hữu dáng người thon thả quyến rũ, không hiểu vì sao anh lại cảm thấy cô gái này rất quen.

Đột nhiên giọng nói lễ phép của nhân viên phục vụ vang lên, kéo về suy nghĩ của anh.

- Xin mời quý khách đi hướng này.

Lạc Tuyết đi theo nhân viên phục vụ vào trong, anh cũng cất bước chậm rãi theo sau.

Vừa đi anh vừa nghĩ, La Thành thật phong lưu đi đến đâu cũng có phụ nữ bên cạnh.

Đã vậy còn muốn theo đuổi An Nhi.

Trong lúc này đột nhiên cô gái xoay người lại đẩy La Thành ra, sắc mặt của Lôi Lạc Thần từ trắng chuyển sang xanh, khi anh nhìn thấy cô gái ở trong lòng La Thành chính là Mạnh An Nhi.

Nhìn thấy An Nhi thân nhiên để La Thành ôm ấp, máu trong người anh sôi lên sùng sục.

Hai tay đang ở trong túi quần tay bất giác siết chặt lại thành nắm đấm.

Lạc Tuyết đi bên cạnh cảm giác sóng lưng truyền đến một cơn lạnh vô hình, cô ngược mắt lên nhìn anh hai, nhìn thấy Lôi Lạc Thần thần sắc băng lãnh ánh mắt phát ra tia lửa.

Lạc Tuyết không hiểu vì sao anh hai lại giận đến như vậy, tà khí tỏa ra từ trên người anh khiến mấy vị khách ngồi bên cạnh hoảng sợ trong lòng.

Lạc Tuyết nhìn theo ánh mắt sắc lạnh của anh hai, lúc này cô mới nhận ra, cô gái kia chính là Mạnh An Nhi.

Lạc Tuyết mặc kệ nhân viên phục vụ, vui mừng bước nhanh tới bên cạnh Mạnh An Nhi và La Thành.

Giọng nói ngọt ngào của Lạc Tuyết vang lên.

- Chị An Nhi.

Mạnh An Nhi kinh ngạc quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh quen thuộc kia.

Đập vào mắt cô chính là một cô gái trẻ, cô sở hữu thân hình mảnh mai mái tóc màu đen óng ánh dài đến thắt lưng, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng lại vô cùng lạnh lùng không khác gì với dì Trình Lam.

Nhìn thấy Lạc Tuyết, Mạnh An Nhi liền biết Lạc Thần đang ở quanh đây.

Cô đảo mắt một vòng, bắt gặp người nào đó đứng cách họ không xa, nhìn thấy sắc mặt u ám của anh trong lòng cô nghĩ chắc có lẽ anh không muốn gặp mặt cô.

Cô dời tầm mắt thất vọng của mình khỏi người anh, nhìn vào Lạc Tuyết.

La Thành nhìn theo ánh mắt của Storm, anh nhìn thấy Lôi Lạc Thần.

Chẳng phải Lôi Lạc Thần nói anh không thích Storm sao?

Sao bây giờ lại bày ra vẻ mặt khó coi như vậy?

Mạnh An Nhi cảm thấy bầu không khí trong quán cafe vì sự xuất hiện của Lạc Thần trở nên ngột ngạt, cô nhìn Lạc Tuyết nói sang chuyện khác.

- Lạc Tuyết đã lâu không gặp em.

Lôi Lạc Tuyết gật nhẹ đầu, cô liếc người đàn ông đang đứng bên cạnh.

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, cô cảm thấy chán ghét trong lòng.

Từ nhỏ Lạc Tuyết cho rằng, chị An Nhi thuộc về anh hai, nên bất kỳ người đàn ông nào xuất hiện bên cạnh Mạnh An Nhi sẽ lập tức trở thành kẻ địch của cô.

Lôi Lạc Tuyết vươn tay nắm lấy tay Mạnh An Nhi kéo cô đi.

La Thành nhìn thấy sắc mặt không tình nguyện của Storm, anh liền nghĩ cô không muốn đi.

Trong đầu nghĩ vậy tay La Thành đã vươn tới vịn vai của Lạc Tuyết, muốn giữ cô lại.

Trong lòng Lạc Tuyết hiện lên cảm giác kinh tởm chưa từng có, từ nhỏ đến lớn ai quen biết cô đều biết, cô ghét nhất là người khác chạm vào người mình.

Theo phản ứng tự nhiên Lạc Tuyết dùng tay chụp lấy bàn tay dơ bẩn của La Thành đang đặt trên vai mình, cô dùng sức xoay người ba trăm sáu mươi độ bỏ quăng cánh tay của La Thành về phía sau, khiến anh đau đớn kêu lên.

- Ahhhhhhhhhhh.....buông....buông cô mau buông tôi ra....

Nghe được tiếng kêu đau đớn của La Thành, đột nhiên Mạnh An Nhi và Lôi Lạc Thần bật cười.

Hai người bất ngờ nhìn đối phương, chạm phải ánh mắt mang theo tình cảm của anh, Mạnh An Nhi ngại ngùng dời tầm mắt sang chỗ khác, nụ cười trên khoé môi cô đông cứng.

Lôi Lạc Thần không biết vì sao An Nhi lại ghét mình như vậy, đã lâu anh không nhìn thấy cô cười thoải mái như bây giờ.

Suy nghĩ này khiến trái tim anh cảm giác nao nao, anh nhìn cô bằng ánh mắt bất lực.

Lôi Lạc Tuyết buông tay La Thành ra, cô dùng sức hất anh về phía sau lạnh giọng nói.

- Lần sau còn dám động vào người tôi, tôi sẽ phét tay anh.

Lôi Lạc Tuyết nói xong nắm tay Mạnh An Nhi rời đi.

La Thành kinh ngạc với phản ứng bất thường của cô, ánh mắt của cô gái thật đáng sợ khi cô ấy nói ra những lời này.

La Thành trợn mắt nhìn Lôi Lạc Thần lúc này vẫn đứng đó nhìn anh.

- Lạc Thần, cậu đừng quá đắc ý tôi sẽ không bỏ cuộc đâu!

Thật ra La Thành biết Lôi Lạc Thần có tình cảm với Storm, ai bảo anh cứng miệng không chịu thừa nhận.

Nếu đã như vậy thì hãy cạnh tranh công bằng.

Lôi Lạc Thần bước tới vỗ vỗ lên vai của La Thành, khiến anh đau đớn kêu lên.

- Ấy....ây.... cậu nhẹ tay một chút...đau đó.

Lôi Lạc Thần nhìn thẳng vào mắt anh.

- Chúc cậu may mắn.

Nói xong anh bước theo An Nhi và Lạc Tuyết.

Thật ra Lạc Thần vẫn chưa biết cảm giác khó chịu trong lòng mình không phải vì An Nhi ghét anh, mà là vì cử chỉ thân mật của La Thành và cô.

Nói cho chính xác, là anh đang ghen.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lôi Lạc Thần ghen 2

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Mạnh An Nhi quan sát Lạc Tuyết bốn năm thời gian đã khiến Lạc Tuyết trưởng thành hơn nhiều, chỉ có điều cái thói quen không thích nói chuyện và thích tiếp xúc với người lạ vẫn như xưa.

Tính tình Lạc Tuyết lạnh lùng kiêu ngạo, giống y như mẹ của mình.

Ba người bước vào cửa hàng Gucci, nhân viên bán hàng nhìn thấy theo thói quen đánh giá ba người từ trên xuống dưới.

Nhìn thấy thần thái cùng với hàng hiệu trên người ba người, hai cô bán hàng nở một nụ cười thân thiện cúi nhẹ đầu cung kính mời ba người vào trong.

- *Xin mời quý khách.*

Hai cô bán hàng vừa mới được điều từ chi nhánh khác đến, nên họ không nhận ra Mạnh An Nhi.

Ba người thành nhiên bước vào trong, quản lý cửa hàng từ bên trong bước ra, nhìn thấy Mạnh An Nhi hần khăn trương bước nhanh tới cúi đầu trước mặt cô.

- *Tiểu thư.*

Mạnh An Nhi nhìn hần gật đầu một cái, rồi tiếp tục bước vào trong.

Tất cả mọi người trong cửa hàng Gucci nghe quản lý gọi cô gái trẻ là tiểu thư, họ đều tò mò nhìn cô.

- *Chẳng lẽ cô ấy là Mạnh An Nhi, con gái của Mạnh Tổng.*

- *Chắc vậy, nhìn cô ấy thật xinh đẹp.*

Tiếng bàn tán của mọi người khiến An Nhi và Lạc Tuyết khó chịu trong lòng.

Quản lý nhìn thấy sắc mặt của Tiểu thư không được tốt, hần nhăn mặt nhìn nhân viên bán hàng trong lòng cầu nguyện tiểu thư đừng tức giận.

Nhân viên bán hàng liền hiểu ý, họ lễ phép mời mấy vị khác kia đi xem những mẫu hàng mới.

- *Xin mời quý khách.*

Lôi Lạc Thần hải lòng với cách cư xử của quản lý, anh thần nhiên đi đến ngồi xuống ghế sofa đặt ngay ở trước cửa đẩy phòng thử đồ.

Lôi Lạc Thần phong nhã ngồi dựa lưng vào ghế, chân này bắt chéo chân kia.

Anh tao nhả cầm tờ tạp chí công nghệ thông tin lên xem, đột nhiên giọng nói của Lạc Tuyết vang lên khiến anh bất giác ngẩng đầu.

- *Chị An Nhi mặc cái đầm này thật đẹp.*

Lôi Lạc Thần vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy An Nhi, bước ra từ phía sau bức màn màu kem.

Cô nhìn thật quyến rũ, cái đầm mặc trên người cô càng tô điểm cho nhan sắc tuyệt mỹ của cô, chỉ có điều nó quá khiêu gợi anh không thích.

Thế nhưng anh không tài nào kiềm chế được, bản thân của mình không nhìn cô.

Tia sáng lấp lánh tỏa ra từ trong ánh mắt, cùng với nụ cười tự nhiên trên khoé môi cô khiến anh ngây người trong giây lát.

Ánh mắt của cô lúc này dường như có sức hút, khiến anh chìm đắm vào trong đó.

Nhìn An Nhi bây giờ, anh chỉ muốn bước tới ôm cô vào lòng và nói với cô.

Đừng giữ khoảng cách đối với anh.

Trong lúc anh còn đang mải mê nhìn cô, đột nhiên có người bên cạnh lay lay cánh tay của anh.

- *Anh hai.... anh hai.....*

Tiếng gọi của Lạc Tuyết khiến anh thoát khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình, anh ngại ngùng nhìn Lạc Tuyết.

- *Chúng ta về được chưa?*

Lời nói vô tình thốt ra khiến anh muốn thu về cũng không được, anh không hiểu vì sao mình lại nói như vậy, rõ ràng anh rất muốn ở bên cạnh cô.

Mạnh An Nhi phần nộ trong lòng, đi cùng cô khiến anh khó chịu như vậy sao?

Mạnh An Nhi gằng giọng nói lấy.

- *Anh muốn về thì về một mình, Lạc Tuyết và tôi còn phải mua thêm một ít đồ.*

Lời nói của cô thật chua cay, như muốn đuổi anh về.

Lôi Lạc Thần biết mình lỡ miệng nên không nói gì, anh nhìn vào tờ tạp chí trên tay tiếp tục chờ.

Mạnh An Nhi bực bội, trong lòng thầm mắng Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần chết tiệt!

Lôi Lạc Thần đáng ghét, lúc nào cũng khiến mình không vui.

Mạnh An Nhi hít vào một hơi thật sâu, cô phải bình tĩnh không nên để anh thành công khuấy động tâm tình của cô.

Đứng trước tấm gương lớn cô ngắm nhìn mình, trên người cô lúc này là cái đầm màu xanh hai dây, thật ra cô không thích cái đầm này vì nó quá hở để lộ phần ngực đầy đà, nhưng vì là do Lạc Tuyết chọn nên cô không muốn khiến Lạc Tuyết thất vọng.

Cô nhân viên bán hàng nhìn thấy cái đầm Daisy được mặc trên người cô một cách hoàn hảo, liền lên tiếng

- *Tiểu thư, cái đầm Daisy này dường như được thiết kế riêng cho Tiểu thư.*

Mạnh An Nhi không hề để tâm đến lời nịnh hót của cô nhân viên bán hàng, mặc dù cô cũng nghĩ vậy.

Cô liếc mắt nhìn vào tấm gương trước mặt, nhìn thấy người nào đó vẫn lạnh lùng ngồi trên sofa xem tạp chí, không hề để ý đến cô, dù cô có ăn mặc đẹp như thế nào anh cũng không quan tâm

Thì ra trong mắt anh chỉ có một mình Thẩm Thanh mà thôi, lúc này cô thật sự chỉ muốn về nhà, không muốn đối diện với người đàn ông khó ưa này.

Từ ngoài cửa lớn một người đàn ông vô cùng tuấn tú từ ngoài cửa bước vào, người đàn ông đi xăm xăm về phía cô, trước sự hiện diện của mọi người hắn to gan một tay nắm lấy tay cô, tay còn lại chòang qua vòng eo nhỏ nhấc kéo cô vào lòng.

Hắn thật lưu manh đặt cằm của mình lên vai cô, gương mặt tuấn tú kề sát vào mặt hôn lên má cô một cái.

"Pặc....."

Bất ngờ bị người đàn ông xa lạ ôm lấy cô hốt hoảng dùng sức phản kháng, nhưng ngay sau đó cô ngừng đẩy dựa môi bất giác cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Tuy bề ngoài Lôi Lạc Thần tỏ ra không quan tâm đến cô, nhưng trên thực tế ánh mắt sắc bén của anh luôn dõi theo cô.

Nhìn thấy hành động lớn mật của người đàn ông, anh giận dữ quăng tờ tạp chí xuống cái bàn trước mặt.

"Bang....."

Anh đứng bật dậy bước nhanh tới, bàn tay rộng lớn không kiềm chế được nắm chặt cổ tay của người đàn ông, lúc này còn đang giữ chặt eo cô, hất hấn sang một bên.

Lôi Lạc Thần vươn tay chòang qua eo cô, đoạt cô về.

Mạnh An Nhi kinh ngạc với phản ứng của anh, cô ngỡ ngàng nhìn sâu vào mắt anh, ánh mắt của Lôi Lạc Thần lúc này nhìn thật nguy hiểm, vì phần nộ nên những tia máu đỏ hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của anh.

Mạnh An Nhi trầm nghĩ.

Phản ứng này của anh, có được gọi là ghen hay không?

Người đàn ông bị Lôi Lạc Thần dùng sức đẩy ra, hấn lập tức lui mình về phía sau.

Gương mặt tươi cười nhìn hai người lúc này, đang ở trong tư thế vô cùng ám muội.

Lôi Lạc Thần lúc này nhìn thật đáng sợ, ánh mắt giống y như quỷ dữ khiến người đối diện thất kinh trong lòng.

Nhưng đối với anh thì không có tác dụng gì, vì anh không sợ Lôi Lạc Thần.

Mạnh An Nhi thật không ngờ, đã bốn năm

Bốn năm trôi qua nhưng khi ở trong vòng tay ấm áp của anh, trái tim cô vẫn không tự chủ đập loạn.

Nhìn thấy cô xấu hổ hai gò má ửng hồng cặp mắt lấp lánh nhìn anh chớp chớp, đột nhiên trái tim anh đập thình thịch, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Nhưng ngay sau đó Lôi Lạc Thần chợt nhớ đến người đàn ông lớn mật kia, ánh mắt mang theo nộ khí nhìn thẳng vào mặt hấn.

Lôi Lạc Thần kinh ngạc, sao lại là em?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thẩm thanh giở trò

Lúc này từ ngoài cửa một nhóm người bước vào, thần thái của vị phu nhân dẫn đầu thu hút ánh nhìn của mọi người.

Người phụ nữ sở hữu gương mặt hình trái xoà, cặp mắt hai mí to tròn, sống mũi cao thẳng và đôi môi gợi cảm

Mái tóc dài óng ánh ngang lưng uốn xoắn nhẹ, càng tôn lên vẻ kiều diễm trên gương mặt người phụ nữ.

Đi bên cạnh là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại thoát lên tia tinh nghịch.

Bước theo thận trọng phía sau họ là bốn tên vệ sĩ, trên người mặc âu phục màu đen, mang kính râm, gương mặt hình sự.

Vừa đi mắt họ vừa nhìn tứ phía đề phòng phục kích.

Nhìn thấy họ Mạnh An Nhi vui mừng đẩy Lôi Lạc Thần ra, anh muốn giữ cô lại cũng không kịp, bàn tay vợ ra chỉ kịp chạm vào không khí.

Anh ảo não thu tay về, theo thói quen đút vào trong túi quần tây.

Cô như con gió bước nhanh tới, ôm người phụ nữ dịu dàng kia vào lòng.

- Mẹ.....

Kiều Nhi vui mừng ôm chặt con gái, một lúc sau cô mỉm cười đẩy đứa con gái ra, cô nhìn con gái từ trên xuống dưới, nói với giọng hài lòng.

- An Nhi của mẹ đã thay đổi, không khiến mẹ thất vọng.

Mạnh An Nhi nắm lấy tay Kiều Nhi, cười tươi.

- Con rất nhớ mẹ.

Vừa bước vào cửa Thiết Sang Sang đã quan sát Mạnh An Nhi, cô biết bốn năm nay An Nhi phải cố gắng rất nhiều mới có được ngày hôm nay, nghĩ đến An Nhi cô chợt nhớ đến tên thủ phạm đã khiến con bé đau lòng.

Thiết Sang Sang xoay qua nhìn Lôi Lạc Thần, lúc này đứng cách họ không xa.

Lôi Lạc Thần không hề tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy hai người, thằng bé vẫn như ngày nào gương mặt lạnh tanh không cảm xúc.

Thiết Sang Sang chuyển tầm mắt lại trên người An Nhi.

- An Nhi, để đi Sang Sang xem.

Con lớn lên nhìn thật xinh đẹp, chắc có nhiều chàng trai theo đuổi lắm phải không?

Thiết Sang Sang vừa nói vừa nhìn Mạnh An Nhi nháy mắt một cái.

Không biết vì sao khi Thiết Sang Sang nói ra những lời này, tất cả ánh mắt đều dồn hết lên gương mặt đen thui của Lôi Lạc Thần.

Chắc có lẽ ai cũng biết, cô thay đổi nhiều như vậy cũng là vì anh, chỉ một mình anh là không nhận ra điều đó.

Nhìn thấy bầu không khí căng thẳng, Lạc Tuyết nhìn người đàn ông lớn mặt kia nói.

- Anh An Phong, sao anh lại ở đây?

Không phải anh ra nước ngoài du học, hai năm nữa mới về sao?

Mạnh An Phong nhìn Lạc Tuyết nói với giọng vênh vang.

- Anh là ai chứ?

Anh là Mạnh An Phong, một thiên tài nên đã tốt nghiệp sớm hơn người khác hai năm.

Lần này anh quay trở về Thành Phố S, là để giúp ba cai quản ngân hàng Mạnh Thị.

Mạnh An Phong nói chuyện với Lôi Lạc Tuyết nhưng ánh mắt tinh nghịch lại nhìn Lôi Lạc Thần, đá lông nheo một cái.

Ai bảo anh khiến chị gái đau lòng.

Lúc này Lôi Lạc Thần mới biết mình bị An Phong chơi, anh ghét nhất cảm giác bị người khác thao túng hàng vi của mình.

Lôi Lạc Thần trầm mặc bước tới trước mặt Kiều Nhi và Thiết Sang Sang, cúi đầu một cái trầm giọng.

- Bác gái, cô Thiết con còn bận chuyện nên đi trước.

Lôi Lạc Thần nói xong không quan tâm đến Mạnh An Nhi, bực bội sai bước ra ngoài.

Họ xem anh là trò hề sao, lại dám trêu đùa anh.

Chắc có lẽ anh muốn dùng cái cơ này, để che giấu cảm xúc thật sự đang dâng trào trong lòng mình.

Vừa rồi anh đang nghĩ gì?

Sao lại giận đến như vậy?

Xém một chút anh đã ra tay với An Phong.

Lôi Lạc Thần tâm trạng không thoải mái, một mình quay trở về quân trường Hùng Tâm.

Hai tên quân nhân trên tay cầm khẩu súng trường đứng canh chừng trước cổng lớn, nhìn thấy Lôi Lạc Thần liền hành lễ quân nhân chào anh.

- Thiếu Tá Lôi.

Lôi Lạc Thần nhìn họ gật đầu một cái, rồi nghiêm trang bước vào trong.

Anh không trở về phòng của mình, mà đi thẳng đến khu luyện tập.

Không biết vì sao lúc này tâm tình của anh vô cùng bất ổn, cảm giác bối rối khiến Lôi Lạc Thần tự giận bản thân.

Anh là một người nghiêm túc trầm tĩnh, từ trước tới giờ dù anh phải đối đầu với bọn tội phạm nguy hiểm nhất thế giới, mặt cũng không hề biến sắc, nhưng bây giờ chỉ cần chuyện có liên quan đến An Nhi, anh lập tức mất đi sự bình tĩnh không thể kiềm chế bản thân của mình.

Cảm giác này khiến anh chán ghét, anh không hiểu vì sao mình lại như vậy?

Lôi Lạc Thần đứng trong phòng thay đồ, anh rất muốn tìm thứ gì đó để trút hết sự bức tức trong lòng mình.

Anh bực bội cời bỏ áo sơ mi trên người, quăng sang một bên, dùng một miếng băng vải màu trắng quấn lại hai bàn tay.

Anh bước vào trong phòng luyện võ, nhìn xung quanh anh quyết định luyện quyền.

Đứng trước bao cát lớn, anh dùng hết sức không ngừng quăng những cú đấm mạnh mẽ, muốn biến bao cát thành vật hy sinh.

Trong lúc này đột nhiên Thẩm Thanh từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy Lôi Lạc Thần cô định lên tiếng gọi anh.

Lôi vừa đến miệng cô quyết định không gọi.

Theo bên cạnh anh nhiều năm, Thẩm Thanh biết thói quen của anh.

Khi anh luyện tập không thích người khác quấy rầy, thay vì rời đi Thẩm Thanh quyết định ở lại, cô bước nhẹ nhàng đến đứng bên cạnh nhìn anh luyện tập.

Thẩm Thanh ngẩng người nhìn Lôi Lạc Thần, lúc luyện quyền anh nhìn hấp dẫn hơn bất kỳ lúc nào hết, thân hình cao lớn vạm vỡ với những cơ bắp cuộn cuộn cùng với cái bụng sáu múi, những giọt mồ hôi trông suốt lấp lánh nhỏ xuống làn da màu nâu mận mà của anh.

Từng quyền anh tung ra càng tôn lên khí thế ngông cuồng, mạnh mẽ của người đàn ông, bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng phải si mê.

Thẩm Thanh chỉ muốn thời gian có thể dừng lại tại giây phút này, cái gì là thù hận cái gì là trả thù cô không quan tâm.

Thứ cô muốn có được chính là anh, chỉ cần anh yêu cô, cô có thể quên đi tất cả, kể cả lời của mẹ.

Trong lúc này đột nhiên cô nhìn thấy Storm qua kính cửa sổ, Storm đang hướng về phòng tập luyện mà bước tới.

Chỉ cần nhìn thấy Mạnh An Nhi, sự hận thù trong lòng cô lập tức trở lại.

Cô nghiêng chặt răng, cặp mắt độc ác nhìn Mạnh An Nhi.

Nhìn thấy Mạnh An Nhi càng lúc càng đến gần, Thẩm Thanh bước tới gọi anh.

- Thiếu Tá Lôi.

Lôi Lạc Thần đang hăng say đánh quyền nên không để ý có người bước vào, nghe được giọng nói của Thẩm Thanh anh mới dừng lại, tay vươn tới ôm chặt bao cát lúc này đang đứng đưa trước mặt anh.

Lôi Lạc Thần nhú mày nhìn Thẩm Thanh.

- Cô tìm tôi?

Giọng điệu của Lôi Lạc Thần lạnh như băng, anh không thích khi mình luyện tập bị người khác quấy rầy.

Thẩm Thanh đột nhiên bước tới, thân hình quyền rũ bất ngờ ngã vào người anh.

Anh nhích người sang một bên muốn tránh xa cô, nhưng thật không ngờ Thẩm Thanh lại vươn tay ôm chặt anh, khiến anh muốn tránh cũng không được.

Storm vừa vặn bước vào cửa nhìn thấy một màn ân ái giữa hai người, Lôi Lạc Thần lúc này chỉ mặc trên người một cái quần tây đen, phần trên không mặc gì.

Hai người thật quá đáng!

Ban ngày ban mặt lại ôm ấp nhau.

Một cơn đau từ lồng ngực lan tỏa toàn thân cô.

Kỳ thực chuyện giữa Thẩm Thanh và anh cô đã biết, nhưng biết là một chuyện còn tận mắt chứng kiến hai người ở bên nhau là chuyện khác.

Trái tim cô cảm giác đau chưa từng có, cô vừa đau lòng vừa căm ghét bản thân.

Storm, mày đang làm gì?

Mày vì anh ấy làm nhiều điều như vậy, còn anh ấy thì vô tâm không hề để ý đến mày.

Những giọt nước mắt nóng hổi vô thức từ khoé mi cô, rơi xuống gương mặt trắng nõn xanh xao.

Lần này Storm đã không còn che giấu sự đau đớn trong lòng mình, cô tự nói với lòng rằng,

Lần này sẽ là lần cuối cùng cô rơi nước mắt vì anh và người phụ nữ khác.

Hai tay Lôi Lạc Thần giữ chặt thân thể của Thẩm Thanh, muốn giữ khoảng cách với người cô.

Lôi Lạc Thần nhú chặt đôi mày rậm của mình, sự bài xích hiện lên rõ trong ánh mắt thâm thúy của anh, khi tay anh chạm vào người Thẩm Thanh.

Lôi Lạc Thần không thể nào ngờ được, Thẩm Thanh tiếp cận anh hết lần này đến lần khác vì có mục đích.

Trong lúc Thẩm Thanh vẫn đang ôm chặt anh không buông, đột nhiên ngoài cửa truyền vào giọng nói của Kỳ Sơn.

- Cô Storm, cô làm gì ở đây?

Storm giật mình vội vàng gạt đi những giọt nước mắt trên mặt, cô lúng túng nhìn Kỳ Sơn rồi nhìn lại Lôi Lạc Thần, chạm phải ánh mắt bất ngờ của anh cô hốt hoảng, cảm giác như mình vừa bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Dục vọng

Storm nhìn Kỳ Sơn với ánh mắt xấu hổ, cô vội vàng quay đầu bỏ đi.

Kỳ Sơn nhìn thấy cô quỳnh quáng rồi đi, anh khó hiểu nhìn theo hướng Storm vừa nhìn.

Nhìn thấy Thẩm Thanh đang ôm chặt Lôi Lạc Thần, lúc này Kỳ Sơn mới hiểu.

Kỳ Sơn vô thức vươn tay gỡ gỡ đầu thờ dài trong vẻ ảo não, vì anh biết lần này dù Lạc Thần có dùng nước sông Hoàng Hà để rửa cũng không sạch.

Bốn năm trước đã vậy, bây giờ cũng vậy.

Nhìn thấy Storm đau lòng rồi đi, Lôi Lạc Thần lập tức đẩy Thẩm Thanh ra, hành động đột ngột của anh khiến Thẩm Thanh mất thăng bằng ngã về phía sau, thân thể mềm mại chạm mạnh xuống mặt đất.

Thẩm Thanh hốt hoảng theo phản ứng tự nhiên cô dùng tay chống xuống mặt đất.

Tay trái vừa chạm xuống mặt đất cứng như đá, cơn đau từ cổ tay lan tỏa toàn thân cô.

Thẩm Thanh đau đớn nhăn mặt, tay phải cầm lấy cổ tay trái bị trặc lên xem.

Thẩm Thanh không trách Lôi Lạc Thần, mà ngược lại càng căm hận Storm nhiều hơn.

Cô tròn mắt nhìn theo hướng Storm đi, thốt ra những lời độc ác.

- Mạnh An Nhi, cô chờ xem tôi sẽ khiến cô đau đớn hơn tôi gấp trăm lần!

Lôi Lạc Thần tâm tình bất ổn chạy nhanh ra ngoài, muốn đuổi theo cô.

Anh không muốn cô hiểu lầm anh hơn.

Vừa chạy anh vừa gọi cô.

- An Nhi.....An Nhi..... em dừng lại cho anh!

Anh càng gọi, cô càng chạy nhanh hơn, vào lúc này cô thật sự không có tâm trạng để đối mặt với anh.

Hình ảnh của hai người cứ hiện lên trong đầu cô, khiến trái tim cô tê tái.

Cô chạy một mạch đến phòng của mình, biết được anh ở phía sau cô nhanh tay đóng cửa phòng lại.

Lôi Lạc Thần vừa vặn chạy tới, nhìn thấy cánh cửa phòng chuẩn bị khép lại, anh không suy nghĩ dùng tay chặn cửa.

Cánh cửa đóng mạnh vào tay anh, anh thừa biết nhưng chẳng quan tâm.

Storm bất ngờ với hành động thiếu suy nghĩ của anh, cô vội vàng mở cửa ra, giận dữ quát.

- *Anh điên rồi sao?*

Tuy miệng thì mắng anh, nhưng ánh mắt đã không còn sự tức giận của vừa rồi.

Ánh mắt mang theo tia xót xa nhìn vào bàn tay bị thương của anh, lúc này đã trở nên thâm tím.

Lôi Lạc Thần mặc kệ vết thương trên tay mình, anh nhìn thẳng vào mắt cô đáp.

- *Phải anh điên rồi.*

Anh điên.....vì em đó An Nhi!

Mạnh An Nhi tròn mắt nhìn anh, là lỗi của cô sao?

Nhìn thấy cô không có ý định mời anh vào phòng, Lôi Lạc Thần ngang nhiên bước vào trong.

Hành động ngang tàng của anh, khiến Storm bất ngờ muốn can cũng không được.

Cô đứng yên tại cửa, tay chỉ ra ngoài nói.

- *Thiếu Tá, mời anh ra khỏi phòng tôi!*

Lôi Lạc Thần sa sầm mặt nhìn cô, sao cô lại tuyệt tình như vậy.

- *An Nhi, em muốn gì?*

Từ trước đến giờ anh chưa từng để tâm đến người khác nghĩ gì về mình, nhưng chỉ riêng cô, chỉ cần nghĩ đến cô không thèm quan tâm đến anh, trong lòng anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

Câu nói của Lôi Lạc Thần là sự khởi đầu của cuộc chiến, cô đóng sầm cánh cửa sau lưng lại, bực bội quăng cái ví trên tay lên giường, giận dữ nhìn anh.

Cô hừ lạnh một tiếng, gồng giọng hỏi ngược lại anh.

- *Hừ....Anh hỏi tôi muốn gì?*

Cô nhếch môi cười giễu, rồi ngay sau đó tự trả lời.

-*Muốn anh tránh xa tôi!*

Mạnh An Nhi làm mặt lạnh khi nói ra lời này, cô là đang nói thật lòng chứ không phải vì quá kích động mà nói lấy.

Vừa rồi khi nhìn thấy anh và Thẩm Thanh, cô đã quyết định rời đi.

Miệng thì luôn nói không muốn níu lấy anh nhưng lại quay trở về.

Nói cho dễ nghe là chứng minh cho anh thấy năng lực của cô, nhưng trên thực tế là ôm hy vọng muốn anh siêu lòng.

Lôi Lạc Thần không thể tin vào những gì mình vừa mới nghe được, anh nghiêng răng phun ra từng chữ một.

- *Muốn....anh...tránh...xa...em?*

Em ghét anh đến như vậy sao, hả An Nhi?

Giọng nói của Lôi Lạc Thần càng lúc càng âm lạnh hơn.

Mạnh An Nhi không cần suy nghĩ liền đáp.

- *Phải!*

Nghe cô nói vậy, anh không thể kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng.

Cô ghét anh là vì Thẩm Thanh hay vì trong lòng cô đã có La Thành.

Lôi Lạc Thần nộ khí xung thiên khi nghĩ đến La Thành và cô, đột nhiên anh bước tới tay giữ chặt hai vai cô, đẩy thân thể mảnh mai về phía sau.

Mạnh An Nhi hốt hoảng mở to mắt nhìn anh, đến khi cô ý thức được tầm lưng mảnh mai đã chạm vào bức tường lạnh lẽo phía sau.

Lôi Lạc Thần áp sát thân thể cao lớn của mình lên người cô, gương mặt anh tuần lúc này vì phần nộ trở nên đáng sợ vô cùng.

Nhưng cô không sợ, cô ngẩn mặt nhìn anh bằng ánh mắt bất khuất.

Như muốn thách thức anh, xem anh có thể làm gì được cô.

Nhìn thấy cô kiên quyết muốn tránh xa anh, Lôi Lạc Thần không biết phải làm gì, anh đứng bất động trong giây lát, rồi mới cúi nhẹ đầu nhìn cô.

Chóp mũi vừa vận chạm vào nhau, hơi thở nóng hổi pha lẫn mùi xạ hương và hổ phách của riêng anh, phả thẳng vào gương mặt nóng ran của cô.

Hai tay anh càng lúc càng siết chặt vai cô, khiến vai cô rất đau cảm giác như xương vai sắp bị anh bóp nát.

Storm ngỡ ngàng với hành động thô bạo của anh, lúc trước anh Lạc Thần của cô luôn dịu dàng, sao bây giờ lại trở nên như vậy?

Storm đau đớn cựa quậy thân thể muốn thoát khỏi anh.

Hành động này vô tình khiến cặp ngực căng tròn của cô cọ qua cọ lại trên ngực anh, khiến dục vọng trong người Lôi Lạc Thần lần đầu tiên trỗi dậy.

Toàn thân anh cứng đờ, ánh mắt thâm thụy chợt hiện lên một tầng mây u ám.

Mạnh An Nhi xấu hổ đỏ mặt, cô cúi đầu lẩn tránh ánh mắt mong lung, mang theo sự khao khát mà chính bản thân anh cũng không biết đó là gì.

Kỳ thật dù anh đang tỏ ra tức giận, nhưng sự phần nộ trên gương mặt anh càng khiến anh hấp dẫn hơn.

Khoan đã?

Mình đang nghĩ gì?

Anh đang giận?

Mình phải là người giận mới đúng!

Nghĩ đến đây, cô đẩy Lôi Lạc Thần ra.

Nhìn thấy cô ngoan ngoãn đứng yên anh còn nghĩ An Nhi đã hết giận, anh nhìn cô, nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng, đôi môi mềm mại.

Anh chỉ muốn ngắm lấy cánh môi kia, anh cúi nhẹ đầu, môi anh từ từ tiến đến môi cô.

Trong lúc này cô bất ngờ đẩy anh một cái, khiến thân thể của anh ngã về phía sau.

Anh phản ứng cực nhanh, dùng chân giữ vững thân mình tránh cho ngã xuống, anh nhìn cô.

- An Nhi, em ghét anh đến mức này sao?

Lôi Lạc Thần tức giận trong lòng, sao cô không cho anh cơ hội để giải thích.

Mạnh An Nhi xoay lưng về phía anh,

trong lòng cô lúc này thật băng khuâng, nếu anh còn ở lại trong phòng, cô chỉ sợ mình sẽ làm ra hành động đường đột.

- Anh ra ngoài cho tôi!

Lôi Lạc Thần không ngờ, nhìn anh cô cũng không muốn.

Căn phòng chợt trở nên tĩnh mịch một cách đáng sợ, hai người không nói gì.

Một lúc sau giọng nói bất lực của Lôi Lạc Thần vang lên từ phía sau cô.

- An Nhi!

Ngoài gọi tên cô một cách dịu dàng ra, anh không biết mình phải nên làm gì.

Storm không có phản ứng với tiếng gọi của anh, tuy nó nghe rất êm tai, rất ấm áp, nhưng cô phải giữ vững lập trường.

Nhìn thấy cô kiên quyết như vậy, anh đành rời đi.

Nghe được tiếng bước chân vang lên từ phía sau, cô xoay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ không tình nguyện lui thủ đi ra ngoài của anh.

Mắt cô vô thức nhìn xuống bàn tay bị thương của anh, chóp mũi cô chợt cảm thấy cay cay.

Cô đau lòng hít vào một hơi thật sâu, để ổn định lại tâm tư của mình.

Cô rất muốn bước nhanh tới, ôm anh từ phía sau và nói với anh rằng cô rất yêu anh.

Nhưng cô không thể, cô phải cố gắng không thể tiếp tục dây dưa với anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cô là của anh

Lôi Lạc Thần vừa ra khỏi cửa, sau lưng lập tức truyền đến âm thanh chói tai.

"Bang..."

Anh ngớ ngàng quay đầu lại, nhìn thấy cánh cửa phòng khép chặt, bàn tay đang đặt bên hông vô thức siết chặt lại.

Anh bức bối dùng sức đâm mạnh vào bức tường bên cạnh, khiến bàn tay bị thương càng nghiêm trọng hơn, rướm máu.

Mạnh An Nhi đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng ngủ, cô đau lòng nhắm chặt mắt.

- *Lạc Thần....Lạc Thần.....em phải làm sao đây?*

Trái tim em rất đau.....

Storm đau lòng dùng tay sờ vào vị trí trái tim của mình, trái tim cô lúc này thật sự rất đau, đau đến nỗi tê tâm phế liệt.

Thân thể không hồn từ từ tuột xuống, cuối cùng cô ngồi bệt dưới mặt đất lạnh lẽo, gục đầu vào đầu gối khóc nức nở.

Một lúc sau Storm không còn nghe được tiếng động bên ngoài.

Anh đi rồi, cuối cùng anh cũng đã đi!

Căn phòng nhỏ quen thuộc lúc này lại khiến cô cảm giác cô đơn trống vắng vô cùng.

Ánh hoàng hôn màu đỏ cam bên ngoài khuôn cửa sổ, rọi thẳng lên thân hình mảnh mai lúc này đang gục đầu vào đầu gối dưới mặt đất, tạo thành một bức tranh cô độc.

Khóc một lúc cô ngẩng đầu lên, dùng hai tay lau đi những giọt nước mắt mặn đắng trên mặt.

Cô bước đến giường lớn ngã lưng xuống tấm nệm mềm mại, muốn ép buộc bản thân ngủ say, ngủ để quên đi tất cả.

Nằm trần trọc trên giường cả đêm, cuối cùng cô thiếp đi trong nước mắt.

"Cốc.....cốc.....cốc...."

Tiếng gõ cửa khiến Storm giật mình tỉnh giấc, cô khó chịu mở cặp mắt nặng trĩu nhìn vào cái đồng hồ báo thức bên cạnh giường.

- *7 giờ sáng, ai mà sớm như vậy?*

Storm phản nản, hôm nay vẫn còn là ngày nghỉ của cô cơ mà!

Trong lòng còn đang kêu than nhưng thân thể đã ngồi dậy, tiện tay cầm lấy cái áo choàng ngủ vác trên thành ghế khoác lên tấm thân mảnh mai.

Đứng trước cửa phòng cô tùy tiện chỉnh lại mái tóc dài lộn sộn của mình, rồi mới vươn tay mở cửa.

Cánh cửa phòng từ từ mở ra, xuất hiện trước mặt cô chính là Trung Tá La Thành.

Storm có phần kinh ngạc, nhưng ngay lập tức trở về dáng vẻ của ngày thường.

Kỳ thực khi đối diện với người mình không yêu, thì dù cô có xấu xí hay ăn mặc không chỉnh tề đi chăng nữa cô cũng không quan tâm.

Cô nhúm mày, sắc mặt lộ rõ sự không vui nhìn anh.

- *Trung Tá, anh tìm tôi sớm như vậy có chuyện gì quan trọng không?*

Storm cố tình thêm vào hai từ quan trọng, để nói cho anh biết cô không thích bị người nhàn rỗi quấy rầy.

La Thành không chấp nhất với lời nói của cô, anh cười tươi đáp.

- *Chào buổi sáng.*

Tôi vừa mới nhận được thông báo, một tiếng sau có cuộc họp đột xuất.

Tôi cố tình đến nói cho cô biết, sẵn tiện mời cô dùng buổi sáng cùng tôi.

Nhìn thấy gương mặt tươi cười của La Thành, Storm đoán được phần nào dụng ý của anh.

Đến thông báo về cuộc họp chỉ là cái cớ, muốn mời cô ăn sáng mới là mục đích thật sự của anh.

Storm ngẫm nghĩ một chút, nếu Lạc Thần đã không quan tâm đến cô vậy cô cũng không nên tự dấn dặc bản thân mình.

Cô nhìn La Thành gật đầu một cái, thay cho câu trả lời của cô.

Storm không nói gì đã khép chặt cánh cửa phòng trước mặt anh.

La Thành trong lòng vui vẻ nên không chấp nhất, người đẹp thì có quyền tỏ ra kiêu ngạo.

Anh đứng ngoài với tư thế vô cùng nhàn nhã, hai tay đút vào trong túi quần tây, miệng không ngừng huýt sáo, trong lòng chờ đợi giây phút được cùng cô dùng buổi sáng.

Mấy hôm trước có người mang đến cho cô mấy bộ quân phục nữ, Đại Tướng cố tình cho người thiết kế cho cô.

Mười phút sau cánh cửa phòng một lần nữa được mở ra, trước mặt La Thành lúc này là một quân nhân xinh đẹp, vẻ mặt sang chảnh kiêu ngạo.

Trên người cô mặc bộ quân phục màu trắng viền đen, chiếc áo sơ mi khiêu gợi bó sát vào đường cong gợi cảm của cô, đầu đội một chiếc mũ quân nhân màu trắng đen nhìn vào quyền rũ một cách lạ thường.

Cặp mắt La Thành tỏa sáng, anh chưa từng nhìn thấy một nữ quân nhân nào, khi mặc quân phục lại nhìn hấp dẫn như cô.

Nhìn thấy La Thành nhìn mình không chớp mắt, cô khó chịu háng giọng.

- Uh um..... chúng ta đi được rồi!

Nói xong Storm không quan tâm đến anh, cất bước về phía trước.

La Thành sai bước theo sau cô, hai người vừa đi vừa trò chuyện về buổi họp.

Vừa bước vào căng tin tất cả ánh mắt đều dồn hết lên trên người Storm.

Có người chưa từng gặp qua cô, nên tò mò không biết cô gái xinh đẹp đi bên cạnh Trung Tá là ai?

Người đã từng gặp qua cô không thể che giấu được sự bất ngờ trên mặt họ, họ không ngờ bộ quân phục trên người cô lại đẹp như vậy, nói cho đúng hơn chính Storm đã khiến bộ quân phục này tỏa sáng.

Storm thán nhiên ngồi xuống chiếc ghế do La Thành lịch sự kéo ra, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh, bắt gặp ánh mắt hiếu kỳ của mọi người trong lòng cô hơi khó chịu.

Đột nhiên một đĩa thức ăn sáng cùng với ly cafe nóng hổi đang bốc khói xuất hiện trước mặt cô, nhìn vào đĩa thức ăn tuy rất ngon nhưng cô không ngon miệng.

Cô nhìn La Thành gật đầu một cái.

- Cảm Ơn.

Nói xong cô tao nhã cầm lấy tách cafe đen lên, đưa đến đôi môi mềm mại hớp một ngụm.

La Thành ngồi đó cặp mắt sáng ngời nhìn cô, trong lòng vui vẻ vì Storm chịu cho anh cơ hội bước thêm một bước đến gần cô hơn.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và Nhất Minh từ ngoài cửa bước vào.

Nhìn thấy mọi người đang nhìn vào cái bàn tròn chính giữa bàn tán, Lôi Lạc Thần không quan tâm, đó không phải là chuyện của anh.

Trong lòng anh lúc này còn đang phiền muộn về chuyện của An Nhi hôm qua.

Storm nhìn thấy anh nhưng giả vờ không thấy.

Lôi Lạc Thần ung dung bước ngang qua hai người không hề chú ý đến La Thành và cô, hành động thờ ơ này của anh khiến cô thất vọng trong lòng.

Đột nhiên giọng nói của Nhất Minh vang lên, khơi dậy sự chú ý trong lòng Lôi Lạc Thần.

- Thiếu Tá, từ lúc nào Trung Tá và Storm trở nên thân thiết như vậy?

Nghe Nhất Minh nói Lôi Lạc Thần mới nhìn theo ánh mắt của Nhất Minh, nhìn thấy Storm ngồi trò chuyện thân thiết với La Thành, bàn tay đang đặt trong túi quần tây bất giác siết chặt lại.

Ánh mắt phát ra tia lửa nhìn chằm chằm vào hai người, Storm cảm giác được có người nhìn mình, cô quay đầu nhìn, chạm phải gương mặt mang theo tia phẫn nộ của anh, cô liền xoay lại nhìn La Thành nở một nụ cười rạng rỡ, muốn nó cho anh biết có rất nhiều đàn ông muốn theo đuổi cô.

Storm thật bất ngờ khi La Thành đột nhiên cầm lấy miếng khăn giấy bên cạnh, khom tới chùi giúp vết cafe còn đọng lại trên khoé môi cô.

Cử chỉ của La Thành vừa dịu dàng vừa ti mỉ, nhưng thật đáng tiếc anh không phải là tách cafe của cô.

Cô ngượng ngùng nói.

- *Cảm ơn.*

Lời vừa nói ra tay Storm đã vươn lên cầm lấy tờ khăn giấy muốn chặn anh lại, cô không thích hành động thân mật này.

Nhưng thật không ngờ, cái Storm cầm lấy không phải là khăn giấy mà là bàn tay ấm áp lớn của La Thành.

La Thành dường như bị trúng tiếng sét ái tình, cảm giác sung sướng khi tay cô chạm vào tay anh khiến La Thành mất đi lý trí, anh ngậy người nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương.

Storm vội vàng thu tay về, cô cup mắt không muốn đối diện với ánh mắt thâm tình của anh, cô không yêu anh nên không muốn tạo cho anh thêm hy vọng.

Lôi Lạc Thần nhìn hai người âu yếm bên nhau, máu trong người anh sôi lên sùng sục, anh thật sự không thể nào dằn xuống cơn thịnh nộ trong lòng.

Lôi Lạc Thần cảm giác như thứ gì đó vốn dĩ thuộc về anh, đột nhiên không biết vì nguyên nhân gì lại vượt khỏi tầm tay của anh.

Lôi Lạc Thần cất bước về phía Storm và La Thành, trong lòng quyết định anh phải giải quyết chuyện giữa An Nhi và anh ngày hôm nay.

Đột nhiên điện thoại trong túi quần tây của anh vang lên.

" Reng....reng...reng..."

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến cái điện thoại chết tiệt, đang không ngừng đổ chuông mà tiếp tục hướng về phía trước.

Kỳ Sơn nhìn thấy vẻ mặt tối sầm của Lôi Lạc Thần, anh liền bước theo dùng tay vịn lên vai Lôi Lạc Thần nói với giọng thận trọng.

- *Thiếu Tá, bình tĩnh.*

Kỳ Sơn theo bên cạnh Lôi Lạc Thần từ nhỏ nên tâm tư của Lôi Lạc Thần, anh là người hiểu rõ nhất.

Anh biết Lôi Lạc Thần đã yêu Mạnh An Nhi, nhưng chỉ có điều Lôi Lạc Thần cũng không biết.

Vì từ nhỏ đến lớn Mạnh An Nhi luôn ở bên cạnh Lôi Lạc Thần, nên Lôi Lạc Thần đã quen nên trong tiềm thức cứ nghĩ cô là của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nổi giận bùng bùng

Nghe Kỳ Sơn nhắc nhở, Lôi Lạc Thần đảo mắt xung quanh một vòng, trong căng tin lúc này đông nghịt người.

Cảm giác được nhất cử nhất động của mình đều bị người khác giám sát, Lôi Lạc Thần đành dằn xuống cơn thịnh nộ trong lòng.

Trong người mang theo nộ khí bùng bùng, anh cùng Kỳ Sơn và Nhất Minh đi thẳng đến phòng họp.

Storm nhìn thấy Lôi Lạc Thần không quan tâm đến việc cô ở bên cạnh người đàn ông khác, trong lòng đau như giao cắt.

Cặp mắt to tròn lúc nào cũng tỏa sáng, chột cảm thấy cay cay.

Anh thật vô tâm, quan tâm đến cô một chút chắc anh sẽ chết ư?

Trong lòng không vui, cô đặt tách cà phê trên tay xuống bàn trước mặt nhìn La Thành.

- Trung Tá, anh dùng xong chưa?

La Thành nghe vậy liền gật đầu, mặc dù từ nãy giờ anh chưa ăn gì cả chỉ lo ngắm nhìn cô.

Hai người sánh bước đi đến phòng họp, La Thành thật chu đáo bước tới mở cửa mời cô vào.

Storm nhìn anh cười lịch sự thay cho lời cảm tạ, cánh cửa phòng vừa được đẩy ra gương mặt nghiêm túc lạnh lùng của Lôi Lạc Thần xuất hiện trước mắt cô.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy Storm ánh mắt chột hiện lên tia sáng, nhưng đột nhiên tia sáng kia trở nên âm u một cách đáng sợ, khi anh nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của La Thành.

Ánh mắt thâm thúy của Lôi Lạc Thần lập tức chuyển sang nơi khác, lúc này anh không biết tâm trạng của mình là sao, anh chỉ biết cô đang thách thức sự nhẫn nại của anh.

Vài phút sau tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ trong phòng họp, Trung Tá La Thành đứng ngay chính giữa cất giọng khản khản, bắt đầu cuộc họp.

- Vào 5 giờ sáng giờ địa phương, tổng tư lệnh cho người đưa tin xuống, chiếc máy bay trên tiến đường đưa Bộ Trưởng Bộ Ngoại giao đến Mỹ bị cướp.

Bọn không tặc điều khiển chiếc máy bay đến đảo Sara, một hòn đảo hoang nằm trong phạm vi của Đông Nam Á.

Nghe Trung Tá La Thành nói, tất cả mọi người đều kinh ngạc, chuyến bay của Bộ Trưởng Bộ Ngoại giao được giữ tuyệt mật, bên cạnh còn có rất nhiều cảnh sát xuất sắc theo bảo vệ chặt chẽ.

Nhìn thấy sắc mặt khó tin của mọi người, La Thành nói tiếp.

- Theo như tình báo của đội điều tra đặc biệt, thì bọn không tặc này cùng với bọn cướp cửa hàng trang sức có liên quan với nhau.

Đột nhiên giọng nói trầm trầm của Lôi Lạc Thần vang, lên thu hút ánh nhìn của mọi người.

- Sáng nay tên cướp bị giam trong phòng bệnh đã tỉnh lại.

Kỳ Sơn thăm tra hấn, lấy được chút thông tin.

Lôi Lạc Thần nói đến đây, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Kỳ Sơn bên cạnh.

Kỳ Sơn lập tức mở ra tập hồ sơ trước mắt.

- Theo như lời khai của tên cướp, thì bọn họ đến từ Nhật Bản.

Vào một năm trước có một nhóm người thần bí chủ động liên lạc với bọn họ, thuê bọn họ đến Thành Phố S để chuẩn bị cho một kế hoạch lớn.

Nhưng trong lúc bọn họ đến đây chờ lệnh, họ nảy sinh lòng tham nên tự quyết định đánh cướp tiệm trang sức.

Thẩm Thanh nghe vậy liền nói xen vào.

- Theo như lời khai của tên cướp, họ tự quyết định đánh cướp tiệm trang sức.

Còn về kế hoạch lớn do đám người thần bí nói, thực chất còn chưa được tiến hành.

Kỳ Sơn nhìn Thẩm Thanh gật đầu, đồng ý với lời nói của cô.

Càng nghe Nhất Minh càng khó hiểu.

- Vậy có nghĩa là còn có một kế hoạch lớn ở phía sau?

Hay là việc cướp máy bay lần này, mới là kế hoạch lớn tên cướp đề cập đến?

Sắc mặt mọi người đều hiện lên sự cân bằng, bọn người này không đơn giản.

Lôi Lạc Thần tiếp theo lời nói của Nhất Minh.

- Tạm thời tôi sẽ gọi bọn không tặc này là Mouse (Chuột).

Việc họ có thể âm thầm đánh đổ sự phòng vệ của cảnh sát đặc biệt, dễ dàng không chế phi cơ, đã nói lên một đường giây tội phạm vô cùng nguy hiểm, vừa trầm tĩnh vừa có sự chuẩn bị hẩn hời.

Trung Tá La Thành ấn một cái nút trên điều khiển màu đen trên tay anh.

Hình ảnh của Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao cùng với từng thành viên trong đội cảnh sát đặc biệt, hiện lên trên màn hình lớn trước mắt họ.

Sau khi nghiêm túc dò xét tình hình, Trung Tá La Thành bắt đầu phân phối mệnh lệnh.

- Vì sự việc lần này có liên quan đến quan chức chính phủ, nên cấp trên rất coi trọng, không muốn xảy ra chút sơ sót gì.

Thủ Tướng đích thân đề bạt đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) xử lý.

Lôi Lạc Thần không cần La Thành nói anh cũng biết, vì đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) là đội đứng đầu trong tổ chức.

Lôi Lạc Thần ngược gương mặt nghiêm nghị của mình lên, nhìn đồng đội cất giọng lạnh lùng.

- Chiều nay chúng ta sẽ bay đến đảo Sara, dù có hy sinh tính mạng cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Nhưng trước tiên chúng ta phải liên lạc với người bên Đông Nam Á, nói cho họ biết một tiếng.

Dù sao chúng ta cũng tiến vào phạm vi cai quản của bọn họ.

La Thành nghe Lôi Lạc Thần nói vậy, liền sa sầm mặt nói với giọng khó xử.

- Đảo Sara không nằm trong phạm vi cai quản của chính phủ Đông Nam Á.

Kỳ Sơn thắc mắc khi nghe Trung Tá La Thành nói vậy, anh liền hỏi.

- Vậy thì hòn đảo Sara đó, thuộc về quyền sở hữu của quốc gia nào?

Sao anh càng nghe càng không hiểu, lúc này Lôi Lạc Thần mới lên tiếng giải thích.

- Sara không thuộc về quốc gia nào cả, mà thuộc về Bang Con Rồng Vàng.

Một bang phái hùng mạnh nhất của Đông Nam Á.

Nhất Minh thật sự cảm thấy choáng váng trước lời nói của Thiếu Tá.

Xin phép với chính phủ Đông Nam Á đã là một chuyện vô cùng phức tạp, huống hồ gì là xã hội đen.

Theo sự hiểu biết của Nhất Minh, mười mấy năm trước Bang con Rồng Vàng đã không xem pháp luật ra gì, xem trời bằng vung.

Bây giờ thế lực của bọn họ càng lúc càng hùng mạnh hơn, thì càng khó đối phó.

Lôi Lạc Thần nhìn La Thành nói với giọng đầy quả quyết.

- Việc liên lạc với người bên Bang con Rồng Vàng cứ giao lại cho tôi.

Các người hãy mau đi chuẩn bị khởi hành.

Lôi Lạc Thần nói đến đây dừng lại một chút, ánh mắt có phần giao động nhìn Storm.

Một lúc sau anh nói tiếp.

- Storm, lần này cô không cần theo chúng tôi hành động, cứ ở lại tổng bộ chi diện.

Ánh mắt bất ngờ của mọi người đều nhìn Storm, rồi nhìn sang Lôi Lạc Thần.

Ai nấy đều biết nếu lần này có sự hỗ trợ của chuyên gia vũ khí, mọi chuyện sẽ suôn sẻ hơn, vì không một ai ở trong căn phòng này am hiểu về vũ khí hơn Storm cả.

Mặc dù trong lòng họ không hiểu vì sao Thiếu Tá lại đưa ra quyết định này, nhưng họ vẫn nghe theo mệnh lệnh của anh vô điều kiện.

Ngược lại với bọn họ, Storm không đồng ý.

Anh lấy tư cách gì không cho cô tham gia nhiệm vụ lần này.

Storm đứng bật dậy nhìn Lôi Lạc Thần nói với giọng tức giận.

- Thiếu Tá Lôi, anh thừa biết năng lực của tôi.

Bọn cướp này không chỉ thông minh, còn xảo huyệt.

Có thêm người thì sẽ có thêm cơ hội để chiến thắng.

Cô không hiểu, vì sao mỗi lần có nhiệm vụ anh đều muốn cô ở lại tổng bộ chi diện.

Lôi Lạc Thần nghe cô nói vậy, anh dùng tay đập mạnh xuống mặt bàn.

"Àm..."

Âm thanh lớn khiến mọi người kinh ngạc nhìn anh.

- Storm, đây là mệnh lệnh!

Lôi Lạc Thần nói xong đứng lên đi thẳng ra khỏi phòng họp, bỏ lại sau lưng một đám người nhìn theo bóng lưng ngạo mạn của anh.

Vừa rồi anh đã làm gì?

Anh đã không phân công tư, trút hết cơn giận trong lòng vào công việc và lên người cô.

Lôi Lạc Thần với tâm trạng bức bối đi thẳng về phòng của mình, cả đoạn đường trong đầu anh cứ xuất hiện hình ảnh của La Thành và Storm thân mật bên nhau.

Nhìn thấy tay La Thành chạm vào mặt cô, ngọn lửa căm phẫn trong lòng anh đã xông lên đến đỉnh đầu.

Lôi Lạc Thần hung hăng đá văng cánh cửa phòng của mình bước vào trong, theo thói quen dùng chân khép cánh cửa sau lưng lại.

Nhưng thật không ngờ một bàn tay trắng nõn thò vào chặn cửa lại, bàn tay mềm mại vô tình bị kẹp giữa cánh cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tổ tình

Bàn tay trắng như tuyết với những ngón tay thon dài bị kẹp giữa cánh cửa cứng ngắc, khiến Storm đau điếng kêu lên.

"Ahhhhhhhhhh."

Cô thờ dài thăm nghĩ, tại sao mình lại ngu như vậy, dùng tay chặn cửa?

Nghe tiếng kêu đau đớn của cô, anh lo lắng quay đầu lại, nhìn thấy cánh cửa đóng mạnh vào tay cô, lòng anh quặn đau.

Lôi Lạc Thần bước tới cẩn thận cầm lấy bàn tay bị thương lên xem.

Nhìn thấy vết bầm tím hiện lên trên tay cô, ánh mắt quan tâm của anh chợt hiện lên nỗi lo.

Anh cúi đầu dùng miệng thổi nhẹ vào tay cô, cất giọng trầm khàn.

- Em lớn rồi, sao ngốc vậy?

Không biết làm như vậy, sẽ khiến tay mình bị thương sao?

Mặc dù anh buông ra lời trách móc, nhưng cử chỉ quan tâm dịu dàng của anh khiến cơn giận trong lòng cô nguôi đi.

Luồng gió nhẹ nhàng mát mẻ thổi ra từ miệng anh, khiến tay cô dễ chịu hơn nhiều, cô nhìn anh một hồi lâu rồi mới lên tiếng.

- Anh cũng biết quan tâm đến em sao?

Em còn tưởng trong lòng anh chỉ có Thẩm Thanh thôi.

Mạnh An Nhi vừa nói vừa xoay mặt sang chỗ khác, nghĩ đến Thẩm Thanh là trong lòng cô cảm thấy khó chịu ngay.

Lôi Lạc Thần nghe cô nói chợt dừng lại động tác thổi của mình, ngược mắt lên nhìn cô.

Anh không ngờ cô còn nhớ đến chuyện của bốn năm trước, khi anh đem Thẩm Thanh ra làm cái cớ để từ chối tình cảm của cô dành cho anh.

Lôi Lạc Thần không biết phải nói gì, anh chưa từ bỏ tình với ai càng không hiểu tình yêu là gì.

Nhìn thấy anh thần sắc khó xử, cô nghĩ vì mình đột nhiên nhắc đến Thẩm Thanh nên anh mới không được tự nhiên.

Chắc anh cảm thấy có lỗi với Thẩm Thanh khi quan tâm đến cô.

Trong lòng nghĩ vậy, cô chợt rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp của anh, xoay người lại muốn rời khỏi phòng.

Mạnh An Nhi tự nói với lòng.

Đúng thật là hết thuốc chữa, chẳng lẽ trên thế gian này chỉ có anh là đàn ông chẳng?

- Thiếu Tá, xin lỗi đã làm phiền đến anh.

Kì thật cô đến tìm anh là để nói về chuyện đi đến đảo Sara, nhưng vào giờ phút này việc đi hay không chẳng còn quan trọng nữa.

Storm nói xong xoay người lại bước ra cửa, nhìn thấy cô quay lưng về phía mình, không biết vì sao anh lại có cảm giác nếu lần này anh để cô đi, chắc có lẽ anh sẽ mất cô vĩnh viễn.

Suy nghĩ này khiến anh không tự chủ bước tới, đôi tay cường tráng choàng qua vòng eo nhỏ của cô.

Tòan thân Mạnh An Nhi cứng đờ, tấm lưng mảnh mai chạm vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của anh, trái tim cô vô thức nhảy loạn nhịp.

Cảm giác thực hư này khiến đầu cô choáng váng, cô đứng bất động thờ cũng không dám chỉ e là đó chỉ là một giấc mơ, nếu cô thờ ơ sẽ tỉnh giấc.

Trong căn phòng yên tĩnh giờ chỉ nghe được tiếng tim đập loạn của hai người, một hồi lâu Lôi Lạc Thần mới đặt cái cảm cương nghị của mình lên vai cô, gương mặt hai người gần nhau trong gan tấc, hơi thở nóng hổi cùng với mùi xạ hương và hổ phách thuộc về riêng anh phả thẳng vào mặt cô.

Mạnh An Nhi ngượng ngùng đứng yên đó, mặc dù hai người quen nhau từ nhỏ nhưng chưa từng có cử chỉ thân mật như bây giờ.

Đột nhiên giọng nói trầm trầm của anh vang lên bên tai cô.

- An Nhi.....anh.....

Những lời trong lòng anh lên đến mép môi nhưng lại không nói nên lời, anh phải nói sao đây?

Nói rằng lòng anh vô cùng hoang mang.

Nói rằng cô đã khiến trái tim anh giao động.

Hay nói rằng lòng anh đã bị cô tác động.

Mạnh An Nhi đứng bất động trong vòng tay của anh, anh muốn nói gì?

Cả đời anh làm chuyện gì cũng dứt khoát quả quyết nhưng sao về phương diện tình cảm anh lại dầy dụa như vậy.

Cô nhẫn nại chờ anh rất lâu, nhưng anh cứ ngập ngừng không nói.

Đột nhiên cô nhớ đến, hiện tại bên cạnh anh còn có Thẩm Thanh, anh đã là bạn trai của người ta.

Mặc dù anh và cô quen nhau trước nhưng anh và Thẩm Thanh đã là người yêu của nhau, nếu anh chưa làm rõ được tình cảm của anh với Thẩm Thanh, thì không nên vượt quá giới hạn với cô.

Trong lòng nghĩ vậy Mạnh An Nhi lập tức gạt hai tay anh ra khỏi eo cô.

Cô vừa bước một bước bàn tay rộng lớn của anh, đã vươn tới nắm lấy tay cô, kéo cô lại.

Lôi Lạc Thần ngẫm nghĩ một lúc trầm giọng nói.

- An Nhi, anh không biết thứ tình cảm trong lòng anh đối với em có phải là tình yêu không.....

Nhưng khi nhìn thấy em ở cùng người đàn ông khác, anh rất khó chịu không thể tập trung vào thứ gì hết.

Chỉ nghĩ đến việc em không còn quan tâm lo lắng cho anh giống như trước đây, trái tim anh cảm thấy rất đau.

Mạnh An Nhi sửng sốt trong giây lát, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của anh, đuôi mắt cô hơi cong lên.

Cô biết đối với một người lạnh lùng ngạo mạn như anh, nói ra những lời này đã là việc rất khó khăn.

Nếu anh không nhìn thấy cô và La Thành ở trong căng tin lúc sáng, chắc có lẽ anh sẽ không đối diện với tình cảm của mình.

Nhưng.....

- Vậy anh định giải quyết như thế nào với Thẩm Thanh, bạn gái của anh?

Lôi Lạc Thần nhìn sâu vào mắt cô, nhìn thấy tia đau lòng khi nhắc đến người gọi là bạn gái của anh.

Anh đột nhiên dùng sức kéo mạnh một cái, thân thể mảnh mai thuận theo hành động của anh nằm gọn trong lòng anh.

Lôi Lạc Thần ôm cô rất chặt, mùi thơm ngọt ngào của loài hoa Từ Đẳng tỏa từ trên người cô xông thẳng vào mũi anh, khiến lòng anh tan chảy.

Anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, hai tay càng siết chặt thân thể mềm mại của cô hơn, cất giọng đều đều.

- Anh và Thẩm Thanh không hề có quan hệ gì cả, lúc trước đã không sau này càng không!

Mạnh An Nhi kinh ngạc đẩy anh ra, mặc dù cô cao 1m75 nhưng Lôi Lạc Thần vẫn cao hơn cô nhiều nên cô phải ngước mặt lên nhìn anh.

Nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngàng khó tin của cô anh nhếch môi cười.

Bàn tay rộng lớn vươn lên sờ vào cái cằm tinh tế của cô, từ từ nâng mặt cô lên đối diện với anh.

- Em không tin anh?

Mạnh An Nhi lắc đầu, cô biết tính tình của anh, anh không cần thiết phải nói dối.

Thế nhưng cô nghĩ mãi cũng không nghĩ ra.

- Bốn năm trước chẳng phải anh nói rằng anh và Thẩm Thanh có quan hệ nam nữ sao?

Lôi Lạc Thần biết bốn năm trước mình đã khiến cô tổn thương, anh trầm giọng giải thích.

- Thật ra từ trước đến giờ anh chưa từng xảy ra quan hệ với bất kỳ ai.

Bốn năm trước vì đột nhiên em đến tỏ tình với anh, anh không biết phải tiếp nhận như thế nào đành tìm đại một cái có.

Mạnh An Nhi xấu hổ vì câu nói "đột nhiên em đến tỏ tình với anh".

Cô nhìn anh nói.

- Anh có biết anh đã khiến em tổn thương đến dường nào không?

Mùi thơm này đã đi sâu vào lòng của cả hai, hai người cảm nhận được tình cảm của đối phương, qua từng nhịp tim đập, từng hơi thở bất ổn.

Cặp ngực to tròn của cô vì hồi hộp nên phập phồng lên xuống, cọ vào người anh, khiến dục vọng trong lòng anh từ từ dâng trào.

Anh ngã đầu nhẹ về phía sau nhìn cô, nhìn thấy gương mặt phím hồng, cặp mắt to tròn lấp lánh nhìn anh, con ngươi đen huyền chột hiện lên sự khao khát, trái tim cũng vì vậy nên đập nhanh hơn.

Anh cúi đầu áp đôi môi mỏng lên cánh môi mềm mại, hôn cô một cái.

Nụ hôn tuy rất nhanh mang theo sự ngại ngùng, vì đó là nụ hôn đầu của anh.

Khi đôi môi anh chạm vào cánh môi đầy đặn của cô, trái tim anh nhảy loạn, cảm giác sung sướng thôi thúc anh khom tới, một lần nữa hôn cô.

Nụ hôn bắt đầu thật dịu dàng cẩn trọng, đột nhiên chuyển sang cuồng nhiệt thâm thiết hơn.

Đầu lưỡi nóng bỏng hiên ngang tách đôi môi khiêu gợi thơm ngát ngào của cô ra, tiến thẳng vào bên trong khoang miệng, hút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Cảm giác hưng phấn khi hai đầu lưỡi vô thức khiêu vũ trong miệng đối phương, càng khiến cảm xúc đè nén trong lòng đối phương bấy lâu nay không lửa cũng bốc cháy.

Đối với một người luôn cho rằng mình có khả năng kiềm chế rất cao như anh, nhưng một khi ở cùng người phụ nữ anh yêu thương nhất, cũng không thể nào đè nén được dục vọng trong lòng mình.

Lôi Lạc Thần một tay chống qua eo cô kéo cô sát vào lòng, tay còn lại giữ chặt gáy cô.

Đôi môi kiều ngạo hé mở ra nút nhẹ nhàng cánh môi cô, nụ hôn của anh đầy mãnh liệt, đầu lưỡi nóng hừng hực xoáy quanh lưỡi cô, nụ hôn vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ khiến hai người cảm giác phiêu linh.

Mạnh An Nhi bị nụ hôn bá đạo của anh, khiến cảm xúc trong lòng thăng hoa đến tuyệt đỉnh.

Hai tay cô không tự chủ siết chặt eo anh, cô không ngờ nụ hôn của anh lại tuyệt vời như vậy, khiến đầu cô cảm thấy lâng lâng.

Lôi Lạc Thần cảm nhận được hơi thở của cô trở nên bất ổn, anh lưu luyến buông đôi môi quyến rũ của cô ra, ánh mắt sắc bén lúc này đã bị một tầng mây mờ của dục vọng bao phủ.

Mạnh An Nhi nhìn sâu vào mắt anh, nhìn anh lúc này thật nam tính hấp dẫn.

Lôi Lạc Thần không thể nào kiềm chế được sự khao khát muốn có được cô, nhưng chút ít lý trí còn lại khiến anh phải dừng lại hành động chiếm hữu của mình.

Đột nhiên anh ôm chặt cô vào lòng, hơi thở nặng nề bất ổn vang lên bên tai cô.

Mạnh An Nhi biết anh đang cố gắng kiềm chế dục vọng trong lòng, cô mỉm cười hạnh phúc ôm anh.

Cuối cùng người đàn ông này đã thuộc về cô.

Một lúc sau Lôi Lạc Thần buông cô ra, chỉ vào cái ghế bên cạnh nói.

- Em ngồi ở đây chờ anh một chút.

Anh nói xong đi thẳng vào trong phòng tắm.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến quần áo đang mặc trên người mình, anh bước thẳng vào trong phòng tắm, tay bật vòi nước lên.

Vòi xen lớn phía trên không ngừng phun ra những giọt nước trong suốt lạnh như băng, chạm lên gương mặt anh tuấn cùng với thân hình vạm vỡ của anh.

Chiếc áo sơ mi màu trắng bị nước thấm ướt, bó sát vào thân thể cường tráng, để lộ cơ bắp săn chắc cùng với cái bụng sáu múi.

Đứng trong phòng tắm đều duy nhất hiện lên trong đầu anh, chính là gương mặt hồng hào, cặp mắt mỏng lung của cô.

Mạnh An Nhi ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ kiên nhẫn chờ anh, đột nhiên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cô quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa phòng tắm, lúc này chỉ được khép hờ.

Cô cong môi cười ngọt ngào, không cần nghĩ cũng biết anh đang dùng nước để hạ hỏa.

Mười phút sau Lôi Lạc Thần từ trong phòng tắm bước ra ngoài, nghe được tiếng động cô xoay lại nhìn anh.

Lúc này trên người anh là bộ quân phục màu xanh, trên vai có rất nhiều huy hàm anh dũng, cùng với ngôi sao tượng trưng cho cấp bậc Thiếu Tá của anh.

Cô nhìn anh không chớp mắt, lúc trước cô nghĩ khi đàn ông mặc âu phục là nhìn hấp dẫn nhất, vì âu phục trên người họ càng tôn lên vẻ sang trọng.

Nhưng bây giờ nhìn anh trong bộ quân phục, cô mới biết quân phục mặc trên người anh càng tôn lên vẻ oai phong mang theo sự ngông cuồng ngạo mạn, khiến cô không tài nào dời tầm mắt của mình khỏi người anh.

Lôi Lạc Thần uy nghiêm bước tới bên cạnh cô, anh đưa tay nắm lấy tay cô.

- *Đi, anh đưa em đến gặp một người.*

Mạnh An Nhi nghi ngờ trong lòng, sáng mai đã khởi hành đến đảo Sara, vậy bây giờ anh định đưa cô đi gặp ai?

Tuy trong lòng thắc mắc, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn bước đi theo anh.

Anh đưa cô đến một nơi bí mật trong quần doanh.

Storm không thể nào ngờ được trong quần doanh lại có một nơi cơ mật như thế này, trước khi bước chân vào được nơi này họ phải đi qua mấy cánh cửa phòng vệ.

Cô quan sát một vòng, trước cửa phòng có rất nhiều quân nhân, nghiêm ngặt canh chừng.

Lôi Lạc Thần nhìn tên quân nhân gạt đầu một cái, rồi bước tới cánh cửa tự động, anh đặt bàn tay của mình lên bàn phím ổ khoá.

Sau khi tiết bị kiểm chứng dấu vân tay xác định được thân phận của anh, cánh cửa mới từ từ mở ra.

Anh nhìn cô lúc này còn đang đứng ngây người phía sau nhìn xung quanh.

- *Chúng ta vào trong.*

Storm nhìn anh gạt đầu một cái, thận trọng đi theo anh vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Soul 'quote; linh hồn'quote;

Vừa bước vào trong, cánh cửa bằng sắt phía sau họ lập tức đóng lại.

Nghe được tiếng động lớn cô quay đầu lại xem, nhìn thấy hai tên quân nhân tay cầm súng đứng trước cánh cửa sắt canh chừng.

Storm nghi ngờ không biết nơi này là đâu, tại sao lại thần thần bí bí đến như vậy.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy vẻ mặt tọc mạch của cô, anh dùng ánh mắt trấn an nhìn cô, gạt nhẹ đầu.

Storm mỉm cười bước theo sau anh, cặp mắt sắt bén nhìn đảo đạc.

Storm kinh ngạc với hoàn cảnh của nơi này, trước mắt cô là một không gian rộng lớn, với tất cả thiết bị công nghệ thông tin mà cô có thể nghĩ đến.

Nhiều máy móc đến chính bản thân cô, cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Ba người đàn ông nhìn thấy anh và cô, họ liền cung kính cúi đầu chào anh.

- Thủ lĩnh.

Lôi Lạc Thần nhìn họ, vẫy tay một cái.

Họ liền hiểu ý quay trở về vị trí của mình.

Lôi Lạc Thần nhìn Storm, lúc này sắc mặt của cô lộ rõ sự thích thú, ánh mắt sáng quắc nhìn khắp nơi.

Anh vươn bàn tay ấm áp của mình tới, nắm chặt tay cô nói với giọng dịu dàng.

- An Nhi, em thấy nơi này ra sao?

Storm nhìn một vòng, gạt đầu táng dương.

- Em rất thích nơi này, thiết bị và máy móc ở nơi này đã khiến em mờ mang kiến thức.

Dù có tiền cũng chưa chắc gì mua được.

Nói đến đây Storm chợt dừng lại, cô dùng tay chỉ vào màn hình máy vi tính trước mặt, nói với giọng phấn khởi.

- Nếu em đoán không lầm, thì đó chính là phần mềm Iris có phải không?

Storm vừa nói vừa bước tới bên cạnh một người đàn ông, lúc này hắn đang dùng chương trình Iris để loại bỏ sự xâm nhập của bọn hacker.

Lôi Lạc Thần dứt hai tay vào trong túi quần tây của mình, thần thái vô cùng ngạo mạn, bước đi chậm rãi phía sau cô.

Đột nhiên giọng nói trầm trầm của anh vang lên, thu hút sự chú ý của Storm.

- Không sai, đó chính là chương trình Iris do mẹ của anh phát minh ra.

Sau bao nhiêu lần chỉnh sửa, bây giờ Iris còn lợi hại hơn xưa nhiều.

Không chỉ chống xâm nhập, còn phản xâm nhập một cách dễ dàng.

Khi anh nói ra những lời này, ánh mắt của anh hiện lên sự tự tin pha lẫn tia kiêu ngạo.

Cặp mắt sắc bén của Storm nhìn anh không chớp, sự ngưỡng mộ mà cô dành cho anh đã hiện lên rõ ràng trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Lúc nhỏ cô từng nghe ba kể về bác Lôi, đệ nhất hacker, có biệt danh là "The Devil".

Lúc đó cô rất hâm mộ anh vì có ba mẹ là cao thủ hacker, cô cũng muốn học nên đi theo năn nỉ anh dạy cho cô.

Nhưng thật đáng tiếc cô không có khiếu hacking, dù anh có chú tâm dạy cho cô, cô vẫn không hiểu.

Kì thực khi nhìn vào vũ khí, cô liền biết cách xử dụng nó ngay, nhưng khi nhìn vào những ngôn ngữ lập trình trên màn hình máy vi tính, không biết vì sao đầu cô cảm thấy rất đau.

Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của cô khi nhìn anh, Lôi Lạc Thần vui vẻ trong lòng.

Sự dịu dàng trên mặt anh, khiến đám thuộc hạ bất ngờ.

Thủ lĩnh là một người nghiêm ngặt, gương mặt lạnh lùng chưa từng biến sắc trước mọi hoàn cảnh.

Nhưng hôm nay gương mặt băng lãnh của thủ lĩnh, lại vì cô gái này mà trở nên ôn hoà một cách khó tin.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến ánh mắt thâm dò của đám thuộc hạ, anh thân nhiên nắm tay cô đưa cô tham quan một vòng, vừa đi anh vừa giải thích với cô.

- Anh là thủ lĩnh của đội hacker "SOUL" còn được gọi là "LINH HỒN".

Một đội hacker gồm có hai mươi thành viên, bọn họ làm việc cho chính phủ.

Không!

Nói cho chính xác, bọn họ làm việc cho anh.

Họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình Lôi Lạc Thần anh, dù cấp trên có đưa ra mệnh lệnh, họ cũng sẽ không phục tùng, nếu không có sự đồng ý của anh.

Cô gật đầu khi nghe anh nói vậy, cuối cùng tắc mắc trong lòng cô bấy nhiêu năm, giờ đã có câu trả lời.

Từ nhỏ đến lớn niềm đam mê duy nhất của anh chính là hacking, thế nhưng không hiểu vì sao khi lớn lên anh lại quyết định gia nhập vào quân đội.

Bây giờ cô mới hiểu, cô tò mò nhìn xung quanh, vũ khí thì cô đã nhìn thấy rất nhiều, nhưng về những thứ máy móc dùng để hacking, thì cô thật sự không biết.

Nói là máy móc nhưng trên thật tế chỉ là máy vi tính, nhưng đều khiến một người trở thành cao thủ hacking không nằm ở máy vi tính hay chương trình hacking, mà nằm ở kỹ thuật của họ.

Dù trong tay có được bộ máy vi tính tốt nhất, một chương trình hacking siêu việt, nhưng người dùng lại không am hiểu gì về hacking thì cũng vô dụng.

Anh đưa cô đến một căn phòng được vây quanh bởi bốn bức tường kính trong suốt, trên bức tường lớn trước mặt treo hàng trăm màn hình LCD, cô hiếu kỳ nhìn kỹ vào màn hình.

Cô bất ngờ khi phát hiện, họ lắp đặt máy camera giám sát khắp nơi ở Thành Phố S.

Thì ra nơi này là nơi họ giám sát toàn bộ an ninh của Thành Phố S.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần tất cả mọi người đều dừng lại động tác của mình, thận trọng đứng lên cúi đầu cung kính chào anh.

- Thủ lĩnh.

Anh gật đầu một cái, họ liền hiểu ý quay trở về công việc của mình.

Mạnh An Nhi đứng phía sau anh, cặp mắt sắc bén không ngừng quan sát xung quanh.

Cô ngỡ ngàng khi phát hiện trên màn hình ở góc bên trái, đang trực tiếp quay lại tình cảnh của Sân bay quốc tế Sheremetyevo ở Nga.

Thì ra họ không chỉ giám sát Thành Phố S mà còn có tai mắt khắp nơi trên toàn thế giới.

Nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của cô, Lôi Lạc Thần nhìn theo ánh mắt của cô.

Anh nhếch môi cười nhẹ, bước tới bên cạnh cô nói.

- An Nhi em đừng quá kinh ngạc,

Nhiệm vụ của bọn anh chính là giám sát, và xâm nhập sự riêng tư của người dân và hệ thống an ninh của quốc gia.

Thuộc hạ của anh dùng cách hacking, ở từ xa bí mật truy cập vào các thiết bị cá nhân và của chính phủ, tất cả thông tin riêng tư hay tài liệu có liên quan đến chính trị mà họ lưu trữ, đều được thuộc hạ của anh giám sát một cách chặt chẽ.

Hacking không chỉ thu thập thông tin còn có thể khống chế thời gian thực tại, dùng thiết bị microphone của ảnh, hoặc dựa trên GPS định vị công nghệ, để giám sát.

Hacker còn có thể phục hồi lại dữ liệu vô tình hay cố ý bị xóa đi, và đôi khi những thông tin được thu thập chính là mấu chốt để ngăn ngừa hành vi phạm tội của bọn khủng bố, nhằm mục đích giảm thiểu sự thiệt hại cho quốc gia, lẫn người dân vô tội.

Storm không ngờ trách nhiệm anh gánh trên vai lại quan trọng đến như vậy, nếu so với anh thì chuyên gia vũ khí như cô chẳng là gì cả.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần bước tới, cô gái trẻ tầm mười sáu tuổi đang ngồi trước máy vi tính, đột nhiên đứng lên nhường lại vị trí của mình cho anh.

- Thủ lĩnh, mạng đã được kết nối.

Đột nhiên màn hình lớn trước mặt Lôi Lạc Thần được bật lên, hình ảnh của một người đàn ông trẻ, xuất hiện trên màn hình.

Mạnh An Nhi quan sát người đàn ông, cô thật không ngờ trên thế gian này ngoài anh Lạc Thần của cô ra, còn có một người đẹp trai đến như vậy.

Gương mặt của cậu ta đẹp đến không thể tả, mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng trên người cậu ta toát lên khí thế khiếp người.

Sự uy nghiêm vô tình của một thủ lĩnh hiện, lên rõ ràng trong ánh mắt sâu thẳm của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nam Cường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người đàn ông trẻ sở hữu gương mặt hoàn mỹ, ngũ quan cân đối tương xứng hai bên, sống mũi cao rộng, nhân trung rõ rệt, cùng với đôi môi bạc mỏng mím chặt thành đường thẳng.

Trên gương mặt anh tuấn của hắn không hề lộ ra chút biểu cảm gì, cái duy nhất Storm nhìn thấy chính là sự ngạo mạn tỏa ra từ trong ánh mắt sâu thẳm của hắn ta.

Hắn mặc trên người bộ âu phục màu đen, phong thái vương giả ngồi trên chiếc ghế da rộng lớn.

Đứng bên cạnh hắn là hai người đàn ông và một cô gái trẻ, với mái tóc tím, gương mặt của họ giống y như người máy, không một tia cảm xúc.

Storm bị sự thần bí tỏa ra từ trên người đàn ông trước mặt thu hút, trên người hắn tiềm ẩn thứ gì đó vô cùng nguy hiểm, y như con rắn Hoa Cò nhỏ với màu sắc rực rỡ, thần nhiên quần lấy cánh tay của hắn.

□

Đừng bị sắc đẹp rực rỡ của loài rắn bảy màu này đánh lừa, nó là loài rắn vô cùng nguy hiểm với nọc độc mạnh.

Sau khi quan sát kỹ người đàn ông trước mặt, trong lòng cô hiện lên cảm giác quen thuộc.

Sự quen thuộc này, bất chợt khiến cô không còn sự đề phòng đối với hắn.

Cô khom tới muốn hỏi Lôi Lạc Thần hắn là ai, đột nhiên giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thần vang lên.

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Người đàn ông với sắc mặt lạnh tanh đáp.

- Chuyện gì?

Mạnh An Nhi đứng một bên nghe hai người nói chuyện, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Hai người lạnh lùng kiêu ngạo như nhau, nói chuyện cũng cụt ngủn như nhau.

Lôi Lạc Thần không khách khí, nói thẳng vào vấn đề.

- Tôi muốn thông báo với cậu, sáng mai tôi và đồng đội sẽ bay đến đảo Sara.

Gương mặt của người đàn ông không hề biến sắc, dường như hắn đã biết trước việc Lôi Lạc Thần sẽ gọi cho hắn.

Hắn gật đầu một cái, cất giọng đều đều.

- Được, tôi sẽ ra lệnh cho thuộc hạ mở đường!

Nghe những gì người đàn ông kia nói, cô mới biết cậu ấy là ai.

Nam Cường!

Đúng, chính là Nam Cường, mười mấy năm không gặp cậu ấy, cậu ấy đã trưởng thành, và đã là một người đàn ông đẹp trai mạnh mẽ, sự ngông cuồng tỏa ra từ trên người của cậu ấy, so với ba mẹ của cậu ấy có hơn chứ không kém.

Nam Cường vươn cánh tay trái đang được con rắn bảy màu quấn lấy lên, ra hiệu cho thuộc hạ.

Cô gái trẻ phía sau lập tức hiểu ý, cúi đầu nhận lệnh.

- Thuộc hạ đã hiểu.

Cô gái cung kính đáp.

Nam Cường trầm mặc trong giây lát, hắn thân nhiên dùng tay phải vuốt ve đầu con rắn trên tay trái.

Đột nhiên hắn cất giọng lạnh lùng.

- Cậu cần tôi giúp gì không?

Lôi Lạc Thần lắc đầu từ chối.

- Không làm phiền đến cậu.

Trong lúc Nam Cường nói chuyện với Lôi Lạc Thần, con rắn bảy màu trên tay hắn nhìn thấy sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của Lôi Lạc Thần.

Con rắn đột nhiên mở miệng gầm nanh sắt nhọn chứa đựng nọc độc, như muốn phục kích Lôi Lạc Thần, để bảo vệ cho chủ nhân của nó.

Nam Cường cảm nhận được sát khí tỏa ra từ con rắn, hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu nó, muốn trấn an con rắn độc.

Lôi Lạc Thần thật sự hiếu kì về Nam Cường, cậu em rể tương lai này của mình.

Lúc nhỏ anh từng nghe ba mẹ nhắc đến chuyện, hôn ước giữa Lạc Tuyết và Nam Cường.

Thế nhưng hôm nay nhìn vào cử chỉ lạnh lùng của Nam Cường, anh không thể tưởng tượng được việc Lạc Tuyết và Nam Cường sống chung với nhau.

Storm bị sự quyến rũ của con rắn bảy màu trên tay Nam Cường mê hoặc, loài rắn tuy mang trong mình nọc độc chết người, nhưng lại vô cùng trung thành với chủ nhân.

Trong lúc Storm đang chăm chú vào con rắn bảy màu, đột nhiên màn hình trước mặt họ chớp một cái, chuyển sang màu đen.

Nam Cường biến mất trước mặt cô, Storm còn chưa kịp nói gì với cậu ấy.

Sau khi giải quyết xong vấn đề mượn đường, Lôi Lạc Thần đưa cô đến văn phòng riêng của anh.

Căn phòng này ngoài Kỳ Sơn ra, không ai được phép bước vào.

Hai người vừa bước vào trong, cánh cửa tự động làm bằng kính sau lưng họ lập tức khép chặt lại.

Anh ung dung bước tới chiếc ghế sofa màu đen đặt ngay chính giữa phòng ngồi xuống, cô thận trọng bước theo sau anh.

Bước vào phòng cô nhanh chóng quan sát một vòng, căn phòng này giống y như thư phòng ở biệt thự Lôi Viên.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của cô Lôi Lạc Thần dùng tay vỗ vỗ lên ghế bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Mạnh An Nhi nhìn anh, bước vào phòng cô cảm giác được Lôi Lạc Thần đã buông xuống bộ mặt lạnh lùng xa cách của ngày thường, trở lại anh Lạc Thần dịu dàng ấm áp của cô.

Lúc này anh ngồi trên chiếc ghế sofa với tư thế vô cùng thoải mái, chân này bắt chéo chân kia, tay ung dung đặt trên thành ghế sofa.

Cô bước tới ngồi xuống bên cạnh anh, một tay anh choàng qua eo cô, tay còn lại vươn tới cầm lên cái điều khiển trên bàn.

Không biết anh ấn vào nút gì trên cái điều khiển, đột nhiên bức tường kính trước mặt chuyển sang màu đen.

Lúc này bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong căn phòng, nhưng bên trong lại có thể quan sát mọi thứ đang diễn ra bên ngoài.

Storm nhìn anh, không biết vì sao cô lại có cảm giác phía sau thân phận Thiếu Tá của anh, còn có một thân phận khác.

Nhìn thấu tâm tư của cô, Lôi Lạc Thần trầm giọng giải thích.

- Thật ra sáu năm trước Đại Tướng đến tìm anh, muốn anh gia nhập vào quân đội, mục đích không chỉ đơn giản là một quân nhân.

Đại Tướng muốn anh dùng năng khiếu hacking của mình, để không chế toàn bộ mạng lưới thông tin và an ninh của Thành Phố S.

Anh và Đại Tướng có hiệp định, ở trong quân trường anh sẽ bí mật thành lập một đội ngũ hacker của riêng mình, gọi là " Soul".

Soul là đội hacker ẩn mình dưới cái bóng của Thiếu Tá Lôi.

Lôi Lạc Thần nói đến đây, mấy ngón tay thon dài đang đặt trên thành ghế, bắt giác làm động tác nhịp nhịp theo thiết tấu.

Mạnh An Nhi thật kiên nhẫn, nghe anh nói tiếp.

- *Thuộc hạ của anh, được đích thân anh chỉ huy phân phối mệnh lệnh.*

Trong tay anh nắm giữ những phương trình hacking tối tân nhất và cả Iris cũng đang được dùng để bảo vệ cơ mật của quốc gia.

Anh đồng ý với Đại Tướng chuyện "Soul" phải giữ tuyệt mật, chỉ cần Soul có thể ngăn ngừa sự xâm nhập của những quốc gia thù địch và những tổ chức khủng bố thì Đại Tướng sẽ không quản những gì anh làm.

Thì ra là vậy!

Cô nắm lấy tay anh, nhẹ giọng nói.

- *Em không biết ước mơ của anh là gì, em chỉ biết dù anh muốn làm gì đi chăng nữa, em cũng sẽ ủng hộ anh.*

Ánh mắt sắc bén của anh đang nhìn về phía trước đột nhiên nhìn cô, sự dịu dàng tỏa ra từ trong mắt anh khiến trái tim cô thổn thức.

Anh biết ở trên thế gian này ngoài ba mẹ và Lạc Tuyết ra, cô chính là người duy nhất anh có thể tin tưởng.

Nhưng thật kì lạ, bây giờ cô đã ở bên cạnh anh, nhưng nỗi bất an trong lòng anh lại càng gia tăng.

Lúc trước anh không có nhược điểm để kẻ khác công kích, bây giờ cô đã là nhược điểm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tứ đại tài phiệt

Trong căn phòng VIP sang trọng tại quán bar Night Angel, ngồi bốn người đàn ông ưu tú, còn được gọi là Tứ đại tài phiệt, một thời làm mưa làm gió tại Thành Phố S.

Theo bên cạnh họ là bốn thuộc hạ cận thân, Tề Phong, Việt Vũ, Trần Siêu và Tạ Chánh.

Bốn người cung kính đứng nghiêm trang sau lưng họ chờ lệnh.

Bar Night Angel thuộc quyền sở hữu của bang Phi Long, một trong những bang hội hùng mạnh nhất thế giới ngầm hiện nay.

Lúc trước nơi này còn được gọi là thiên đường của sự tự do, một nơi thư giãn dành riêng cho những người có quyền lực trong xã hội.

Bây giờ bar Night Angel được Nam Cường tiếp quản, Nam Cường còn độc ác hơn ba mẹ của mình gấp mười lần.

Nam Cường đã ra ba quy định, cho những kẻ bước vào nơi này.

Một, không mải dâm.

Hai, không ma túy.

Ba, không gây náo loạn.

Ái phạm phải một trong ba quy định trên, sẽ bị anh trừng trị thẳng tay, dù người đó có thân phận gì cũng vậy.

Ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc êm ả cùng với hương vị rượu mạnh, thoang thoảng tỏa ra từ trong chai rượu Whisky lâu năm, khiến tâm tình của bốn người đàn ông sáng khoái vô cùng.

Mạnh Hùng, Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên và Trần Hạo, mỗi người mang trong người phong thái riêng của mình.

Nam Liệt vẫn ngông cuồng như xưa, Lôi Lạc Thiên lãnh lùng bá đạo, sự nguy hiểm tỏa ra từ trên người Mạnh Hùng không hề giảm đi theo thời gian, còn về phần Trần Hạo.

Tuy trên mặt Trần Hạo vẫn là nụ cười bất cần đời, nhưng trong ánh mắt của anh lại lộ rõ sự thâm sâu khó đoán.

Thời gian thấm thoát trôi qua đã bao nhiêu năm, thế nhưng tình bạn giữa họ càng lúc càng mặn nồng hơn.

Bốn người vẫn giữ lời hứa của mình, cứ đầu tháng sẽ gặp mặt tại bar Night Angel.

Lôi Lạc Thiên nhìn ba người bạn chí cố, trong lòng vui vẻ, mặc dù công việc luôn khiến anh bận bịu, nhưng mỗi khi hàn huyên cùng đám bạn thân, sự căng thẳng mệt mỏi trong lòng dường như không cánh mà bay đi.

Mạnh Hùng tao nhấc lấy hộp cigar trong túi áo vest ra, đưa cho mỗi người một điếu.

Sau khi Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên và Trần Hạo lấy xong, anh tiện tay đặt hộp cigar xuống cái bàn cafe trước mặt, nhìn Nam Liệt nói.

- Liệt, tôi nghe nói bây giờ Nam Cường đã chính tức ngôi vào vị trí của cậu và Hàn gia.

Nam Liệt ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, tay thản nhiên mân mê điếu cigar đáp.

- Phải tôi đã già rồi, cũng đến lúc nhường đường lại cho bọn trẻ.

Nghe Nam Liệt nói vậy, ai cũng gật đầu đồng ý.

Nếu có thể Mạnh Hùng cũng muốn giao lại bang Bạch Hồ cho An Phong cai quản, chỉ có điều tính tình của An Phong quá háo thắng, khiến anh không an tâm.

Nghĩ đến An Phong, Mạnh Hùng cảm thấy đau đầu, anh phải tìm cách khiến An Phong hiểu cái đạo lý,

" Cao nhân tất hữu, cao nhân trị."

Nam Liệt bây giờ thành thói chưa từng có, cuối cùng gánh nặng trên vai anh và Hàn Mạc cũng đã buông xuống.

Nam Liệt nhìn ba người bạn thân, cất giọng trầm trầm.

- Các cậu cũng biết Mạc Mạc lo lắng nhất, chính là chuyện người thừa kế Bang con Rồng Vàng.

Anh nói đến đây, thờ dài một cái rồi mới nói tiếp.

- Mạc Mạc vì muốn huấn luyện Nam Cường tiếp nhận ngôi vị thủ lĩnh nên em ấy rất nghiêm khắc với thằng bé, nhiều lúc người là ba như tôi cũng cảm thấy xót xa.

Từ nhỏ đến lớn chưa có một ngày Mạc Mạc lơ là với con.

Vào ngày sinh nhật bảy tuổi của Nam Cường, các cậu có biết Mạc Mạc làm gì không?

Lôi Lạc Thiên và Mạnh Hùng nghiêm túc suy nghĩ, Trần Hạo cười tươi nói.

- Thì mở tiệc sinh nhật, mời rất nhiều bạn bè của thằng bé đến góp vui.

Nghĩ đến lần sinh nhật bảy tuổi của đứa con gái, Gia Duyên mở một buổi tiệc sinh nhật lớn nhất, mời tất cả bạn bè của con đến tham dự.

Nam Liệt lắc đầu, nâng điếu cigar trong tay đến mép môi hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả ra làn khói xám dày đặc.

- Thay cho tiệc sinh nhật hay lời chúc phúc, Mạc Mạc lại nói với Nam Cường rằng.

"Con trai, con sinh ra đời đã mang trong người trọng trách, là người thừa kế của Bang con Rồng Vàng và cả bang Phi Long.

Nên trách nhiệm con gánh trên vai rất lớn.

Đừng trách mẹ quá nghiêm ngặt với con."

Nhiều lúc anh cảm thấy Nam Cường lạnh lùng như bây giờ, cũng vì Hàn Mạc và anh mà ra.

Nghĩ đến Hàn Mạc trong lòng anh cảm thấy hạnh phúc vô cùng, đôi môi hấp dẫn chợt cong lên.

Nghe Nam Liệt nói vậy, ba người không hề kinh ngạc chút nào.

Khi quen với Hàn Mạc, họ đã biết cô là một người phụ nữ khác thường, sự mạnh mẽ độc đoán của cô, có hơn chứ không kém đàn ông.

Nhiều lúc Trần Hạo cho rằng thà đất tội với Nam Liệt, còn có con đường sống.

Chứ đừng đất tội với Hàn Mạc, vì đất tội với Hàn Mạc chỉ có con đường chết mà thôi.

Nhắc đến Nam Cường, Mạnh Hùng chợt nhớ đến điều gì đó.

Anh nhìn Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt nói.

- Thiên chuyện giữ Nam Cường và Lạc Tuyết ra sao rồi?

Lôi Lạc Thiên hơi bất ngờ khi nghe Mạnh Hùng hỏi.

- Ha...ha...

Cậu không nhắc, tôi cứ ngỡ Lạc Tuyết vẫn còn là một đứa bé.

Trần Hạo ngồi bên cạnh nhâm nhi ly rượu mạnh trong tay, ánh mắt thích thú nhìn Nam Liệt rồi nhìn sang Lôi Lạc Thiên.

- Thiên cậu đừng nói rằng, cậu vẫn chưa nói cho Lạc Tuyết biết về chuyện hôn ước giữa con bé và Nam Cường?

Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt, Mạnh Hùng và Trần Hạo đoán hai người vẫn chưa nói với bọn trẻ.

Mạnh Hùng ung dung lắc lắc ly rượu mạnh trong tay, chất lỏng màu hổ phách theo hành động của anh xoay tròn trong ly rượu.

Anh nheo mắt nhìn Nam Liệt và Lôi Lạc Thiên nói.

- Chuyện này hơi cần à.

Nam Cường và Lạc Tuyết đều là những đứa trẻ cứng đầu, không dễ gì chịu sự dàn xếp của người lớn.

Nam Liệt nhếch môi cười nguy hiểm, anh nhìn ba người trầm giọng nói.

- Không chịu cũng phải chịu.

Nam Liệt biết, dù Nam Cường không muốn nhưng nếu đó là điều Hàn Mạc và anh quyết định thì Nam Cường nhất định nghe theo.

Nam Liệt khom tới cầm lấy chai rượu mạnh trên bàn, rót thêm cho Lôi Lạc Thiên một ly, anh thận trọng nói.

- Về phía Nam Cường cậu không cần phải lo, tôi chỉ sợ Lạc Tuyết không đồng ý.

Lôi Lạc Thiên cầm lên ly rượu Nam Liệt vừa mới rót cho anh, trút hết chất lỏng màu hổ phách trong ly vào miệng.

Chất lỏng nóng ran khiến cổ họng của anh hơi khó chịu, anh nhăn mặt nuốt xuống, sau vị đắng chát là vị nồng nàn, ngọt ngào và êm dịu đáng nhớ của rượu mạnh lâu năm.

Lôi Lạc Thiên cảm thấy khoan khoái trong lòng, đột nhiên giọng nói trầm trầm của anh vang lên.

- Lạc Tuyết sẽ đồng ý thôi.

Trần Hạo nghe Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt nói một cách chắc chắn như vậy, thế nhưng trong lòng anh cảm thấy không mấy gì khả quan.

- Thiên, từ lúc Nam Cường bảy tuổi, Hàn Mạc đã không cho Nam Cường tiếp xúc với bất kì ai, vì muốn bảo vệ thiếu chủ tương lai của Bang con Rồng Vàng.

Kể cả An Nhi và An Phong, em họ cũng không được gặp mặt, nếu đã vậy sao cậu dám chắc Lạc Tuyết sẽ đồng ý?

Lôi Lạc Thiên nhìn Trần Hạo nói một cách đầy quả quyết.

- Thành tích mấy năm gần đây của Nam Cường, đã chứng minh rằng nó là một người đàn ông xuất sắc.

Tôi tin rằng trên thế gian này, không ai xứng với Lạc Tuyết hơn Nam Cường cả.

Nam Liệt, Mạnh Hùng và Trần Hạo đều đồng ý với lời nói của Lôi Lạc Thiên, so với họ trước đây Nam Cường mạnh mẽ, cương quyết hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hôn Ước Của Nam Cường Và Lạc Tuyết

Chiếc xe Cadillac màu đen, như con báo từ từ di chuyển trong màn đêm đen tối.

Lôi Lạc Thiên một thân âu phục màu đen như thường lệ, ngồi ở vị trí ghế sau.

Anh mệt mỏi ngả đầu về phía sau, cặp mắt chìm vào nhắm lại định thần.

Tề Phong vừa lái xe vừa nhìn vào gương chiếu hậu, nhìn thấy thần sắc mệt mỏi của chủ nhân, anh thận trọng nói.

- Chủ nhân, người đang lo lắng cho Tiểu thư?

Ở bên cạnh Lôi Lạc Thiên nhiều năm, dường như Tề Phong có thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Lôi Lạc Thiên nghe Tề Phong nói vậy, cặp mắt sắc bén từ từ mờ ra.

Giọng nói trầm trầm của anh vang lên.

- Tôi cảm thấy mình thật mâu thuẫn.

Biết được người trong hắc đạo thân bất vô kỹ, thế nhưng tôi lại chính tay đưa đứa con gái vào con đường vốn dĩ không có lối thoát.

Với tôi rút lui ra khỏi giới hắc đạo không có gì là khó cả, nhưng với Nam Cường thì khác.

Dù cậu ấy có muốn cũng không được!

Tề Phong nghe Lôi Lạc Thiên nói, trong lòng cũng cảm thấy xót xa.

Anh và Đường Tam không có con nên xem Lạc Tuyết như con gái ruột của mình, Lạc Tuyết hạnh phúc cũng giống như anh hạnh phúc.

Suy nghĩ một chút Tề Phong lên tiếng.

- Chủ nhân, thuộc hạ có cách này.

Lôi Lạc Thiên nghe Tề Phong nói vậy, anh ngồi hắng người lại ánh mắt hứng thú nhìn Tề Phong.

- Cách gì?

Anh không muốn sau này Lạc Tuyết không được hạnh phúc, nhưng cũng không muốn làm tổn hại đến tình nghĩa anh em với Nam Liệt.

Nghe Tề Phong nói ra cách của mình,

Lôi Lạc Thiên thận trọng suy nghĩ, một lúc sau giọng nói bất đắc dĩ của anh vang lên từ phía sau.

- Được quyết định như vậy đi.

Về đến biệt thự Lôi Viên, chiếc xe Cadillac hiện ngang đỗ trước cửa lớn.

Lôi Lạc Thiên cùng với Tề Phong ung dung từ ngoài cửa bước vào.

Lôi Lạc Thiên vừa bước vào cửa chính, đập vào mắt anh chính là Trình Lam.

Cô mặc trên người cái đầm dài màu trắng, mái tóc màu hạt dẻ tùy tiện buộc về phía sau.

Cô nhìn anh mỉm cười, bàn tay mềm mại vươn tới giúp anh cởi bỏ áo vest màu đen trên người, theo thói quen cô đưa áo khoác ngoài cho Tề Phong lúc này đang cung kính đứng bên cạnh.

Trình Lam khom tới ngửi ngửi người anh, cô choàng tay qua cánh tay mạnh mẽ của anh, đôi môi gợi cảm cong lên thành một nụ cười hài lòng.

- Thật ngoan, không tiếp xúc với phụ nữ.

Lôi Lạc Thiên thân nhiên choàng tay qua eo cô, dùng sức kéo cô sát vào lòng.

Anh cúi đầu đặt trên trán cô một nụ hôn ngọt ngào.

- Ngoài em ra, không người phụ nữ nào lọt vào mắt của Lôi Lạc Thiên anh.

Thật ra không cần anh nói, cô cũng biết.

Hai người ở bên cạnh nhau nhiều năm như vậy, tính tình của anh ra sao cô là người hiểu rõ nhất.

Lôi Lạc Thiên ôm eo Trình Lam đi đến chiếc ghế sofa hình vòng cung, đặt trong phòng khách.

Hai người vừa ngồi xuống, Trình Lam liền nhìn cô giúp việc đứng bên cạnh căn dặn.

- Chuẩn bị trà giải rượu.

Cô giúp việc cung kính khom người.

- Dạ phu nhân.

Nói xong cô giúp việc lập tức đi vào phòng bếp, vài phút sau cô giúp việc bước ra trên tay cầm tách trà gừng nóng hổi.

Cô giúp việc đặt tách trà giải rượu xuống cái bàn cafe thủy tinh trước mặt hai người, nhìn Lôi Lạc Thiên và Trình Lam cung kính nói.

- Mời ông chủ dùng.

Lôi Lạc Thiên vẫy tay ra hiệu cho tất cả người giúp việc lui xuống, anh nâng tay dây dây huyết thái dương của mình.

Trình Lam nhìn anh đau lòng nói.

- Lần sau anh đừng uống nhiều như vậy.

Cô vừa nói vừa đứng lên đi vòng ra phía sau ghế sofa, bàn tay mềm mại chạm vào đầu làm động tác massage cho anh.

Hành động này của cô khiến anh thoải mái vô cùng, anh nhắm mắt lại hưởng thụ sự thư giãn do cô mang lại cho anh.

Đột nhiên anh vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, hôn một cái rồi mới nói.

- Hôm nay anh vui, nên mới uống nhiều một chút.

Trình Lam mỉm cười nói với giọng dịu dàng.

- Nhiều lúc em cảm thấy anh gấp Mạnh Hùng, Nam Liệt và Trần Hạo còn vui hơn gấp em.

Bàn tay ấm áp của Lôi Lạc Thiên đang nắm lấy tay cô kéo một cái, ý bảo cô đến ngồi bên cạnh anh.

Trình Lam vừa đi đến bên cạnh anh, Lôi Lạc Thiên bất ngờ dùng sức kéo một cái, theo phản ứng tự nhiên cô choàng tay qua cổ, ôm chặt anh.

Khi bình tĩnh lại cô mới ý thức rằng, mình đang ngồi thoải mái trên đùi anh.

Cô và anh lúc này mặt đối mặt với nhau, anh đặt cằm trên vai cô, cặp mắt ngà ngà say hơi khép lại.

Đột nhiên giọng nói quỵến rũ của anh vang lên.

- Đã lâu Lam Lam của anh không ghen.

Nhưng tại sao lại ghen với đàn ông?

Trình Lam bị anh chọc bật cười.

Cô đẩy anh ra, đặt trên môi anh một nụ hôn ngọt ngào.

- Lạc Thiên của em xuất sắc như vậy, em phải đề phòng cả nữ lẫn nam.

Trình Lam cười ha hả khi nói ra lời này.

Sau khi chọc Lôi Lạc Thiên cười, cô khom tới cầm lên tách trà giải rượu đưa cho anh dùng.

Anh nhận lấy tách trà từ trên tay cô, đưa đến miệng hớp một ngụm.

Trong lúc này Lạc Tuyết từ trên tầng hai bước xuống, nhìn thấy ba mẹ Lạc Tuyết vui vẻ bước tới.

- Ba, ba mới về.

Lôi Lạc Thiên nghe tiếng nói của Lạc Tuyết, anh ngẩng đầu nhìn đứa con gái.

Nhìn thấy tâm trạng của Lạc Tuyết vui vẻ, anh thuận nước đẩy thuyền.

Anh đặt tách trà lại trên bàn, nhìn Lạc Tuyết trầm giọng nói.

- Lạc Tuyết đến đây, ba có chuyện muốn nói với con.

Bước chân của Lạc Tuyết hơi khựng lại, cô biết điều ba sắp nói ra rất khẩn yếu.

Nhưng ngay sau đó cô tỏ ra như không có gì, bước tới ngồi xuống bên cạnh ba.

Lạc Tuyết nhìn ba nghiêm túc nói.

- Ba, ba có chuyện gì muốn nói với con?

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên, cô không biết anh định nói gì, nhưng linh cảm nói cho cô biết lời anh sắp nói ra, sẽ ảnh hưởng đến tương lai của đứa con gái.

- Lạc Tuyết con đã lớn cũng đến lúc lập gia đình.

Ba đã chọn cho con một người đàn ông xuất sắc.

Trình Lam thật bất ngờ với lời nói của anh, Lạc Tuyết thì khác dường như cô đã biết trước ba định nói gì, cô nhìn ba một cách trầm tĩnh nói.

- Người đó là ai?

Tĩnh tình có giống ba không?

Lạc Tuyết yêu thương nhất chính là ba, nên dù sau này cô có kết hôn cũng sẽ kết hôn với một người đàn ông giống y như ba, vừa phong độ vừa tình thâm nghĩa trọng.

- Cậu ấy chính là Nam Cường.

Mặc dù ba đã đính ước cho con với Nam Cường, nhưng cuối cùng ba vẫn muốn con là người quyết định cho cuộc hôn nhân của chính mình.

Tề Phong nói không sai, hãy để cho Tiểu thư tự chọn người mà Tiểu thư cảm thấy có thể gởi gắm tâm thân của mình.

Không chỉ Lạc Tuyết mà ngay cả Trình Lam cũng kinh ngạc không thôi, Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên phản đối.

- Lạc Thiên, anh biết vì sao em muốn anh rút lui ra khỏi giới hắc đạo.

Tại sao.....?

Trình Lam tức đến không nói nên lời, tại sao?

Tại sao lại là Nam Cường.

Nam Cường không chỉ là người trong hắc đạo, mà còn là đầu rỗng của giới xã hội đen.

Anh biết cô lo lắng cho an nguy của anh, nên muốn anh rút lui ra khỏi hắc đạo.

Anh yêu thương nhìn cô, kiên nhẫn giải thích.

- Lam Lam anh tin tưởng vào năng lực của Nam Cường, cậu ấy mạnh mẽ hơn Nam Liệt và cả anh.

Cậu ấy nhất định sẽ bảo vệ tốt cho Lạc Tuyết.

Lời nói của anh không thể thuyết phục được cô, nhưng ngược lại với mẹ Lạc Tuyết suy nghĩ phóng khoáng hơn nhiều.

Lạc Tuyết nhìn ba nói với giọng kiên quyết.

- Được!

Nhưng con có điều kiện.

Trình Lam bất ngờ với quyết định của con gái, Lạc Tuyết từ trước đến giờ là người với tính tình ương ngạnh, sự ngạo mạn trong con không thua gì với cô.

Sao hôm nay lại dễ dàng để người khác, sắp đặt cuộc đời của mình.

Lôi Lạc Thiên suy ngẫm một chút, mới lên tiếng

- Được, điều kiện gì con cứ nói.

Lạc Tuyết cười nhẹ, trong ánh mắt lộ rõ tia uyên thâm.

- Con sẽ đến Đông Nam Á thăm dò Nam Cường, nếu anh ấy thật sự là một người đàn ông lỗi lạc, đầu đội trời chân đạp đất như lời nói của ba, thì con sẽ gả cho anh ấy.

Nhưng nếu anh ấy không giống như những gì con nghĩ, thì dù ba có ép buộc, con cũng sẽ không đồng ý.

Nghe Lạc Tuyết nói vậy Lôi Lạc Thiên gật đầu đồng ý, ánh mắt lo lắng nhìn con gái.

- Lạc Tuyết, con hãy cẩn thận.

Lôi Lạc Thiên biết hiện giờ bên Đông Nam Á rất loạn, tam đại bang phái đang đấu đá lẫn nhau, thừa dịp tân Nam Cường vẫn chưa ngồi vững vị trí của mình, lật đổ tân thủ lĩnh của Bang con Rồng Vàng.

Trình Lam không đồng ý với cách suy nghĩ của Lạc Tuyết, nhưng cô biết dù mình có phản đối cũng vô dụng.

Suy nghĩ một chút, Trình Lam thấy

để Lạc Tuyết ra trường đời cũng tốt, mặc dù từ nhỏ đến lớn Lạc Tuyết chưa từng rời xa anh và cô, nhưng cô tin rằng không ai có thể bắt nạt được đứa con gái.

Vì năng lực của Lạc Tuyết không thua gì với cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đảo Sara

Ngồi trên chiếc máy bay quân sự, Storm quan sát tình hình phía dưới.

Lúc này chiếc máy bay đang bay ngang qua biển thái bình dương mênh mông.

Bề ngoài vùng biển Thái Bình Dương này nhìn thật bình lặng êm đềm, thế nhưng không ai có thể ngờ được, dưới mặt nước xanh biếc phẳng lặng, lại ẩn chứa muôn trùng nguy hiểm.

Những vùng đất màu mỡ xung quanh, đã bị từng đợt sóng thần nuốt chửng.

Không hiểu vì sao, Storm càng chăm chú vào mặt biển tĩnh lặng, trong lòng cô càng hiện lên cảm giác bất an.

Phải chăng linh cảm nói cho cô biết, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm.

Trong lúc Storm còn đang suy nghĩ, đột nhiên giọng nói của Nhất Minh vang lên, kéo về suy nghĩ của cô.

- *Bang con Rồng Vàng có gì to tát, sao có thể khiến trên giới hắc đạo và ngay cả chính phủ của Đông Nam Á kiêng dè đến như vậy?*

Nghĩ đến chuyện một hòn đảo lớn như Sara, lại thuộc về quyền sở hữu của Bang con Rồng Vàng, Nhất Minh thật sự không tin.

Storm định lên tiếng, nhưng thật không ngờ Kỳ Sơn đã nói trước cô.

- *Hai mươi mấy năm về trước, Bang con Rồng Vàng đã có tiếng tăm trong giới xã hội đen.*

Sau này vì sự thống lĩnh của Hàn gia, nên Bang con Rồng Vàng đã trở thành bang hội đứng đầu Đông Nam Á.

Nhất Minh thật hiếu kì, không biết Hàn gia này là thần thánh phương nào, lại có thể xưng hùng xưng bá ở Đông Nam Á.

- *Hàn gia?*

Hắn là ai?

Thẩm Thanh cũng thật tò mò, không biết người đàn ông này là ai.

Kỳ Sơn và Storm nghe Nhất Minh nói vậy, hai người bật cười.

Nhất Minh nhìn thấy hai người cười mình, trong lòng tức giận, anh nhìn Kỳ Sơn giận dữ nói.

- *Hai người cười cái gì?*

Giọng nói của Nhất Minh mang theo sự tức giận.

Vì sao lại cười anh?

Kỳ Sơn lắc đầu nhìn Nhất Minh giải thích.

- *Hàn gia là nữ Thủ lĩnh đầu tiên, trong lịch sử của Đông Nam Á.*

Kỳ Sơn nói đến đây chợt dừng lại một chút, sắc mặt lộ rõ sự kính trọng khi nhắc đến sự oai phong của bậc tiền bối.

Nhất Minh nghe vậy, sắc mặt lộ rõ vẻ khó tin.

- *Phụ nữ?*

Anh lặp lại hai từ phụ nữ trong miệng, rồi đột nhiên hừ lạnh một tiếng nói tiếp.

- *Hừ....*

Sao một người phụ nữ chân yếu tay mềm, có thể thống lĩnh được một bang phái lớn như vậy?

Anh không tin mấy mươi ngàn thành viên của Bang con Rồng Vàng, lại chịu cúi đầu phục tùng một người phụ nữ.

Nhất Minh vừa dứt lời, Storm lập tức đáp.

- *Cậu thật nông cạn, Hàn gia không phải là một người phụ nữ bình thường, vừa mạnh mẽ, ra tay một cách tàn nhẫn không lưu tình.*

Nhất Minh nhìn Storm, ánh mắt của Nhất Minh nói cho cô biết, lời nói của cô không hợp lý.

Phụ nữ thì làm sao bì được với đàn ông?

Nhìn thấy vẻ mặt không được vui của Storm, Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn nói.

- *Storm nói không sai, Hàn gia quả thật khác với người thường.*

Nhất Minh cậu đừng suy nghĩ lung tung, Hàn gia là dĩ của Storm nên Storm là người hiểu rõ Bang con Rồng Vàng nhất.

Nhất Minh nhìn Lôi Lạc Thần, rồi nhìn sang Kỳ Sơn với ánh mắt ngờ ngác.

Storm xuất thân từ giới xã hội đen?

Thẩm Thanh từ nãy giờ người yên lặng bên cạnh, nghe Lôi Lạc Thần nhắc đến thân phận của Storm, ánh mắt của Thẩm Thanh lộ rõ sự thù hận.

Sự thù hận mà dù có chết cũng không thể hoà đi.

Lúc này ngoài trời tối đen, cái cô nhìn thấy chỉ là một mảnh đất bị che bởi đám rừng rậm.

Ngồi trên máy bay nhìn xuống, cô không thể nhìn thấy được mặt đất. Đột nhiên cặp mắt của Storm tỏa sáng, khi cô nhìn thấy ở một nơi trong khu rừng có rất nhiều đóm lửa màu đỏ chói, không ngừng di chuyển trong bóng đêm.

Cô nghi ngờ nhìn theo, đó là gì?

Storm chăm chú vào những đóm lửa kỳ lạ, đến khi chiếc máy bay dần dần hạ xuống, không còn nhìn thấy được gì nữa.

Chiếc máy bay quân sự chuẩn bị hạ cánh tại một nơi hẻo lánh của hòn đảo Sara, người của Nam Cường đã thông báo với Lôi Lạc Thần vị trí xác thực của bọn cướp.

Nam Cường định cho người ra tay giúp đỡ nhưng Lôi Lạc Thần từ chối, anh không muốn mang ân huệ của người khác, mặc dù Nam Cường không phải là ai xa lạ.

Chiếc máy bay quân sự không đáp hẳn xuống mặt đất, vì sợ gây chú ý đến bọn cướp.

Mấy sợi dây thừng từ trong chiếc máy bay được thả xuống, từng người một lần lượt từ trên chiếc máy bay treo xuống mặt đất.

Sau khi mọi người đã an toàn đứng dưới mặt đất, chiếc máy bay quân sự lập tức bay đi.

Đứng trên mặt đất Storm cảm nhận được, một luồng gió lạnh thổi ngang qua người cô.

Storm rung mình một cái, cảm giác ón lạnh lan tỏa toàn thân.

Storm nhìn xung quanh, không hiểu vì sao cô lại cảm giác có rất nhiều, rất nhiều cặp mắt đang nhìn bọn họ.

Lôi Lạc Thần nhìn thuộc hạ căn dặn.

- Kỳ Sơn cậu và hai tên thuộc hạ đi một vòng thám thính.

Kỳ Sơn nhìn anh gật đầu một cái, rồi cùng hai tên thuộc hạ rời đi.

Mỗi bước chân của Kỳ Sơn đều rất thận trọng, xem trước xem sau.

Kỳ Sơn vừa rời đi, Lôi Lạc Thần nhìn mọi người.

- Đêm nay chúng ta hãy nghỉ chân tại đây, trời chạng vạng sáng mới bắt đầu hành động.

- Dạ Thiếu Tá.

Mọi người nghiêm túc nhận lệnh.

Storm tìm một nơi trống trải có thể quan sát được tình hình tứ phía, cô ngồi dưới mặt đất tẩm lưng mình mai dựa vào hòn đá lớn, cô ngược mặt nhìn lên bầu trời tối om như mực.

Mặc dù trời rất tối, nhưng những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời lại tỏa sáng hơn bất kỳ lúc nào hết.

Trong lúc Storm đang mải mê nhìn lên bầu trời ngắm sao, đột nhiên một chai nước lọc xuất hiện trước mặt cô.

Cô nhìn theo bàn tay cường tráng đang cầm chai nước lọc, nhìn thấy Lôi Lạc Thần dịu dàng nhìn cô.

Cô mỉm cười nhận lấy chai nước lọc, thản nhiên mở nắp uống một ngụm.

Nhìn thấy cô uống nước nhanh như vậy, anh ân cần nói.

- Em uống từ từ thôi, kéo bị sặc.

Cô nhìn anh cười gật đầu một cái, trong lòng chợt nghĩ đến điều gì đó liền hỏi anh.

- Anh định dùng cách gì để xử Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao?

Lôi Lạc Thần trầm mặc suy nghĩ, một lúc sau anh nhìn cô trầm giọng nói.

- Ngày mai chúng ta sẽ chia ra thành hai đội, âm thầm tiến vào phạm vi bắt giữ con tin.

Một đội sẽ phụ trách đánh lạc hướng bọn cướp cạnh chừng bên ngoài, một đội sẽ xông thẳng vào bên trong cứu người.

Đôi tay mềm mại của Storm vươn tới, nắm lấy cánh tay của anh nói.

- Lạc Thần em muốn đi cứu con tin.

Lôi Lạc Thần nhìn sâu vào mắt cô, thận trọng nói với giọng lo âu.

- *An Nhi em biết cứ còn tin là nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm.*

Bên ngoài chỉ có phòng vệ qua loa, còn bên trong mới là nơi nguy hiểm trùng trùng.

Có thể bọn họ đã giăng sẵn cái bẫy, để chờ chúng ta bước vào.

Storm hiểu được tâm tư của anh, cô đặt chai nước lọc vào tay anh nói.

- *Em biết, nên mới muốn cứu con tin.*

Cô là một người hành sự tỉ mỉ, nên muốn theo bên cạnh để bảo vệ cho anh.

Về mặt ân cần kiên quyết của cô, khiến anh thật khó xử.

Lôi Lạc Thần chau mày, không hiểu dụng ý của cô.

Anh xoay mặt nhìn thẳng về phía trước.

- *An Nhi.....*

Em có biết không?

Em là trái tim của anh, nếu em xảy ra chuyện gì, thì xem như trái tim này của anh cũng sẽ ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đoạt mệnh

Ánh mắt dịu dàng của Storm đang nhìn anh chột tóa sáng, cô thật bất ngờ với lời nói của anh.

Kỳ thật ở bên cạnh anh nhiều năm, sao cô không biết anh là một người chu đáo đến như vậy.

Làn gió đêm thổi ngang qua người anh, khiến mái tóc ngắn gọn chột lay chuyển nhẹ, ánh mắt của Storm dường như bị sự hấp dẫn trên gương mặt đẹp trai của anh thu hút.

Cô nhìn anh đến ngây cả người.

Vầng trăng sáng ngời rọi thẳng vào hai người, vô tình tạo ra khung cảnh vô cùng lãng mạn.

Cô mỉm cười vươn tay nắm lấy bàn tay rộng lớn của anh, tiếng nói êm dịu của cô vang lên trong màn đêm.

- Lạc Thần, em biết nhiệm vụ lần này đối với anh vô cùng quan trọng, nên em không muốn xảy ra bất kỳ sơ sót gì.

Cô nói đến đây bàn tay mềm mại dùng thêm sức, siết chặt tay anh nói tiếp.

- Lạc Thần có anh bên cạnh, em không sợ gì cả.

Lời nói của cô khiến anh hạnh phúc trong lòng, anh choàng tay qua vai ôm cô vào lòng.

Lôi Lạc Thần gật đầu, giọng nói trầm trầm vang lên bên tai cô.

- An Nhi hứa với anh.

Dù có xảy ra chuyện gì, em cũng phải bảo vệ tốt cho bản thân của mình.

Storm đang ở trong lòng anh, ngược mặt lên nhìn anh gật nhẹ đầu.

Ánh mắt chứa đựng sự hứa hẹn của cô không hề khiến anh yên tâm, ngược lại nổi bất an trong lòng anh càng gia tăng.

Trong lòng anh thầm nghĩ,

Lôi Lạc Thần, An Nhi chính là nhược điểm của mày!

Trời vừa chạng vạng sáng, mười người bắt đầu tiến hành theo kế hoạch đã định.

Theo như thông tin của Nam Cường, thì bọn cướp không biết trời cao đất dày này không cố tình đáp xuống hòn đảo Sara, nhưng vì chiếc phi cơ không đủ sẵn nên họ đánh đáp xuống tại nơi gần nhất.

Họ vô tình tìm được một căn nhà bỏ hoang, ở ngay chính giữa hòn đảo.

Mười mấy năm về trước, căn nhà gỗ này được đích thân Hàn Mạc cho người xây lên.

Nhằm mục đích để Hồ Điệp đưa Nam Cường đến ở, để huấn luyện.

Bọn cướp chỉ tạm thời dừng chân tại nơi này, chờ chi điện.

Càng tiến đến gần căn nhà hoang, Storm càng cảm giác được sự nguy hiểm đến cận kề, cô cẩn trọng nhìn tứ phía.

Họ đi rất chậm, nhóm mười người bắt đầu bước vào phạm vi một cây số của căn nhà hoang.

Mỗi bước chân họ dẫm xuống đều cẩn thận vô cùng, không để phát ra bất kỳ âm thanh gì, tránh gây sự chú ý đến bọn cướp.

Trong lúc này Thẩm Thanh đang đi bên cạnh Kỳ Sơn ở phía sau, nhìn thấy một con rắn hổ mang màu đen tuyền, con mắt phát ra tia sáng một cách lạ kỳ, khiến cô nhìn vào cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Con rắn hổ mang quấn lấy cành cây phía trước, ẩn mình ở một nơi âm u khó thấy.

Thẩm Thanh mở miệng định lên tiếng nhắc nhở, thế nhưng khi Thẩm Thanh nhìn thấy người đứng gần con rắn nhất chính là Storm.

Cô lập tức nuốt xuống lời nói chuẩn bị thốt ra, trong lòng cảm thấy xung sướng khi nghĩ đến việc Storm sẽ bị con rắn hổ mang cắn chết.

Bị rắn cắn chết cũng tốt, cô đỡ phải tốn công phí sức nghĩ cách để đối phó với Mạnh An Nhi.

Ánh mắt của Thẩm Thanh lúc này hiện lên tia độc ác, cô nhìn chăm chăm vào con rắn trên cành cây.

Nhất Minh bước đi chậm rãi về phía trước, anh xoay đầu lại nhìn thấy Thẩm Thanh đứng bất động tại chỗ.

Nhất Minh không suy nghĩ, lập tức lên tiếng gọi cô.

- Thẩm Thanh....

Thẩm Thanh giật mình theo tiếng gọi của Nhất Minh, cô nhìn Nhất Minh tiếp tục bước về phía trước, cặp mắt liếc nhìn con rắn và Storm.

Nhìn thấy Storm càng lúc càng bước đến gần con rắn, trái tim của Thẩm Thanh đập nhanh đến nỗi muốn rơi ra ngoài.

Con rắn dường như cảm nhận được có người tiến vào phạm vi sinh sống của nó, nó lập tức phồng mang gió răng nhọn, con mắt to tròn màu đen tuyền mờ thật to, tỏa ra tia sáng lấp lánh.

Với tốc độ kinh hoàng, nó phóng vào người Storm.

Thẩm Thanh thu hết mọi chuyện đang diễn ra vào mắt, thế nhưng trong lòng cô hiện lên tia nghi ngờ.

Storm là một người cẩn trọng, tầm quan sát vô cùng nhạy bén, nhưng sao bây giờ lại lơ là đến như vậy.

Chẳng lẽ cô đã đánh giá quá cao về Storm?

Con rắn nhắm vào cánh tay của Storm mà xông tới, cái miệng rộng lớn mở ra thật to, hàm răng nhọn liều khiến Thẩm Thanh hoảng sợ trong lòng.

Mặc dù lúc này toàn thân Thẩm Thanh rung rẩy vì sợ hãi, thế nhưng việc nhìn thấy Storm bị rắn độc cắn chết, đã khiến cô dần xuống nỗi sợ hãi trong lòng.

Lôi Lạc Thần đang đi bên cạnh Storm,

anh cảm giác được có gì đó đang xông về phía bọn họ.

Cặp mắt sắc bén của Lôi Lạc Thần nhìn tứ phía, dù lúc này mặt trời đã lên, nhưng vì xung quanh họ là những cây tùng trăm năm cao lớn rậm rạp, nên mọi thứ trước mắt họ rất mơ hồ.

Con rắn vừa lao đến người Storm, anh còn chưa kịp hành động, con rắn đã bị vật thể gì đó phát ra tia sáng màu đỏ cắt ra làm đôi, con rắn độc rơi xuống mặt đất dẫy lộn độn.

Sự việc xảy ra nhanh đến nỗi mọi người không kịp trở tay, đến khi họ có lại ý thức, con rắn độc đã nằm dưới mặt đất, cái đầu không ngừng cựa quậy, dẫy dựa giữa cái sống và cái chết.

Mọi người đồng thanh lên tiếng can nhắc.

- Cẩn thận.

Lôi Lạc Thần lập tức bước tới vươn tay chặn lại người Storm để bảo vệ cho cô, chân mạng đôi giày quân đội màu đen dùng sức dẫm mạnh lên đầu con rắn.

Sức mạnh của Lôi Lạc Thần hơn người, chỉ với một cước đầu của con rắn độc đã bị anh đập vỡ.

Sau khi chắc chắn rằng con rắn đã chết, anh nhìn Storm lo lắng nói.

- Em có sao không?

Storm nhìn anh lắc đầu, ánh mắt của cô nói cho anh biết cô không sao.

Tất cả mọi người lập tức đứng với tư thế phòng thủ, cầm chặt khẩu súng trường tấn công trong tay, cặp mắt nhìn tứ phía đề cao cảnh giác.

Kỳ Sơn nhìn xuống con rắn hổ mang trên người chứa đựng nọc độc nằm dưới mặt đất, rồi nhìn sang Storm.

Vết thương trên thân con rắn vừa gọn vừa thẳng, anh không biết cô đã dùng đến vũ khí gì để giết chết con rắn độc này.

Trong lúc mọi người nhìn con rắn hổ mang, ánh mắt thâm thúy của Storm lại quan sát Thẩm Thanh.

Vừa rồi mọi người đều lên tiếng cảnh báo, chỉ có một mình Thẩm Thanh là không.

Theo suy đoán của cô, Thẩm Thanh đã nhìn thấy con rắn độc này từ trước.

Storm không hề che giấu việc mình đang nghi ngờ Thẩm Thanh, ngược lại với Storm, Thẩm Thanh có tật giật mình.

Chạm phải ánh nhìn chăm chăm của Storm, Thẩm Thanh có phần hoang mang, cô lập tức dời tầm mắt của mình sang chỗ khác.

Đột nhiên giọng nói của Kỳ Sơn vang lên, phá vỡ dòng suy nghĩ của Storm.

- Cô Storm, cô đã dùng vũ khí gì để giết chết con rắn độc này?

Không chỉ riêng Kỳ Sơn, mọi người có mặt đều tò mò muốn biết.

Loại vũ khí gì mà lợi hại đến như vậy?

Không biết từ lúc nào trên tay Storm đã cầm một thứ gì đó, nhìn giống y như một cái đèn pin nhỏ gọn.

Storm đưa nó ra trước mặt của mọi người nói.

- Thứ này là loại vũ khí bang Bạch Hồ mới vừa phát minh ra, nó có tên gọi là Đoạt Mệnh.

Sự độc đáo của loại vũ khí này chính là kích cỡ của nó, vừa nhỏ vừa gọn, nhưng lại có lực sát thương khiếp người.

Chém sắt như chém bùn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cứu người

Nhất Minh nghe Storm nói về loại vũ khí mới này, trong lòng cảm thấy thích thú vô cùng.

Anh nhìn Storm nói với giọng hào hứng.

- Cho tôi mượn xem.

Storm không hề do dự đưa Đoạt Mệnh cho Nhất Minh.

Nhất Minh vui vẻ nhận lấy Đoạt Mệnh từ trên tay Storm, ánh mắt hiếu kỳ nhìn Đoạt Mệnh.

Nhưng nhìn mãi cũng không thấy lưỡi dao sắc bén nằm ở đâu, anh không biết loại vũ khí này dùng ra sao.

Nhất Minh vờn tay gãi gãi đầu, vẻ mặt có phần lúng túng nhìn Storm.

- Cô Storm, Đoạt Mệnh dùng như thế nào?

Giọng nói của Nhất Minh mang theo sự e ngại, lúc trước anh còn mạnh mẽ nói rằng Storm chẳng hay ho gì.

Bây giờ lại phải hỏi cô.

Storm nhìn Nhất Minh, nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của anh, cô vui vẻ giải thích.

- Đoạt Mệnh dùng rất đơn giản, chỉ cần ấn vài cái nút này là được.

Nhất Minh nghe vậy lập tức cầm Đoạt Mệnh nhắm về hướng cái cây phía trước, ngón trỏ cẩn thận ấn vào nút nhỏ Storm vừa chỉ anh.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ánh sáng màu đỏ phát ra từ Đoạt Mệnh.

Ngay lập tức trên thân cây cổ thụ lớn, xuất hiện một cái lỗ thủng hình tròn, xuyên thấu ra phía sau.

Sắc mặt của mọi người hiện rõ sự hoảng sợ, cặp mắt mở thật to, miệng há thành chữ O.

Trong lòng mọi người lúc này đều có cùng một suy nghĩ.

Thật đáng sợ!

Quá nguy hiểm!

Trong lúc mọi người còn đang ngây người nhìn Đoạt Mệnh, giọng nói trầm khàn của Lôi Lạc Thần vang lên.

- Vũ khí này là lây-dơ (Laser), nó dùng khuếch đại ánh sáng bằng phát xạ.

Những thợ trang sưắt thường dùng nó, để cắt tỉa những viên kim cương cứng như thép.

Nghe Lôi Lạc Thần nói mọi người mới hiểu, quả thật là một loại vũ khí tốt.

Chỉ ấn vào một cái nút, không cần dùng sức đã có thể làm thủng một thân cây cổ thụ ngàn năm.

Sắc mặt của Kỳ Sơn hết trắng rồi chuyển sang xanh, anh đã gặp qua đủ loại vũ khí khác nhau, thế nhưng chưa có loại vũ khí nào, nhỏ gọn nhưng lại có lực sát thương mạnh đến như vậy.

Kỳ Sơn phải công nhận, nói về Vũ khí không ai có thể sánh bằng bang Bạch Hồ.

Sau sự việc lần này, Storm có sự cảnh giác đối với Thẩm Thanh.

Lúc trước cô biết Thẩm Thanh cố tình khiêu khích cô, nhưng cô chỉ nghĩ đó là sự ghen tuông vớ vẩn của phụ nữ.

Cho đến ngày hôm nay, ánh mắt của Thẩm Thanh nói cho cô biết, sự đố kỵ cùng với thù hận đối với cô, đã vượt xa sự ghen tuông bình thường.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy Storm ngây người suy nghĩ gì đó, anh nhẹ giọng gọi cô.

- An Nhi, chúng ta đi tiếp.

Nghe anh nói vậy, Storm bước theo sau anh tiến sâu vào trong khu rừng.

Đứng ngoài phạm vi của bọn cướp khoản tầm một mét, Lôi Lạc Thần ra lệnh cho thuộc hạ chia ra để chuẩn bị hành động.

Trước khi đi, Lôi Lạc Thần nghiêm túc cảnh báo.

- Các người hãy hành sự cẩn trọng, hòn đảo này nổi tiếng có nhiều rắn độc nhất ở Đông Nam Á.

Nếu ai bị rắn cắn trúng, phải uống thuốc giải độc ngay lập tức.

Lôi Lạc Thần nói xong đưa cho mỗi người một viên thuốc màu trắng, do Đường Tam phát minh ra.

Lôi Lạc Thần nhìn họ nói tiếp.

- Mặc dù viên thuốc này không trị được tận gốc, nhưng có thể tạm thời khống chế chất độc, không để nó di chuyển vào ngũ tạng lục phủ.

Đợi đến khi trở về Thành Phố S, sẽ điều trị đường hoàng.

Mọi người tuân lệnh, nhận lấy viên thuốc màu trắng cất trong túi áo.

Lôi Lạc Thần bắt đầu phân phối mệnh lệnh.

- Chúng ta sẽ chia ra thành hai đội, Nhất Minh, Thẩm Thanh và ba người một đội.

Kỳ Sơn, Storm và hai người theo tôi.

Nhất Minh đội của cậu theo kế hoạch, đối phó với những kẻ canh gác bên ngoài căn nhà hoang.

Chúng tôi sẽ lên vào bên trong, để cứu con tin.

Thẩm Thanh nghe Lôi Lạc Thần chia đội trong lòng bất phục, nhưng không thể làm gì hơn, vì mệnh lệnh của Thiếu Tá không phục tùng không được.

Mọi người cung kính gật đầu nhận lệnh.

- Dạ Thiếu Tá!

Lôi Lạc Thần quan sát bọn cướp, ở bên ngoài có năm người, trên tay họ cầm súng AK47, trên người mặc áo chống đạn.

Anh xoay mặt nhìn mọi người căn dặn.

- Chú tâm vào đầu tay và chân của bọn họ.

Nghe Lôi Lạc Thần nói họ lập tức hiểu, thân là quân nhân nên biết rõ vì sao Thiếu Tá nói vậy.

Vì họ mặc trên người áo chống đạn.

Sau khi chuẩn bị hẳn hoi, họ chia ra thành hai đội.

Trước khi cùng Nhất Minh đi, Thẩm Thanh liếc nhìn Storm một cái, ánh mắt của Thẩm Thanh như muốn ăn tươi nuốt sống Storm.

Thẩm Thanh nghiêng răng, bàn tay đang cầm khẩu súng trường tấn công bất giác siết chặt lại.

Thẩm Thanh xoay người bước theo Nhất Minh, trong lòng mong sao.

Storm sẽ bỏ mạng trong lần nhiệm vụ này.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn, Storm và hai tên thuộc hạ ẩn mình sau những bụi cây um tùm, âm thầm quan sát tình hình.

Nhìn thấy người của Nhất Minh hành động, bọn cướp sang một bên.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn, Storm và hai tên thuộc hạ lập lên vào trong.

Vừa bước vào bên trong căn nhà hoang, bước chân của Storm chợt khựng lại, mùi khăng khiến cô nhú mảy trong vẻ khó chịu.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy ba người đàn ông, bị bọn cướp dùng băng keo buộc hai tay và hai chân, ngồi dưới mặt đất ở trong góc.

Người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen dính đầy cát bụi, chính là bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, còn hai người ngồi bên cạnh với quần áo rách nát và trên người đầy vết thương là cấp dưới của ông ta.

Lôi Lạc Thần nhanh chóng quét mắt một vòng, trong căn nhà hoang này ngoài bàn ghế cũ kỹ ra, còn lại là mấy cái xác chết của nhân viên cảnh đội nằm dưới mặt đất cách họ không xa.

Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao vừa nhìn thấy Lôi Lạc Thần, ánh mắt sợ sệt của ông chợt hiện lên tia hy vọng.

Ông nhìn Lôi Lạc Thần rồi nhìn về phía bên phải.

Ý nói cho anh biết, bọn cướp đang ở bên kia.

Lôi Lạc Thần nhìn ông bằng ánh mắt trấn an, gật đầu một cái.

Anh xoay lại nhìn Storm, Kỳ Sơn và hai thuộc hạ, ra khẩu hình phân phối mệnh lệnh.

Bốn người nhìn anh gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

Ngay lập tức năm người chia ra hành động.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và hai tên thuộc hạ, chịu trách nhiệm đối phó với bọn cướp.

Còn phần Storm thì đi cứu bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và cấp dưới của ông.

"Pằng.....pằng....pằng..."

Đột nhiên tiếng súng chói tai vang lên, một trận mưa đạn diễn ra trong căn nhà hoang chật hẹp.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và hai tên thuộc hạ xoay người tránh đạn, họ ẩn mình sau những bàn ghế cũ kỹ bám đầy bụi bặm.

Lôi Lạc Thần nhanh chóng dò thám bọn cướp, anh nhìn Kỳ Sơn và hai tên thuộc hạ.

- Bọn họ có năm người.

Tên đeo khẩu trang chính là người cầm đầu.

Nghe Lôi Lạc Thần nói, mục tiêu của bốn người chính là tên cầm đầu.

Có câu "đánh rắn phải đánh đập đầu" cho nên họ phải đối phó với người cầm đầu của bọn họ.

Bọn cướp không ngừng nã đạn về phía của bọn họ.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và hai tên quân nhân thật kiên nhẫn chờ đợi thời cơ để phản kích, tiếng súng vừa dừng lại họ lập tức bắn trả.

"Pằng.....pằng....pằng....."

Lúc này trên bốn bức tường gỗ nhìn y như tổ ong, có rất nhiều lỗ nhỏ do đạn để lại khiến tia sáng bên ngoài vô tình rọi vào.

Storm nhìn thấy hai bên đầu súng, cô nhanh chóng chạy đến dùng Đoạt Mệnh cắt đi băng keo đang buột chân của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và cấp dưới của ông.

Cô diu ông đứng lên từ dưới mặt đất,

vì chân bị buột quá lâu nên khi đứng lên bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao không thể đứng vững, ông ngã người vào Storm.

Cũng may cô đã chuẩn bị tâm lý, dùng hết sức diu ông chạy ra khỏi căn nhà hoang nguy hiểm.

Đạn không có mất, chỉ e là sẽ khiến bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Storm trúng đạn

Vừa bước ra ngoài, Storm nhìn thấy một cây cổ thụ gần năm cách căn nhà hoang không xa, cô diu ông đến ẩn nấp.

Storm không rõ vì sao bọn cướp lại nhắm vào bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, nhưng cô biết một điều, nếu lỡ hành động lần này thất bại thì bọn cướp sẽ không ngần ngại mà giết người diệt khẩu.

Sau khi đưa bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao đến một góc an toàn, cô dùng Đoạt Mệnh cắt bỏ băng keo còn lại đang buột chặt hai tay của ông ra.

Cô nhìn ông thận trọng nói.

- Ngài hãy yên tâm, chúng tôi sẽ dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ ngài và cấp dưới của ngài.

Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao xoa xoa cổ tay bầm tím của mình, nhìn Storm

gật đầu một cái, ánh mắt kiệt sức hiện lên tia xúc động.

- Cảm ơn cô.

Vài phút trước ông còn nghĩ mình sẽ chết chắc.

Hai ngày này ở cùng với bọn cướp, ông biết họ rất dã man, là người thù giết lầm còn hơn bỏ sót.

Đến khi Lôi Lạc Thần xuất hiện, ông mới biết Diêm Vương vẫn chưa muốn lấy cái mạng nhỏ này của ông.

Đột nhiên trên gương mặt xanh xao của ông hiện lên tia can đảm, ông nhìn Storm nói với giọng khản trương.

- Cô hãy mau cảnh báo Thiếu Tá Lôi, họ đã đặt bom nổ bên trong căn nhà.

Nghe bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao nói vậy, cô đứng lên chạy nhanh về phía căn nhà gỗ.

Bước chân hối hả của Storm chợt khựng lại khi cô nhìn thấy Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và hai tên quân nhân phóng ra từ cái cửa sổ chật hẹp, theo sau họ chính là ba tên cướp.

Storm muốn chạy đến bên cạnh anh, nhưng vừa bước được vài bước căn nhà gỗ cũ kỹ nổ tung lên trước mắt cô.

"Dừng....."

Tiếng nổ thiên kinh động địa vang lên, khiến mọi người hoảng sợ nép mình sát xuống mặt đất, tay theo phản ứng tự nhiên đưa lên bảo vệ đầu.

Storm không hề tránh né, cô vẫn đứng yên đó mặc kệ những mảnh vụn, khói và cát bụi bay xung quanh mình.

Ánh mắt sắc bén lúc này đã nhuộm đỏ bởi tia lửa phía trước, vào giờ phút này ngoài Lôi Lạc Thần ra không còn gì là quan trọng hết.

Tiếng kêu cùng với tiếng sột soạt khi thú hoang chạy tán loạn trong bụi cây phía sau, khiến mọi người kinh hãi nhìn tứ phía.

Lôi Lạc Thần từ trong nhà hoang phóng ra ngoài, anh lảng vảng dưới mặt đất, cuối cùng đứng vững cách cô không xa, ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm vào ba tên cướp trên người toàn là vết thương, đang đứng trước mặt anh.

Thời gian không cho phép Storm do dự, vừa nhìn thấy Lôi Lạc Thần an toàn, cô liền xoay lại diu bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao đứng lên.

Cô phải đưa ông rời khỏi nơi này.

Storm nhìn bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao gấp gấp nói.

- Chúng ta đi.

Ông ép buộc thân thể không còn sức lực của mình bước theo cô, vừa đi Storm vừa nhìn xung quanh đề phòng tập kích.

Bất thành linh hai tên cướp từ đâu xuất hiện chặn đường bọn họ, tay cầm con dao sắc bén chỉ về phía Storm.

- Khôn hồn thì giao ông ta lại cho bọn tao, bằng không đừng trách bọn tao độc ác.

Storm nhếch môi cười khinh thường, cô nhìn tên cướp cất giọng ngạo mạn.

- Với sức của hai người?

Lời nói khêu khích của Storm khiến sắc mặt hai tên cướp từ trắng chuyển sang đỏ, cặp mắt thâm độc nhìn thẳng vào mặt Storm.

Họ siết chặt con dao trong tay, bước chậm rãi về phía bốn người.

Storm không hề hoảng loạn ngược lại còn bình tĩnh một cách lạ thường, cô nhìn bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao nói.

- Ngài và cấp dưới của mình, hãy lui về phía sau chờ tôi.

Storm vừa nói vừa dùng tay đẩy họ về phía sau, cô dùng thân chặn trước mặt để bảo vệ họ.

Cô bình thản đối diện với hai tên cướp, ánh mắt xem trời bằng vung của cô khiến hai tên cướp nổi điên lên.

Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao lo sợ trong lòng, ông nhìn Storm bằng ánh mắt lo lắng, giọng nói yếu ớt của ông vang lên.

- Cần thận.

Ông đã bị bọn cướp bắt giữ mấy ngày, ngoài chút ít nước ra họ không cho ông ăn gì cả.

Sau khi nói xong ông cùng cấp dưới lui về phía sau cách xa Storm ra, ông không muốn mình khiến Storm phân tâm.

Storm không quay lại nhìn ông, cô chỉ gật nhẹ đầu.

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mặt hai tên cướp, như muốn thách thức bọn họ.

- Đồ phụ nữ đáng chết!

Tao sẽ giết mày.

Một tên cướp tức giận nói, hắn nói xong lập tức cầm con dao xông thẳng về phía cô.

Nhìn bề ngoài thì ai cũng nghĩ Storm đang nhìn vào mặt hai tên cướp, nhưng trên thật thể cô đang tập trung vào con dao nhọn liễu trên tay tên hắn.

Con dao vừa đến gần Storm cô đã vờn chân đá một cái, con dao màu bạc văng sang một bên, hắn tức giận nghiêng răng phun ra từng chữ một.

- Tao...sẽ....giết....mày!

Tên cướp nói xong cuộn tròn nắm đấm, tập kích đầu cô.

Storm cúi xuống tránh cú đấm của hắn, hai tay cô chống xuống mặt đất, chân phải quơ một cái gạt hai chân của tên cướp, khiến hắn mất thăng bằng ngã xuống mặt đất.

Tên cướp còn lại nhìn thấy đồng bọn của mình bị một người phụ nữ đánh bại, hắn không còn kiên nhẫn rút khẩu súng được giấu ở thắt lưng ra, hắn không nhắm vào Storm mà nhắm thẳng vào bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, lúc này đang hốt hoảng, đứng cách Storm khoảng tầm năm bước.

Giết người phụ nữ này chẳng có ít gì, giết bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao mới là mục đích của hắn.

Trên gương mặt hung tợn của tên cướp chợt hiện lên nụ cười gian trá, ngón trỏ thân nhiên ấn vào nòng súng.

"Pằng...."

Tiếng súng vang lên khiến mọi người đều kinh hãi, Storm nhìn theo tiếng súng.

Nhìn thấy viên đạn với tốc độ kinh hoàng, phóng về phía của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Storm không còn đường lựa chọn, cô liền mình phóng về phía của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Thân hình mảnh mai, vừa vọt chặn trước người của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người, viên đạn màu bạc kim nhọn liễu ghim vào lồng ngực cô.

Thân thể mảnh mai bị sức mạnh của viên đạn đẩy lùi về phía sau, tấm lưng mảnh mai chạm phải người của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Ông chứng kiến tình cảnh chết chóc này, trong lòng khiếp hãi toàn thân không còn sức lực.

Hai cấp dưới của ông nhìn thấy, một người đỡ ông, người còn lại đỡ Storm nằm xuống đất.

Nằm dưới mặt đất, Storm vươn tay đè lên lồng ngực nơi viên đạn ghim vào, cô nhủ đôi mày thanh thú, đôi môi khêu gọi bấm chặt lại chịu đựng cơn đau.

Lôi Lạc Thần đang đối phó với một tên cướp, nghe được tiếng súng anh quay đầu lại, nhìn thấy Storm dùng thân mình đỡ đạn cho bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, trái tim anh truyền đến một cơn đau mà từ trước đến giờ anh chưa từng cảm nhận qua.

Anh rút trong đôi giày quân đội ra một con dao bén như gươm, xông tới với tốc độ nhanh như chớp khứa ngang qua cổ tên cướp, đáng chết dám cản đường anh.

Vết thương trên cổ hần vừa nhỏ vừa dài, bắt đầu từ bên trái dừng lại bên phải, máu trong miệng vết thương phun ra tứ tung chảy dài xuống con dao trên tay anh.

Lôi Lạc Thần giận dữ xông tới, hành động của anh nhanh như gió, chỉ trong tích tắc thân hình cao lớn đã đứng bên cạnh tên cướp vừa bắn Storm.

Hai tay vươn tới anh kẹp chặt đầu hần, dùng sức bẻ mạnh một cái.

"Rắc....."

Tiếng xương bị gãy vang lên, tên cướp bị Lôi Lạc Thần bẻ gãy cổ chết ngay lập tức, mắt mở trao trảo, bàn tay đang cầm súng buông lỏng ra, cây súng trên tay hần rơi xuống mặt đất.

Lôi Lạc Thần thân nhiên quăng thân thể bất lực của tên cướp sang một bên.

Sau khi giải quyết xong tên cướp, anh chạy nhanh đến bên cạnh Storm.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, bàn tay cường tráng run run đỡ thân thể mềm mại của cô từ dưới mặt đất lên, có trời mới biết lúc anh nhìn thấy Storm trúng đạn, anh sợ đến dường nào.

Giọng nói trầm trầm vang lên.

- An Nhi, em có sao không?

Nhìn thấy cô nằm bất động trong lòng anh, cặp mắt xinh đẹp nhắm nghiền, Lôi Lạc Thần như muốn điên lên, anh gọi cô liên tục.

- An Nhi.....An Nhi....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lôi Lạc Thần Trút Giận

Tiếng gọi của anh vắng vắng bên tai cô, đôi mắt long lanh từ từ mở ra.

Đập vào mặt Storm chính là gương mặt đẹp trai của Lôi Lạc Thần, không biết vì sao lúc này trán anh lại toát đầy mồ hôi.

Sắc mặt của anh nói cho cô biết anh đang phẫn nộ vì điều gì đó, cô khó hiểu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, cái cô nhìn thấy chỉ là ngọn lửa, ngọn lửa màu đỏ lớn đến nỗi có thể thiêu cháy cô bất cứ lúc nào.

Kỳ thật mặc dù lúc này nhìn anh thật đáng sợ, nhưng cô lại không có cảm giác sợ anh.

Cô cong môi cố nặn ra một nụ cười gượng, nhẹ giọng trấn an anh.

- *Em không sao anh đừng lo, em có mặc áo chống đạn.*

Miệng thì nói vậy, nhưng ngực cô lúc này quả thật rất đau, tuy viên đạn chỉ ghim vào áo chống đạn, nhưng lực sát thương lại vô cùng mạnh, khiến cô bị nội thương.

Nghe cô nói vậy, sắc mặt của anh mới từ từ phục hồi lại trạng thái ban đầu.

Thế nhưng không hiểu vì sao ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong ánh mắt anh, không hề nguội đi.

Anh ngẩng đầu, cặp mắt độc ác nhìn thẳng vào tên cướp bị Storm đã thương.

Thật tội nghiệp cho hần ta, vừa rồi hần vẫn chưa làm gì cô cả, chỉ có cô làm hần bị thương.

Tên cướp bị ánh nhìn chết chóc của Lôi Lạc Thần làm cho hoảng sợ, hần không tự chủ lui mình về phía sau như muốn tránh xa anh.

Lôi Lạc Thần nhẹ nhàng buông Storm ra nhìn Kỳ Sơn, Kỳ Sơn liền hiểu ý bước tới đứng bên cạnh cô, nhiệm vụ Thiếu Tá giao cho anh vào giờ phút này chính là bảo vệ cho Storm.

Lôi Lạc Thần bước từng bước chậm rãi về phía tên cướp, tên cướp bị tà khí tỏa ra từ trên người anh dọa đến hồn vía lên mây.

Mặc dù Lôi Lạc Thần là quân nhân nhưng trong người anh đang chảy là dòng máu của hắc đạo, sự ngạo mạn cùng với tà khí tỏa ra từ trên người anh, khiến người đối

diện không rét mà run.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần bước từng bước đến gần hắn, tên cướp cảm giác được cái chết đang đến cận kề bên hắn.

Hắn sợ hãi, tay run run siết chặt khẩu súng trong tay, trong lòng cầu nguyện sao mình còn mạng rời khỏi cái nôi quỷ quái này.

Cái nơi vừa hoang vu vừa hẻo lánh và có rất nhiều, rất nhiều rắn độc.

Suy nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình, hắn tự nói với lòng.

Hắn phải mạnh mẽ, phải chiến đấu đến cùng.

Một là hắn chết hai là kẻ địch phải chết!

Trong lòng nghĩ vậy, hắn cố gắng khống chế bàn tay đang run rẩy của mình, cầm chặt khẩu súng hơn.

Lôi Lạc Thần không hề sợ hãi hay hoảng loạn, ngược lại sự bình tĩnh của anh càng khiến tên cướp hoang mang trong lòng.

Mồ hôi trên trán hắn từng giọt từng giọt rơi xuống khuôn mặt tái xanh, khiến tầm nhìn của hắn không được rõ, bàn tay đang cầm súng vuron lên lau đi những giọt mồ hôi lạnh ngắt trên mặt hắn.

Hai tên cấp dưới của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao thất kinh trong lòng, khi họ nhìn thấy Lôi Lạc Thần tay không vũ khí, chọi thẳng với tên cướp cầm súng.

Chẳng phải Thiếu Tá Lôi đang đâm đầu vào chỗ chết hay sao?

Nếu Lôi Lạc Thần chết, thì họ cũng sẽ chết theo.

Hai người lo lắng nhìn bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao nói.

- *Bộ Trưởng, Thiếu Tá Lôi đang làm gì vậy?*

Cậu ta chê mình sống quá lâu hay sao?

Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao không biết trong lòng Lôi Lạc Thần có tính toán gì, nhưng ông tin tưởng vào anh.

Vì Thiếu Tá Lôi không phải là người tầm thường.

Lôi Lạc Thần không để tâm đến khẩu súng trên tay tên cướp, hành động của anh là đang thách thức sự gan dạ của hắn ta.

Tên cướp bị anh dồn ép tinh thần lẫn thể xác, sự nhẫn nại của hắn không còn nữa, ngón trỏ ấn mạnh vào cò súng.

Nhưng thật không ngờ đạn thì không bắn ra, cái mà hắn nghe được chỉ là tiếng kích.

Hắn không thể nào tin được thời vận của mình, tay liên tục ấn vào cò súng.

"Kích.....kích....."

Tiếng kích kích vang lên liên tục, khiến toàn thân hắn toát mồ hôi lạnh.

Không xui xẻo đến nhưng vậy chứ?

Chết tiệt súng đã hết đạn!

Tên cướp hoảng hốt quăng khẩu súng không còn đạn sang một bên, ánh mắt bối rối liếc nhìn con dao nhỏ đang nằm ở dưới mặt đất cách hắn không xa.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn phóng tới cầm lên con dao.

Cầm con dao trên tay, hắn cắn chặt răng tạo cho mình thêm dũng khí, xông tới tập kích Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần nhìn hắn một cách bình tĩnh, anh nhếch môi cười khinh thường.

Nhìn thấy co dao trên tay hắn ghim vào người, anh nhích người sang bên phải, hành động của anh quá nhanh khiến tên cướp không kịp phản ứng.

Đến khi hắn nhìn kỹ, Lôi Lạc Thần đã thành công khống chế bàn tay đang cầm con dao sắt bén của hắn.

Anh dùng sức bẻ mạnh một cái.

"Ahhhhhhhh....."

Tiếng kêu đau đớn của tên cướp vang lên, tay hắn đã bị Lôi Lạc Thần bẻ gãy, anh nâng chân đá vào đầu gối của hắn ta.

Sức lực của Lôi Lạc Thần khiếp người, khiến chân hắn bị trọng thương ngã quỵ xuống mặt đất, quỳ gối trước mặt anh.

- *Hôm nay là ngày chết của ngươi.*

Lôi Lạc Thần vừa nói xong tung cú đâm vào đầu hắn, khiến đầu hắn vỡ xương chết ngay lập tức.

Thật ra anh không muốn giết chết hắn, vì người chết đối với anh không có giá trị gì hết, nhưng ai bảo bọn họ dám chạm vào giới hạn cuối cùng của anh.

Hai tên cấp dưới của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao nhìn thấy cảnh Lôi Lạc Thần hiên ngang giết người, trong lòng họ sợ đến không nói nên lời.

Họ làm việc cho chính phủ, chưa từng nhìn thấy cảnh chết chóc như thế này, chẳng phải vừa rồi Thiếu Tá Lôi có thể khống chế tên cướp sao, anh không cần thiết phải giết chết hắn.

Nhìn thấy bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao không lên tiếng, hai tên cấp dưới cũng không dám nói gì hơn.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần trút hết sự phẫn nộ lên người tên cướp, cô biết vừa rồi chắc anh lo lắng cho cô nhiều lắm.

Anh là người không biết thể hiện tình cảm của mình, thế nhưng ai dám động vào cô người đó sẽ chết chắc.

Trong lúc mọi người không chú ý, đột nhiên một viên đạn từ đâu bay đến hướng của Storm.

Ngoài Storm ra không ai nghe được tiếng súng, vì nó được bắn ra từ khẩu súng giảm âm.

Storm cực kì mẫn cảm với tất cả loại vũ khí, viên đạn vừa lướt ngang qua con gió, tạo ra âm thanh nhẹ nhàng, là Storm liền biết ngay.

Cô còn có thể phân biệt đó là loại đạn gì, và được bắn ra từ khẩu súng nào.

Mùi thuốc súng nhẹ nhẹ nói cho Storm biết đó là loại đạn SP-4, của khẩu súng PSS, súng giảm âm nhỏ nhất thế giới, có trọng lượng 0,85 kg khi nạp đầy đạn.

Chiều dài của PPS chỉ vọt vọt 170mm với nòng súng giảm âm dài 60mm.

Viên đạn chỉ còn năm centimet là ghim vào đầu Storm, cô nhanh nhẹn nghiêng đầu sang một bên tránh viên đạn.

Viên đạn ghim sâu vào thân cây cổ thụ phía sau cô, tiếng viên đạn ghim vào thân cây, thu hút sự chú ý của mọi người.

Kỳ Sơn cầm súng đứng với tư thế phòng thủ nhìn xung quanh, để bảo vệ cô.

Storm lạnh mắt nhìn về hướng nơi viên đạn được bắn ra, cô nhìn thấy bóng dáng của một người phụ nữ, sau khi thất bại người phụ nữ nhanh chóng rời khỏi hiện trường, chạy sâu vào trong khu rừng biển mắt sau những bụi cây um tùm.

Lôi Lạc Thần bước nhanh tới đỡ cô lên, tay sờ soạng khắp nơi trên cơ thể, muốn xem cô có chỗ nào bị thương không.

Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của anh, cô mỉm cười nói.

- *Em không sao cả, anh đừng tự dọa bản thân.*

Lôi Lạc Thần cau mày, không vui đáp.

- *Anh đã bảo em ở lại tổng bộ chỉ viện, mà em không chịu nghe.*

Có đau không?

Giọng nói dịu dàng cùng với cử chỉ lo lắng của anh, khiến bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và cấp dưới của ông bất ngờ.

Họ hoài nghi có phải người vừa rời ra tay một cách tàn nhẫn, giết người không chớp mắt và người bây giờ là cùng chung một người hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Rắn độc

Lôi Lạc Thần nhìn hai tên thuộc hạ lúc này vừa mới giải quyết xong bọn cướp, ánh mắt lộ rõ sự hài lòng.

Kỳ Sơn nhìn Lôi Lạc Thần cung kính nói.

- *Thiếu Tá, chúng ta đi.*

Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn gật đầu một cái, tay ấn vào nút tròn nhỏ trên cái đồng hồ thông minh đeo trên cổ tay.

Chiếc đồng hồ phát ra tín hiệu cho thuộc hạ của anh, lấy máy bay đến đón người.

Đi được một chút họ nghe được tiếng bước chân dồn dập, càng lúc càng tiến đến gần bọn họ hơn.

Kỳ Sơn và hai tên thuộc hạ lập tức đứng chặn trước mặt Lôi Lạc Thần, tay cầm chặt khẩu súng, chuẩn bị liều mình chiến đấu.

- *Thiếu Tá.*

Nghe được tiếng gọi của Nhất Minh, họ mới hạ vũ khí trong tay, nòng súng chỉ xuống mặt đất.

Nhóm người của Nhất Minh không ai bị thương cả, ngoài vài vết xước ngoài da không đáng kể.

Nhất Minh đứng trước mặt Lôi Lạc Thần, cúi đầu thận trọng báo cáo.

- *Thiếu Tá máy bay đã đến.*

Chúng ta mau rời khỏi nơi này.

Lôi Lạc Thần gật đầu trầm giọng.

- *Đi!*

Anh nắm tay Storm đi về phía trước, đám thuộc hạ hộ tống bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và hai cấp dưới của ông cẩn thận theo sau, mặc dù bọn cướp đã bị tiêu diệt toàn bộ, thế nhưng họ cũng không thể lơ là.

Vì chỉ cần sơ sót một giây, tính mạng của mọi người sẽ gặp nguy hiểm.

Nhìn thấy chiếc máy bay quân sự đậu cách đó không xa, bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và cấp dưới mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba người nhìn nhau nở một nụ cười yếu ớt, cuối cùng cũng được về nhà.

Đột nhiên bước chân của Lôi Lạc Thần chợt dừng lại, ánh mắt sắc bén đảo một vòng nhìn xung quanh.

Bàn tay mềm mại của Storm đang nắm tay Lôi Lạc Thần bất giác siết chặt hơn, linh cảm nói cho cô biết có chuyện không hay sắp xảy ra.

Cô nhìn Kỳ Sơn và Nhất Minh nói.

- *Cẩn thận.*

Storm vừa nói dứt câu, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

- *Sì.....sì.....sì.....*

Trong mấy bụi cây rậm rạp xung quanh họ, từ từ hiện ra rất nhiều rất nhiều đóm lửa màu đỏ chói.

Đó chẳng phải là những gì, cô nhìn thấy khi ngồi trên máy bay hay sao?

Trong đầu Storm lại hiện lên cùng một câu hỏi.

Đó là gì?

Ngay lập tức sự thác mắc trong lòng cô được giải đáp, vừa nhìn thấy rõ đó là gì, mọi người hoảng hốt bước chân vô thức lui về phía sau.

Họ đang bị một bầy rắn độc bao vây, Nhất Minh nhìn kỹ mấy con rắn, anh đã từng gặp qua rất nhiều loại rắn khác nhau, nhưng mấy con rắn này!

- *Thiếu Tá, loại rắn này là gì?*

Sao tôi chưa từng nhìn thấy nó.

Không chỉ Nhất Minh mà tất cả mọi người đều hoang mang trước mấy con rắn độc, với cặp mắt màu đỏ chói lạ thường.

Lôi Lạc Thần nhìn kỹ mấy con rắn, giọng nói trầm ổn không một tia cảm xúc của anh vang lên.

- *Đó là rắn độc Úc.*

Rắn độc Úc còn được gọi là Death Adder, đặc điểm của nó chính là cặp mắt đỏ rực như lửa.

Loài rắn này vừa độc ác vừa dã man, vì chúng thường săn lùng và giết chết các loài rắn khác.

Chúng là loài rắn tấn công con mồi nhanh nhất trên thế giới.

Chỉ cần bị con rắn này cắn phải, sẽ gây bại liệt và tử vong trong khoảng 6 giờ.

Nghe Lôi Lạc Thần nói, sắc mặt của mọi người không còn giọt máu, trắng như tờ giấy.

Nhất Minh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Lôi Lạc Thần, Nhất Minh còn chưa kịp nói gì đột nhiên mấy tiếng sì...sì vang lên liên tục, khiến Nhất Minh rùng mình sợ hãi.

"Sì.....sì.....sì....."

Cặp mắt đỏ rực cùng với âm thanh rợn người vang lên bên tai họ, khiến mọi người mất đi sự trầm tĩnh.

Mấy mươi con rắn độc không biết vì nguyên nhân gì, bắt đầu tấn công bọn họ.

- *Thiếu Tá, chúng ta phải làm sao bây giờ?*

Một tên quân nhân trán toát mồ hôi lạnh hỡi, hấn sợ nhất chính là rắn.

Lôi Lạc Thần nhìn một vòng, anh trầm giọng nói.

- *Chỉ còn một cách, chính là Giết!*

Chữ giết cuối cùng Lôi Lạc Thần dùng giọng điệu vô cùng nguy hiểm để nói ra.

Kỳ Sơn lập tức đứng chặn trước mặt bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, để bảo vệ cho ông, những người còn lại rút súng nhắm vào mấy con rắn độc.

Lôi Lạc Thần nắm chặt tay Storm, kéo cô về phía sau.

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô, muốn nói cho cô biết anh sẽ bảo vệ cô.

- *Giết!*

Lôi Lạc Thần vừa nói xong, một trận xả súng lập tức diễn ra.

"*Pằng.....pằng.....pằng.....*"

Âm thanh lớn càng khiến mấy con rắn trở nên hung hăng, xông tới tập kích bọn họ, chỉ cần nhìn vào đôi mắt màu đỏ chói của chúng cũng đủ khiến tay chân bủn rủn.

Xung quanh Storm lúc này thật hỗn loạn, mấy con rắn bay lên tứ phía, đạn bay khắp nơi trên không trung.

Tiếng kêu đau đớn của một quân nhân vang lên.

- *Ahhhhhhhhhh.....*

Nhất Minh nghe vậy liền xoay người lại nhìn hấn, nhìn thấy một con rắn hung hăng cắn chặt cánh tay của hấn không buông, mặc cho hấn không ngừng dẩy giụa.

Nhất Minh bước nhanh tới, mau chóng túm lấy cái đuôi con rắn kéo mạnh một cái, con rắn bị anh kéo văng ra khỏi tên quân nhân.

Nhất Minh cầm cái đuôi của nó quay vòng vòng thật nhanh, đến khi tất cả khớp xương trong nó đều bị gãy, anh mới quăng nó xuống mặt đất.

"*Pằng.....*"

Anh bang cho nó một phát súng, rồi bước tới đỡ tên quân nhân bị rắn cắn lên nói.

- *Đừng sợ, chỉ cần về đến Thành Phố S là cậu sẽ không sao!*

Tên quân nhân không hề hoảng loạn, theo bên cạnh Lôi Lạc Thần nhiều năm hấn đã luyện cho mình trở nên trầm tĩnh, chết vì Thiếu Tá là vinh hạnh của hấn ta.

Xác của mấy con rắn bị đạn bắn trúng rơi lộp độp xuống mặt đất, Kỳ Sơn nhìn thấy chúng tiến đến gần bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, anh dùng chân dẫm mạnh lên đầu mấy con rắn.

Storm không hiểu vì sao càng giết chúng, chúng càng xuất hiện nhiều hơn, cô nhìn Lôi Lạc Thần lúc này đang hăng say giết rắn, vẻ mặt lạnh lùng vô cảm của anh thật sự rất hấp dẫn, nhất là sự hưng phấn tỏa ra trong ánh mắt của anh càng khiến cô say mê.

Cô ngây người nhìn anh một lúc, mới chợt nhớ đến điều gì đó.

- *Lạc Thần, như vậy không phải cách, chỉ e là đến khi chúng ta dùng hết đạn cũng không thể giết chết hết bọn chúng.*

Lôi Lạc Thần nghe cô nói cũng phải, anh nhìn chiếc máy bay quân sự đậu cách họ không xa.

Ngẫm nghĩ một chút Lôi Lạc Thần lên tiếng.

- *Kỳ Sơn, Nhất Minh tôi sẽ yểm trợ hai cậu, đưa bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và Storm lên máy bay trước.*

Storm nắm chặt tay anh nói.

- *Em sẽ ở lại với anh.*

Ánh mắt kiên định của Storm nhìn anh, khiến Lôi Lạc Thần không thể từ chối.

Anh gật đầu đồng ý, vì anh biết nếu đổi lại là anh, anh cũng sẽ không đi.

Sau khi nghe mệnh lệnh của Lôi Lạc Thần, người nào nên rút lui rút lui, người nào ở lại thì không ngừng nổ súng giết rắn.

Storm lấy ra Đoạt Mệnh từ trong túi áo, nhắm về phía mấy con rắn.

Chỉ trong tích tắc Đoạt Mệnh đã giết chết không biết bao nhiêu rắn độc, sau khi Kỳ Sơn đưa bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao lên chiếc máy bay quân sự, anh nhìn về phía dưới nơi Lôi Lạc Thần, Storm, Thẩm Thanh và mấy quân nhân đang kịch liệt đối phó với bọn rắn độc.

- *Thiếu Tá, mau lên máy bay.*

Một con rắn độc phóng về phía của Lôi Lạc Thần, anh dùng súng bắn vào đầu của nó.

Đầu con rắn độc bị bắn vỡ ra, thịt vụn văng ra khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thù hận

Giọng nói oai nghiêm của Lôi Lạc Thần vang lên.

- *Rút lui.*

Nói xong anh nắm tay Storm chạy về phía chiếc trực thăng quân sự.

Chạy gần đến chiếc trực thăng, anh đẩy cô về phía trước, còn anh thì ở phía sau bảo vệ cho cô.

Nhìn thấy cái thang dây đồng đưa trước mặt, Storm nhanh chóng lao tới bám chặt vào nó dùng sức leo lên.

Cánh quạt trực thăng xoay nhanh đến nỗi mái tóc dài của Storm bay tứ tung, cô mặt kệ những sợi tóc bay vào mặt và miệng của mình, ánh mắt lo lắng nhìn xuống phía dưới.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần một mình chống chọi với một bầy rắn độc, cô xoay lại lập tức tập trung leo lên trên, vì cô biết chỉ khi cô an toàn ngồi trên chiếc trực thăng anh mới chịu leo lên.

Nhìn thấy mọi người rút lui an toàn, anh mới nắm chặt thang dây leo lên.

Chiếc máy bay lập tức cất cánh, bay khỏi mặt đất.

Ở phía trên nhìn xuống cảnh tượng hỗn loạn phía dưới khiến mọi người rùng mình.

Dưới mặt đất nằm rất nhiều xác của mấy con rắn độc, bên cạnh chúng có hàng trăm con rắn độc với cặp mắt màu đỏ chói, đang không ngừng lượn lờ quanh chúng.

Thẩm Thanh thờ hồn hèn nhìn mọi người.

- *Thật may chúng ta không sao.*

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô không vui chút nào, vì Storm vẫn an toàn ngồi trước mặt cô.

Vừa rồi cô định ra tay với Storm nhưng không có dịp, vì phải đối phó với mấy con rắn độc, khi thời cơ đã đến thì trong tay Storm đã cầm Đoạt Mệnh và được Lôi Lạc Thần bảo vệ, dù cô có muốn ra tay cũng không được.

Ngồi trên trực thăng Storm quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Trên kính cửa sổ vô tình phản chiếu lại, gương mặt tức giận cùng với ánh mắt đầy oán hận của Thẩm Thanh.

Không hiểu vì sao Storm lại có cảm giác Thẩm Thanh rất ghét mình, nhưng dự cảm nói cho cô biết đó không chỉ đơn giản xuất phát từ sự ghen tuông.

Dù có ghét cô đi chăng nữa, thì cũng không đến nỗi muốn lấy mạng của cô.

Vừa rồi ở trong khu rừng, cô thoáng nhìn thấy người bắn lên cô chính là Thẩm Thanh.

Nhưng cô không dám khẳng định một trăm phần trăm, nên mới không nói cho Lôi Lạc Thần biết.

Cô quyết định khi trở về Thành Phố S, phải điều tra lai lịch của Thẩm Thanh.

Lôi Lạc Thần ngồi bên cạnh, nhìn ra cô có tâm sự anh lo lắng hỏi cô.

- *An Nhi, đã xảy ra chuyện gì?*

Từ trước tới giờ anh chưa từng nhìn thấy, về mặt đây nổi bất an của An Nhi.

Cô bị giọng nói của anh làm thức tỉnh, khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình.

Cô muốn nói với anh sự nghi ngờ trong lòng, nhưng cô không thể.

Một vì Thảm Thanh ngồi bên cạnh, hai vì cô chưa chứng thực được những gì mình suy nghĩ.

Storm lắc đầu dùng nụ cười rức rở, che giấu sự hoài nghi trong lòng mình.

- Anh đừng quá lo lắng, em không sao.

Em chỉ hơi mệt, khi trở về Thành Phố S nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.

Lời nói của cô không có chút thuyết phục gì, nhưng nếu An Nhi không chịu nói ra thì ít cô phải có nguyên nhân của mình, nên anh không hỏi tiếp.

Ngày hôm sau tại một ngôi biệt thự rộng lớn, nằm ở nơi hoang vắng nhất của Thành Phố S.

Người phụ nữ ngoài bốn mươi, gương mặt lạnh lùng không một tia cảm xúc, ngồi uy nghiêm trên chiếc ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng khách.

Đứng bên cạnh là hai tên vệ sĩ, lúc nào cũng theo bên cạnh để bảo vệ bà.

Người phụ nữ nhíu chặt đôi lông mày ánh mắt lộ rõ sự phẫn nộ, dùng tay tát mạnh vào gương mặt hỏang hốt của cô gái đang cung kính đứng trước mặt.

"Chát....."

Giọng nói giận dữ của người phụ nữ vang lên.

- Đứng là đồ vô dụng nuôi mày đến từng tuổi này, bảo mày làm một chuyện cũng không xong.

Cô gái bị tát đến nửa bên má ửng đỏ sưng lên, nắm giấu tay hiện lên rõ ràng, nhưng cô gái không hề kêu đau.

Cô gái quỳ xuống mặt đất đầu cúi thấp, trên mặt lộ rõ sự hổ thẹn, nhẹ giọng nhận tội.

- Mẹ, mẹ đừng giận.

Lần sau con nhất định sẽ giết chết cô ta.

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt độc ác không hề hiện lên tia thương xót.

- Tốt nhất là như vậy, mày đừng khiến tao thất vọng!

Người phụ nữ nói xong, mặc kệ đứa con gái đứng lên đi thẳng lên trên lầu, hai tên vệ sĩ cung kính đi theo sau bà ta.

Cô gái quỳ dưới mặt đất ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của mẹ, cặp mắt ngập nước càng lộ rõ sự thù hận.

Cô gái không hận mẹ của mình, mà ngược lại càng hận người nhà họ Mạnh hơn, nếu không phải vì người của Mạnh gia thì mẹ cô sẽ không lạnh nhạt với cô như bây giờ.

Nghĩ đến Mạnh gia, cô gái bất giác cuộn tròn nắm đấm, bàn tay siết chặt đến nỗi móng tay đâm vào da thịt đau nhói, khiến cô chột bình tĩnh lại.

Cô từ từ đứng lên, lặng lẽ rời khỏi nơi cô gọi là nhà, nhưng lại mang cho cô cảm lạnh lẽo một cách đáng sợ.

Từ nhỏ đến lớn Thảm Thanh chưa bao giờ, nhận được tình thương hay sự ảm áp từ người mẹ mà cô hết mực tôn kính.

Ngoài ba ra không ai quan tâm đến cô, cô không hiểu vì sao mẹ lại đối xử với cô như kẻ thù, mỗi lần nhìn thấy cô mẹ liền nổi giận.

Sau khi Thảm Thanh rời khỏi ngôi biệt thự, một người đàn ông trên người mặc bộ vest màu xám, dáng người uy nghiêm nhả nhận từ trong thư phòng bước ra.

Nhìn thấy người phụ nữ ngồi trước quầy bar, trên tay cầm ly rượu đỏ, ánh mắt tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông bước tới bên cạnh, ông nhìn theo ánh mắt của bà ta, nhìn thấy Thảm Thanh lùi thui rồi đi, ông đau lòng nói.

- Em đối với con bé quá tàn nhẫn.

Người phụ nữ nâng ly rượu đỏ trong tay lên nhắm nhĩ một chút, khoé môi nhếch lên nói với giọng bất cần.

- Tàn nhẫn?

Em đối với nó như vậy là quá nhân từ rồi.

Chỉ cần nghĩ đến vì sao nó được sinh ra đời, là em đã muốn tự tay giết chết nó ngay.

Đối với đứa con gái bà thật sự không có chút tình yêu thương gì, chỉ cần nhìn thấy Thảm Thanh bà liền nhớ đến cái ngày Mạnh Hùng tuyên bố từ hôn, lúc đó công ty của bà đang trong tình trạng khó khăn cần Mạnh Thị giúp đỡ, nhưng thật không ngờ Mạnh Hùng lại nhẫn tâm đập Thảm Thị một cú, dẫn đến công ty bà bị

phá sản.

Từ thiên kim tiểu thư của nhà họ Thảm, Thảm Gia Quyên một tay che trời tại Thành Phố B.

Chỉ trong vòng một đêm đã mất hết tất cả, tán gia bại sản, còn thua một kẻ ăn xin ngoài phố.

Bà bà vì không chịu nổi sự đả kích phát bệnh tim mà chết, vài ngày sau mẹ bà vì uất ức rồi cuối cùng cũng đi theo bà.

Bà sinh ra trong gia đình quyền quý, nên chưa từng phải động một ngón tay vào những việc nặng nhọc, bây giờ chỉ còn một mình không biết làm sao để mưu sinh, cuối cùng bị một người phụ nữ gạt đi tiếp khách kiếm tiền để sống qua ngày.

Bà đã ngủ với không biết bao nhiêu người đàn ông, người nào cũng khiến bà cảm giác kinh tởm chưa từng có.

Ông trời đối với bà thật bất công, thấy cuộc đời bà chưa đủ khổ, nên mới hành hạ bà.

Bà còn nhớ rõ cái ngày bà bị ép tiếp bốn người đàn ông Đài Loan, họ thật đã mang hết người này đến người khác thay phiên nhau cưỡng hiếp bà, lúc đó bà xấu hổ đến muốn chết đi cho xong, nhưng nghĩ đến mối thù gia tộc, bà tự nói với lòng.

- Mình không thể chết, mình phải trả thù!

Thẩm Thanh cũng vì vậy mà sinh ra đời, mang theo sự nhục nhã mà bà không thể nào quên được, ai là ba của đứa con gái bà cũng không biết và cũng chẳng muốn biết.

Nếu không vì người đàn ông trước mặt này, bà đã phá bỏ cái thai.

Người đàn ông nhìn thấy sự đau khổ cùng với thù hận trong ánh mắt của bà, ông thở dài nói.

- Chuyện cũng đã xảy ra rất lâu, em cần gì phải chìm mình trong thù hận.

Thù hận sẽ dần dần giết chết em.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mục Đích

Mười mấy năm về trước ông và mấy người bạn đi đến một hộp đêm bàn chuyện, vô tình gặp được bà.

Lần đầu tiên nhìn thấy bà ông đã yêu, ánh mắt của bà ẩn chứa sự thâm sâu, cùng với nỗi sầu thảm mà ông chưa từng nhìn thấy ở người phụ nữ khác.

Cuối cùng ông chuộc thân cho bà và đưa bà về làm vợ chính thức của ông.

Tuy trong xã hội tiếng tăm của Trung Tiên Sinh không phải tầm thường, thế nhưng trong thâm tâm ông chưa từng chê bai bà.

Chỉ có bà mặc cảm không chịu xuất đầu lộ diện, ai nấy đều biết Trung Tiên sinh một mực yêu thương vợ, nhưng chưa ai được điểm phục gặp mặt phu nhân của ông.

Biết bà mang thai ông tình nguyện nhận con bà làm con.

Mặc cho ông có dùng bao nhiêu tình cảm, để bù đắp sự tổn thương trong tâm hồn bà, cũng không thể cảm hoá được nỗi hận đã in sâu vào tận xương tủy của bà.

Người phụ nữ hớp một ngụm rượu, chậm rãi phun ra từng chữ một.

- Dù có xuống địa ngục, em cũng kéo bọn họ theo cùng!

Người đàn ông lắc đầu, ông xoay người lại bước đi bắt lặc ra khỏi thư phòng.

Ông là một người luôn làm việc chính trực chưa từng làm hại đến ai, nhưng bây giờ vì bà ông phải che đậy lương tâm, dùng hết năng lực để giúp bà.

Bà đã hứa chỉ cần trả được thù, bà sẽ chú tâm làm một người vợ hiện, một người mẹ tốt.

Nghe được tiếng đóng cửa sau lưng, người phụ nữ đặt ly rượu trong tay xuống cái bàn thủy tinh bên cạnh, ánh mắt sắc bén nhìn vào chất lỏng màu đỏ trong ly.

- Mạnh Hùng.....Mạnh Hùng....

Rồi từ từ người sẽ cảm nhận được cái gọi là nỗi đau tột cùng ra sao!

Trước tiên là con gái của người, rồi đến người vợ mà người xem trọng hơn cả mạng sống của mình!

Ha.....ha....ha...

Giọng cười độc ác nhưng lại mang theo sự thê lương của người phụ nữ, vang vọng cả ngôi biệt thự rộng lớn.

Bà nghiêng răng trợn mắt, quơ tay một cái khiến ly rượu trên bàn rơi xuống mặt đất bể nát.

Chất lỏng màu đỏ cùng mảnh vỡ thủy tinh, văng khắp nơi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Đột nhiên điện thoại di động đặt trên cái bàn bên cạnh reng lên, bà đảo mắt nhìn màn hình điện thoại, nhìn thấy dãy số quen thuộc, bà vươn tay ấn vào nút nhận.

Giọng nói của người phụ nữ vang lên.

- Bà suy nghĩ kỹ chưa?

Có chịu hợp tác với tôi không?

Nghĩ đến đứa con gái vô dụng, bà liền đáp.

- Được, cứ tiến hành theo kế hoạch của bà đi.

Người phụ nữ trong điện thoại thật hài lòng với câu trả lời, bà ta cười tươi đáp.

- Ha...ha...

Như vậy mới đúng, hai chúng ta trong ứng ngoại hợp nhất định sẽ khiến Mạnh Hùng thân bại danh liệt, sống không bằng chết.

Thẩm Gia Quyên thật không ngờ có người còn hận Mạnh Hùng hơn cả bà.

Tại quân trường Hùng Tâm, sau một ngày luyện tập mệt mỏi Lôi Lạc Thần trở về phòng của mình, anh thần nhiên cởi bỏ bộ quân phục trên người quăng lên chiếc giường lớn, thân hình cao lớn vạm vỡ không một mảnh vải che thân ung dung đi thẳng vào trong phòng tắm.

Đứng trong nhà tắm, Lôi Lạc Thần để mặc cho những giọt nước ấm trôi suốt, phun lên làn da màu nâu của mình, anh ngước mặt lên, tay vuốt vuốt mái tóc ngắn gọn, trong lòng không ngừng suy nghĩ đến chuyện người thân bí tập kích Storm ở trên đảo Sara.

Kỳ thật không hiểu vì sao trong lòng anh lại có dự cảm, những chuyện xảy ra gần đây đều vì Storm mà ra.

Thẩm Thanh có chuyện cần tìm Lôi Lạc Thần, đứng ngoài cửa phòng của anh, cô khăn trương chỉnh lại y phục trên người.

Sau khi hài lòng với bản thân cô nâng lên gõ nhẹ vào cánh cửa bằng gỗ trước mặt, nhưng thật không ngờ tay cô vừa chạm vào cánh cửa, cánh cửa đột nhiên hé mở ra.

Vừa rồi Lôi Lạc Thần không cẩn thận nên đóng cửa không sát.

Thẩm Thanh đẩy nhẹ cửa một cái, cánh cửa phòng mở toang ra.

Cô do dự không bước vào, cặp mắt sắc bén nhìn vào trong, không nhìn thấy anh đâu, Thẩm Thanh cất tiếng gọi anh.

- Thiếu Tá... Thiếu Tá anh có ở trong phòng không?

Không nghe anh trả lời Thẩm Thanh quyết định bước vào trong phòng, cô chưa từng vào phòng của anh nên muốn xem phòng anh ra sao.

Thẩm Thanh thật bất ngờ, tuy căn phòng không quá lớn nhưng đồ trong phòng được bài trí rất chỉnh tề, gọn ghẽ.

Trong lúc Thẩm Thanh còn đang quan sát căn phòng, đột nhiên tiếng nước chảy truyền ra từ trong phòng tắm thu hút sự chú ý của cô.

Thì ra anh đang tắm, vậy một lát mình sẽ quay lại tìm anh ấy sau.

Trong lòng nghĩ vậy Thẩm Thanh quay đầu muốn rời đi, nhưng thật không ngờ lúc này đột nhiên Storm xuất hiện trước mặt cô.

Vừa hay Storm định tìm anh đi ăn tối, nhìn thấy cửa phòng mở toang ra cô tò mò bước vào trong.

Vừa bước vào cửa cô chạm phải Thẩm Thanh, Thẩm Thanh nhìn cô bằng ánh mắt thù địch.

Thật ra Thẩm Thanh biết mình không nên tỏ thái độ chán ghét đối với Storm vì thời cơ còn chưa tới, nhưng cô không thể kiềm chế được bản thân của mình.

Chỉ cần nghĩ đến mẹ và nghĩ đến việc Storm đoạt lấy Lôi Lạc Thần, Thẩm Thanh liền muốn giết chết Storm ngay.

Thẩm Thanh nở một nụ cười hiểm khích, cô khom người cầm lấy quân phục của Lôi Lạc Thần thần nhiên gấp lại đặt cẩn thận trên giường lớn.

Storm nhú mày sắc mặt hiện rõ tia kinh tởm, khi nhìn thấy Thẩm Thanh chạm vào quần áo của anh.

Nhìn thấy sắc mặt đen thui của Storm, trong lòng Thẩm Thanh cảm thấy thoải mái vô cùng.

Thẩm Thanh cong môi cười châm biếm, nhìn Storm nói.

- Anh Lạc Thần đang tắm, có tìm anh ấy có chuyện gì không?

Thẩm Thanh đang tỏ ra mình mới chính là người yêu của Lôi Lạc Thần.

Thái độ của Thẩm Thanh không hề khiến Storm tức giận, ngược lại càng khinh thường cô hơn.

Mặc dù Storm không biết ý đồ của Thẩm Thanh là gì, nhưng cô tuyệt đối không để Thẩm Thanh đắc ý.

Storm bước từng bước thận trọng tới gần Thẩm Thanh, đột nhiên cô cúi người cầm lấy bộ quân phục Thẩm Thanh vừa gấp lại, thẳng tay quăng vào thùng rác bên cạnh,

cô nhìn Thẩm Thanh cười nhạt.

- Đò đã bắn thì nên vứt nó đi, gấp lại để làm gì?

Sao tôi cứ cảm thấy cô luôn làm ra những chuyện vô út như thế?

Thẩm Thanh thật không thể nào chịu nổi tính khí xem trời bằng vung của Storm, cô lườm Storm nói với giọng mỉa mai.

- Chuyện vô út?

Tôi thấy cô mới làm toàn chuyện vô út.

Cô đã biết trong lòng anh Lạc Thần chỉ có tôi, sao còn bám lấy anh ấy không buông?

Cô và mẹ cô rất giống nhau, luôn thích dành giật những gì không thuộc về mình.

Lời nói của Thẩm Thanh khiến Storm tức giận.

- Thẩm Thanh, cô có tư cách gì nói đến mẹ tôi.

Nói cô thể nào cũng chẳng sao, nhưng nói đến mẹ cô thì không được.

Hôm nay cô sẽ làm rõ mọi chuyện, lý do gì Thẩm Thanh luôn nhắm vào cô.

Storm dần xuống con phần nộ trong lòng, nghiêm túc nhìn Thẩm Thanh nói.

- Thẩm Thanh, ở đây chỉ có cô và tôi, cô muốn gì cứ nói thẳng!

Thẩm Thanh giật mình, ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Storm đã nghi ngờ đến cô?

Thẩm Thanh im lặng trong giây lát, ánh mắt phẳng lặng chợt hiện lên tia độc ác.

- Cô thông minh hơn tôi nghĩ nhiều.

Từ từ rồi cô sẽ biết!

Storm là người thẳng thắn, nếu cô không thích Thẩm Thanh thì cô sẽ nói thẳng, nên khi nghe Thẩm Thanh nói một cách mờ ám, Storm tức giận bước tới cầm lấy cổ tay của Thẩm Thanh, giọng nói nghiêm túc vang lên.

- Thẩm Thanh, thật ra cô là ai?

Cô tiếp cận với Lạc Thần và tôi là vì mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Trần sở sở trở về

Thẩm Thanh dùng sức rút tay về, ánh mắt thù hận nhìn thẳng vào mặt Storm, không hề có ý định tránh né.

- Mục đích gì?

Thẩm Thanh lập lại ba từ này, cặp mắt tròn lên cất lên tiếng cười nham hiểm.

- Ha....ha....ha....

Mạnh An Nhi!

Tôi sẽ trả lại những gì gia đình cô đã ban cho chúng tôi.

Storm kinh ngạc với lời nói của Thẩm Thanh.

Chúng tôi!

Vì sao Thẩm Thanh lại dùng hai từ này, hai từ chúng tôi thốt ra từ miệng Thẩm Thanh là đang ám chỉ đến ai?

Suy nghĩ mãi cũng không ra, Storm mặc kệ ý đồ của Thẩm Thanh là gì, cô sẽ không để Thẩm Thanh đắc ý.

- Cô không nói cũng chẳng sao, tôi sẽ có cách tìm ra nguyên nhân.

Tôi nói cho cô biết, cô hãy thôi cái trò gian xảo của mình đi, tôi sẽ không để cô làm hại đến anh Lạc Thần.

Lời nói của Storm mang theo sự uy hiếp rõ rệt, cô sẽ không tha cho những ai muốn làm hại đến anh.

Ánh mắt của Storm khi nói ra những lời này thật đáng sợ.

Đối với người khác chắc sẽ hoảng hốt trong lòng, nhưng đối với Thẩm Thanh một người không sợ chết thì chẳng có tác dụng gì.

Thẩm Thanh nhìn Storm cười thách thức.

- Vậy cô hãy từ từ mà tìm hiểu!

Đừng để quá lâu, chỉ e là khi cô biết thì đã quá muộn.

Storm ngớ ngàng với lời nói của Thẩm Thanh, Thẩm Thanh nói vậy là có ý gì?

Nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, Thẩm Thanh lập tức bước tới cầm lấy tay Storm.

Thẩm Thanh nghiêng răng dùng sức bóp chặt cổ tay Storm.

- Tôi sẽ để Thiếu Tá nhìn rõ bộ mặt dối trá của cô.

Trong lòng Thẩm Thanh luôn cho rằng Storm giống y như mẹ của mình, chỉ biết giờ trò quyền rũ đàn ông, hết Lôi Lạc Thần rồi đến La Thành.

Storm không hiểu Thẩm Thanh đang nói gì, cô chỉ biết rằng lúc này cổ tay của cô rất đau.

Vào thời điểm cánh cửa phòng tắm được mở ra, Thẩm Thanh bất ngờ buông tay Storm ra, thân thể mảnh mai đột nhiên ngã xuống mặt đất.

Lôi Lạc Thần đứng bất động trước cửa phòng tắm, anh hơi bất ngờ khi nhìn thấy Storm lẫn Thẩm Thanh ở trong phòng anh.

Lôi Lạc Thần quả thật quá xuất sắc thân hình cao lớn vạm vỡ, trên người chỉ mặc mỗi cái quần tây che lại nửa thân dưới của mình.

Phản ngực trần xăn chắc cùng với cái bụng sáu múi, khiến Thẩm Thanh nhìn anh không chớp mắt.

Không biết từ lúc nào người đàn ông này đã chiếm lấy toàn bộ trái tim của cô.

Mặc dù Thẩm Thanh bị thu hút bởi sự hấp dẫn tỏa ra từ trên người anh, thế nhưng cô vẫn không quên mục đích của mình.

Thẩm Thanh nhìn Storm bằng ánh mắt ngập nước, giọng nói uầy khuất vang lên.

- Tại sao cô lại đánh tôi?

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần tối sầm lại, anh nhíu mày thần sắc lộ rõ sự phẫn nộ nhìn Storm.

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của anh, trong lòng Thẩm Thanh cảm thấy đắc ý vô cùng.

Dù sao cô và anh đã làm việc cùng nhau sáu năm, anh lo lắng cho cô cũng là chuyện đương nhiên.

Storm bối rối khi bắt gặp ánh mắt chứa đựng nộ khí của anh, cô cúi đầu đem cánh tay giấu ở phía sau.

Thẩm Thanh nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của Storm trong lòng vui vẻ.

Bây giờ cô mới biết chữ sợ viết ra làm sao?

Thẩm Thanh nhìn Lôi Lạc Thần bằng ánh mắt vô tội, chờ đợi anh lấy lại công đạo cho mình.

Lôi Lạc Thần bước nhanh đến trước mặt Storm, bàn tay rộng lớn đưa về phía sau, cầm lấy cánh tay bị thương của Storm kéo ra phía trước.

Lôi Lạc Thần nhìn vào cổ tay bầm tím của Storm, nói với giọng đầy trách móc nhưng lại mang theo tia đau lòng.

- Sao lại để tay mình bị thương?

Thẩm Thanh không thể nào tin được những gì mình vừa mới nghe, anh tức giận không phải vì cô bị Storm bắt nạt mà vì cổ tay của Storm.

Bàn tay của Lôi Lạc Thần thật nhẹ nhàng vuốt ve chỗ bầm tím trên cổ tay cô, cất giọng trầm trầm.

- Có đau không?

Storm nhìn anh lắc đầu, Thẩm Thanh không chịu nổi cảnh ngọt ngào âu yếm của hai người, cô tức giận lên tiếng.

- Thiếu Tá, là cô ta khiến tôi.....

Lôi Thẩm Thanh còn chưa nói xong, đã bị giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thần cắt ngang.

- Từ nay về sau, cấm cô bước chân vào phòng của tôi.

Lôi Lạc Thần nói nhưng ánh mắt không hề rời khỏi cổ tay bầm tím của Storm.

Thẩm Thanh cố dần xuống sự phẫn nộ trong lòng, cô lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trước khi đi Thẩm Thanh xoay lại nhìn hai người, bàn tay đang đặt bên hông bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, nỗi hận của ngày hôm nay cô sẽ không bao giờ quên.

- Storm, tôi sẽ hủy diệt những gì cô xem trọng nhất.

Nếu cô không có được anh, thì Storm cũng đừng hồng ở bên cạnh anh.

Nhìn thấy Thẩm Thanh rời đi, anh kéo Storm đến bên cạnh cái giường lớn.

- Em ngồi ở đây chờ anh.

Lôi Lạc Thần vừa nói xong thân hình cao lớn đã đi vào trong phòng tắm.

Vài phút sau anh bước ra, trên người đã mặc vào cái áo sơ mi màu trắng, tay cầm hộp cứu thương.

Anh đi đến bên cạnh giường, tay thân nhiên kéo cái ghế bằng gỗ ngồi xuống đối diện với cô.

Lôi Lạc Thần mở hộp y tế ra, cầm lấy tuýp thuốc mỡ, cẩn thận bôi lên vết thương trên tay cô.

Anh đau lòng nói.

- Đừng để người khác bắt nạt mình.

Sự lo lắng của anh khiến lòng cô ấm áp, kỳ thật chỉ với riêng cô anh mới dịu dàng như vậy.

Hôm nay là ngày đầu tiên Trần Sở Sở bước chân vào quán trường Hùng Tâm, với vai trò chuyên gia tâm lý.

Mặc dù mẹ là một luật sư tài năng nhưng cô lại không thích theo ngành luật, ngược lại rất hứng thú về tâm lý tội phạm.

Trong phòng học lúc này đã ngồi đông đủ học sinh, nói cho chính xác là quân nhân.

Trần Sở Sở sờ hữu gương mặt tròn dễ thương cùng với cặp mắt tròn xoe, đôi môi mỏng khẽ gọi càng tôn lên sự hấp dẫn trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Cô mặc trên người cái áo sơ mi trắng mỏng bó sát vào cặp ngực căng tròn, để lộ áo lót màu đen quyến rũ, phối hợp cùng với váy đen ngắn trên đùi nhìn gọi cảm vô cùng.

Cô được Trung Tá La Thành đưa vào phòng học.

Nhìn thấy La Thành, mười mấy quân nhân đang ngồi trên ghế trong phòng lập tức đứng lên hành lễ.

- Trung Tá!

La Thành vẫy tay ý bảo bọn họ ngồi xuống, anh và Trần Sở Sở đứng nghiêm trang trước mặt họ.

Trung Tá La Thành nhìn họ bắt đầu giới thiệu.

- Ở trước mặt các người là chuyên gia tâm lý tội phạm. mới vừa từ Paris đến Thành Phố S.

Sau này cô Trần sẽ phụ trách dạy các người và giúp chúng ta phân tích tâm lý và hành vi của bọn tội phạm.

Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở còn nhỏ tuổi, lại xinh đẹp trong lòng hiện lên ý nghĩ trêu đùa cô.

Anh khiêu Kỳ Sơn một cái nói nhỏ.

- Kỳ Sơn, cô ấy nhìn sexy quá.

Nhất Minh vừa nói vừa bày ra vẻ mặt ham muốn khiến Kỳ Sơn bật cười.

Tên khi này là một người tốt, nhưng lúc nào cũng bày trò khiến người khác hiểu lầm mình là quỷ râu xanh.

Sau khi La Thành giới thiệu xong anh rời đi để lại Trần Sở Sở với học viên của mình.

Cô đứng trước một đám quan nhân với vẻ mặt không đường hoàng, theo thói quen cô quan sát từng người một đang ngồi phía dưới.

Trần Sở Sở cầm lên một quyển sách nói về hành vi tội phạm, cô lật trang đầu.

- Ở trước mặt các người là quyển sách, Criminal behaviours tạm dịch là phân tích hành vi của tội phạm.

Các người hãy lật đến trang năm.

Sau khi Trần Sở Sở nói, một số quân nhân nghe theo lời cô lật sách ra xem, Nhất Minh và hai người bạn cùng phòng đột nhiên cười lớn.

- Cô Trần, với tội phạm thì cần gì phải phân tích hành vi của bọn họ.

Sau chúng ta không dùng cách học được ở trong trường cảnh đội, thẩm vấn bọn họ cho xong.

Nhất Minh bày ra vẻ mặt khinh thường nói, cô gái này trẻ tuổi hơn anh, biết gì về tội phạm mà bày đặt đứng ở đây ra uy dạy các anh.

Sau khi Nhất Minh nói xong, xung quanh lập tức vang lên những tiếng xì xào theo.

- Cần gì phân tích!

Thật lãng phí thời gian.

Trần Sở Sở là một người cứng đầu không dễ gì khuất phục trước sự khó khăn, học trò càng khó dạy càng tạo cho cô sự hứng thú để chinh phục bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Thuật Thôi Miên

Trần Sở Sở đặt quyển sách trên tay xuống bàn, cô ngẩn mặt nhìn thẳng vào mặt Nhất Minh, đầu sò gây náo loạn trong lớp học chính là hắn.

Trần Sở Sở cầm cây bút màu bạc kim, gõ gõ trên mặt bàn tạo ra âm thanh cụp cụp theo thiết tấu.

- Cậu chính là Nhất Minh?

Nhất Minh kinh ngạc, sao cô ta lại biết tên mình, chẳng lẽ.....

Đột nhiên Nhất Minh nhìn Trần Sở Sở cười một cách gian xảo.

- Cô Trần, cô đã để ý đến tôi từ trước?

Nụ cười khoái chí cùng với ánh mắt như cười như không của Nhất Minh khiến Trần Sở Sở tức giận điên lên, thế nhưng cô là một người rất khéo léo che giấu tâm tư của mình.

Sắc mặt trầm tĩnh của cô khiến Nhất Minh không được thoải mái trong lòng.

Anh còn nghĩ cô sẽ tức giận làm lớn chuyện, đến lúc đó sẽ có kịch vui để xem.

Trần Sở Sở điềm nhiên tiếp tục gõ gõ cây bút trong tay xuống mặt bàn, ánh mắt sắc bén nhìn Nhất Minh nói với giọng nghiêm túc.

- Cậu có nghe đến thuật thôi miên chưa?

Nhất Minh nhìn cô cười cười, nháy mắt một cái đáp.

- Tôi không tin vào những trò vô vị đó.....

Nhất Minh còn chưa nói xong cây bút trên tay Trần Sở Sở đột nhiên gõ mạnh xuống mặt bàn, tạo ra âm thanh lớn.

"Cụp..."

Gương mặt tươi cười của Nhất Minh đột nhiên trở nên vô cảm một cách lạ lùng, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện con ngươi đen tuyền của anh co rút dữ dội.

Trần Sở Sở nhếch môi cười đắc ý, chờ xem cô trừng trị những kẻ lưu manh như thế nào!

- Nhất Minh, con gà kêu ra sao?

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhất Minh đứng lên đặt hai tay dưới nách làm động tác vỗ vỗ như vỗ đôi cánh, miệng thốt lên những tiếng gà gáy.

"Ò....Ó....O.....Ò....Ó....O...."

Cả lớp cười ầm ĩ, lần đầu tiên họ chứng kiến thuật thôi miên, quả thật quá lợi hại.

Thế nhưng điều khiến họ cười khoái chí hơn, chính là nhìn thấy Nhất Minh bị cô giáo đem ra làm trò đùa.

Một tên quân nhân bên cạnh thừa dịp này, lấy ra điện thoại di động quay lại toàn bộ sự việc.

Trần Sở Sở nhìn đáng vẻ làm gà của Nhất Minh, trong lòng thỏa mãn vô cùng.

Đáng đời!

- Nhất Minh, chó sủa như thế nào?

Nhất Minh dừng lại động tác làm gà của mình, bất thành linh quý gối chống hai tay xuống mặt đất, ngẩn đầu kêu lên.

"Gâu....gâu....gâu...."

Mặc dù mấy quân nhân trong phòng vẫn đang phân khối trước thuật thôi miên, thế nhưng tận sâu trong thâm tâm họ thật sự kính nể Trần Sở Sở.

Họ không ngờ khi khai triển thuật thôi miên, trong vô hình có thể khống chế hành vi của một người.

Suy nghĩ kỹ, quả thật rất đáng sợ.

Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn từ ngoài cửa bước vào, hai người nhìn thấy một đám người tụ tập lại, đứng thành một cái vòng tròn.

Kỳ Sơn nhìn Lôi Lạc Thần, hai người không biết họ đang giờ trò gì, cái họ nghe được chỉ là tiếng chó sủa truyền ra từ bên trong cái vòng.

Lôi Lạc Thần dứt hai tay vào trong túi quần tây, bước chậm rãi vào trong với tư thế vô cùng nhàn nhã, Kỳ Sơn nhìn thấy vậy cất bước theo anh.

Trần Sở Sở nhìn thấy Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn, cô lập tức dùng đầu bút gỗ mạnh lên bàn.

"Cup....."

Đột nhiên Nhất Minh có lại ý thức của mình, anh sững người trong giây lát, khi bình tĩnh lại Nhất Minh nhìn xung quanh một vòng.

Nhìn thấy một đám người đứng vây quanh anh, Nhất Minh không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vì sao anh không nhớ gì cả.

Lúc này nhìn lại bản thân anh mới biết mình đang quỳ dưới mặt đất, Nhất Minh lập tức đứng lên.

Anh đảo cặp mắt giận dữ xung quanh, muốn người nào đó nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn thấy Thiếu Tá bước vào mọi người liền tản ra, ai về chỗ nấy ngồi một cách nghiêm chỉnh.

Nhất Minh cũng giống như họ, anh bức bối đứng lên quay về vị trí của mình ngồi xuống, cặp mắt phát ra tia lửa nhìn đám bạn bên cạnh, như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Lôi Lạc Thần nhìn Trần Sở Sở cất giọng trầm khàn.

- Bọn họ có làm khó cô không?

Anh thừa biết tính tình của bọn họ, chỉ cần nhìn thấy gái đẹp liền giờ trò trên ghẹo.

Trần Sở Sở nhìn Lôi Lạc Thần cười nói.

- Đương nhiên là không, họ rất chiều cổ đến tôi.

Trần Sở Sở vừa nói vừa nhìn Nhất Minh, ánh mắt gian trá của cô khiến Nhất Minh không thoải mái chút nào.

Lôi Lạc Thần nghe Trần Sở Sở nói trong lòng tò mò, anh kéo ghế ngồi sang một bên nghe cô giảng.

Trong suốt buổi học Nhất Minh thần trí mơ hồ không thể tập trung, chắc là vì vừa rồi bị Trần Sở Sở thôi miên nên còn chưa tỉnh hẳn.

Trong lúc Nhất Minh còn đang thất thần, giọng nói thanh thoát của Trần Sở Sở vang lên.

- Các cậu đã hiểu thêm về chứng bệnh Sociopath.

Sociopath còn được gọi là chứng bệnh rối loạn nhân cách chống đối xã hội (Sociopathic).

Tóm tắt về chứng bệnh rối loạn nhân cách, những người mắc bệnh này thường coi nhẹ cảm giác của mọi người, không có cảm giác hối hận hoặc xấu hổ khi làm ra hành động thiếu đạo đức, thao túng người khác, ích kỷ vô lối, luôn lừa dối để đạt được mục đích của riêng mình.

Bài tập tuần này của các cậu chính là tham khảo một tội phạm có chứng bệnh rối loạn nhân cách, và viết ra một bài luận án về hành vi và những vụ án họ đã gây ra.

Sau khi lớp học kết thúc, Trần Sở Sở thu đoạn tập sách rời khỏi phòng học.

Mọi người thu đoạn tập sách của mình, nhìn thấy Trần Sở Sở rời đi họ liền vây quanh Nhất Minh nói.

- Nhất Minh, cậu có biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?

Nhất Minh bày ra bộ mặt tức giận đập bàn nói.

- Cái này phải hỏi các cậu!

Đám khi này còn hỏi anh, anh cũng muốn biết.

Một tên quân nhân nhanh miệng nói.

- Vừa rồi cậu đã bị cô Trần thôi miên?

Nhất Minh nghe vậy liền phản bác.

- Không đời nào?

Tôi bị thôi miên lúc nào sao tôi không biết?

Lôi Lạc Thần nghe vậy trong lòng hiếu kỳ, anh đã từng nghe mẹ nói qua thuật thôi miên nằm trong lĩnh vực tâm lý học. Người khai triển thuật thôi miên có thể sai khiến người bị thôi miên làm bất cứ điều gì, bao gồm cả việc giết người phóng hỏa.

Trong một vụ ô nhiễm tự sát bên Hoa Kỳ vào nửa năm trước, người ô nhiễm cũng vì bị người khác thôi miên nên mới có hành động giết người tập thể.

Lôi Lạc Thần nhìn đám thuộc hạ hỏi.

- Vừa rồi cô Trần đã cho các người chứng kiến thuật thôi miên?

Một tên quân nhân nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu, cầm điện thoại di động mở lại đoạn phim vừa rồi hân thù lại đưa cho Lôi Lạc Thần xem.

- Thiếu Tá, anh xem đi.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và cả Nhất Minh nhìn vào cái di động trên tay hân.

Nhìn thấy cảnh Nhất Minh làm gà giả chó, Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn kinh ngạc nhìn nhau.

- Cô ta quá lợi hại.

Tốt nhất sau này đừng đắc tội với cô ta.

Kỳ Sơn vừa nhìn Nhất Minh vừa cười cười nói, Nhất Minh sa sầm mặt lườm Kỳ Sơn.

- Cậu thôi đi, tôi đang nổi điên nè cậu còn chọc nữa thì đừng trách tôi.

Nhất Minh thờ phỉ phào khi nói ra những lời này, nếu ai còn dám chọc anh, anh sẽ ra tay đánh hân ngay.

Xem xong đoạn phim, trong lòng Lôi Lạc Thần thâm nghĩ, có được cô giúp đỡ thì việc thâm vấn tội phạm sẽ dễ dàng hơn.

Đột nhiên Nhất Minh chụp lấy cái điện thoại di động trên tay tên quân nhân, ném thẳng xuống mặt đất, khiến cái điện thoại vỡ tan tành.

Thật mất mặt, anh sẽ tìm cô tìn sổ.

Nhất Minh cảm phẫn trong lòng, dám bắt anh làm chó, anh sẽ cho cô biết tay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Dương Minh Huy

Trần Sở Sở trong lòng vui vẻ rời khỏi phòng học.

Đáng đời!

Vừa rồi cô chỉ cho hân một bài học nho nhỏ, xem hân còn dám tùy tiện trêu chọc người khác nữa không?

Trần Sở Sở với tâm trạng vô cùng sản khoái đi tìm Storm, vừa quẹo qua hành lang không biết từ đâu xuất hiện một người đàn ông, hân vội vàng nên không cẩn thận đụng mạnh vào người cô.

Theo phản ứng tự nhiên Trần Sở Sở hét lên.

"Ahhhhh....."

Tập sách trên tay cô bắt ngờ rơi xuống mặt đất, cô tức giận đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Trần Sở Sở bắt ngờ khi nhìn rõ diện mạo của hân ta, hân sở hữu gương mặt điển trai, ngũ quan tuấn tú, nhưng lại vô cùng bất nhả.

Hắn không nói một lời xin lỗi, quỳnh quán bước nhanh về phía trước.

- Ay.....ay....

Trần Sở Sở còn chưa kịp nói gì, người đàn ông đã biến mất trước mặt cô.

Trần Sở Sở phùn mang trợn mắt, dậm chân tại chỗ.

- Sao hôm nay mình toàn gặp những người gì đầu không vậy?

Trần Sở Sở tức giận phàn nàn, cô bực bội khom người nhặt lên tập sách nằm lộn xộn dưới mặt đất.

Mặc dù cô đang giận dữ nhưng không hiểu vì sao cô lại cảm giác người đàn ông này rất quen mặt, giống như người nào đó cô từng quen biết.

Nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, cô đành gạt nó sang một bên tiếp tục đi tìm Storm.

Lôi Lạc Thần ngồi trên chiếc ghế da màu đen rất thoải mái sau cái bàn làm bằng gỗ rộng lớn trong phòng làm việc của mình, xem lại thông tin về buổi hội nghị thượng đỉnh Asean.

Trong lúc anh đang chăm chú vào những thông tin quan trọng, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

- Cốc.....cốc.....

Tiếng gõ cửa khiến anh ngước mặt lên, mắt rời khỏi tập hồ sơ trên tay, sắc mặt của anh có phần không vui, giọng nói trầm trầm vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

- Vào đi.

Cánh cửa phòng lập tức được một bàn tay rộng lớn đẩy ra.

Ánh mắt thâm thúy của Lôi Lạc Thần quan sát người đàn ông trẻ bước vào.

Hắn bước từng bước mạnh mẽ nhưng lại vô cùng kiên định tới gần bàn làm việc của anh, nhìn vào dung mạo của hắn ta Lôi Lạc Thần đoán hắn mới ngoài 20.

Lôi Lạc Thần đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Người này không đơn giản, từ thần sắc cho đến ánh mắt của hắn khiến người đối diện vô thức e dè đến hắn.

Lôi Lạc Thần mặc kệ hắn là loại người gì, nhưng một khi bước vào quân trường Hùng Tâm hắn chính là thuộc hạ của anh.

Lôi Lạc Thần nâng tay nhìn vào cái đồng hồ thông minh trên cổ tay của mình.

Người đàn ông đứng nghiêm trang trước mặt Lôi Lạc Thần, trước khi hắn có cơ hội tự giới thiệu bản thân, Lôi Lạc Thần đã cất giọng uy nghiêm.

- Cậu đã đến trễ 3 phút!

Giọng nói của Lôi Lạc Thần mang theo âm điệu đều đều, khiến hắn không thể nào suy đoán ra tâm tư của anh.

Dương Minh Huy vội về mặt vô cảm đứng nghiêm chỉnh trước mặt Lôi Lạc Thần, hắn nâng tay đặt ở trán làm động tác hành lễ.

- Thiếu Tá, tôi biết mình phạm lỗi.

Xin Thiếu Tá trừng phạt theo quân quy.

Hôm nay là ngày đầu tiên hắn đến trình diện với Thiếu Tá, lại bị cô gái vừa rồi làm chậm trễ thời gian.

Trước khi đến đây hắn đã điều tra về Lôi Lạc Thần, biết được Lôi Lạc Thần là một người làm việc công tư phân minh, quy luật hắn hoi nên mới đề nghị chịu tội.

Lôi Lạc Thần bắt ngờ với lời nói của Dương Minh Huy, anh nhìn thẳng vào mặt hắn.

Ánh mắt của anh tỏa ra sát khí khiến hắn bị ám lực trong vô hình, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giữ được sự trầm tĩnh của mình.

Một lúc sau Lôi Lạc Thần đặt tập hồ sơ trên tay xuống cái bàn gỗ trước mặt.

- Hôm nay là ngày đầu tiên của cậu nên tôi sẽ bỏ qua, mong rằng không có lần sau.

Dương Minh Huy cúi đầu cảm tạ.

- Cảm ơn Thiếu Tá!

Nói xong hắn đứng nghiêm trang chờ Lôi Lạc Thần nói tiếp.

- Tôi nghe cảnh sát trưởng nói, cậu nhờ ông ấy đề cử vào đội của tôi.

Cậu cảm thấy như thế nào khi được làm việc cùng với đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma)?

Nghe Lôi Lạc Thần hỏi vậy, Dương Minh Huy không cần suy nghĩ lập tức nói.

- Được làm việc cùng với Thiếu Tá và đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) là vinh hạnh của tôi.

Tôi sẽ dùng hết khả năng của mình và cả sinh mệnh này để bảo vệ cho tổ quốc.

Dương Minh Huy muốn thể hiện sự hâm mộ cùng với lòng thành của mình đối với anh.

Lôi Lạc Thần không hài lòng với câu trả lời của Dương Minh Huy, đột nhiên trong lòng anh lại hiện lên dự cảm chẳng lành.

Anh nhìn Dương Minh Huy miễn cưỡng gật đầu một cái.

- Tốt!

Tôi sẽ cho người đưa cậu tham quan quân trường, cậu hãy nghỉ ngơi sớm chuẩn bị ngày mai theo chúng tôi ra đảo diễn tập.

Lôi Lạc Thần nói xong, anh ấn vào cái nút vuông trên điện thoại bàn trước mặt nói.

- Sắp xếp cho người đưa Trung sĩ Dương tham quan quân trường.

Lôi Lạc Thần nói xong, ngược mắt nhìn Dương Minh Huy.

- Cậu ra ngoài sẽ có người đưa cậu đi xem một vòng, và sẽ đưa cậu đến nơi nghỉ của cậu.

Dương Minh Huy cúi đầu nhận lệnh,

Sau khi Dương Minh Huy rời khỏi, Lôi Lạc Thần trầm mặc một lúc, trong đầu anh lúc này suy nghĩ rất nhiều, nhưng những gì anh nghĩ vốn chưa được chứng thực.

Chỉ khi anh nắm trong tay chứng rõ ràng, anh sẽ không ngần ngại mà thủ tiêu những kẻ có liên quan.

Trong lòng phiền não anh chợt nghĩ đến An Nhi, nghĩ đến ánh mắt cùng với nụ cười ngọt ngào trên gương mặt cô, anh liền muốn gặp cô ngay.

Lôi Lạc Thần đứng lên đi một mạch đến phòng làm việc của Storm để tìm cô.

Đứng trước cửa phòng, anh nhìn thấy Storm đang tươi cười trò chuyện một cách thoải mái với Trần Sở Sở.

Anh không bước vào trong ngay, ngược lại đứng yên tại cửa nhìn cô thêm một chút.

Nụ cười rạng rỡ trên quẻo môi cô khiến mọi phiền muộn trong lòng anh tiêu tan.

Một lúc sau anh nâng tay lịch sự gõ cửa.

"Cốc...cốc....."

Thật ra vừa rồi khi Lôi Lạc Thần đến Storm đã biết, nhưng cô lại thích cái cảm giác anh đứng từ xa âm thầm quan sát cô.

Ánh mắt của anh thật dịu dàng khiến lòng cô ấm áp, trước mặt thuộc hạ anh ít khi biểu lộ tình cảm của mình đối với cô, nên có dịp cô liền hưởng thụ.

Cô ním cười gọi anh.

- Thiếu Tá...

Không biết vì sao hai từ Thiếu Tá này thốt ra từ miệng cô, lại nghe ngọt ngào đến như vậy.

Trần Sở Sở nghe Storm gọi anh, cô xoay lại nhìn anh gật đầu chào hỏi.

Trong lòng Trần Sở Sở thầm nghĩ.

An Nhi thật lợi hại, chỉ trong thời gian ngắn đã thuần phục được Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần chạm phải ánh nhìn tò mò của Trần Sở Sở, anh ngại ngùng đi vào trong.

Đứng bên cạnh Storm anh lên tiếng căn dặn.

- An Nhi em và Sở Sở hãy nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai chúng ta khởi hành.

Trần Sở Sở vui mừng trong lòng, cô còn đang phiền não về việc xin theo mọi người đi đến đảo hoang diễn tập.

Storm nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Trần Sở Sở cô thở dài.

Không biết lần này Trần Sở Sở sẽ gây ra rắc rối gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nhất Minh và Thiết Sang Sang

Ngày hôm sau Storm, Trần Sở Sở, Nhất Minh và Kỳ Sơn cũng như mọi người đều tụ họp lại trước sân vận động.

Lần diễn tập này rất nghiêm túc, chỉ có thành viên trong đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) mới được tham gia.

Mỗi một người đều được Lôi Lạc Thần đánh giá từ biểu hiện ứng phó trong hoàn cảnh bất ngờ, cho đến sự ấn ý khi cùng đồng đội chấp hành nhiệm vụ.

Biểu hiện của người nào xuất sắc nhất khi trở về sẽ được lên chức, nên ai nấy đều muốn thể hiện tài năng của mình.

Mỗi một quân nhân chỉ được mang theo một cái ba lô, bên trong chứa đựng những gì Lôi Lạc Thần thật sự không quan tâm.

Trong lúc mọi người đứng nghiêm chỉnh chờ đợi Thiếu Tá xuất hiện, từ xa xa họ nghe được âm thanh của cánh hoạt, càng lúc càng đến gần bọn họ hơn.

Chiếc trực thăng ở phía xa xói từ xuất hiện trước tầm nhìn của bọn họ.

Cánh hoạt xoay với tốc độ kinh hoàng, khiến cát bụi xung quanh xoáy lên bay mịt mù.

Đó là chiếc trực thăng quân đội AH348, do bang Bạch Hồ mới vừa tung ra thị trường.

Kỳ Sơn đứng trong đám quân nhân nhìn thấy chiếc trực thăng, trong lòng anh thật sự rất khâm phục bang Bạch Hồ, nói về sản xuất vũ khí nếu bang Bạch Hồ nhận mình ở vị trí thứ nhì thì trên thế gian này không ai dám nhận mình là thứ nhất.

Storm nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Kỳ Sơn, cô mỉm cười.

Ba cô thật lợi hại.

Lôi Lạc Thần và La Thành từ trong quân trường bước ra, anh mặc trên người bộ quân phục màu xanh, đầu đội mũ quân nhân màu đen nhìn thật uy nghiêm.

Nhìn thấy Trung Tá và Thiếu Tá, mọi người lập tức đặt bàn tay trước trán hành lễ với hai người.

- *Xin chào Trung Tá...*

Xin chào Thiếu Tá....

La Thành đứng với tư thế oai nghiêm, hai tay đặt ở phía sau, gật đầu một cái, nghiêm mặt nhìn đám quân nhân đưa ra chỉ thị.

- *Hai người đàn ông bị một đám người, không rõ lai lịch bắt cóc đưa đến đảo hoang.*

Nhiệm vụ lần này của các người, chính là giải cứu một con tin.

Mặc dù nhiệm vụ lần này chỉ nhằm mục đích diễn tập, nhưng những vũ khí bọn cướp dùng đều là thật nên các người phải hết sức cẩn trọng, đề cao cảnh giác.

La Thành nói đến đây, anh xoay mặt nhìn Lôi Lạc Thần, ý bảo Lôi Lạc Thần nói tiếp.

Lôi Lạc Thần bước một bước về phía trước, ánh mắt thâm thúy quyết ngang qua từng người cất giọng thâm trầm.

- *Trong lần nhiệm vụ này không tránh khỏi sẽ có người bị thương, thế nhưng dù có bị trọng thương tôi vẫn mong sao các người đừng bỏ cuộc một cách dễ dàng.*

Cuối cùng nếu ai không chịu nổi đầu hàng, sẽ có người đến đón các cậu trở về đất liền ngay.

Hiểu không!

Tất cả mọi người đồng thanh lên tiếng.

- *Dạ rõ!*

Sau khi Thiếu Tá căn dặn xong, mọi người lần lượt leo lên chiếc trực thăng đậu cách đó không xa.

Trần Sở Sở luôn theo sát bên cạnh Storm, bước ngang qua Dương Minh Huy cô khom tới nói nhỏ vào tai Storm.

- *An Nhi không hiểu vì sao chị lại có ác cảm với người này.*

Em hãy cẩn thận.

Nghe Trần Sở Sở nói Storm đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Trần Sở Sở.

Nhìn thấy Dương Minh Huy nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu, cô liền chuyển tầm nhìn sang nơi khác điềm nhiên đáp.

- Em biết.

Storm nói xong khom người ngồi vào vị trí của mình trên chiếc trực thăng, ngồi bên cạnh cô chính là Lôi Lạc Thần.

Ánh mắt của anh khi nhìn cô tỏa sáng như những vì sao trên bầu trời, đôi môi khẽ gọi hơi nhếch lên.

Giương mặt ẩm áp cùng với ánh mắt dịu dàng kia, lập tức trở về về lạnh lùng của thường ngày, khi anh chuyển tầm mắt của mình vào đám thuộc hạ.

Biểu hiện của anh rõ như ban ngày, ai nấy đều nhìn ra nhưng anh không quan tâm.

Storm nhìn anh cười cười, người đàn ông này thật bá đạo.

Chiếc trực thăng từ từ bay lên khỏi mặt đất, hoà huyễn vào bầu trời xanh biếc.

Vài giờ sau xuất hiện trước mặt họ là một hòn đảo nhỏ, nằm đơn độc giữa đại dương mênh mông, hiện giờ hòn đảo Daro với diện tích mấy chục ngàn kilo-mét vuông nhìn y như một hòn đá nhỏ, chỉ cần với tới sẽ nắm được trong lòng bàn tay.

Storm đã đọc qua tập tài liệu Lôi Lạc Thần đưa cho cô, trong đó có thông tin về hòn đảo này.

Một nơi hoang vắng, không có người sinh sống, không có điện không có nước, điều duy nhất có trên hòn đảo này chính là một thác nước ngọt trong suốt, chảy từ đỉnh núi xuống chân núi.

Chiếc trực thăng chậm rãi đáp xuống nơi bằng phẳng nhất trên hòn đảo, tất cả mọi người theo trình tự leo xuống.

Sau khi mọi người đã an toàn ra khỏi chiếc trực thăng, chiếc trực thăng lập tức bay lên.

Chiếc trực thăng chính là cách duy nhất để họ rời khỏi hòn đảo này, nhìn thấy nó khuất dần trước mắt, Storm cảm giác như họ bị cô lập tại nơi này.

Không biết vì linh cảm hay vì Storm quá đa nghi, trong lòng cô cảm giác lần diễn tập này nhất định sẽ xảy ra chuyện không hay.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng cô đành gạt sự lo lắng trong lòng mình sang một bên, cô và mọi người bắt đầu dựng lều.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, Lôi Lạc Thần đi đến bên cạnh Storm, nhìn thấy cô bận bịu trán toát đầy mồ hôi, anh đau lòng nói.

- Để anh giúp em.

Storm nhìn anh cười tươi, nụ cười của cô ngọt đến chết người.

- Không cần, có Sở Sở giúp em rồi.

Trần Sở Sở đang căng lều vãi, nghe Storm nói vậy cô ngược mặt lên nhìn Lôi Lạc Thần, dùng tay vỗ vỗ vào ngực của mình, mạnh mẽ nói.

- Có tôi bên cạnh Storm, anh đừng lo.

Sau khi họ dựng lều xong trời cũng đã tối, nhưng mọi người không cảm thấy mệt ngược lại trong lòng cảm thấy hăng hái vô cùng.

Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở mặt mày lem luốc, anh cười ha hả nói.

- Cô là con mèo sao?

Trần Sở Sở đang mệt, nghe Nhất Minh nói cô tức giận lườm Nhất Minh một cái, cô thò tay vào trong túi áo lấy ra một cây bút đưa trước mặt anh, nói với giọng hung hăng.

- Lần này cậu muốn làm gà hay làm chó?

Nghe Trần Sở Sở nói vậy Nhất Minh liền nhớ lại chuyện lần trước, khi anh bị cô thôi miên.

Nhất Minh làm mặt tỉnh nhìn Lôi Lạc Thần nói sang chuyện khác.

- Thiếu Tá tối nay chúng ta làm gì?

Storm nhìn hai người lắc đầu, trong lòng thâm nghĩ.

Hai người này đúng thật là quan gia.

Lôi Lạc Thần liếc ngang qua đám quân nhân bên cạnh, cất giọng trầm trầm.

- Tối nay tự do hoạt động.

Ngày đầu tiên nên anh không muốn tạo cho mọi người áp lực, anh sẽ để họ thư giãn một đêm, để chuẩn bị tinh thần bắt đầu đợt huấn luyện ngày mai.

Kỷ Sơn từ xa đi tới, nhìn Nhất Minh và Trần Sở Sở nói.

- Hai người hãy đi tìm củi khô về nhóm lửa.

Trần Sở Sở nghe Kỳ Sơn nói, cô nhìn anh bằng ánh mắt bất phục.

- *Tại sao lại là cậu ấy và tôi?*

Kỳ Sơn nghiêm mặt nhìn cô nó với giọng đầy miễn cưỡng.

- *Mọi người đều bận, nếu cô không chịu đi cùng với Nhất Minh chẳng lẽ cô muốn Storm và Thiếu Tá đi?*

Trần Sở Sở nghe Kỳ Sơn nói liền sa sầm mặt, cô nhú mày nói với giọng bất đắc dĩ.

- *Đi thì đi!*

Trần Sở Sở vừa nói vừa lườm Nhất Minh một cái, rồi đi xầm xầm về phía rừng cây phía trước.

Sao cô có thể để Tiểu thư đi làm những chuyện cực nhọc như nhặt lấy củi khô.

Trần Sở Sở và Nhất Minh vừa đi vừa tranh cãi với nhau.

- *Tôi nói là đi hướng này.*

Trần Sở Sở tức giận quát lớn.

Nhất Minh không chịu nghe theo cô, anh đã đến nơi này được vài lần nên địa hình của nơi này anh nắm rõ trong lòng bàn tay.

- *Tôi nói rồi, hướng này mới đúng!*

Tiếng tranh cãi của hai người càng lúc càng to, hai người đều cứng đầu như nhau, không ai chịu nhường ai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nhất Minh Và Trần Sở Sở 2

Nhất Minh bực bội, sao cô gái này lại ngang ngược đến như vậy?

Luôn cho là mình đúng.

Nhất Minh nặc kệ cô, anh xoay lại bước về phía trước.

Vừa đi Nhất Minh vừa lớn tiếng nói.

- Cô muốn đi đâu thì tùy cô, tôi không thèm quản!

Nhất Minh nói xong, bước nhanh về phía trước.

Trần Sở Sở nhìn theo bóng lưng đáng ghét của anh, cô trẻ môi chónh hai tay ở eo quát lớn.

- Cảm ơn nhiều!

Trần Sở Sở nói xong xoay người lại tiếp tục đi về hướng mà cô cho rằng là đúng.

Đi được một lúc, Trần Sở Sở cảm thấy có điều không ổn.

Mặt trăng trên đỉnh đầu tỏa ra tia sáng yếu ớt rọi xuống con đường phía trước, thế nhưng mọi thứ xung quanh lúc này đã bị bóng đêm bao trùm, khiến tầm nhìn của cô trở nên mờ hồ.

Cô lấy cây đèn pin trong túi áo ra bật nó lên, ánh sáng tỏa ra từ cây đèn pin rất sáng nhưng vẫn không đủ sáng để khiến cô an tâm.

Cô bước đi thận trọng về phía trước, đôi giày óng quân đội dẫm xuống mặt đất, đập lên mấy cành cây khô phát ra âm thanh.

"Rắc.....rắc....."

Đột nhiên sống lưng cô truyền đến một cơn lạnh buốt, cô rùng mình một cái, hai tay đưa lên toa toa bấp tay của mình.

Cặp mắt hoang mang nhìn xung quanh, lần đầu tiên trong đời cô mong sao Nhất Minh lập tức xuất hiện trước mặt cô.

Nhìn một vòng không thấy bóng dáng của anh, cô lớn tiếng mắng.

- Nhất Minh chết tiệt, Nhất Minh đáng ghét.

Về tôi sẽ cho anh làm heo!

Miệng thì mắng chửi, chân vẫn tiếp tục bước chậm rãi về phía trước.

Vừa đi Trần Sở Sở vừa quan sát tình cảnh xung quanh, không hiểu vì sao đi mãi vẫn không thấy đường trở về.

Trần Sở Sở cảm giác như mình đã đi lạc vào mê cung, lúc này cô thật sự không thể tìm ra phương hướng.

Cô tò mò vào trong túi quần, chạm phải cái điện thoại di động, cô liền lấy nó ra.

Nhìn vào cái điện thoại trong tay, Trần Sở Sở vui đến không thể tả.

Ngón tay cô chạm vào cái màn hình điện thoại, màn hình lập tức toả sáng, nhưng chỉ vài giây sau màn hình trở nên tối đen.

Nụ cười trên khoé môi cô tắt ngấm, thật xui xẻo, cái điện thoại đáng chết, tại sao lại hết pin vào giờ phút này.

Niềm hy vọng duy nhất của cô đã tan thành mây khói, cô thất vọng quăng cái điện thoại xuống mặt đất nói.

- Thật là vô dụng.

Không biết vận may của cô đã bị chó tha đi hay sao, hay vì tên quan gia kia?

Trong lòng tức giận cô quyết định quay trở lại hướng vừa rồi cô đi tới.

Trần Sở Sở là một người hành sự cẩn trọng, trước khi đi tiếp cô phải chắc chắn rằng phía trước an toàn.

Không nhìn thấy có gì nguy hiểm cô mới yên tâm bước tiếp, nhưng thật không ngờ chân bắt chợt đạp vào vũng lầy.

Cảm giác được thân thể của mình ngã xuống, Trần Sở Sở kêu lên.

- Ahhhhhhhhh.....

Trần Sở Sở hốt hoảng khi nhìn thấy mặt đất cách mình không xa, theo phản ứng tự nhiên cô nhắm chặt hai mắt lại.

Trong lúc này một bàn tay rắn chắc vươn tới, nắm lấy cánh tay của cô kéo cô lại.

Thân thể mảnh mai theo lực kéo, rơi vào vòng tay cường tráng của người đàn ông.

Cảm giác được có người cứu mình cô mở mắt ra, đập vào mắt cô chính là gương mặt điển trai của Nhất Minh.

Trần Sở Sở thật không ngờ người cứu mình chính là Nhất Minh, cô mở to mắt nhìn anh, sự bất ngờ trên mặt cô khiến Nhất Minh bật cười.

"Ha....ha....ha..."

Lần đầu tiên cô nhìn thấy nụ cười mê người đến như vậy, cô bị thu hút bởi nụ cười vừa ngọt ngào vừa ấm áp của anh.

Trần Sở Sở giật mình, sao mình lại suy nghĩ lung tung.

Sau khi định thần cô mới ý thức được rằng mình đang nằm trong lòng ngực săn chắc của anh.

Trần Sở Sở then thùng khi nhìn thấy cặp ngực to tròn của mình đang cọ sát vào ngực anh, chưa kịp suy nghĩ cô đã dùng sức đẩy anh ra.

Nhất Minh không ngờ Trần Sở Sở lại ra tay với mình, nên không có sự phòng bị, thân hình cao lớn bị cô đẩy một cái ngã về phía sau, cây đèn pin trong tay anh rơi xuống mặt đất.

Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến Nhất Minh không kịp trở tay, theo phản xạ tự nhiên anh vươn tay chụp lấy cái gì đó, chạm phải tay cô Nhất Minh không suy nghĩ lập tức nắm chặt, anh vốn không định kéo cô theo.

Trần Sở Sở không ngờ Nhất Minh lại nắm chặt tay mình không buông, thân hình cao lớn của anh ngã xuống mặt đất, cô ngã theo anh.

- Ahhhhhhhhhhh.....

Tiếng thét chói tai của Trần Sở Sở vang lên, ngay sau đó thân thể mềm mại nằm gọn trên người anh.

Môi cô và môi anh vô tình chạm vào nhau.

Ánh sáng từ cây đèn pin rơi thẳng vào hai người, nhìn thấy Trần Sở Sở hoảng hốt nhìn mình, mắt mở thật to, hai hàng mi dài chớp chớp, không hiểu vì sao lúc này cái anh nghe được chỉ là tiếng tim đập rất nhanh của chính mình.

Trần Sở Sở cũng không khác gì với anh, khi môi cô chạm vào môi anh, một luồng điện từ môi chạy khắp nơi trên cơ thể cô.

Nhìn thấy Nhất Minh không có phản ứng gì nằm yên đó nhìn mình, Trần Sở Sở xấu hổ ngồi bật dậy, anh cũng ngại ngùng lồm khồm đứng lên, tiện tay cầm lấy cây đèn pin nằm dưới chân anh.

Nhất Minh chưa kịp nói gì, Trần Sở Sở đã bang cho anh một cái tát tai.

"Chát....."

Nhất Minh ngỡ ngàng trước hành động thô lỗ của cô, anh chìa cây đèn pin trong tay vào mặt cô nói với giọng đầy phẫn nộ.

- Tại sao lại đánh tôi?

Nhất Minh giận dữ nói, lúc này sự căm phẫn trong mắt anh khiến Trần Sở Sở bối rối, nhưng ngay lập tức cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

- Ai cho phép anh hôn tôi?

Nhất Minh nghe Trần Sở Sở nói, con giận trong lòng càng gia tăng.

- Ai hôn ai?

Tôi còn chưa tính sổ với cô.

Tại sao lại hôn tôi?

Trần Sở Sở giật mình khi nghe Nhất Minh nói vậy, trong đầu cô lúc này hiện lên tình cảnh của vừa rồi.

Oh đúng nhen, vừa rồi là cô nằm trên người anh, cũng là môi cô hôn lên môi anh.

Đột nhiên hai gò má của cô ửng hồng, cặp mắt hoang mang nhìn sang nơi khác lẩn tránh ánh nhìn của anh, cô cúi đầu nói lắp.

- Ai...ai...ai mà thêm hôn.....hôn....hôn.....anh.

Nói xong cô xoay lại chạy nhanh về hướng vừa rồi cô đi tới, để một mình Nhất Minh khó tin nhìn theo bóng lưng của cô.

Anh lắc đầu, tay phui phui cát bụi trên người miệng lẩm bẩm.

Cô gái này quá ngang ngược.

Tuy miệng thì nói vậy, nhưng chân đã chạy nhanh theo sau cô.

Nhìn thấy Trần Sở Sở, anh dừng bước chân của mình lại nói.

- Cô muốn làm môi cho mấy con nhện thì cứ đi tiếp.

Nhất Minh nghĩ phụ nữ nào mà chẳng sợ nhện.

Trần Sở Sở tính tình ngang bướng, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ duy nhất là mấy con côn trùng nhỏ.

Chỉ cần nghĩ đến mấy con nhện toàn thân lông lá, bò qua bò lại trên người mình là cô đã lạnh cả sống lưng.

Trần Sở Sở sợ mặt, cô đứng yên tại chỗ nhìn một vòng, quả thật nơi này rất đáng sợ.

Cô xoay lại nhìn anh.

- Vậy chúng ta đi hướng nào?

Nhất Minh mỉm cười trong lòng thâm nghĩ, sợ đến như vậy còn mạnh miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Mục đích của dương minh huy là gì?

Quả như lời Nhất Minh nói, anh thật sự biết phương hướng.

Đi một chút họ nhìn thấy phía trước hiện lên ánh lửa hồng, Trần Sở Sở vui mừng lay lay cánh tay của Nhất Minh cười tươi nói.

- Tìm được rồi, chúng ta tìm được rồi.

Nhất Minh ngỡ ngàng với hành động đáng yêu của cô, mắt nhìn vào bàn tay mềm mại đang giữ chặt cánh tay anh.

Hành động vô tình này của Sở Sở, khiến trái tim Nhất Minh vô thức đập loạn.

Thời gian dường như dừng lại, ở thời điểm tay cô chạm vào tay anh.

Nhất Minh ngây người nhìn cô, bây giờ trong lòng anh thật mong sao họ vẫn chưa tìm ra phương hướng.

Trần Sở Sở buông tay anh ra, chạy nhanh về phía trước.

Đi được vài bước cô quay đầu lại, nhìn thấy Nhất Minh vẫn đứng ngây người nhìn cô, cô lên tiếng kêu anh.

- Sao anh còn không đi mau, họ đang chờ chúng ta kia.

Nhất Minh thờ dài, anh nâng tay sờ vào vị trí trái tim của mình, miệng lẩm bẩm.

- Sao lại đập nhanh đến như vậy?

Hai người vừa quay trở lại nơi họ dừng lều, Trần Sở Sở nhìn thấy một đám quân nhân đang tụ tập lại hò hát bài "Anh Hùng Vì Quốc".

Cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình từ từ bước tới, cô cười tươi nhìn Storm lúc này đang đứng một bên nhìn họ hát.

Đột nhiên sắc mặt của Trần Sở Sở chợt trầm xuống, khi cô nhìn thấy Dương Minh Huy đứng một bên âm thầm quang sát Storm.

Ánh mắt của Dương Minh Huy khi nhìn Storm rất lạ, lạ đến nỗi khiến lòng cô bất an.

Cô nghi ngờ không biết hắn là người tốt hay xấu, muốn tiếp cận họ vì mục đích gì?

Lúc này hoàn cảnh xung quanh không khác gì với những buổi cắm trại bình thường, trên bầu trời lấp lánh những vì sao sáng, tiếng sóng biển đập dẫu trong gió tạo ra âm thanh rì rào thật êm tai.

Kỳ thật mặc dù lúc này sống yên gió lặng, thế nhưng lòng Storm lại dâng lên cảm giác bất an.

Storm nhìn họ trong lòng thầm nghĩ, họ chính là anh em vào sinh ra tử với anh.

Thế nhưng nếu trong đám người họ, có người tâm thuật bất chính, thì anh nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Storm nhìn từng người một, thầm đánh giá họ.

Ánh mắt của cô dừng lại trên người Dương Minh Huy, lúc này Dương Minh Huy đang nhìn cô.

Chạm phải ánh mắt của Storm, hắn không hề tỏ ra bối rối, ngược lại còn bình tĩnh một cách lạ thường.

Dường như Dương Minh Huy muốn nói cho Storm biết, hắn có hứng thú với cô.

Ánh nhìn chăm chăm của hắn khiến Storm không thoải mái chút nào.

Cô khó chịu chuyển tầm mắt sang nơi khác, muốn tìm Lôi Lạc Thần.

Nhìn một vòng cô không thấy anh đâu, Storm quyết định đi tìm anh.

Cô lặng lẽ đi xuống bờ cát trắng phía bãi biển, ánh mắt thâm thúy nhìn khắp nơi tìm kiếm bóng dáng quen thuộc đã in sâu vào lòng cô.

Thói quen quá thật rất đáng sợ, dạo gần đây anh và cô ở bên nhau như hình với bóng, nên chỉ vắng anh một chút cô đã nhớ anh.

Không tìm thấy Lôi Lạc Thần đâu, cô bị cảnh đẹp trước mặt thu hút.

Mặt nước lúc này phẳng lặng một cách đáng sợ, phản chiếu lại những vì sao trên bầu trời, khiến trên mặt biển lúc này nhìn giống y như bầu trời bao la.

Cảnh tượng yêu kiều trước mắt rất đẹp, thế nhưng đó chỉ là thứ giữ không được chạm không tới.

Chỉ cần cô đưa tay sờ vào, sẽ lay chuyển mặt nước khiến mọi thứ trước mặt lập tức biến mất.

Kỳ thật dù cô đang đứng trước phong cảnh tuyệt mỹ này, thế nhưng lòng cô lại nghĩ về chuyện khác.

Từ khi cô ở bên cạnh Lôi Lạc Thần, trong lòng cứ cảm giác điềm không may sẽ đến với anh, nhưng cô nghĩ mãi cũng không biết điềm bất an này xuất phát từ đâu.

Đột nhiên một chiếc áo choàng phủ lên bờ vai mảnh mai của cô, cô xoay đầu lại.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần, cô thở phào nhẹ nhõm mỉm cười nhìn anh.

Lôi Lạc Thần choàng tay qua vai, kéo cô vào lòng.

- Em đang nghĩ gì?

Lôi Lạc Thần biết chắc An Nhi trong lòng có tâm sự, với sự cảnh giác của cô sao lại không biết có người đến gần mình.

Storm nép vào lòng anh, vừa rồi cô không cảm thấy lạnh, nhưng không biết vì sao bây giờ cơn gió biển lại lạnh đến thấu xương.

- Lạc Thần, hứa với em phải hết sức cẩn thận.

Đừng để mình bị chút tổn thương gì!

Lôi Lạc Thần cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt của Storm lúc này nghiêm túc chưa từng có.

Anh hôn nhẹ lên tóc cô, rồi chuyển tầm mắt nhìn ra biển cả.

- Anh biết.

Không chỉ riêng Storm, Lôi Lạc Thần cũng cảm nhận được sự nguy hiểm đang rình rập quanh họ.

Anh đã cho người điều tra, nhưng chưa có kết quả.

Storm nhắm mắt lại khi môi anh chạm vào cô, tuy nụ hôn của anh không hề chứa đựng tia dục vọng nhưng lại khiến trái tim cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

Trong lúc hai người đang âu yếm bên nhau, từ trong bụi cây cách đó không xa, có cặp mắt sắc bén âm thầm quan sát nhất cử nhất động của họ.

Ánh mắt kia thật đáng sợ, giữa màn đêm đen tối giống y như ngọn lửa của quỷ dữ chứa đựng thù hận thâm sâu.

Cô ta nghiêng răng ken két, siết chặt nắm đấm xoay người bỏ đi.

Cô gái không thể nào ngờ được hành động của mình luôn bị người nào đó giám sát, người này biết rõ âm mưu của cô gái.

Cô gái vừa đi ra khỏi bụi cây, chợt bị người nào đó giữ chặt cánh tay kéo sang một bên trong bụi lùm.

Thẩm Thanh giật mình kinh ngạc khi nhận ra người kéo cô chính là Dương Minh Huy.

Dương Minh Huy nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô, như bị người khác bắt quả tang đang làm chuyện xấu, Dương Minh Huy nhếch môi cười nhàn nhã nói.

- Tôi chính là người cô cần gặp.

Thẩm Thanh giật mình khi nghe Dương Minh Huy nói vậy, ánh mắt dò xét nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Hiện tại cô còn chưa chứng thực được Dương Minh Huy là địch hay bạn, nên không thể nào để hắn nắm cán.

Cô cau mày tức giận nói.

- Buông tay tôi ra!

Vừa nói Thẩm Thanh vừa dùng sức rút tay ra khỏi tay Dương Minh Huy nói tiếp.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì.

Dương Minh Huy buông tay Thẩm Thanh ra, trên mặt hiện lên một nụ cười thâm hiểm.

- Không phải mẹ cô đã nói cho cô biết, sẽ có người chủ động liên lạc với cô sao?

Nghe Dương Minh Huy nói, sự e dè trong lòng cô từ từ buông xuống.

Thẩm Thanh là một người đa nghi, cô không vì vậy mà phơi bày kế hoạch của mình, cô phải chắc chắn rằng hắn chính là người mẹ cô đã nói.

Nhìn thấy Thẩm Thanh vẫn chưa tin mình, Dương Minh Huy nói tiếp.

- Thẩm Thanh, con gái của Thẩm Gia Quyên.

Gia nhập vào quân đội chỉ vì mục đích.

Mục đích đó chính là.....

Chỉ là cuối cùng anh dùng âm điệu thấp kéo dài ra, như đang thức thức sự nhẫn nại của Thẩm Thanh.

Ngừng lại một chút Dương Minh Huy nói tiếp.

- Người nhà họ Mạnh.

Thẩm Thanh bắt ngờ với những gì Dương Minh Huy nói, cô hoảng hốt hỏi.

- Sao anh biết?

Cô đã theo bên cạnh Lôi Lạc Thần sáu năm, lúc đầu chỉ vì muốn tiếp cận với người nhà họ Mạnh nên cô mới gia nhập vào quân đội.

Cô không thể trực tiếp đối phó với Mạnh gia vì Mạnh Hùng không phải là một người đơn giản, hắn rất đa nghi và sự cảnh giác của Mạnh Hùng cao hơn ai hết.

Thế nhưng cô không thể nào ngờ được thời gian đã khiến cô yêu Lôi Lạc Thần, và Lôi Lạc Thần lại dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ Mạnh An Nhi.

Mọi chuyện diễn biến ngoài dự liệu của cô, vào giờ phút này trả thù đã không còn là điều quan trọng nhất, cái cô lo lắng chính là cảm nhận của Lôi Lạc Thần, khi anh biết cô vì mục đích nên mới tiếp cận với anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Âm mưu

Thẩm Thanh hoang mang trong lòng, cảm giác rằng bí mật của mình đột nhiên bị người khác phơi bày, cô hốt hoảng nhìn xung quanh để đảm bảo rằng không có người nhìn thấy họ, cô kéo Dương Minh Huy đến một nơi vắng vẻ, nhỏ giọng nói.

- Thật ra anh là ai?

Định làm gì?

Mẹ cô đã nói, sẽ có người giúp cô trừ khử Mạnh An Nhi ngay trên đảo hoang này, nhưng bà không nói người đó là ai.

Cô chỉ biết một điều người này còn hận Mạnh gia hơn cả cô.

Biểu cảm sâu sắc trên gương mặt của Dương Minh Huy lúc này khiến Thẩm Thanh chợt nhận ra một điều, lòng dạ của người này thâm sâu khó lường.

Trong lúc Thẩm Thanh còn đang suy nghĩ, giọng nói lạnh lẽo của Dương Minh Huy vang lên trong không gian tĩnh mịch.

- Cô chỉ cần biết người của tôi đã có mặt trên hòn đảo này, còn những chuyện khác cô không cần bận tâm, chỉ cần phối hợp với tôi là được.

Gương mặt của hắn lúc này khác một trời một vực với vẻ mặt lương thiện lúc sáng, sự độc ác tỏa ra từ trong ánh mắt của hắn khiến Thẩm Thanh bất giác rùng mình.

Bình tĩnh lại cô nhìn hắn nói.

- Anh định làm gì tôi không quan tâm, chỉ cần anh không làm hại đến Lôi Lạc Thần là được!

Dương Minh Huy hơi bất ngờ với lời nói của Thẩm Thanh, hắn nhìn cô cười giễu.

- Cô đã yêu hắn!

Dương Minh Huy không hỏi cô mà khẳng định những gì hắn nghĩ, hắn nghiêm mặt thận trọng nói.

- Cô cũng biết tình cảm của Lôi Lạc Thần đối với Mạnh An Nhi, cô nghĩ hắn có chịu ngồi yên đó để chúng ta làm hại đến Mạnh An Nhi không?

Thẩm Thanh thừa hiểu điều đó, nhưng cô không hề bận tâm.

- Tôi mặc kệ!

Nếu Lôi Lạc Thần bị chút tổn thương gì, tôi sẽ không ngần ngại mà phơi bày âm mưu của anh.

Dù có đánh đổi mạng sống của mình, tôi cũng không sợ.

Lời nói cùng với ánh mắt kiên định của Thẩm Thanh, khiến Dương Minh Huy hơi e dè.

Ngẫm nghĩ một chút hắn nhìn Thẩm Thanh trầm giọng nói.

- Được, tôi sẽ không ra tay với Lôi Lạc Thần.

Dương Minh Huy nói đến đây chợt dừng lại một chút, rồi mới nói tiếp.

- Nhưng nếu hắn tự đâm đầu vào chỗ chết, cô không thể trách được tôi.

Dương Minh Huy nói xong lập tức rời đi, như chuyện vừa gặp mặt Thẩm Thanh chưa từng xảy ra.

Thẩm Thanh đứng yên đó nhìn theo bóng lưng của Dương Minh Huy, đến khi hắn khuất dần trước mặt cô.

Bàn tay đang đặt bên hông của Thẩm Thanh bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, miệng vô thức thốt lên.

- Dương Minh Huy.....

Thật ra anh là ai?

Vì sao lại thần bí đến như vậy?

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Storm đã bị giọng nói quen thuộc mang theo sự uy nghiêm của Lôi Lạc Thần đánh thức.

- Mười phút sau tập hợp!

Storm đang ngủ say nghe giọng nói của anh cô từ từ mở đôi mắt sáng long lanh của mình ra.

Nhìn một vòng không thấy ai, cô vén chăn ngồi dậy.

- Sờ Sờ đâu rồi?

Thường khi Trần Sờ Sờ là người lười nhất, cũng là người dậy trễ nhất nhưng sao hôm nay không thấy chị ấy đâu.

Trong lòng nghĩ vậy, Storm mau chóng thay quần áo, chải tóc cho gọn và cầm lấy bàn chải đánh răng, kem và một chai nước lọc đi ra ngoài làm vệ sinh cá nhân.

Khái Niệm thời gian của Storm rất chuẩn, không bao giờ để mình bị trễ, nhưng cả đêm vì suy nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây nên đến gần sáng cô mới chợp mắt.

Vừa vén lều vải lên cô nhìn thấy mọi người đang nghiêm trang đứng vào vị trí của mình chờ Thiếu Tá, bao gồm cả Trần Sờ Sờ.

Trần Sờ Sờ đứng bên cạnh Dương Minh Huy, như muốn theo sát hấn, xem hấn định giờ trò gì.

Storm nhìn xuống cái đồng hồ đeo trên cổ tay, chỉ còn lại năm phút, Storm bước nhanh về phía sau lều.

Cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, rồi đi đến vị trí của mình.

Vừa đứng vào chỗ cô nhìn thấy Lôi Lạc Thần từ trong lều bước ra ngoài, anh đứng uy nghiêm trước mặt mọi người, trên người anh là bộ quân phục oai hùng đầu đội mũ quân đội, cặp kính râm màu đen che khuất đôi mắt thâm thúy, càng tôn lên sự kêu ngạo trong anh.

Nhìn thấy vài người vẫn còn chưa đến, anh cất giọng âm trầm.

- Còn lại ba mươi giây!

Kỳ Sơn nhìn thấy Lôi Lạc Thần trầm mặc không vui, liền tiếp lời Lôi Lạc Thần.

- 10...9...8....7.....6.....5...4...3...2...1...

Kỳ Sơn vừa đếm xong mọi người đã đứng sẵn sàng trước mặt Lôi Lạc Thần.

- Thiếu Tá!

Mọi người đồng thanh hô lên.

Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn ra hiệu, Kỳ Sơn liền hiểu ý cầm một sấp bản đồ đưa cho Nhất Minh.

Nhất Minh lấy một tờ rồi chuyển sấp bản đồ còn lại cho người bên cạnh.

Sau một lúc trên tay của mọi người đều cầm bản đồ của đảo Daro.

Lôi Lạc Thần chỉ tay vào giấu thập màu đỏ trên bản đồ nói.

- Nơi này là điểm giấu con tin.

Lôi Lạc Thần dừng lại một chút nói tiếp.

- Mục đích của đợt huấn luyện lần này là xem bản năng phối hợp cùng với sự ăn ý giữa đồng đội, nên không chấm điểm theo từng người một mà đánh giá theo đội.

Đội nào cứu được con tin trước sẽ thắng.

Nhất Minh nghe vậy liền hỏi.

- Thiếu Tá, vậy làm sao để chia đội?

Anh thật sự không muốn cùng đội với Trần Sờ Sờ, chỉ cần nghĩ đến cô là đầu anh đã cảm thấy rất đau.

Kỳ Sơn cầm một nắm cây que trong tay, nhìn mọi người nói.

- Ở đây có tổng cộng hai mươi người, nên chúng ta sẽ chia làm bốn đội, xanh, vàng, đỏ và trắng.

Trong tay tôi cầm hai mươi cây que, và trên mỗi que có một màu.

Cho công bằng, các người hãy tự tay rút ra một que.

Kỳ Sơn nói xong đưa mấy cây que ra trước mặt, từng người theo trình tự bước tới rút ra một que trên tay Kỳ Sơn.

Sau khi xong, mọi người nhìn theo màu trên cây que mà chia đội.

Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn, Dương Minh Huy và hai tên quân nhân cùng một đội màu trắng.

Storm, Trần Sở Sở, Nhất Minh, Thẩm Thanh và một quân nhân cùng đội màu xanh.

Những người còn lại chỉ ra thành hai đội vàng và đỏ.

Biết được mình cùng với Trần Sở Sở chung một đội, sắc mặt của Nhất Minh lúc này khó coi chưa từng có.

- Không xui xẻo đến như vậy chứ?

Nghe Nhất Minh nói, Trần Sở Sở khó hiểu hỏi.

- Xui xẻo?

Cái gì mà xui xẻo?

Nhất Minh nhìn cô thẳng thừng đáp.

- Thì xui xẻo mới cùng đội với cô.

Thật ra tận sâu trong lòng anh rất muốn cùng đội với cô, thế nhưng không hiểu vì sao miệng lại nói vậy.

Chắc có lẽ chính bản thân của anh cũng không biết rằng, Trần Sở Sở đã khiến trái tim anh rung động.

- Tôi mới là người xui xẻo, nên mới cùng đội với anh.

Ánh mắt cùng với giọng điệu chán ghét khi Trần Sở Sở nói ra những lời này, càng khiến Nhất Minh nổi cáu.

- Tôi mới là người xui xẻo!

Hai người anh một câu cô một câu khiến Storm đau cả đầu.

Thẩm Thanh nhìn thấy vậy liền nói xen vào.

- Bây giờ không phải là lúc để tranh cãi, chúng tay hãy mau chóng suy nghĩ ra cách để cứu người.

Trần Sở Sở và Nhất Minh nghe Thẩm Thanh nói vậy, hai người mới chịu ngừng tranh cãi.

Hai người tính tình ngang bướng y như nhau, không bao giờ chịu thua người khác, cuối cùng cũng gặp được khắc tinh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hang Động

Trước khi hành động Lôi Lạc Thần thận trọng căn dặn.

- Cũng như lần trước, ai cứu được con tin trước sẽ thắng.

Các người hãy cẩn thận, người do Đại Tá phái đến đóng vai trò phản diện rất nguy hiểm, họ sẽ không nương tay với bất kỳ ai.

Lôi Lạc Thần nói xong, anh bước tới bên cạnh Storm nghiêm túc nói.

- Thắng thua không quan trọng, em nhớ đừng để mình bị thương.

Anh chỉ e là Storm quá háo thắng, nếu cô bị chút tổn thương gì anh sẽ rất đau lòng.

Storm nờ một nụ cười ngọt ngào, nhìn anh gật đầu một cái.

- Em biết, anh cũng vậy.

Lôi Lạc Thần nhìn sâu vào mắt cô, không hiểu vì sao trong lòng anh lại cảm thấy lo lắng đến như vậy.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần đứng trên đó nhìn Storm, Kỳ Sơn bất đắc dĩ lên tiếng.

- Thiếu Tá.

Lôi Lạc Thần nắm tay Storm trầm giọng.

- Cẩn thận.

Sau khi nói xong anh xoay lại đi cùng với Kỳ Sơn và đội của mình.

Storm nhìn theo bóng lưng oai nghiêm của anh, đến khi anh khuất dần trước mắt, cô mới cùng đội của mình nhìn vào bản đồ bắt đầu lên kế hoạch giải cứu con tin.

Năm người đưa ra ý nghĩ của mình.

Nhất Minh ngắm nghĩ một chút anh chỉ vào con đường dốc trên bản đồ nói.

- Theo tôi nghĩ, chúng ta nên đi đường này.

Nhìn vào địa đồ Storm chợt nhận ra, con đường Nhất Minh đề nghị chính là con đường dễ đi và nhanh nhất để đến mục tiêu, nhưng cô lại có suy nghĩ khác.

Storm nhìn mọi người giải thích.

- Nhất Minh hay chúng ta đi đường này, vì tôi nghĩ con đường anh đề nghị sẽ có người mai phục.

Storm chỉ vào con đường vòng nói.

Trần Sở Sở hiểu ý của Storm, cô gật đầu tán đồng.

- Phải, Storm nói đúng con đường anh nói quá dễ dàng, chúng ta nghĩ vậy thì bọn cướp cũng sẽ nghĩ vậy.

Nghe Trần Sở Sở nói Nhất Minh, Thẩm Thanh và tên quân nhân thận trọng suy nghĩ, cuối cùng cả ba đều gật đầu đồng ý.

Năm người lập tức khởi hành đi theo con đường gập ghềnh Storm đề nghị.

Mặt trời lúc này đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chói chang rọi thẳng lên người họ, xung quanh không có bóng mát, nên ai nấy đều rất mệt, cảm giác như mình bị say nắng.

Trên tay mỗi người cầm một chai nước lọc, lúc này chỉ có nước mới giúp được cơ thể của họ vượt qua sự mệt mỏi do ánh nắng tạo ra.

Đột nhiên từ phía xa xa vang lên tiếng súng lớn, thu hút sự chú ý của năm người.

Ở trên ngọn đồi cao, họ nhìn xuống phía dưới, nơi truyền đến tiếng súng lớn.

Nhìn thấy hai nhóm người đánh nhau, Trần Sở Sở nhìn Storm bằng ánh mắt thích thú, đôi tay mềm mại vô thức lay lay cánh tay của Storm nói.

- Con đường đó quả thật có mai phục.

Vừa rồi khi họ quyết định đi con đường vừa khó vừa gập ghềnh, họ nhìn thấy đội màu đỏ đi về hướng con đường Nhất Minh nói.

Không cần suy nghĩ Storm cũng đoán được, đội màu đỏ đã thua cuộc, vì một đoạn trên con đường đó có rất nhiều tảng đá lớn, kẻ địch sẽ lợi dụng những tảng đá đó để ẩn mình và đột kích họ.

Nhất Minh nhìn thấy vẻ mặt hớn hờ của Trần Sở Sở, trong lòng anh cảm thấy vui lay, môi anh bất chợt nở một nụ cười.

Nụ cười trên khoé môi của anh không giữ được bao lâu, khi anh bất gặp ánh mắt thâm dò của Thẩm Thanh nhìn mình.

Nhất Minh ái ngại lạnh giọng nói.

- Thời gian đã không còn sớm, chúng ta phải đi nhanh, bằng không đội của

Thiếu Tá sẽ đến trước chúng ta.

Nhất Minh trầm mặt nhìn mọi người, rồi xoay người lại tiếp tục tiến về phía trước.

Về mặt hằm hằm của anh khiến Trần Sở Sở nhắm tưởng anh đang bực bội đến mình.

Trần Sở Sở trong lòng phẫn nộ, tung nắm đấm về phía bóng lưng của anh, miệng lẩm bẩm.

- Có ngày tôi sẽ cho anh biết tay.

Storm nhìn hai người cười tươi lác đác, hai người có ý với nhau nhưng lại không hiểu lòng mình.

Có dịp cô sẽ khiến hai người hiểu, trong lòng họ thật sự đang quan tâm đến ai.

Leo qua ngọn đồi cao mọi người mệt rã người, tay chân bị rướm máu vì mạ sát vào hòn đá.

Trần Sở Sở vươn tay cầm lấy bàn tay trắng như tuyết của Storm nói.

- Em có sao không?

Storm nhìn vào bàn tay đầy thương tích của mình, cô ngước mặt lên nhìn Trần Sở Sở.

- Chỉ là vết thương nhỏ không đáng ngại.

Gương mặt Trần Sở Sở lộ rõ sự lo lắng.

- Cái gì là vết thương nhỏ, lẽ Lạc Thần nhìn thấy sẽ trách chị.

Trước khi đi Lôi Lạc Thần đã tìm đến cô, căn dặn nhiều lần phải chăm sóc thật tốt cho An Nhi.

Nghe Trần Sở Sở nói vậy, trong đầu Storm chợt hiện lên gương mặt bánh trai của Lôi Lạc Thần.

Nhìn thấy vẻ mặt ngọt ngào của Storm, Trần Sở Sở liền biết cô đang nghĩ gì.

Cô phải công nhận, tình yêu thật lợi hại, có thể khiến một con cạp hung hăng như Storm, tình nguyện trở thành một con mèo nhỏ đáng yêu.

Đột nhiên giọng nói của Thẩm Thanh vang lên, phá vỡ suy nghĩ của hai người.

- Còn bao lâu nữa đến đích?

Nhất Minh nghe vậy nhìn vào bản đồ trên tay, anh ngược mặt dùng tay chỉ về phía bên phải nói.

- Bên đó là nơi chúng ta cần đến.

Storm nhìn theo tay của Nhất Minh, không còn xa nữa họ nhất định sẽ đến trước.

- Đi.

Storm nói xong lập tức sai bước về phía trước.

Đứng trước một ngọn núi nhỏ, họ nhìn thấy cửa hang động rộng lớn.

Nhìn sâu vào bên trong họ không nhìn thấy gì cả, bên trong tối đen như mực, dù ánh sáng bên ngoài có rọi vào cũng không giúp được gì.

Không hiểu vì sao khi nhìn vào hang động, trong lòng năm người đều hiện lên cảm giác bất an.

Họ không biết ở bên trong hang động có những gì, hay những ai đang chờ đợi họ bước vào.

Năm người đứng chần chờ ngoài cửa hang động không bước vào trong, do dự một chút Storm lên tiếng.

- Chúng ta đi vào trong, mọi người hãy cẩn thận.

Bốn người nhìn Storm gật đầu một cái rồi chậm rãi bước vào trong hang động.

Năm người bước từng bước thận trọng vào trong, đi được vài bước một con gió lạnh từ đâu thổi ngang qua người họ, khiến họ rùng mình một cái.

Xung quanh lúc này thật tối họ vốn không thể nhìn thấy được gì, chỉ có thể cảm nhận qua hơi thở và động tĩnh của từng người.

Storm chợt nhớ ra, cô nhỏ giọng hỏi.

- Các người có mang theo đèn pin không?

Nghe Storm nhắc nhở họ chợt nhớ ra.

Đúng rồi, đèn pin.

Sao họ lại không nghĩ đến.

Họ lập tức lấy từ trong cái ba lô ra cây đèn pin, chỉ trong tích tắc hang động tối đen như mực được đèn pin soi sáng.

Bước chân của mọi người chợt dừng hẳn lại, đứng im tại chỗ, trán toát đầy mồ hôi hột.

Thở họ cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ làm kinh động đến mấy con dơi.

Sắc mặt của mọi người khó coi chưa từng có, không một ai có mặt từng nhìn thấy qua tình cảnh này.

Ngược mặt lên trên cái họ nhìn thấy chỉ là dơi, mấy mươi, không nói cho chính xác là mấy trăm con dơi màu đen.

Từng con từng con nằm sát vào nhau, chúng đang treo ngược mình trên không trung mà ngủ.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện mình sẽ bị mấy trăm con dơi hút máu tranh nhau tập kích, cũng đủ khiến mọi người lạnh cả sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Dơi Hút Máu Người

Trong hang động tĩnh lặng chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập, thu hút sự chú ý của mọi người.

Đột nhiên từ bên trong xuất hiện một đám người, sự cảnh giác của Storm lúc này dâng lên đến tột đỉnh, mặc dù cô không nhìn rõ đám người đó là ai, nhưng linh cảm nói cho Storm biết đó là anh.

Storm bước chậm rãi về phía đám người đó, Trần Sở Sở nhìn thấy liền vươn tay muốn chặn Storm lại nhưng không kịp.

- *Lạc Thần*

Storm nhẹ giọng gọi anh, lúc này Lôi Lạc Thần mới từ trong bóng đen bước ra ánh sáng, vẻ mặt của anh thận trọng vô cùng.

Anh nhỏ giọng nói.

- *Chúng ta mau rời khỏi nơi này.*

Lôi Lạc Thần nói xong, nắm lấy tay Storm kéo cô đi.

Nhất Minh khó hiểu nâng tay gỡ gỡ đầu.

Họ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, sao Thiếu Tá lại bảo rời khỏi nơi này.

Nhất Minh nhìn Kỳ Sơn lúc này vẻ mặt nghiêm túc không thua gì với Thiếu Tá.

- *Ở đây không an toàn, mấy con dơi này không phải là loại dơi bình thường mà là mấy con dơi chuyên hút máu người.*

Nghe Kỳ Sơn nói sắc mặt của mọi người trở nên căng thẳng.

- *Hút máu?*

Trần Sở Sở cảm đèn pin rơi xung quanh trên trần, lúc này cái cô nhìn thấy chính là hàng trăm con dơi.

Trong lòng Trần Sở Sở nghĩ, nếu bị mấy con dơi này tập kích, chắc chắn sẽ bị hút máu đến chết.

Cô hét hoảng chuyển ánh sáng khỏi đám dơi đang ngủ say.

Ánh mắt hoang mang nhìn mọi người, họ không khác gì với cô, nhất là Thẩm Thanh, vẻ mặt kinh hãi của Thẩm Thanh khiến cô vui vẻ trong lòng.

Nhưng nghĩ kỹ lại, sắc mặt của cô lúc này cũng không tốt hơn Thẩm Thanh là bao nhiêu.

Cây đèn pin trên tay cô không hiểu vì sao lại dừng lại trên mặt của Dương Minh Huy, cô nhìn hẩn một hồi lâu dự cảm nói cho cô biết hẩn đang toan tính điều gì đó.

Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở nhìn Dương Minh Huy đăm đăm, trong lòng tức giận.

Sự cảm phần này xuất hiện đột ngột khiến Nhất Minh không rõ nguyên nhân.

Cây đèn pin trên tay Trần Sở Sở đột nhiên bị một bàn tay cường tráng đưa ra che lại ánh sáng, giọng nói đều đều của Lôi Lạc Thần vang lên.

- *Dừng kinh động đến chúng!*

Lôi Lạc Thần vừa nói xong, tên quân nhân bên cạnh vì quá kinh hãi nên lỡ làm rơi cây đèn pin trong tay.

Lôi Lạc Thần phản ứng cực nhanh, nhìn thấy cây đèn pin sắp chạm xuống mặt đất, anh phóng tới chụp lấy nó.

Thật may anh đã thành công chụp được cây đèn pin, không kinh động đến mấy con dơi.

Nhìn thấy cây đèn pin rơi xuống mặt đất, cảm giác trong lòng mọi người căng thẳng đến tột đỉnh.

Dường như thời gian và cả nhịp tim của họ đã dừng lại ở giây phút cây đèn pin rời khỏi tay tên quân nhân kia.

Lôi Lạc Thần cầm cái đèn pin đưa cho tên quân nhân, lạnh giọng nói.

- *Chú ý!*

Nói xong anh nắm tay Storm vội vàng bước về hướng cửa hang động.

Nhìn thấy cửa hang cách họ không xa, mọi người mới buông xuống nỗi lo lắng trong lòng, trong lúc mọi người không chú ý, có thứ gì đó từ bên ngoài cửa hang động bay vào.

"*Dùng.....*"

Đùng một tiếng, khiến mọi người giật cả mình.

Storm nghe được tiếng nổ liền nói.

- *Cẩn thận, khói độc.*

Trong lúc còn đang hoang mang, nghe Storm nói vậy theo phản ứng tự nhiên họ một tay đưa lên bảo vệ đầu, tay còn lại che miệng và mũi.

Lôi Lạc Thần luôn theo sát bên cạnh Storm, bàn tay rộng lớn che lại miệng và mũi của cô.

Storm ngược mặt lên nhìn anh, gương mặt của anh bình tĩnh vô cùng, ánh mắt không một tia giao động.

Sự trầm tĩnh của anh khiến Storm khâm phục.

Nhìn thấy sắc mặt tái xanh của tên quân nhân bên cạnh, anh nhíu mày nói.

- *Mọi người mau nín thở.*

Mọi người lập tức nín thở, trong lòng nghi ngờ không biết ai là người quăng bom vào, chẳng lẽ là người của Trung Tá phải đến.

Thẩm Thanh ẩn mình sau hòn đá, ánh mắt thâm độc nhìn Dương Minh Huy.

Là người của hắn!

Sắc mặt của Dương Minh Huy bình thản một cách lạ thường, càng chứng thực suy nghĩ của Thẩm Thanh là đúng.

Ngay sau tiếng nổ lớn, là một trận mưa rơi diễn ra, hàng trăm con rơi đang ngủ say bị tiếng động lớn làm cho thức tỉnh, bay tán loạn phát ra âm thanh chói tai.

Tiếng đôi cánh của chúng đập vào nhau tạo ra âm thanh hỗn loạn, chúng nhanh chóng tập kích mọi người.

Storm kinh ngạc ánh mắt khó tin nhìn vào mấy con rơi trước mặt, lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy rơi và còn nhiều đến như vậy.

Ngược lại với sự hoan mang của mọi người, Lôi Lạc Thần trầm tĩnh hơn bao giờ hết, vì anh biết chỉ cần anh đưa ra một quyết định sai lầm thì tất cả mọi người có mặt sẽ chết.

Nhìn xung quanh Lôi Lạc Thần trầm giọng nói.

- *Bật đèn pin lên.*

Trong lúc mọi người còn đang quyết liệt bảo vệ bản thân, nghe Lôi Lạc Thần nói vậy tay họ lập tức tìm kiếm đèn pin bật lên, một tên quân nhân vì quá sợ hãi nên bật hoài vẫn không bật được.

Kỳ Sơn nhìn thấy, anh đoạt lấy cái đèn pin bật nó lên, rồi đặt cây đèn pin vào lại trong tay hắn.

Mặc dù rơi sợ ánh sáng nhưng với tia sáng mờ mờ từ cây đèn pin, không thể nào đối phó được với chúng.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy tình hình không ổn, anh nhìn xung quanh tìm kiếm thứ gì đó, nhìn một vòng chẳng thấy gì ngoài mấy cây củi khô dưới mặt đất.

Trong giây phút sinh tử Lôi Lạc Thần cởi bỏ áo ngoài của mình, anh cúi người nhặt lấy mấy cây củi đặt thành một đồng.

Anh thân nhiên quăng áo ngoài trên tay lên đồng củi khô, nhìn Storm nói.

- *An Nhi, em dùng Đoạt Mệnh nhắm vào áo của anh.*

Nghe Lôi Lạc Thần nói vậy, Storm không suy nghĩ lấy Đoạt Mệnh ra.

Mọi người chẳng hiểu vì sao Thiếu Tá lại làm như vậy, nhưng lúc này vì bị mấy con rơi không ngừng tấn công họ cũng chẳng còn thời gian để suy nghĩ nhiều.

Trần Sở Sở dùng tay quơ qua quơ lại muốn xua đi mấy con rơi, nhưng thật không ngờ một con rơi cắn chặt bắp tay của cô.

- *Ahhhhhhhh.....*

Storm nghe tiếng kêu đau đớn của Trần Sở Sở, cô dùng Đoạt Mệnh nhắm vào con rơi đang cắn chặt tay Trần Sở Sở, con rơi bị Đoạt Mệnh giết chết ngay lập tức.

Nhất Minh chạy đến cầm lấy cánh tay của Trần Sở Sở lên xem

- *Cô có sao không?*

Trần Sở Sở nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu đáp.

- *Tôi không sao.*

Nói xong cô rút tay về.

Bàn tay đang cầm tay cô đột nhiên trống rỗng, khiến Nhất Minh cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Storm chuyển Đoạt Mệnh vào cái áo khoát của Lôi Lạc Thần, ấn vào cái nút trên Đoạt Mệnh.

Không lâu sau cái áo đột nhiên phát hỏa, vì chất nylon trên áo rất mẫn cảm với vật thể nóng nên cháy dữ dội.

Ngọn lửa bùng cháy khiến mấy con doi hoảng sợ bay tán loạn, tránh xa ánh lửa.

Nhìn thấy vậy mọi người đều bắt chước anh cởi bỏ áo khoác quăng vào đống lửa lớn đang cháy trước mặt.

Ngọn lửa càng lúc càng cháy mạnh hơn, khiến mấy con doi kinh hãi né tránh, đồng thời con lửa lớn này cũng khiến mọi người dần dần mất đi đường khí, làn khói xám dày đặc khiến họ không thể nào thở nổi.

Đột nhiên một bàn tay rộng lớn vươn tới che lại miệng và mũi của Storm.

Storm không cần đoán cũng biết đó là Lôi Lạc Thần, cô kéo tay anh ra dùng tay che lại miệng và mũi của mình.

Lúc này mấy con doi đã không còn là mối đe dọa đến họ, ngược lại ngọn lửa lớn này mới thật sự nguy hiểm.

Lôi Lạc Thần nhanh trí quát lên.

- *Nằm xuống.*

Nghe được chỉ thị của Thiếu Tá, ai nấy đều hiểu ý của anh.

Khói không thể tụ lại gần mặt đất, chỉ nằm ở trên không trung.

Mọi người lập tức nằm sát xuống mặt đất, bò theo kiểu quân nhân ra ngoài.

Lôi Lạc Thần thật cẩn thận, anh để Storm bò trước mình để bảo đảm sự an nguy của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tiểu Phi

Vừa ra khỏi hang động, còn chưa định thần từ đâu xuất hiện một đám người.

Phong cách trang phục của họ rất lạ không giống người bình thường, khẩu trang màu đen che lại mũi và miệng, càng khiến mọi người khó có thể nhận dạng được bọn họ là ai.

Nhưng có điều, sự độc ác tỏa ra từ trong ánh mắt của họ tạo cho mọi người sự đề phòng.

Đúng như dự đoán của Storm, đám người che mặt vừa nhìn thấy họ, liền chia súng vào mọi người không ngừng nã đạn.

"Pằng...pằng....pằng.."

Vừa nghe tiếng súng mọi người liền phản kích.

Bàn tay rộng lớn của Lôi Lạc Thần vươn tới choàng qua vòng eo thon gọn của Storm kéo cô sang một bên, hai người ẩn núp sau thân cây lớn.

Khi Nhất Minh nghe tiếng súng, không hiểu vì sao trong lòng anh lại nghĩ đến Trần Sở Sở trước tiên.

Anh vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô kéo sang một bên.

Trần Sở Sở kinh ngạc ánh mắt khó hiểu nhìn anh, cô không ngờ khi anh làm việc nghiêm túc cũng không tồi.

Trong lúc ngàn cân trở sợi tóc, Nhất Minh không có tâm trạng để ý đến cô, ánh mắt sắc bén chăm chú quan sát đám người che mặt.

Lúc này trong lòng anh nghi ngờ, không biết bọn người này có phải là người do Trung Tá phái đến hay không.

Kỳ Sơn nhanh tay lẹ chân, phóng về phía sau hòn đá lớn cách anh không xa, rút ra khẩu súng tiểu liên quát lớn.

- Đám người này không phải là người của Trung Tá.

Nghe Kỳ Sơn nói, sắc mặt của mọi người đột nhiên trở nên tối đen.

Thẩm Thanh và Dương Minh Huy vô tình ẩn núp cùng một nơi, ở phía sau bụi cây rậm rạp Thẩm Thanh tròn mắt nhìn Dương Minh Huy.

- Anh có đầu óc hay không, sao lại ra tay vào lúc này?

Có Thiếu Tá bên cạnh thì kế hoạch của anh sẽ thảm bại.

Dương Minh Huy ló đầu ra nhìn đám người thần bí, rồi nhìn sang Lôi Lạc Thần và Storm ở phía đối diện.

Dương Minh Huy nhếch môi cười khinh thường, hắt hủi lạnh một tiếng hùng hồn đáp.

- Hừ....

Đề tôi xem lần này Lôi Lạc Thần sẽ dùng cách gì, để giữ mạng cho Mạnh An Nhi!

Lời nói của Dương Minh Huy khiến Thẩm Thanh bất an trong lòng, nói như vậy chẳng phải Dương Minh Huy đang ám chỉ rằng, bằng mọi giá họ phải giết cho bằng được Mạnh An Nhi, dù phải hy sinh bao nhiêu người cũng được.

Lôi Lạc Thần xoay qua nhìn Storm, sự trầm tĩnh trên gương mặt cô khiến anh hơi bất ngờ.

Anh trầm giọng nói.

- An Nhi, em ở đây chờ anh.

Mặc dù Lôi Lạc Thần đang ở phía sau thân cây lớn không nhìn thấy gì, nhưng vừa rồi khi họ xuất hiện anh đã quan sát từng tên một.

Vị trí của họ nằm ở trong đầu anh, anh nhìn Kỳ Sơn và Nhất Minh đưa tay lên, dùng những ngón tay thon dài ra hiệu cho họ.

Nhìn thấy Thiếu Tá ra ám hiệu, họ liền biết vị trí chính xác của bọn người thần bí.

Lôi Lạc Thần dùng khẩu hình đếm.

- Một....hai....ba!

Vừa đếm đến tiếng thứ ba, Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và Nhất Minh cùng một lúc phóng ra ngoài bắn trả.

"Pằng.....pằng.....pằng...."

Sự phản kích đột ngột khiến bọn người thần bí không thể nào trở tay kịp, trước ánh mắt ngỡ ngàng của họ Kỳ Sơn và Lôi Lạc Thần đã thành công chế ngự hai tên, đoạt lấy vũ khí trên tay họ.

Sau một hồi đấu súng, Lôi Lạc Thần chột nhột ra dường như mục tiêu của bọn họ chính là Storm.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần đang đánh nhau cùng với một tên, Dương Minh Huy liền ra hiệu cho một tên thuộc hạ thủ tiêu Storm.

Hắn nhìn Dương Minh Huy gật đầu nhận lệnh, rồi cầm con dao sắc bén chậm rãi bước ra phía sau của Storm.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy tên che mặt vương về hướng của Storm, anh mau chóng tiêu diệt chướng ngại vật trước mặt.

Lôi Lạc Thần xông đến một tên, đôi tay cường tráng chụp lấy đầu của hắn bẻ một cái.

"Rắc....."

Hành động của anh nhanh đến nỗi hắn vẫn chưa kịp phản kháng, đã bị Lôi Lạc Thần bẻ gãy cổ chết ngay lập tức, mắt trợn trừng trợn trạo.

Lôi Lạc Thần buông hắn ra, thân thể mềm nhũn của hắn ngã gục dưới chân anh.

Anh lao nhanh về phía Storm, cảm nhận được sự nguy hiểm đến gần mình Storm lập tức phòng thủ.

Lôi Lạc Thần nắm lấy tay cô, kéo về phía sau của mình, thân hình cường tráng đứng chặn trước mặt cô.

Lôi Lạc Thần xoay đầu lại nhìn cô thận trọng nói.

- An Nhi cẩn thận, họ đến là vì em!

Nghe Lôi Lạc Thần nói Storm sững người trong giây lát, nếu họ là vì cô mà tới, thì chắc chắn họ đã có chuẩn bị.

Storm nhìn Trần Sở Sở quát lớn.

- Sở Sở hãy cẩn thận, mau dùng Tiểu Phi!

Nghe Storm nói vậy, Trần Sở Sở cầm cái mặt dây chuyền trên cổ dứt mạnh một cái.

Cái mặt dây chuyền hình dạng trái tim nằm gọn trong lòng bàn tay cô, cô ấn vào cái chốt nhỏ bên hông.

Đột nhiên cái mặt dây chuyền hình trái tim được mở ra, cô lấy ra mấy viên thủy tinh nhỏ, hình dạng như hạt trần châu.

Trần Sở Sở cầm một viên thủy tinh quăng về phía bọn người che mặt, viên thủy tinh vừa chạm xuống mặt đất lập tức nổ tung lên.

"Đùng....."

Mặc dù Tiểu Phi không có lực sát thương mạnh nhưng từ trong Tiểu Phi tỏa ra một loại khí độc, tạo cho người hít phải sinh ra ảo giác.

Ánh mắt của mấy tên che mặt hiện lên tia sợ hãi, con ngươi không ngừng co rút, trán lấm tấm mồ hôi vì sự ảnh hưởng của khói độc.

Nhìn thấy sức mạnh của Tiểu Phi, mọi người đều bước ra, ánh mắt nghi ngờ nhìn bọn họ rồi nhìn sang Storm và Trần Sở Sở.

Vài giây sau, khi khói độc thấm vào cơ thể của họ, họ không ngừng kêu lớn.

- Đứng.....đứng.....

Cứu tôi....cứu tôi.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, mấy tên che mặt tự tàn sát lẫn nhau.

"Giết.....Ahhhhhhh....."

"Ahhhhhhhhh....."

Nhìn họ người này giết chết người kia, ai nấy đều trầm mặc, ánh mắt hiện lên tia hãi hùng.

Dương Minh Huy vội về mặt vừa tức vừa thất vọng, hần tự nói với lòng.

- Đúng là một lũ vô dụng.

Kỳ Sơn nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hành động điên rồ không thể kiểm soát của bọn họ là vì thứ gì đó Trần Sở Sở vừa mới quăng ra, anh tò mò hỏi.

- Sở Sở, cái đó là gì?

Trần Sở Sở nhìn Kỳ Sơn rồi liếc mắt nhìn Nhất Minh nói với giọng đặc ý.

- Nó chính là Tiểu Phi, là loại bom mini.

Ở trong Tiểu Phi tôi đã thêm vào một loại thuốc, có ảnh hưởng đến tinh thần của bọn họ, khiến họ sinh ra ảo giác.

Nghe Trần Sở Sở nói vậy, Dương Minh Huy đứng bên cạnh không nhịn được lên tiếng hỏi cô.

- Ảo giác?

Ảo giác gì lại khiến họ có hành động tự tàn sát nhau?

Kỳ thật không hiểu vì sao Trần Sở Sở lại không có ấn tượng tốt với Dương Minh Huy, nhưng cô sẽ nói cho hắn biết vì cô muốn hắn hiểu.

Đối đầu với Storm và cô cũng như tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

- Trong lòng họ sợ cái gì nhất thì họ sẽ nhìn thấy cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nội gián

Nghe được đối thoại giữa Trần Sở Sở và Kỳ Sơn, Nhất Minh vô thức nói.

- Wow..... Tiểu Phi thật lợi hại.

Lời vừa thốt ra Nhất Minh chợt ý thức rằng mình đã lỡ miệng, anh không muốn cô biết anh ngưỡng mộ cô, đâm ra dương dương tự đắc.

Phụ nữ quá kiêu ngạo anh không thích.

Nhìn đám thuộc hạ xuất sắc nhất do mình đích thân huấn luyện, tự tàn sát lẫn nhau đến không còn một người, Dương Minh Huy hoảng sợ trong lòng.

Hắn biết bên cạnh Mạnh An Nhi không thiếu gì nhân tài, nhưng hắn thật không ngờ năng lực của họ lại vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Những loại vũ khí kỳ lạ mà họ dùng, nghe hắn cũng chưa từng nghe đến, đừng nói chi là tận mắt chứng kiến.

Hắn nhìn Thẩm Thanh, ánh mắt lộ rõ sự thất vọng.

Thẩm Thanh cũng không khác gì với Dương Minh Huy, cùng Mạnh An Nhi trải qua những lần vào sinh ra tử, cô biết được một điều, đó chính là muốn giết chết Storm không phải là chuyện dễ.

Trong lúc hai người còn đang hoang mang, giọng nói uy nghiêm của Lôi Lạc Thần vang lên.

- *Chúng ta mau rời khỏi nơi này.*

Nghe anh nói vậy mọi người đều gật đầu, bước nhanh theo Lôi Lạc Thần và Storm.

Vừa đi Kỳ Sơn vừa nhìn Trần Sở Sở nói.

- *Cô còn một viên Tiểu Phi, có thể cho tôi được không?*

Vừa rời anh nhanh mắt nhìn thấy trong mặt dây chuyền của cô, còn lại một viên Tiểu phi.

Trần Sở Sở nhìn Kỳ Sơn, cô tươi cười đáp.

- *Được, tôi tặng nói cho anh.*

Nói xong Trần Sở Sở không ngần ngại đưa mặt dây chuyền hình trái tim cho Kỳ Sơn, rồi chạy nhanh theo Storm ở phía trước.

Nhất Minh đi phía sau, không biết vì sao khi nhìn thấy Trần Sở Sở tặng Tiểu Phi cho Kỳ Sơn, trong lòng anh lại cảm thấy có chịu, nhưng không thoải mái vì điều gì anh cũng không biết.

Kỳ Sơn xoay người lại nhìn Nhất Minh, lúc này vẻ mặt của Nhất Minh thật khó coi, còn đen hơn đáy nồi.

Ở bên cạnh Nhất Minh nhiều năm,

nhìn một cái là Kỳ Sơn biết tâm tư của Nhất Minh ngay.

Kỳ Sơn lấy ra viên Tiểu Phi, rồi đặt cái mặt dây chuyền vào trong tay Nhất Minh nói.

- *Nè, cái này thuộc về cậu.*

Hãy thận trọng đừng để mất rồi mới hối hận.

Kỳ Sơn vừa nói vừa nở một nụ cười gian xảo, khiến Nhất Minh khó hiểu trong lòng.

Nhất Minh là một người nóng tính bùng bột, nên những chuyện quanh co anh thật sự chẳng hiểu.

Nhất Minh đưa lại mặt dây chuyền cho Kỳ Sơn thẳng thắn nói.

- *Cô ấy tặng cho cậu, chứ đâu phải tặng cho tôi.*

Tôi không cần!

"Hazzzzzz...."

Kỳ Sơn thờ dài, trong lòng thật sự không hiểu cái tên này, không biết Nhất Minh thật sự không hiểu hay cố tình giải ngược.

Kỳ Sơn bực bội đặt mặt dây chuyền vào tay của Nhất Minh tức giận nói.

- *Tôi đã nói nó thuộc về cậu, nếu cậu không thích thì cứ quăng nó đi.*

Nói xong Kỳ Sơn xoay người lại đi xăm xăm về phía trước.

Thật tức chết!

Nhất Minh đứng bất động cặp mắt ngờ ngàng nhìn theo bóng lưng của Kỳ Sơn, rồi nhìn xuống cái mặt dây chuyền trong tay.

Anh lắc đầu để nó vào trong túi quần tây, lẩm bẫm.

- *Cậu ấy bị sao vậy ta?*

Sau khi mọi người quay trở lại trại, Kỳ Sơn và Nhất Minh nhận được chỉ thị của Lôi Lạc Thần.

Anh kêu họ đến lều của anh bàn chuyện, vì không muốn người khác nghi ngờ nên Kỳ Sơn và Nhất Minh rất thận trọng nhìn trước nhìn sau.

Hai người là người Lôi Lạc Thần tin tưởng nhất, nên mỗi người đều sở hữu một chiếc đồng hồ thông minh, với tiết bị GSP tối tân nhất, được thiết kế riêng cho họ.

Ba người có thể liên lạc với nhau qua chiếc đồng hồ thông minh này.

Vừa rời đồng hồ của họ phát ra tín hiệu, đó chính là cách Lôi Lạc Thần tìm họ.

Kỳ Sơn nhìn dáo dác không thấy có ai khả nghi, anh nhìn Nhất Minh gật đầu một cái.

Hai người vén cái màn lên, khom người bước vào trong theo lều.

Bước vào lều họ nhìn thấy Lôi Lạc Thần, oai nghiêm đứng qua lưng về phía họ, chắp hai tay về phía sau lưng.

Ánh mắt sắc bén của hai người chuyển sang Storm và Trần Sở Sở, lúc này đang nghiêm trang ngồi bên cạnh.

Kỳ Sơn và Nhất Minh cúi đầu hành lễ với anh.

- *Thiếu Tá.*

Lôi Lạc Thần chậm rãi quay lại nhìn hai người, vẻ mặt của anh nghiêm túc vô cùng.

- *Tôi tìm hai cậu gặp là vì chuyện của ngày hôm nay.*

Tôi nghi ngờ có nội gián!

Nghe Lôi Lạc Thần nói tất cả mọi người không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Nếu không có nội gián thì bọn người thần bí kia, sẽ không thể nào biết được vị trí huấn luyện của bọn họ.

Vì vị trí này được giữ tuyệt mật, chỉ có người trong đội đặc nhiệm Phantom mới biết.

Nghĩ đến đây Nhất Minh chợt nhớ đến điều gì đó, anh nhìn Lôi Lạc Thần nói.

- *Thiếu Tá, vậy còn người của Trung Tá La Thành phải đến đâu?*

Nghe Nhất Minh hỏi, Storm liền nói sen vào.

- *Tôi nghi họ đã bị đám người thần bí kia thủ tiêu.*

Mọi người đều trầm mặc theo lời nói của Storm, sự tức nổi hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của họ.

Nhìn thấy họ u sầu, Trần Sở Sở lên tiếng an ủi.

- *Hiện tại không phải là lúc nên đau lòng.*

Theo tôi thì cách người hãy mau tìm ra kẻ nội gián này, càng sớm càng tốt.

Chúng ta ở ngoài sáng họ ở trong tối, quả thật rất bất lợi.

Lời nói của Trần Sở Sở không sai, lúc này họ phải bình tĩnh, suy nghĩ mọi chuyện thật chu toàn.

Đột nhiên Trần Sở Sở nghĩ đến điều gì đó.

- *Không biết vì sao tôi lại có cảm giác, mọi chuyện xảy ra đều có liên quan đến Dương Minh Huy.*

Kỳ Sơn nghe Trần Sở Sở nói vậy, anh liền nhìn Lôi Lạc Thần.

Ánh mắt của Kỳ Sơn khiến Storm hoài nghi.

- *Các anh cũng đã nghi ngờ?*

Lôi Lạc Thần nhìn Storm gật đầu một cái, giọng nói trầm ổn vang lên.

- *An Nhi, anh đã cho người điều tra Dương Minh Huy, nhưng vẫn chưa tra ra được gì.*

Anh định khi huấn luyện trở về, sẽ đích thân tìm hiểu về hắn.

Kỳ Sơn đứng bên cạnh đột nhiên nói vào.

- *Thật ra Thiếu Tá đã nghi ngờ Dương Minh Huy từ trước, sau lần gặp mặt đầu tiên Thiếu Tá đã ra lệnh cho tôi điều tra hắn.*

Kỳ Sơn nói đến đây chợt dừng lại không nói tiếp, ánh mắt hiện lên tia bất lực.

Nhất Minh thắc mắc nhìn Kỳ Sơn hỏi.

- *Kỳ Sơn, cậu nói không tra ra được gì là có ý gì?*

Chẳng phải chỉ cần đó là điều Soul muốn tra, thì nhất định sẽ tra ra được sao?

Kỳ Sơn cúi đầu ánh mắt hiện lên tia áy náy, quả thật là vậy, từ trước đến giờ Soul chưa bao giờ thất bại, nhưng lần này thì khác.

Kỳ Sơn nhìn mọi người nói với giọng thất trách.

- *Dường như có người cố tình xoá sạch lại lịch của Dương Minh Huy, chỉ để lại những thứ chẳng ra gì làm tượng trưng, tránh cho chúng ta nghi ngờ.*

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Thông tin

Nhìn thấy sắc mặt tự trách của Kỳ Sơn, Lôi Lạc Thần lên tiếng giải thích.

- Nhất Minh, Dương Minh Huy này thân thể không đơn giản.

Nếu tôi đoán không lầm, thì sự việc diễn ra ngày hôm nay là do hấn an bày.

Không hiểu vì sao nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, trong lòng Storm hiện lên dự cảm chẳng lành.

Họ là ai?

Sao lại tốn nhiều tâm trí để lấy mạng cô cho bằng được.

Cô suy nghĩ rất nhiều, biết mình tính khí không tốt, nhưng cũng chưa từng làm hại đến ai.

Cô nhìn Lôi Lạc Thần thận trọng nói.

- Lạc Thần, em cảm giác rằng tiếp theo sẽ xảy ra rất nhiều chuyện.

Lôi Lạc Thần hiểu được tâm tư của cô, bàn tay rộng lớn vươn tới nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Storm nói với giọng đầy kiên định.

- Em yên tâm, có anh bên cạnh mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bàn tay Storm đang ở trong vòng tay của anh chợt siết chặt lại, môi nhếch lên thành một nụ cười trấn an.

- Em biết, nên em không hề bận tâm.

Ngoài mặt Storm tỏ ra không quan tâm nhưng trên thực tế trong lòng cô rất sợ, cô không sợ cho bản thân của mình, ngược lại cô sợ anh sẽ vì cô mà gặp nguy hiểm.

Sau khi Lôi Lạc Thần liên lạc với Trung Tá La Thành báo cáo lại tình hình trên đảo, ngay lập tức có người đến đón họ trở về ngay.

Về đến quân trường Hùng Tâm, mọi người được trở về nhà xả hơi một tuần.

Riêng Lôi Lạc Thần, anh còn có chuyện cần phải đích thân xử lý, nên một mình quay trở lại tổng bộ của Soul.

Vừa bước vào cửa thuộc hạ của anh lập tức nghiêm trang hành lễ.

- Thủ lĩnh.

Họ vừa nói vừa cung kính cúi người một cái.

Lôi Lạc Thần vẫy tay ra hiệu cho họ giải tán, anh đi thẳng vào phòng thu thập tình báo.

Cô gái trẻ nhìn thấy anh lập tức đứng lên bước sang một bên, nhường lại máy chủ cho anh dùng.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến đám thuộc hạ, anh ung dung ngồi xuống cái ghế trống trước mặt.

Bàn tay mạnh mẽ cùng với những ngón tay thon dài thành thạo thao tác trên bàn phím máy vi tính.

Một lúc sau trên màn hình hiện lên một dãy mật mã, với người bình thường thì không hiểu đó là gì nhưng với một hacker, từng con số từng code đều có ý nghĩa riêng của nó.

Thuộc hạ của anh không biết anh đang hack vào tài liệu gì, hay đang tìm thông tin gì, nhưng họ biết một điều những thông tin này được một thế lực lớn, hoặc chuyên gia hacker cố tình che giấu, bằng không với năng lực của thủ lĩnh, sẽ không mất nhiều công sức đến như vậy.

Đám thuộc hạ đứng bên cạnh, bị thần sắc âm u của Lôi Lạc Thần làm cho kinh hãi, họ khẩn trương đến độ trán lấm tấm mồ hôi.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng trên màn hình đen trước mặt cũng hiện lên từ Soul màu trắng.

"SOUL"

Nhìn thấy thủ lĩnh đã thành công, họ mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi nhìn thấy tốc độ bàn tay của thủ lĩnh thao tác trên bàn phím, khiến họ thở cũng không dám thở mạnh chỉ sợ kinh động đến thủ lĩnh.

Không biết thủ lĩnh đã đọc được tài liệu gì trên màn hình, sắc mặt lại trở nên tồi tệ đến như vậy.

Lôi Lạc Thần đột nhiên đứng bật dậy, chiếc ghế vì hành động của anh bị đẩy mạnh về phía sau.

Anh khom tới lấy cái USB đang cắm vào trong máy vi tính ra, đút vào trong túi quần tây của mình vội vàng rồi khỏi tổng bộ của Soul.

Hành động của anh khiến đám thuộc hạ bất ngờ, trong đầu họ thủ lĩnh luôn là một người trầm tĩnh dù trời có sụp xuống sắc mặt cũng không thay đổi.

Trên đường đi đến bãi đỗ xe, anh lấy điện thoại di động trong túi quần tây ra bấm một dãy số.

Điện thoại vừa đổ chuông người bên kia lập tức nhận máy, dường như người bên kia đang cầm sẵn chiếc điện thoại trên tay chờ anh gọi đến.

Giọng nói đều đều của người đàn ông vang lên trong điện thoại.

- Lạc Thần, cậu tìm chủ nhân có chuyện gì?

Điện thoại của Mạnh Hùng đều đều

Trần Siêu nghe máy, chỉ khi nhìn thấy số của Kiều Nhi thì Trần Siêu sẽ đưa điện thoại trực tiếp cho Mạnh Hùng.

Lôi Lạc Thần biết những gì mình vừa mới tra được rất hệ trọng, nên bác Mạnh chính là người anh phải tìm đến.

- Chú Trần tôi muốn gặp bác Mạnh.

Mạnh Hùng ngồi trên ghế lớn sau bàn làm việc, tay theo thói quen mâng mê điếu cigar cuba, nghe Trần Siêu nói Mạnh Hùng gạt đầu một cái, ánh mắt thâm thúy nhìn vào tia lửa đang nhấp nháy trên điếu cigar.

Nhìn thấy sự đồng ý của chủ nhân, Trần Siêu lập tức đáp.

- Được, bảy giờ tối nay tại quán bar Night Angel.

Lôi Lạc Thần cúp máy, đút điện thoại di động lại vào trong túi quần tây của mình, tiện tay cầm lấy chiếc chìa khoá thông minh, đi thẳng đến chiếc xe Lamborghini màu đen trước mặt.

Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, Lôi Lạc Thần ấn vào nút mở cửa trên chìa khoá, cánh cửa bên tài xế lập tức được mở ra.

Thân hình cao lớn khom nhẹ ngồi vào vị trí lái, sau khi cài dây an toàn, chân lập tức ấn vào cần ga, chiếc xe như mũi tên lao thẳng về hướng cổng lớn.

Mấy tên quân nhân gác cổng nhìn thấy xe của Thiếu Tá tiến đến, tốc độ vẫn nhanh không hề có dấu hiệu giảm lại, họ vội vàng ấn nút mở cổng, cánh cổng lớn bằng sắt vừa hé ra, chiếc xe thể thao chạy nhanh qua trước mặt họ, nhanh đến nỗi họ chưa kịp nhìn rõ người cầm tay lái có phải là Thiếu Tá hay không.

Thế nhưng không cần nhìn họ cũng biết vì chiếc xe đó là con cưng của Thiếu Tá, ngoài anh ra không ai được phép chạm vào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Trần sở sở động lòng

Sau mấy ngày luyện tập khổ cực trên đảo hoang, vừa trở về đến biệt thự Mạnh Gia, điều đầu tiên Storm muốn làm chính là tắm cho thoải mái.

Storm từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên tay cầm cái khăn lông màu trắng lau lau mái tóc dài ướt đầm, những giọt nước trong suốt như pha lê nhỏ dài xuống vạt áo của cô.

Nhìn thấy Trần Sở Sở không thay đồ nằm trên giường lớn, Storm lắc đầu nói.

- Bẩn chết đi được.

Trần Sở Sở không quan tâm đến lời nói của Storm, cô lẩn qua lẩn lại trên giường lớn, mái tóc dài hơi lộn sộn, vẻ mặt cực kì phiền muộn.

Storm ung dung bước về phía trước, cô dịu dàng ngồi xuống chiếc ghế trước bàn trang điểm, ánh mắt nghi ngờ nhìn Trần Sở Sở qua tấm gương trước mặt.

- Chị còn suy nghĩ đến Dương Minh Huy?

Storm vừa nói vừa cầm cây lược lông nhím, chải mái tóc dài của mình.

Trần Sở Sở ngừng lại động tác lộn lộn trên giường, cô nhìn Storm đáp.

- Dương Minh Huy!

Ai mà thêm suy nghĩ đến hắn.

Cô thật sự không có chút ấn tượng tốt gì đối với người này.

Storm đặt cây lược trên tay lên bàn trang điểm, xoay đầu lại nhìn Trần Sở Sở.

- Nếu không phải vì chuyện của Dương Minh Huy, vậy chị đang suy nghĩ về điều gì?

Nghe Storm hỏi, Trần Sở Sở ngáp ngừng không biết phải nói sao.

Sự phiền não trong cô là do Nhất Minh mà ra, không hiểu vì sao trong đầu cô cứ hiện lên tình cảnh Nhất Minh hôn mình.

Trần Sở Sở thật sự không biết tâm trạng hiện giờ của mình được gọi là gì.

Tức giận?

Không hẳn.

Vui vẻ?

Cũng không phải.

Trần Sở Sở vươn tay, xoa xoa huyết thái dương của mình.

Nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Trần Sở Sở, Storm mỉm cười đứng lên bước tới ngồi xuống mép giường bên cạnh cô.

- Nói đi, người đó là ai?

Trần Sở Sở tránh né ánh mắt của Storm, ngược ngừng đáp.

- Nói cái gì?

Chị không hiểu em đang nói gì?

Storm nhướn mày bày ra vẻ mặt không vui nói.

- Chị đừng nói với em, người trong lòng chị chính là Lạc Thần.

Trần Sở Sở đang nằm thoải mái trên giường, đột nhiên ngồi bật dậy theo lời nói của Storm.

Cô quýnh quáng giải thích.

- An Nhi... An Nhi em đừng hiểu lầm.

Chị...chị...không có ý gì với Lạc Thần của em.

Storm nghiêm mặt nhìn Trần Sở Sở.

- Không có ý?

Theo em thấy thì, rất ời là có ý thì mới là đúng.

Giọng điệu có phần bất mãn của Storm, khiến Trần Sở Sở bối rối trong lòng.

Cô ấp a ấp úng một lúc, cuối cùng cũng quyết định nói ra nỗi lòng của mình.

- Được rồi, em đừng trêu chọc chị nữa.

Chị....chị đang nghĩ đến cái tên chết tiệt Nhất Minh.

Thì ra là Nhất Minh.

Storm thích thú nhìn cô, bàn tay mềm mại vươn tới nắm lấy tay Trần Sở Sở nói.

- Hắn đã làm gì chị?

Nghe Storm hỏi vậy, mặt cô vô thức ửng hồng.

Cô nhìn Storm không biết phải nên nói như thế nào?

Xấu hổ chết đi được.

Storm nhìn ra được Trần Sở Sở đã động lòng, cô biết đây là lần đầu tiên Trần Sở Sở yêu.

Storm không muốn trêu chọc Trần Sở Sở nữa, cô chỉ sợ rằng Trần Sở Sở sẽ vì tôn nghiêm của mình mà cố tình tránh xa Nhất Minh ra.

- Thôi.... chị không cần nói với em, thế nhưng nếu chị cần em giúp gì thì cứ nói.

Tuy Trần Sở Sở là một người thông minh, chỉ qua thần sắc, ánh mắt và hành vi của một người liền biết được tâm tư của họ.

Nhưng về phương diện tình cảm, thì Trần Sở Sở thật sự chẳng hiểu gì cả.

Nếu Lôi Lạc Thần tự nhận mình là nhất thì Trần Sở Sở sẽ đứng ở vị trí thứ hai, vì trong chuyện tình cảm hai người đều ngớ ngẩn như nhau.

Trần Sở Sở gật đầu, thân hình mềm mại lao tới, ôm chặt Storm cười tươi nói.

- An Nhi tốt với chị nhất.

Storm nhún nhẹ đôi mày thanh tú, đẩy cô ra.

- Chị còn chưa tắm.

Trần Sở Sở bị Storm đẩy mạnh ngã về phía sau, cô cười tươi.

- Chưa tắm thì có sao đâu.

Storm lắc đầu trong lòng thầm nghĩ.

Không biết Nhất Minh và Trần Sở Sở ở bên nhau sẽ ra sao.

Nhất Minh tính tình bông bột làm việc tùy hứng không suy nghĩ đến hậu quả, Trần Sở Sở thì kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất.

Đột nhiên Storm nhớ đến điều gì đó, cô nhìn Trần Sở Sở với vẻ mặt thận trọng nói.

- Sở Sở chị giúp em một chuyện.

Trần Sở Sở ngồi thẳng người lại, nghiêm túc đáp.

- Chuyện gì em cứ nói.

Storm không hề do dự lập tức trả lời.

- Chị giúp em điều tra Thẩm Thanh.

Trần Sở Sở kinh ngạc nhìn Storm.

- Em nghi ngờ cô ta là nội gian?

Storm gật nhẹ đầu.

- Thẩm Thanh từng nói với em một câu.

"Tôi sẽ trả lại những gì gia đình cô đã ban cho chúng tôi."

Em nghi ngờ giữa Thẩm Thanh và em có mối thù không đội trời chung, nên em muốn biết mọi chuyện có liên quan đến cô ta.

Cặp mắt của Trần Sở Sở hiện lên tia sáng, thì ra là vậy.

- Được chị sẽ điều tra ngay.

An Nhi em nói cho Lạc Thần biết chưa?

Storm lắc đầu, giọng nói đều đều vang lên.

- Em muốn điều tra Thẩm Thanh trước, nắm rõ mọi chuyện rồi mới nói cho Lạc Thần biết.

Hiện tại anh ấy có quá nhiều việc cần phải xử lý, em không muốn anh ấy vì chuyện mà em còn chưa xác thực được mà phân tâm.

Trần Sở Sở mỉm cười ánh mắt trêu chọc nhìn Storm.

- Không ngờ nhe, An Nhi của chị lại hiểu lòng người đến như vậy.

Storm không có tâm trạng để nói trả Trần Sở Sở, lúc này trong đầu cô cứ nghĩ đến chuyện của Thẩm Thanh.

Bây giờ tối trước cửa quán bar Night Angel, một nhóm người đang đứng chờ ngoài cửa lớn.

Nhìn thấy chiếc xe thể thao Lamborghini đắt tiền hiện ngang đồ ngay trước mặt họ, mọi người đều tò mò nhìn xem.

Họ hiếu kỳ không biết ai lại điếm phước, được sở hữu chiếc xe phát hành có số lượng này.

Cánh cửa xe đột nhiên được mở ra,

Lôi Lạc Thần phong độ bước xuống.

Ánh mắt của mọi người tỏa sáng, nam thì ganh tỵ nữ thì ngưỡng mộ.

Mấy cô gái không thể nào dời được tầm mắt của mình khỏi anh.

Họ chưa từng nhìn thấy qua, người đàn ông nào lại đẹp trai đến như vậy.

Anh mặc người chiếc áo sơ mi trắng, tay áo được anh tùy tiện xắn đến khuỷu tay, phối hợp cùng với quần tây đen.

Tuy không có gì đặc biệt, nhưng khi được mặc trên người anh càng toát lên vẻ lịch lãm.

Kỳ thật Lôi Lạc Thần nhìn thật cuốn hút, nhưng sự lạnh lùng tỏa ra từ trong ánh mắt băng lãnh của anh, lại khiến người đối diện không rét mà rung.

Đôi mày rậm của Lôi Lạc Thần bất chợt chau lại, anh khó chịu khi bị người khác dùng ánh mắt thêm thường nhìn mình.

Ánh mắt sắc lạnh liếc ngang qua bọn họ, mấy cô gái cùng chàng trai bất giác rung mình một cái, rồi lập tức chuyển tầm mắt của mình sang nơi khác.

Ánh mắt của anh thật đáng sợ như muốn nói với họ rằng, nếu còn nhìn nữa họ sẽ chết chắc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Gặp mặt

Vừa bước vào cửa chính, Lôi Lạc Thần nhìn thấy hai tên bảo vệ mặc trên người âu phục màu đen, đang kiểm tra thẻ hội viên của khách.

Hai người nhìn thấy anh, lập tức đứng sang một bên khom người, tay chỉ về phía cửa lớn mời anh vào.

- Mời Lôi thiếu vào, Mạnh tổng đang chờ cậu.

Hành động tôn kính của hai tên bảo vệ khiến người bên cạnh càng chú ý người đàn ông anh tuấn này.

Họ nhìn nhau xì xào.

- Anh ấy là ai vậy?

Một cô gái trẻ nhìn Lôi Lạc Thần rồi nhìn sang bạn của mình hỏi.

Người đàn ông cùng nhóm nhìn cô gái, trầm giọng nói.

- Cậu ấy chính là thiếu gia của tập đoàn Lôi thị

Hắn nói đến đây chợt dừng lại, nhìn thấy cô gái nhìn Lôi Lạc Thần bằng

ánh mắt thích thú, hắn lên tiếng nhắc nhở.

- Tôi nghe nói cậu ta là người trong hắc bang, thân thể không tầm thường.

Điều quan trọng hơn hết bên cạnh cậu ta chưa từng xuất hiện phụ nữ, tôi nghi ngờ rằng cậu ta không thích phụ nữ.

Cô gái tò mò ra vô cùng thất vọng.

Thật đáng tiếc một người phong độ bảnh bao như anh ta, lại thích đàn ông.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến lời nói vớ vẩn của bọn họ, anh dứt hai tay vào trong túi quần tây, nhìn họ gật đầu một cái bước chậm rãi vào trong.

Cánh cửa phòng VIP được nhân viên phục vụ đẩy nhẹ ra.

Hiện ra trước mặt anh chính là bác Mạnh, Lôi Lạc Thần quan sát Mạnh Hùng.

Khí thế của bác Mạnh vẫn như ngày nào, bác mặc trên người bộ âu phục màu đen, mái tóc màu rượu đỏ cùng với chiếc hoa tay màu hổ phách càng tôn lên vẻ nguy hiểm trên gương mặt bác.

Mạnh Hùng ngồi uy nghiêm trên chiếc sofa màu trắng, chân này bắt chéo chân kia, tay nhàn nhã đặt trên thành ghế sofa, hai ngón tay thon dài theo thói quen kẹp chặt điếu cigar cuba đang cháy dở.

Đứng phía sau bác Mạnh chính là chú Trần Siêu, lúc nào cũng theo bên cạnh để bảo vệ sự an nguy của bác Mạnh.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần, Mạnh Hùng nâng tay làm động tác mời anh ngồi.

Lôi Lạc Thần bước tới trước mặt Mạnh Hùng, anh cúi đầu lịch sự chào hỏi.

- Bác Mạnh.

Lôi Lạc Thần nói xong anh ung dung ngồi xuống bên cạnh Mạnh Hùng.

Không biết từ lúc nào trên tay Trần Siêu đã cầm sẵn một ly rượu mạnh, Trần Siêu thận trọng đưa ly rượu đến trước mặt mời anh.

Lôi Lạc Thần vươn tay nhận lấy ly rượu mạnh từ trên tay của Trần Siêu, anh không uống chỉ cầm ly rượu trong tay làm động tác lắc lắc, chất lỏng màu hổ phách theo hành động của anh xoay tròn trong ly.

Nhìn thấy vẻ mặt thận trọng của Lôi Lạc Thần, Mạnh Hùng đưa điếu cigar đến mép môi hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả ra làn khói đen dày đặc, cất trọng thâm sâu.

- Cậu tìm tôi có chuyện gì?

Lôi Lạc Thần trầm mặc một lúc, ánh mắt thâm thúy nhìn Mạnh Hùng nói với giọng nghiêm túc.

- Bác còn nhớ một người có tên gọi là Thẩm Gia Quyên không?

Ánh mắt nguy hiểm của Mạnh Hùng đột nhiên tỏa sáng, thân hình cao lớn giao động, thân nhiên chỉnh lại tư thế ngồi của mình.

Mạnh Hùng biết nếu không có chuyện quan trọng Lôi Lạc Thần sẽ không nhắc đến Thẩm Gia Quyên.

Cái tên này mặc dù anh không nhớ nhưng cũng sẽ không bao giờ quên được, vì chỉ trong vòng một đêm Thẩm Gia đã bị anh sang bằng.

- Thẩm Gia Quyên.....

Đã lâu tôi không nghe đến cái tên này.

Lâu đến nỗi, xem một chút tôi cũng đã quên trên thế gian có người này tồn tại.

Nói đến đây, Mạnh Hùng chợt nghĩ đến điều gì.

Mạnh Hùng nhìn Lôi Lạc Thần nói với giọng đầy nguy hiểm.

- Cô ta đã quay trở lại?

Một lời khẳng định đã nói lên sự anh minh của bác Mạnh.

Trong lòng Lôi Lạc Thần thật sự khâm phục Mạnh Hùng, mới nghe anh nhắc đến bà ta, đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lôi Lạc Thần không nói gì, chỉ gật đầu một cái thay cho câu trả lời.

Nhìn thấy phản ứng của Lôi Lạc Thần,

không cần Lôi Lạc Thần nói Mạnh Hùng cũng biết nguyên nhân Thẩm Gia Quyên quay trở về Thành Phố S là gì.

- Cậu đã điều tra được gì?

Mạnh Hùng nói thẳng vào trọng tâm, anh không thích vòng vo.

Lôi Lạc Thần lấy trong túi quần tây ra một cái USB màu bạc, anh đưa nó cho Trần Siêu.

Trần Siêu nhận lấy, lập tức đút vào cái smart TV treo trên bức tường trước mặt.

Trần Siêu cầm cái điều khiển TV ấn vào nút màu xanh, màn hình màu đen lập tức phát sáng.

Trên màn hình lúc này là thông tin Lôi Lạc Thần vừa mới hack được.

Nhìn thấy những thông tin này trong lòng Mạnh Hùng phần nộ vô cùng, ánh mắt chợt hiện lên sự chết chóc, tay vô thức vò nát điếu cigar trên tay.

- Thẩm..... Gia.....Quyên.....

Trần Siêu kinh ngạc không thôi, anh không ngờ năm xưa chủ nhân không diệt tận gốc rễ cuối cùng để lại hậu hoạn về sau.

Trần Siêu lo lắng nói.

- Chủ nhân, vậy chúng ta phải làm gì?

Theo thông tin Lạc Thần thu thập, Thẩm Gia Quyên này không đơn giản, bà ta nhằm vào Tiểu thư.

Nếu thuộc hạ đoán không lầm thì người tiếp theo chắc chắn sẽ là phu nhân.

Những gì Trần Siêu nói Mạnh Hùng đều hiểu, nhưng anh biết ở sau lưng Thẩm Gia Quyên còn có một thế lực ngầm thao túng.

- Lạc Thần tuần trước có người bên chính phủ chủ động liên lạc với Kiều Nhi, mời Kiều Nhi tham gia buổi tiệc rượu chào đón các nhà lãnh tụ, trước khi tham gia buổi hội

ngợi thượng đỉnh ASEAN.

Lôi Lạc Thần nghe vậy sắc mặt chợt trở nên thâm trầm hơn, ánh nhũ mày thần sắc thâm thúy nhìn Mạnh Hùng nói.

- Thật ra bên con đã điều tra được, sẽ có người gỡ rối vào lúc buổi hội nghị thượng đỉnh ASEAN được diễn ra.

Lôi Lạc Thần nói đến đây chợt dừng lại một chút, anh nâng ly rượu trong tay lên hớp một ngụm.

Chất lỏng màu hổ phách được anh nuốt xuống, yết hầu di chuyển nhẹ nhàng.

Lôi Lạc Thần ngược mặt lên nhìn vào cái màn hình TV, thận trọng nói.

- Theo những gì thuộc hạ của con điều tra được, dường như có người nào đó ở trong bóng tối âm thầm thao túng mọi chuyện diễn ra gần đây.

Nhưng con không tin Thẩm Gia Quyên có khả năng này, nhất định phía sau bà ta còn có người giúp đỡ.

Người này sâu sắc, nham hiểm hơn Thẩm Gia Quyên nhiều.

Trần Siêu gật đầu tán đồng với lời nói của Lôi Lạc Thần, ánh mắt của Mạnh Hùng vẫn chăm chú vào thông tin trên màn hình TV.

- Không thể nào trùng hợp đến như vậy?

Trần Siêu, cậu hãy cho người điều tra, người đã chủ động liên lạc với Kiều Nhi là ai?

Trần Siêu gật đầu thận trọng đáp.

- Dạ chủ nhân.

Mạnh Hùng nói xong nhìn Lôi Lạc Thần.

- Lạc Thần, An Nhi bác giao lại cho con.

Mạnh Hùng hiểu rõ hơn ai hết, người như Lôi Lạc Thần tính chiếm hữu cực cao, một khi đã yêu thì sẽ yêu hết mình dù có đánh đổi mạng sống Mạnh Hùng cũng tin Lôi Lạc Thần nhất định sẽ bảo vệ cho An Nhi.

Lôi Lạc Thần nhìn vào bức ảnh của những người có liên quan trên màn hình TV nói.

- Con sẽ giải quyết những ai dám làm hại đến An Nhi.

Bàn tay của Lôi Lạc Thần đang cầm ly rượu bất giác siết chặt hơn.

Tất cả điều phải trả giá cho việc họ đã làm.

Lôi Lạc Thần ngồi dựa lưng vào ghế sofa nhìn Mạnh Hùng nói tiếp.

- Bác Mạnh, con đang điều tra một người.

Nói đến đây anh chợt dừng lại một chút, ánh mắt có phần khó sử nhìn Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng nhìn ra tâm tư của anh, Mạnh Hùng trầm giọng nói.

- Có chuyện gì cậu cứ nói thẳng.

Lôi Lạc Thần trầm mặt, vô thức xoay xoay ly rượu mạnh trong tay.

- Hắn tên là Dương Minh Huy, lai lịch của hắn thật thần bí.

Hiện tại điều duy nhất con điều tra được chính là hắn xuất thân từ Nhật bản.

- Nhật bản....

Mạnh Hùng lập lại hai từ Nhật Bản trong miệng mình, ánh mắt luôn tiềm ẩn sự nguy hiểm đột nhiên hiện lên tia sáng.

- Dương Minh Huy?

Lạc Thần, cậu hãy cho người điều tra một người.

Lôi Lạc Thần nhìn Mạnh Hùng gật đầu đáp.

- Bác muốn con điều tra ai?

Mạnh Hùng khom tới, tay thần nhiên rút ra thêm một điếu cigar cuba được đựng trong cái hộp bằng gỗ đắt tiền, trên cái bàn thủy tinh trước mặt.

Trần Siêu lập tức bước tới, cung kính mời lên điếu cigar cho anh.

Mạnh Hùng hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả ra làn khói đen mang theo mùi hương nồng nặc của cigar.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Anh rất nhớ em

- Dương Mẫn.

Bác còn nhớ mười mấy năm về trước, sau khi Mạnh Khang bị bác giết chết Dương Mẫn cũng biến mất không tung tích.

Một thời gian sau, bác nghe tin cô ta đã sang Nhật bản.

Lôi Lạc Thần không hề kinh ngạc với lời nói của Mạnh Hùng, vì anh cũng đã phát hiện ra điều này, chỉ có điều dù sao Mạnh Khang cũng là anh trai cùng cha khác mẹ với Mạnh Hùng.

Còn về phần Dương Minh Huy, hẳn chính là anh họ của An Nhi.

Sau khi biết chuyện này, trong lòng Lôi Lạc Thần không tránh khỏi sự hoang mang.

Nhưng mặc kệ họ là ai, vì nguyên nhân gì mà quay trở lại Thành Phố S, chỉ cần họ gây bất lợi đến An Nhi, anh sẽ không tha cho bọn họ.

- Dạ con sẽ cho người điều tra ngay.

Sau khi bàn chuyện quan trọng xong, Lôi Lạc Thần nhìn vào cái đồng hồ đeo trên cổ tay.

- Bác Mạnh, con còn có chuyện nên về trước.

Mạnh Hùng nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu một cái.

- Được, liên lạc sau.

Lôi Lạc Thần lịch sự đứng lên, anh nhìn Mạnh Hùng và Trần Siêu cúi nhẹ đầu chào một cái rồi rời khỏi bar Night Angel.

Bước ra khỏi cửa quán bar, một cơn gió mát lạnh bất ngờ thổi ngang qua người anh, khiến mái tóc màu nâu ngắn gọn vô tình lay chuyển nhẹ.

Lôi Lạc Thần ngẩn đầu nhìn lên bầu trời bao la, nơi những vì sao lấp lánh tỏa ra tia sáng đẹp một cách động lòng người.

Nhìn thấy những ngôi sao sáng, trong lòng anh lại nghĩ đến An Nhi.

Gương mặt kiều diễm của An Nhi hiện ra trước mắt anh, mỗi anh vô thức công lên tạo thành một nụ cảnh tượng mê người.

Lôi Lạc Thần uy nghiêm bước đến chiếc xe thể thao Lamborghini đầu cách đó không xa, anh thân nhiên

ngồi vào trong xe, cài dây an toàn, chân lập tức nhấn vào cần ga.

Chiếc xe thể thao màu đen như con báo lao nhanh về phía trước với tốc độ kinh hoàng.

Dường như đèn giao thông trên cả đoạn đường anh chạy ngang qua, đều vì anh mà bật lên màu xanh.

Lôi Lạc Thần một tay cầm chặt tay lái, tay còn lại ấn vào màn hình cảm ứng trên xe gọi cho An Nhi.

"Reng...reng...."

Tiếng chuông vừa đổ không bao lâu, đã có người nghe máy.

- Lạc Thần, anh tìm em có chuyện gì?

Giọng nói dịu dàng quen thuộc của An Nhi, khiến những bất an trong lòng anh tiêu tan.

Khoé môi Lôi Lạc Thần hơi nhếch lên, anh liếc ngang qua kính chiếu hậu nói.

- Anh rất nhớ em.

Muốn gặp em ngay bây giờ.

Storm mỉm cười ngọt ngào, cô ngược mắt nhìn lên cái đồng hồ treo trên bức tường trước mặt.

Đã mười một giờ tối.

Suy nghĩ một chút cô trả lời.

- Được, anh ở đâu em đến tìm anh.

Lôi Lạc Thần phản đối.

- Không cần, anh sẽ đến đoán em.

Storm không phải là loại phụ nữ chân yếu tay mềm, lúc nào cũng cần đàn ông bao bọc.

- Anh đang ở đâu, em sẽ đến tìm anh.

Lôi Lạc Thần hiểu rõ tính tình của An Nhi, nên cũng không muốn ép buộc cô.

- Anh đang đến biệt thự ở trên núi.

- Gặp lại sau.

Nói xong Mạnh An Nhi cúp máy, đi thay đồ chuẩn bị đến biệt thự của anh.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình sắp được gặp mặt cô, là trong lòng anh đã cảm thấy vui vẻ hẳn lên, ngón tay thon dài vô thức gõ gõ theo nhịp vào vô lăng.

Trong màn đêm tối đen như mực, tĩnh mịch một cách đáng sợ, chiếc xe Lamborghini lướt nhanh qua những con đường vắng vẻ tạo ra tiếng xé gió.

"Két....."

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, chiếc xe dừng gấp trước cửa lớn của ngôi biệt thự.

Ngôi biệt thự này là nơi nghỉ riêng của anh, không một ai biết ngoài An Nhi ra.

Nó nằm ở một nơi hoang vu, tuy không rộng lớn như biệt thự Lôi Viên nhưng lại mang theo phong cách riêng của anh.

Mỗi khi có chuyện phiền não anh sẽ một mình lái xe đến nơi này, để bình tĩnh suy nghĩ.

Bước xuống xe, Lôi Lạc Thần đứng trước cửa ngôi biệt thự.

Đã lâu anh không đến nơi này, nếu anh nhớ không lầm thì lần cuối cùng anh đến ngôi biệt thự này là lúc An Nhi rời khỏi anh.

Anh bước tới ấn bốn con số mật mã vào ổ khoá cửa chính, tay thân nhiên đẩy cánh cửa lớn ra.

Anh ung dung bước vào trong, đèn trong ngôi biệt thự đột nhiên bật sáng, hiện ra trước mắt anh chính là một ngôi biệt thự thiết kế theo phong cách Âu châu, mang theo phong cách tân cổ điển nhìn thật sang trọng.

Hai màu trắng và bạc càng tôn lên vẻ đẹp của ngôi biệt thự, trần nhà cao ba mét được khắc lên những hoa văn cổ đại, phối hợp cùng với cây đèn chùm pha lê rũ xuống ngay chính giữa phòng, giấy dán tường màu bạc kim lam hình nền cho bộ sofa màu trắng và bàn cafe thủy tinh màu đen thật sự khiến người bước vào cảm thấy thoải mái trong lòng.

Lôi Lạc Thần ung dung bước vào trong, anh thân nhiên đi lên phòng ngủ chính.

Lôi Lạc Thần đi đến đâu thì đèn ở nơi đó sẽ bật sáng, vừa bước vào căn phòng quen thuộc, anh đi thẳng vào trong phòng tắm, thuận tay cởi bỏ quần áo trên người quăng vào rổ giặt.

Tắm xong anh bước ra ngoài, trên vòng eo cường tráng chỉ tùy tiện quấn lấy một cái khăn tắm màu trắng.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm một tay anh cầm cái khăn lông mỏng lau mái tóc ngắn gọn của mình, cất giọng trầm trầm.

- Bật nhạc.....

Đột nhiên tiếng nhạc êm dịu vang lên, ngôi biệt thự được thiết kế với công nghệ tối tân nhất, anh có thể điều khiển mọi thứ trong ngôi biệt thự này bằng giọng nói của anh.

Anh bước tới quầy bar trong phòng, cầm lấy chai rượu mạnh năm 1982 lên mở nắp chai ra, đưa đến mũi, cặp mắt sắc bén từ từ nhắm mắt lại ngửi lấy hương vị nồng nàn của nó.

Mùi thơm nồng nặc của loại rượu lâu năm càng khiến tâm trí của anh tỉnh táo hơn bao giờ hết, đã lâu anh không uống rượu, vì quy luật quân nhân khi trên người mặc quân phục tuyệt đối không được uống một giọt rượu.

Lôi Lạc Thần rót cho mình một ly rượu mạnh, chất lỏng màu hổ phách thuận theo hành động của anh nằm gọn trong chiếc ly thủy tinh.

Lôi Lạc Thần cầm ly rượu lên, làm động tác lắc lắc cho những bọt khí trong rượu từ từ biến mất, chất lỏng xoay tròn y như cô gái trên người mặc cái đầm dài khiêu vũ trong ly.

Lôi Lạc Thần nâng ly rượu mạnh trong tay lên hớp một ngụm, chất lỏng nóng rang từ từ chảy xuống cổ anh.

Lôi Lạc Thần nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác khoan khoái được tạo ra bởi rượu mạnh.

Storm tự lái xe đến biệt thự, đứng trước cửa lớn cô vươn tay định ấn vào chuông cửa.

Thế nhưng khi nhìn thấy ổ khoá mật mã, cô lại có suy nghĩ khác.

Không biết anh sẽ dùng tổng hợp gì.

Ngẫm nghĩ một chút cô ấn vào bốn con số.

- Cách.....

Thật không ngờ cánh cửa được mở ra, Storm sững người trong giây lát thì ra anh dùng năm sinh của cô làm mật mã.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Dục vọng

*** *Chú Ý: Chương này có cảnh 18+++++++ ++++++ em nào dưới 16 tuổi xin hãy nhảy chương.* □

Đã lâu chị không viết cảnh H với nhiều chi tiết như vậy, các em nào không thích đọc đừng buồn chị nhé. Love you□□♥□♥□□

Storm đẩy nhẹ cánh cửa lớn ra, cô không bước vào chỉ đứng yên đó nhìn vào trong.

Storm kinh ngạc khi ngôi biệt thự rộng lớn nhưng lại không một bóng người.

Nhìn một vòng cô không thấy anh đâu, người giúp việc cũng chẳng có.

Storm bước vào trong, cô không quên đóng cửa lớn lại, cặp mắt sắc bén nhìn xung quanh, trong lòng tán thưởng anh, ngôi biệt thự được thiết kế rất đẹp, vừa sang trọng vừa tao nhã khiến người bước vào cảm thấy thoải mái vô cùng.

Mặc dù cô không nhìn thấy ai, nhưng tất cả đèn trong biệt thự đều được bật sáng.

Sau khi quan sát xong căn biệt thự, Storm mới để ý đến tiếng nhạc êm dịu nhẹ nhàng từ trên tầng hai truyền đến.

Cô mỉm cười, bước lên lầu hai.

Trên tầng hai chỉ có hai phòng, bên phải là thư phòng bên trái là phòng ngủ của anh.

Cô được tiếng nhạc dẫn lối đến phòng ngủ của anh, cửa phòng không đóng nên Storm không hề do dự mà bước vào trong.

Đập vào mắt cô chính là Lôi Lạc Thần, lúc này anh đang ngồi trên ghế trước quầy bar, ánh mắt thâm thúy chăm chú vào ly rượu mạnh trên tay, nhìn thật yêu mị.

Dường như anh mới vừa tắm xong trên người không mặc gì, phần eo chỉ quấn một cái khăn tắm trắng, để lộ phần ngực săn chắc cùng với cái bụng sáu múi, mái tóc ngắn gọn còn ướt đẫm, nhìn thật hấp dẫn.

Lúc này sắc mặt cùng với ánh mắt của anh, nói cho cô biết anh đang có chuyện phiền muộn.

Cô không bước vào trong, chỉ muốn đứng yên đó nhìn anh thêm một chút.

Cảm nhận được sự hiện diện của người khác, đôi môi mỏng bất giác cong lên, tạo ra cảnh tượng say đắm lòng người.

Nụ cười mê người của anh khiến Storm sững sờ trong giây lát.

Không cần nhìn anh cũng biết người đứng ngoài cửa lên nhìn anh chính là An Nhi, anh xoay mặt nhìn về phía cô.

Lôi Lạc Thần bị sắc đẹp của Storm thu hút, đã lâu anh không nhìn thấy cô mặc đầm.

Cái đầm dài màu trắng tay ngắn, bó sát vào đường cong quyến rũ, cổ chữ V để lộ phần ngực căng tròn, càng tôn lên vẻ kiều diễm trong cô.

Lôi Lạc Thần nâng tay làm động tác ngoắt ngoắt, ý bảo Storm đến bên cạnh anh.

Storm cười dịu dàng bước tới gần anh, vừa đến gần Lôi Lạc Thần anh đã vươn tay choàng qua eo cô, kéo cô vào lòng.

Anh đặt cằm mình trên vai cô, gương mặt anh tuấn thành nhiên vui vào hõm cổ của cô.

Lôi Lạc Thần cảm giác được lồng ngực trần săn chắc của mình chạm vào cặp ngực đầy đặn của cô, tuy ngoài lớp vải mỏng nhưng cũng đủ khiến dục vọng trong lòng anh trỗi dậy.

Lôi Lạc Thần cố kiềm chế sự khao khát trong lòng, anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, mùi hương quen thuộc xông thẳng vào mũi.

Anh cứ ngỡ rằng cách này sẽ giúp được mình bình tĩnh lại, nhưng thật không ngờ mùi hương trên cơ thể của cô càng khiến sự ham muốn trong lòng anh gia tăng.

Storm cảm nhận được sự biến đổi trên cơ thể của Lôi Lạc Thần, cô đẩy anh ra.

Còn để anh tiếp tục ôm mình, cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, vì lúc này cô cũng đang cố gắng kiềm chế bản thân của mình.

Thật không ngờ người mới di chuyển đã bị cánh tay cường tráng của anh siết chặt, gương mặt cương nghị vẫn vùi sâu vào cổ mềm mại trắng toát của cô.

- *An Nhi.....An Nhi.....*

Giọng nói trầm trầm vang lên bên tai cô, hơi thở nóng hổi phả thẳng vào mặt cô.

Hai từ An Nhi thoát ra từ miệng anh khiến trái tim cô tan chảy, đôi tay mềm mại choàng qua vòng eo cường tráng, đầu thân nhiên dựa lên bờ vai trần của anh.

Thân thể mảnh mai của Storm được anh ôm gọn trong lòng, lúc này ngoài tiếng nhạc êm dịu ra cái cô nghe được chỉ là tiếng nhịp tim của anh và cô.

Lôi Lạc Thần cúi đầu nhìn cô, cặp mắt sáng long lanh, gương mặt kiều diễm, hai gò má ửng hồng của An Nhi khiến trái tim anh nhảy loạn.

Anh dùng tay nâng cằm cô lên, đôi môi hấp dẫn áp lên bờ môi mềm mại ẩm ướt của cô.

Đầu lưỡi nóng bỏng hiện ngang tắc đôi môi gợi cảm, tiến sâu vào trong khoang miệng mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Anh mút nhẹ nhàng cánh môi thơm phức, tay thành nhiên vén vẩy cô lên, bàn tay nóng hừng hực vuốt ve cơ thể quyến rũ của cô, từ từ di chuyển lên trên.

Storm vô thức rung lên khi tay anh chạm vào làn da trắng mịn của mình.

Từng cái vuốt ve, từng cử chỉ nâng niu của anh khiến toàn thân Storm tê dại.

Bàn tay nóng bỏng của Lôi Lạc Thần dừng lại trên cặp ngực no tròn căng mọng của cô.

Đôi môi mỏng vẫn ngậm lấy cánh môi cô, tay sờ nhẹ nhàng cẩn thận bóp nhẹ bầu ngực nõ nang.

Storm bị nụ hôn bá đạo của Lôi Lạc Thần làm cho tay chân mềm nhũn, nhìn thấy ánh mắt say tình của Storm anh thật hài lòng.

Anh buông đôi môi sưng đỏ của Storm ra, hương vị ngọt ngào thuộc về cô vẫn lưu lại trên môi anh.

Anh nhìn cô thở hổn hển, con ngươi đen tuyền sắc bén của anh lúc này đã bị dục vọng làm mờ đi.

Anh cúi đầu hôn lên cổ Storm, đầu lưỡi mềm mại mon trón làn da ngọt ngào.

Storm ôm anh nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác sung sướng lạ lùng này, đột nhiên sự dịu dàng của anh trở nên mạnh mẽ.

Anh bất ngờ mút mạnh cổ cô, khiến Storm đau đến nhúm mày nhưng ngay sau đó sự kích thích chiếm lấy toàn bộ tâm trí của cô.

Anh là đang thể hiện sự chiếm hữu, muốn cho cô biết cô chỉ thuộc về riêng anh.

Nhìn thấy dấu ấn màu đỏ chói anh tạo ra trên làn da trắng toát của Storm, Lôi Lạc Thần phấn khởi vô cùng, anh bất ngờ dùng tay xé một cái.

"Roet....."

Cái đầm dài màu trắng bị anh mạnh tay xé ra làm đôi, quăng xuống mặt đất.

Hiện ra trước mặt Lôi Lạc Thần chính là cặp ngực căng tròn đầy đặn được che bởi nội y màu đen quyến rũ khiến hơi thở của anh trở nên bất ổn, càng lúc càng nhanh hơn.

Anh hôn nhẹ lên má cô rồi từ từ di chuyển xuống cổ, xương quai xanh xinh đẹp rồi dừng lại trên ngực cô.

Storm không chịu nổi sự kích thích do anh tạo ra, toàn thân cô mềm nhũn, hai tay bắt giắc choàng qua cổ anh cố giữ mình không ngã xuống.

Nhìn thấy dáng vẻ mê ly của Storm, đôi môi mỏng của Lôi Lạc Thần bắt giắc cong lên, một tay anh choàng về phía sau cô mở khóa áo ngực cô ra, tay còn lại vẫn mâng mê ngực cô.

Không biết từ lúc nào áo ngực màu đen đã bị anh cởi ra, anh bất thành linh cúi xuống ngậm lấy đỉnh hồng nhạy cảm của Storm khiến cô bất ngờ ưỡn người một cái, tay vô thức bầu chặt bờ vai trần của anh.

Cảm giác khoái lạc từ đầu lưỡi ẩm ướt của anh, khi treu đùa nụ hồng của cô khiến toàn thân Storm căng cứng, chân bắt giắc khép chặt lại.

Cô sung sướng cắn nhẹ cánh môi ửng hồng hào, cặp mắt lim dim khiến toàn anh như muốn nổ tung lên.

Anh khom người bế cô lên, đi thẳng đến giường lớn.

Anh cẩn thận đặt Storm xuống giường, mái tóc dài màu đen xoã xuống trên tấm ra giường màu trắng tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Lôi Lạc Thần ung dung cảm cái khăn tắm trên eo kéo một cái, quăng xuống sàn nhà bên cạnh, thân thể cường tráng hiện ra trước mặt cô.

Storm đỏ mặt nhìn sang nơi khác, lúc này thân hình vạm vỡ của Lôi Lạc Thần ở trên bao phủ cả thân thể mảnh mai của cô.

Hai tay anh chống xuống giường, thân thể gọi cảm bị anh khoá trong vòng tay.

Storm nhìn anh, cô mỉm cười, cô choàng tay qua cổ dùng sức nâng đầu của mình lên hôn lên đôi môi hấp dẫn kia.

Sự chủ động của cô khiến khí huyết trong lòng anh dân đến đỉnh, từ bị động anh chuyển sang chủ động, đáp trả nụ hôn của cô một cách cuồng nhiệt, tay không ngừng vuốt ve đường cong quyến rũ của Storm

Nhìn thấy ánh mắt mong lung khiếu gọi của Storm nhìn mình, anh không còn chịu nổi liền cởi bỏ chương ngại vật còn lại trên người cô.

Nhìn thấy cảnh tượng tuyệt mỹ trước mắt, yết hầu của anh bắt gặp chuyển động lên xuống không ngừng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Khúc dạo đầu dịu dàng khiến tay chân Storm mềm nhũn, cảm giác được toàn thân mình nóng như lửa đốt, miệng bắt gặp thốt lên những tiếng ngâm nga động lòng người.

- Ummmmmmmm.... ummmmmmm.... Lạc Thần.....Lạc Thần.....

Tiếng rên rỉ gọi tình của Storm khiến thần trí anh điên đảo, anh cúi đầu ngậm lấy môi cô muốn chặn cô lại.

Anh không chịu nổi những tiếng ngọt ngào thốt ra từ miệng cô.

Vào giây phút môi anh chạm vào môi cô, hạ thân của anh cũng vuron tới ẩn sâu vào người cô.

"Ummmmmmmmmm.....ummmmmmmmm....."

Mặc dù miệng cô lúc này đã bị môi anh chặn lại nhưng cũng không thể ngăn cô thốt ra những tiếng kêu ngọt ngào.

Lôi Lạc Thần nhẹ nhàng di chuyển hạ thân mình, cảm giác khít chặt khiến dục vọng trong lòng anh lên đến tột đỉnh.

Hơi thở nóng bỏng cùng với mùi hương của tinh dục bao trùm cả căn phòng rộng lớn, tiếng nhạc êm dịu nhẹ nhàng càng tô điểm cho sự lãng mạn của cuộc hoan ái lòng trời lở đất này.

Một lúc sau, Lôi Lạc Thần gầm lên một tiếng, hai tay ôm chặt thân thể toát đầy mồ hôi của Storm

"Uhhhhhhhhhhhhhhhhhh....."

Toàn thân anh cứng đờ vuron người về phía trước, phóng thích bản thân của mình vào trong cơ thể của cô.

Storm không còn sức lực y như một con mèo nhỏ bám vào người anh, tay bấu chặt lưng anh để lại rất nhiều vết tích của cuộc ân ái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Lôi Lạc Thần Thật Bá Đạo

Sau một trận mây mưa đầy kịch tính, Lôi Lạc Thần thì tỉnh thần sản khoái, anh ngồi dựa đầu vào thành giường, thân hình vạm vỡ không mặc gì, nửa thân dưới được che bởi tấm chăn trắng mỏng.

Storm như một con mèo nhỏ toàn thân đau đốn, nằm bên cạnh anh.

Cô không ngờ khi xảy ra quan hệ lại đau đến như vậy, nhưng vì người đàn ông mình yêu thì bao nhiêu đau đớn đó đối với cô chẳng là gì cả.

Anh thật chu đáo, biết đó là lần đầu tiên của cô, nên đã rất dịu dàng.

Cô đặt đầu trên lồng ngực trần của anh, ngón tay thon dài nghịch ngợm lướt qua lướt lại trên lồng ngực săn chắc.

Lôi Lạc Thần cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn ngọt ngào, cảm giác mình là người đàn ông đầu tiên của cô khiến anh sung sướng vô cùng.

Sự thoải mái của việc độc chiếm còn hưng phấn hơn cả lúc anh thành công hack vào cơ mật quốc gia.

Nghĩ đến An Nhi đã trao cho anh điều quý giá nhất của đời con gái, anh càng trân trọng cô hơn, bàn tay ấm áp vô thức vuốt ve bờ vai trần của cô.

Nằm trên giường một lúc cô gượng người ngồi dậy, vừa nhút nhích hạ thân truyền đến một cơn đau khiến cô không dám động đậy nữa.

Lôi Lạc Thần dường như cảm nhận được nỗi đau của cô, anh ngồi dậy thân nhiên bế cô lên, mặc cho tấm chăn mỏng rơi xuống để lộ thân hình cường tráng.

Storm hết hồn với hành động đột ngột này của anh, cô hét hoảng choàng hai tay qua cổ anh tránh cho mình ngã xuống.

Lôi Lạc Thần vừa bế cô đi vào phòng tắm, vừa cúi đầu nhìn vào người phụ nữ trong lòng mỉm cười.

Ánh mắt của anh nhìn cô đã thay đổi, tia sáng tỏa ra từ trong mắt anh khiến trái tim cô cảm giác ấm áp vô cùng.

Đột nhiên Storm ý thức được anh và cô lúc này vẫn chưa mặc gì, cô e ngại cup mặt không dám đối diện với anh, hai gò má nóng hừng hực, trái tim đập nhanh đến nỗi muốn rớt ra ngoài.

Nhìn thấy cô xấu hổ cúi thấp đầu, anh nhếch môi cười hạnh phúc, gương mặt anh tuấn tiến tới hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Nụ hôn của anh bắt đầu thật dịu dàng, cẩn thận rồi từ từ chuyển sang cuồng nhiệt hẳn, toàn thân Storm tê dại hai tay bắt giắc ôm chặt anh hơn.

Sau một nụ hôn sâu, anh buông đôi môi sưng đỏ ra nói.

- Bây giờ em đã chính thức trở thành người phụ nữ của Lôi Lạc Thần anh.

Cặp mắt to tròn với hàng mi dài cong vút nhìn anh chớp chớp.

- Phải!

Bây giờ anh cũng chỉ thuộc về riêng em.

Lời nói bá đạo của Storm khiến Lôi Lạc Thần vui vẻ trong lòng, anh cười tươi đáp.

- Được.

Trước khi bế Storm vào trong phòng tắm, anh xoay đầu lại nhìn vào chiếc giường lớn.

Nhìn thấy những giọt hồng đỏ thấm trên tấm ra giường màu trắng, tạo thành những đóa hoa tuyệt đẹp, Lôi Lạc Thần hạnh phúc vô cùng, hai tay dùng thêm sức ôm chặt Storm hơn.

Ngày hôm sau, ánh sáng chói chang ngoài khe cửa sổ vô tình rọi thẳng vào thân thể kiều diễm của Storm.

Lôi Lạc Thần từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên người anh mặc bộ đồ ở nhà thoải mái, đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng tắm.

Lôi Lạc Thần nhìn vào người phụ nữ của đời anh.

Storm đang trong giấc ngủ say, cô nằm nghiêng người trên giường lớn xoay lưng về phía anh, cái chăn mỏng bị cô vô tình đạp xuống giường.

Trên người cô lúc này chính là chiếc áo sơ mi màu trắng của anh, phủ nhẹ xuống bờ mông đầy đặn, phần trên chỉ tùy tiện cài một cái nút áo để lộ cặp ngực trắng nõn, đôi chân thon dài không mặc quần càng khiến cảnh tượng quyến rũ một cách lạ thường.

Lôi Lạc Thần bước tới, khom người cảm lấy tấm chăn mỏng dưới mặt đất phủ lên thân thể kiều diễm của cô.

Storm cảm nhận được có người đắp chăn cho mình, không cần mở mắt cô cũng biết đó là anh.

Cô với tới ôm chặt cái gối ôm bên cạnh, gương mặt sinh đẹp vui vào trong gối.

- Anh đừng phá em, em mệt lắm.

Nhìn thấy dáng vẻ mê ngủ của Storm, anh cười ngọt ngào.

Anh ngồi xuống mép giường, bàn tay rộng lớn vươn tới vén vài sợi tóc phủ xuống mặt cô về phía sau tai, gương mặt tuy không trang điểm nhưng lại thoát lên vẻ kiều ngạo sang trọng, thôi thúc anh khom tới đặt lên má cô một nụ hôn.

- Chào buổi sáng.

Vào khoảnh khắc này niềm hạnh phúc duy nhất trong anh, là khi thức giấc điều đầu tiên nhìn thấy chính là cô.

Storm xoay mặt nhìn anh, đôi mắt long lanh từ từ mở ra, ánh sáng ngoài khuôn cửa sổ rọi thẳng vào mặt khiến cô cảm thấy khó chịu nheo mắt.

Gương mặt quen thuộc mang theo vẻ nam tính hiện ra trước mắt, hai tay cô vươn tới ôm anh nói.

- Chào buổi sáng.

Nói xong cô vui khuôn mặt của mình vào người anh.

Lôi Lạc Thần ôm cô, nói với giọng yêu thương.

- Anh đã chuẩn bị thức ăn sáng, em mau dậy ăn sáng cùng anh.

Storm ngược mặt nhìn anh ngoan ngoãn gật đầu.

Nửa tiếng sau, Storm ngồi trước cái bàn hình chữ nhật, trên bàn đặt rất nhiều rất nhiều đĩa thức ăn sáng, toàn là những món Pháp mà cô thích nhất.

Lúc này Lôi Lạc Thần đang ngồi nghiêm trang trước mặt cô, cô phải công nhận đàn ông khi mặc âu phục thật sự rất thu hút.

Ba cô đã vậy, nhưng Lạc Thần càng đẹp trai hơn.

Sự lạnh lùng trên người anh lúc này đã được thay thế bởi sự ấm áp, dù Lôi Lạc Thần nhìn rất hấp dẫn rất dịu dàng nhưng không hiểu vì sao tà khí trên người anh không hề suy giảm.

Storm biết anh chỉ dịu dàng với riêng cô.

Sau khi ăn sáng xong, Lôi Lạc Thần đưa Storm đến một nơi.

Đứng trước tiệm áo cưới Huyền Thoại, Storm ngỡ ngàng nhìn Lôi Lạc Thần.

- Anh đưa em đến đây để làm gì?

Lôi Lạc Thần nhìn sâu vào mắt cô, buông ra một câu thật báo đạo.

- Chúng ta kết hôn!

Đầu Storm nổ tung lên theo lời nói của anh, cô cảm giác choáng váng.

Trong lòng vừa ngỡ ngàng vừa phẫn nộ.

Kết hôn!

Anh cầu hôn khi nào sao cô không biết.

Storm nhìn anh nói.

- Lạc Thần, anh đừng đùa nữa.

Gương mặt của Lôi Lạc Thần nghiêm túc chưa từng có, đôi mày rậm bất giác nhíu chặt lại.

Nhìn thấy vẻ mặt không thuận ý của cô, trong lòng anh cảm thấy khó chịu.

Anh còn nghĩ An Nhi sẽ vui vẻ mà lao thẳng vào lòng anh và nói.

Em rất hạnh phúc khi được trở thành Lôi phu nhân.

- Anh không đùa.

Lôi Lạc Thần nói xong, anh vươn tay nắm lấy tay cô kéo cô về phía trước.

Storm đứng yên đó không chịu đi, bàn tay nhỏ bé dùng sức lôi anh lại.

Lôi Lạc Thần xoay người nhìn cô, giọng nói trầm khàn mang theo sự thất vọng vang lên.

- Em không muốn làm vợ anh?

Storm lắc đầu không trả lời khiến anh đau lòng, nhưng ít ra anh cũng nên cầu hôn với cô.

Không rõ tâm tư cô, anh còn nghĩ cô không muốn ở bên cạnh anh.

- Em không muốn làm vợ anh, vậy em muốn làm vợ của ai?

Storm bất ngờ với lối suy nghĩ của anh, cô vươn tay dây dây huyết thái dương của mình, thật đau đầu.

Cái anh này, sao lại suy nghĩ lung tung.

- Em.....anh còn chưa.....

Storm còn chưa kịp nói xong đã bị anh kéo vào trong.

Sau khi suy nghĩ kỹ, cô mỉm cười.

Anh thật ngang ngược, nhưng kết hôn thì kết hôn.

Dù sao cô đã quyết định, cả đời này cô cũng sẽ ở bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Cửa Hàng Áo Cưới Huyền Thoại

Sau khi suy nghĩ thông suốt, tâm tình của Storm vui vẻ hẳn lên, ánh mắt chứa đựng niềm hạnh phúc quan sát cửa hàng áo cưới Huyền Thoại.

Ánh mắt của Storm tỏa sáng, thật không hổ danh là cửa hàng áo cưới nổi tiến nhất trong và ngoài nước.

Trang trí của nơi này vẫn y như trong ký ức của cô, cô còn nhớ khi nhỏ ba mẹ từng đưa cô đến nơi này.

Lúc đó cô còn tưởng mình đang ở trong toà lâu đài của nàng công chúa.

Tào nhà ba tầng được trang trí theo phong cách huyền thoại, ảo mộng.

Một chiếc xe ngựa bằng thủy tinh, được đặt ngay chính giữa sảnh rộng thênh thang.

Cửa hàng được thiết kế thật tinh tế, màu chủ đạo trắng kết hợp cùng với thủy tinh trong suốt, khiến Storm có cảm giác như mình vừa mới bước chân vào trong thế giới của truyện cổ tích.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần và cô bước vào, tám nữ nhân viên bán hàng trên người mặc đầm phục, áo sơ mi trắng váy màu xanh lam, cung kính cúi người chín mươi độ đồng thanh chào hai người.

- Xin chào quý khách.

Lôi Lạc Thần nhìn họ gật đầu một cái, anh ung dung nắm lấy bàn tay mềm mại của Storm bước vào trong.

Nhân viên bán hàng thật chuyên nghiệp, tất cả mọi người đều táng ra ai làm việc này, chỉ còn lại duy nhất hai nhân viên có chức vị cao ở lại phục vụ hai người.

Thời gian không hề khiến nơi này thay đổi, điều duy nhất đã đổi thay chính là chủ nhân của nơi này.

Tay trong tay cùng Lôi Lạc Thần đứng trong đại sảnh rộng lớn, Storm nghe được tiếng giày cao gót va chạm với mặt đất, âm thanh cụp cụp phát ra từ trên tầng hai.

Storm tò mò ngược mắt nhìn vào nơi phát ra âm thanh, kỳ thật tuy âm thanh rất lớn nhưng lại cực kỳ quyến rũ.

Storm thật bất ngờ với dung mạo của cô gái từ từ xuất hiện trước mặt cô.

Cô gái trẻ khoảng tầm hai mươi một hai mươi hai tuổi, cô sở hữu gương mặt thu hút vô cùng, từng đường nét trên gương mặt cô Storm không thể tìm ra khuyết điểm.

Cô mang trong người hai dòng máu Pháp và Việt, cô gái đáng người nhỏ nhắn, gương mặt sinh xấn Tây lai, sóng mũi cao thẳng, cặp mắt sâu hút càng tôn lên sự kiều diễm trên gương mặt cô.

Storm xoay mặt nhìn Lôi Lạc Thần, anh vẫn bình thản ánh mắt không một tia khác lạ.

Đối với phụ nữ như cô khi nhìn thấy người đẹp đứng trước mặt, cũng không thể khống chế được ánh mắt của mình mà dõi theo, huống hồ gì là đàn ông, còn là đàn ông đang ở độ tuổi khi huyết dâng trào như anh.

Storm ngỡ ngàng với phản ứng của anh, nói cho chính xác là anh không hề có phản ứng gì.

Storm nào biết ngoài cô ra, trong mắt anh vốn không còn chỗ cho bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần và Storm, cô gái điềm nhiên nói.

- Cuối cùng anh cũng đã đến.

Alexandra con gái duy nhất của nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất thế giới, Alex Smith cùng với cô vợ Việt của anh.

Lôi Lạc Thần nhìn Alexandra, gật đầu một cái thay cho lời chào.

Alexandra nhìn Lôi Lạc Thần rồi chuyển tầm mắt của mình lên người Storm.

Ánh mắt của Alexandra loé lên tia ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lập tức trở về dáng vẻ của thường ngày.

Alexandra trầm nghĩ, cô gái này thật xuất sắc thảo nào anh Lôi Lạc Thần lại yêu đến như vậy.

Alexandra lịch sự bước tới trước mặt hai người, nhìn Storm nói.

- Chào chị, nghe về chị đã lâu hôm nay mới có cơ hội gặp mặt.

Storm bất ngờ với lời nói của Alexandra, cô vô thức lặp lại.

- Nghe về tôi đã lâu?

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Storm, Alexandra mỉm cười giải thích.

- Bốn năm trước em từ Pháp quay trở về Thành Phố S, tiếp nhận mới làm ăn của ba em.

Trong dịp tình cờ em gặp được một người đàn ông, anh ấy thật đáng thương.

Còn chưa chính thức yêu, đã bị thất tình.

Alexandra vừa nói ánh mắt trêu chọc vừa nhìn Lôi Lạc Thần.

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần lúc này thật khó coi, khi anh sa cơ nhất đã gặp Alexandra.

Hai người quen nhau trong dịp tình cờ nhưng lại rất thấu hiểu về đối phương, cho đến dạo gần đây anh mới biết cô chính là con gái của chú Alex Smith.

Storm nghe Alexandra nói, cô nghi ngờ nhìn anh hỏi.

- Ai chưa yêu đã thất tình?

Lôi Lạc Thần sa sầm mặt nhìn Alexandra nói sang chuyện khác.

- Em chuẩn bị xong thứ anh cần dặn chưa?

Alexandra lắc đầu, quen nhau lâu như vậy, anh vẫn như ngày nào.

Ngoài lạnh trong nóng.

Cô cười tươi nhìn Storm

- Người đó chính là anh Lạc Thần.

Alexandra nhìn Lôi Lạc Thần khi nói ra những lời này, ánh mắt tinh nghịch của cô khiến sắc mặt của Lôi Lạc Thần tối sầm lại.

Ánh mắt gian xảo của Alexandra đang nhìn Lôi Lạc Thần chợt chuyển sang người Storm

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Storm, cô cố tình làm mặt tình lịch sự nói.

- Em vào trong một chút.

Nói xong cô xoay người lại rồi đi, trên khóe môi hiện lên một nụ cười đắc ý, để lần này xem anh giải thích như thế nào.

Ai bảo anh lúc nào cũng làm mặt lạnh trước mặt cô.

Storm rút tay ra khỏi bàn tay rộng lớn của anh, cô giận dữ nói

- Anh yêu ai?

Thất tình vì ai?

Nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt cô, anh thở dài bất đắc dĩ nói.

- Người đó là em chứ ai.

Nghe anh nói vậy, sự tức giận trong lòng cô mới tiêu tan.

Cô ngẫm nghĩ lời nói của Alexandra, cuối cùng cũng không hiểu, cô chỉ vào mình nói.

- Là em?

Tại sao lại là em?

Em không hiểu.

Lôi Lạc Thần vươn tay nắm lấy tay cô, anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa màu đen bên cạnh, bàn tay cường tráng choàng qua vòng eo thon nhỏ của cô nói.

- Chưa yêu có nghĩa là.....

Nói đến đây vẻ mặt của anh lộ rõ tia khó xử, Alexandra thật đáng chết cố tình chơi anh.

Ngập ngừng một chút anh mới nói tiếp.

- Thì lúc đó anh còn chưa biết mình đã yêu em, cho đến khi em rời đi anh mới nhận ra tình cảm của mình.

Thế nên Alexandra mới nói là chưa yêu.

Storm nghe anh nói, cô mới gật đầu tỏ ra hiểu.

Cô xoay người đối diện với anh hỏi tiếp.

- Vậy ai đã khiến anh thất tình?

Lôi Lạc Thần khom tới hôn nhẹ lên má cô, gương mặt của hai người lúc này gần nhau trong gan tất.

Anh nhìn sâu vào mắt cô cất giọng trầm trầm.

- *Thì khi anh không tìm được em, anh đã thất tình không còn tâm trạng làm gì hết.*

Lúc đó vào những ngày nghỉ anh thường hay đi uống rượu, cũng tại bar Night Angel anh đã quen được với Alexandra.

Storm đau lòng khi nghe anh nói vậy, trong suốt thời gian qua cô còn tưởng người đau khổ chỉ có mình cô, nhưng thật không ngờ anh cũng chịu tổn thương không thua gì với cô.

Nhưng cũng may, ông trời đã cho hai người thêm một cơ hội để ở bên cạnh và bù đắp lại cho đối phương.

Thế nhưng khi Storm nghĩ đến việc anh thường hay uống say, cô nhìn anh nói với giọng vô cùng phẫn nộ.

- *Ngoài Alexandra ra chắc anh tán rất nhiều cô gái.*

Anh có biết khi anh say, gương mặt thật tà mị cùng với ánh mắt mê tình vụng chèo chàng sẽ khiến mấy cô gái say mê đến quên cả lối về.

Ngửi được mùi dấm chua nồng nặc tỏa ra từ trên người cô, anh mỉm cười trong vẻ hạnh phúc.

Nụ cười của anh thật hấp dẫn, khiến cô càng thêm tức giận.

Storm sụ mặt, dùng tay bịt miệng của anh lại nói.

- *Ngoài em ra, chắc anh cười với phụ nữ khác.*

Lôi Lạc Thần gạt đầu, ánh mắt ngọt ngào nhìn vào An Nhi của anh, khi cô làm nũng quả thật rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Áo cưới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Alexandra từ bên trong bước ra, nhìn thấy hai người âu yếm mặt đỏ mặt như sắp hôn đối phương, cô hấn giọng.

- *Uh...um.....*

Storm giật mình theo phản ứng tự nhiên cô đẩy Lôi Lạc Thần ra, gương mặt ngượng ngùng nhìn về nơi phát ra âm thanh kia.

Storm không ngờ một người mạnh mẽ như cô, cũng có lúc thẹn thùng như thế này.

Lôi Lạc Thần thật thoải mái ngồi dựa lưng vào ghế sofa, chân này bắt chéo chân kia, cử chỉ của anh nói cho Alexandra biết anh chẳng hề quan tâm đến sự hiện diện của người khác.

Alexandra kinh ngạc, quen biết Lôi Lạc Thần nhiều năm cô chưa một lần nhìn thấy anh chạm vào người khác nhất là phụ nữ.

Thế nhưng lúc này nhìn anh thật bình thản, trong ánh mắt lạnh lùng kia thoát lên tia hào hứng thì phải.

Alexandra nhìn Storm trong lòng thầm hâm mộ, ước gì cũng có người yêu cô như Lôi Lạc Thần yêu Storm, suy nghĩ mọi chuyện thật chu toàn vì cô ấy.

Nhìn thấy Alexandra cứ nhìn chăm chăm vào Storm, Lôi Lạc Thần lên tiếng nhắc nhở.

- *Alexandra, áo cưới chuẩn bị xong chưa?*

Giọng nói trầm khàn vang lên trong không gian yên tĩnh, khiến Alexandra chợt thoát khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình, cô nâng hai tay lên thán nhiên làm động tác vỗ tay.

- *Bóp.....bóp....bóp....*

Đột nhiên bức tường phía sau Alexandra từ từ mở ra, hiện ra trước mặt mọi người là một chiếc áo cưới màu trắng tinh khiết nhìn thật sang trọng, đẹp một cách lộng lẫy.

Storm sững sờ trước vẻ đẹp của chiếc áo cưới, đó là áo cưới đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy qua.

Cũng nhờ vào sự tỉ mỉ của Lôi Lạc Thần kết hợp với đầu óc sáng tạo của Alexandra nên chiếc áo cưới độc nhất vô nhị này mới được thiết kế ra.

Áo cưới màu trắng toát, cổ hình trái tim không dây, phía trên bó sát vào phần ngực nhìn thật gợi cảm.

Tùng váy được thiết kế rất đặc biệt, từng tấm ren trắng mềm mại được đính tay Alexandra kết lại, nhìn vào giống như những đóa hoa hồng.

Phần eo nổi bật vì những viên kim cương quý giá được đính vào, ánh sáng từ trên đèn chùm trên trần nhà rơi thẳng vào những viên kim cương óng ánh, tỏa ra tia sáng lấp lánh y như cầu vồng bảy màu nhìn thật quyến rũ.

Storm đứng lên khỏi ghế sofa mềm mại, cô bước chậm rãi về phía chiếc áo cưới.

- *Lạc Thần áo cưới thật đẹp.*

Storm vừa đi vừa nói, ánh mắt long lanh không thể rời khỏi áo cưới.

Lôi Lạc Thần thật chu đáo, từ lúc cánh cửa lớn được mở ra anh luôn quan sát cô.

Anh muốn biết An Nhi có thích không, nhìn thấy phản ứng của cô anh thật hài lòng.

Điều quan trọng nhất đối với anh, chính là nụ cười của An Nhi.

Đứng trước áo cưới, bàn tay trắng nõn vươn tới sờ vào nó.

Tùng chi tiết nhỏ trên chiếc váy cưới nhìn vào không có gì đặc biệt nhưng trên thực tế rất công phu, từng viên kim cương, từng tấm ren trắng đều do đích thân Alexandra kết vào.

Chỉ có tay nghề của nhà thiết kế cao cấp nhá, mới có thể làm ra được một chiếc áo cưới lộng lẫy như thế này.

Storm thật bất ngờ với sự khéo léo của Alexandra, cô nhìn mãi cũng không tìm ra khuyết điểm.

Lôi Lạc Thần bước tới, từ phía sau anh choàng tay qua eo cô ôm cô vào lòng, tấm lưng mảnh mai chạm vào lòng ngực ấm áp của anh.

Lôi Lạc Thần đặt gượng mặt tuấn tú sát vào mặt cô thì thầm.

- *Em thích là anh rất vui?*

Storm vui đến không nói nên lời, nếu không có sự hiện diện của Alexandra và nhân viên của cô ấy, Storm sẽ lao vào lòng anh và tặng cho anh một nụ hôn ngọt ngào thay cho lời cảm ơn.

Alexandra cảm giác thỏa mãn vô cùng, thật ra cô đã đoán được phản ứng của Storm từ trước, vì cô tin tưởng vào tài nghề của mình.

Nhìn thấy hai người cứ đứng đó ôm nhau, Alexandra đành lên tiếng.

- *Anh chị hãy vào thử lễ phục.*

Nói xong Alexandra nhìn hai nhân viên đứng cung kính bên cạnh, họ liền hiểu ý bước tới khom người trước mặt Lôi Lạc Thần và Storm, mời hai người đi theo họ.

Mười lăm phút sau, Lôi Lạc Thần một thân âu phục màu trắng, đứng ở đại sảnh chờ đợi cô dâu của mình, mặc dù chỉ là thử lễ phục nhưng không biết vì sao anh vẫn không thể kiềm chế được sự khẩn trương trong lòng.

Lôi Lạc Thần đứng đứng hai tay vào trong túi quần tây.

Anh luôn tự hài về sự trầm tĩnh của bản thân mình, thế nhưng vào giây phút này hai tay đặt trong túi quần tây của anh vì hồi hộp nên đã toát mồ hôi lạnh.

Anh cố tỏa ra bình tĩnh, tay vô thức chỉnh lại áo vest của mình.

Đột nhiên giọng nói của cô nhân viên cửa hàng vang lên.

- *Lôi thiếu, cô dâu của anh đã đến.*

Lôi Lạc Thần xoay người lại, vào giây phút anh nhìn thấy An Nhi bước ra từ phía sau cánh cửa, mọi thứ xung quanh anh dường như ngừng lại vào giây phút đó.

Trong mắt anh lúc này chỉ có một mình cô, trên người An Nhi mặc váy cưới màu trắng toát, mái tóc dài xoăn loạn màu đen phủ xuống đôi vai trần mảnh mai, trên đầu đội một cái vương miện màu bạc với những viên kim cương đắt tiền lấp lánh dưới ánh đèn.

Cô nhìn anh cười ngọt ngào, nụ cười của An Nhi khiến trái tim anh tan chảy.

Niềm hạnh phúc tỏa ra từ trong ánh mắt cô, nói cho anh biết bắt đầu từ bây giờ nhiệm vụ của anh là khiến An Nhi luôn hạnh phúc, trên gương mặt xinh đẹp kia chỉ được hiện lên nụ cười.

Storm cũng không khác gì với anh, nhìn thấy anh phong độ đứng đó chờ cô, An Nhi đột nhiên cảm thấy sức động vô cùng.

Anh giống y như một vị hoàng tử, từ trong truyện cổ tích bước ra ngoài.

Gương mặt đẹp trai y như tượng điêu khắc, ánh mắt thâm thúy sáng ngời, nụ cười trên khoé môi anh khiến trái tim cô nhảy loạn nhịp.

Alexandra từng thiết kế ra rất nhiều, rất nhiều áo cưới, nhưng cô chưa từng nhìn thấy ai lại xứng đôi vừa lứa như hai người, từng hơi thở, từng ánh mắt, từng nụ cười của

hai người dường như sức phát vì đối phương.

Ánh mắt của Lôi Lạc Thần nhìn An Nhi, khiến Alexandra ngưỡng mộ vô cùng.

Lôi Lạc Thần cất bước uy nghiêm đến bên cạnh cô, bàn tay rộng lớn choàng qua eo cô, kéo cô sát vào lòng.

Gương mặt hai người gần nhau trong gang tấc, hơi thở nóng hổi pha thẳng vào mặt cô.

Anh cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn, nụ hôn của anh khỏi đầu rất dịu dàng, rất cẩn thận. Nhưng một lúc sau dục vọng trong lòng anh dâng trào, đầu lưỡi nóng hừng hực tách đôi môi của cô ra tiến sâu vào trong.

Alexandra nhìn nhân viên của mình, nhìn thấy họ mỉm cười hâm mộ, cô ra hiệu cho họ lui xuống để lại không gian riêng tư chỉ hai người.

Nụ hôn của anh thật tuyệt vời, thân thể Storm không thể kháng cự hành động khiêu khích của anh, hai tay cô vô thức siết chặt eo anh

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Trung Nghĩa

Trong phòng tổng tài tại ngân hàng Mạnh Thị, Mạnh Hùng một thân âu phục màu đen ngồi thoải mái trên chiếc ghế da đắt tiền sau cái bàn việc làm bằng gỗ quý giá, tay theo thói quen mân mê điều cigar Cuba.

Tiền, quyền lực quả thật là hai điều mà người đàn ông nào cũng muốn nắm trong tay.

Anh đưa điều cigar đến mép môi hít vào một hơi thật sâu rồi nhả ra làn khói đen dày đặc, bàn tay rộng lớn vờn tới điệu cigar gần cháy hết vào trong cái gạt tàn thủy tinh trước mặt.

Mạnh Hùng đứng lên thân nhiên bước tới đứng trước cửa sổ nhìn ra bầu trời màu vàng cam bên ngoài, cửa sổ sát mặt đất giống y như một bức tường kính ngăn giữa anh và phong cảnh bên ngoài.

Tia nắng hoàng hôn rọi thẳng vào thân hình cao lớn của anh, tạo thành một cái bóng đen nhìn vào thật kiêu ngạo.

Anh sở hữu toà cao ốc cao nhất Thành Phố S, ngồi trong căn phòng rộng lớn nhất, ngắm nhìn cả cái thành phố dưới chân anh.

Anh thật tự hào vì quyền lực trong tay anh là vô hạn, anh không chỉ có tiền có quyền, mà còn có cả tình yêu.

Cuộc đời này của Mạnh Hùng anh đã không còn gì để hối tiếc.

Không gian tĩnh mịch đột nhiên bị quấy nhiễu.

"Cốc.....cốc.....cốc....."

Tiếng gõ cửa không lớn không nhỏ vang lên, khiến Mạnh Hùng lúc này đang ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ trầm giọng lên tiếng.

- Vào đi.

Ngay sau đó cánh cửa phòng được ai đó đẩy ra.

Trần Siêu với vẻ mặt vô cùng thận trọng, trên tay cầm tập hồ sơ bước vào, bước chân của anh dừng lại trước bàn làm việc cúi đầu cung kính.

- Chủ nhân thuộc hạ đã điều tra được, người tiếp cận với phu nhân chính là cánh tay đắc lực của Trung Nghĩa.

Sắc mặt của Mạnh Hùng đột nhiên thay đổi, ánh mắt hiện lên tia nguy hiểm, anh xoay người lại nhìn Trần Siêu.

Trần Siêu liền hiểu ý tiếp tục báo cáo.

- Trung Nghĩa là người vừa mới đảm nhiệm chức vị phó thủ tướng của Thành Phố S.

Người trong xã hội thường gọi ông ta với cái tên Trung Tiên Sinh, tiếng tăm của ông ta không chỉ dừng lại ở vị trí phó thủ Tướng mà vì cái danh hiệu đại luật sư trước đây của ông.

Lúc này Mạnh Hùng mới hiểu, thì ra là bậc tiền bối trong ngành luật thảo nào khi cấp dưới của ông ta đến tìm Kiều Nhi, cô không hề do dự mà nhận lời mời ngay.

Sắc mặt của anh trở nên nghiêm túc hẳn lên, chỉ cần đó là chuyện liên quan đến Kiều Nhi là anh lập tức trở nên cẩn thận một cách lạ lùng.

Anh bất giác quay người lại nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp của vừa rồi chỉ trong chốc lát đã được thay thế bởi bầu trời âm đạm.

Mạnh Hùng đứng đút hai tay vào trong túi quần tây của mình, anh không nói gì ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng về phía trước.

Trần Siêu hiểu ý lặng lẽ đứng sang một bên chờ lệnh.

Căn phòng rộng một ngàn mét vuông lúc này thật yên tĩnh, tĩnh lặng đến nỗi Trần Siêu có thể nghe được tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc tích tắc bên tai anh.

Mặc dù thời gian trôi qua rất lâu thế nhưng Trần Siêu vẫn kiên nhẫn đứng đó, trách nhiệm của anh là ở bên cạnh bảo vệ cho chủ nhân.

Mạnh Hùng ngẫm nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra quan hệ giữa Trung Nghĩa và Thẩm Gia Quyên là gì.

Điều kỳ lạ nhất là thân thể của Trung Nghĩa sạch như tờ giấy trắng, ông ta luôn hành sự quang minh chính đại không một điểm dơ.

Mạnh Hùng bất giác nhìn vào cái đồng hồ Omega đeo trên cổ tay, đã tám giờ tối chắc Kiều Nhi đang chờ anh về.

Mạnh Hùng cùng với Trần Siêu quay trở về Mạnh Viên, trong lòng phiền muộn.

Bước vào cửa chính, người giúp việc đứng hai bên cúi người chào anh.

Mạnh Hùng vẫy tay bảo họ lui xuống, lúc này trong mắt anh chỉ có người phụ nữ trên người mặc bộ đồ ngủ lụa màu trắng ngồi trên ghế sofa ở trong phòng khách xem TV, bên ngoài nhìn vào cứ ngỡ Kiều Nhi đang xem phim nhưng trên thực tế là cô đang chờ Mạnh Hùng về.

Vừa nhìn thấy Kiều Nhi tâm tình của

Mạnh Hùng lập tức trở nên thoải mái hơn.

Kỳ thật người phụ nữ này luôn có sự ảnh hưởng lớn đến anh.

Nếu đổi lại chuyện này không liên quan đến Kiều Nhi, anh sẽ không ngần ngại mà để Lôi Lạc Thần đại khai sát giới.

Mạnh Hùng xoay mặt lại nhìn Trần Siêu lúc này đang bước sau anh.

- Cậu về trước đi.

Trần Siêu cúi đầu nhận lệnh.

- Vậy thuộc hạ về trước.

Trần Siêu nói xong anh nhìn Kiều Nhi

cung kính gật đầu chào một cái rồi mới rời đi.

Kiều Nhi lịch sự gật đầu chào Trần Siêu, ánh mắt sắc bén lập tức chuyển lên người của Mạnh Hùng.

Nhìn thấy Mạnh Hùng thần sắc mệt mỏi, cô nhìn anh mỉm cười.

Nụ cười của cô là liều thuốc an thần tốt nhất đối với anh.

Kiều Nhi tao nhã đứng lên giúp anh cởi bỏ áo vest, cô thuận tay đưa áo khoác cho người giúp việc lúc này đang cung kính đứng bên cạnh chờ lệnh, họ lịch sự đưa hai tay ra nhận lấy chiếc áo đặt tiền từ trên tay cô rồi tự giác lui ra ngoài.

Mạnh Hùng ngồi xuống ghế sofa, ngay lập tức quán gia Nghiêm trên tay cầm tách trà giải rượu còn đang bốc khói mờ ảo.

Mạnh Hùng yêu thương nhìn Kiều Nhi, cô vẫn chu đáo như ngày nào.

Biết mỗi khi anh ra ngoài xã giao đều uống rượu.

Anh vươn tay nhận lấy tách trà, đưa đến môi thổi nhẹ rồi mới hớp một ngụm.

Kiều Nhi nhìn anh đắm đuối, không hiểu vì sao hai người ở bên nhau lâu như vậy, nhưng trên người anh vẫn tỏa ra sự thu hút như ngày nào.

Dáng vẻ phong lưu, ánh mắt sắc bén trầm tĩnh, vẻ mặt đẹp trai khiến cô nhìn hoài không chán.

- Anh lên lầu tắm đi, rồi nghỉ ngơi sớm.

Cô biết hôm nay ở công ty có một buổi hội nghị kéo dài bốn tiếng, chiều còn phải ra ngoài để gặp mặt đối tác chắc anh rất mệt.

Mạnh Hùng ngồi yên đó, sự đáng đo loé lên trong ánh mắt anh khiến Kiều Nhi nghi ngờ.

- Anh có chuyện muốn nói với em?

Thật ra Kiều Nhi không hỏi anh mà là khẳng định, cô là một người với tầm quan sát cao nên chỉ cần một cái nhíu mày là cô biết ngay anh có tâm sự.

Anh đặt tách trà trên tay lên cái bàn thủy tinh trước mặt, tay ung dung choàng qua vai cô.

Bàn tay rộng lớn vuốt ve nhẹ nhàng vai cô, một lúc sau anh mới cất giọng trầm trầm.

- Em có thể không tham gia buổi tiệc chào đón những nhà lãnh tụ được không?

Nghe Mạnh Hùng nói, Kiều Nhi khó hiểu nhìn anh.

- Tại sao?

Cô là người làm việc rất nghiêm túc, nếu đã hứa tham gia thì dù có chết cũng phải dự.

Mạnh Hùng không muốn cô lo lắng nên đã không nói cho cô biết những gì Lôi Lạc Thần và Trần Siêu đã điều tra được.

Mời cô tham gia buổi tiệc là nằm trong kế hoạch trả thù của bọn họ.

Họ muốn làm hại đến những người anh yêu thương nhất.

Kỳ thật tận sâu trong lòng anh không muốn Kiều Nhi nghĩ lại chuyện của trước đây, nhất là những chuyện có liên quan đến Mạnh Khang.

Mạnh Hùng làm mặt tỉnh anh cười tươi nói.

- Không có gì, hôm đó anh phải ra nước ngoài công tác nên không thể đi cùng em. Anh không muốn em đi một mình, anh không thích mấy người đàn ông khác ngắm nhìn vợ của anh.

Kiều Nhi cười tươi, đánh nhẹ vào tay anh nói.

- Không đường hoàng chút nào.

Kiều Nhi vừa nói xong, đôi môi khiêu gợi đã bị anh dùng miệng chặn lại.

Anh mút nhẹ môi cô, đầu lưỡi nóng bỏng tiến sâu vào trong khoang miệng mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Kiều Nhi bị nụ hôn của anh làm cho mê muội, tay cô siết chặt vạt áo sơ mi của anh.

Mạnh Hùng thân nhiên đứng lên bế Kiều Nhi đi thẳng lên phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Kế hoạch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trời vừa sáng Mạnh Hùng đã rời giường, nhìn thấy Kiều Nhi vẫn ngon giấc trong lòng anh cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Anh khom người bàn tay rộng lớn cầm lấy tấm chăn mỏng, cẩn thận phủ lên thân thể mảnh mai của Kiều Nhi rồi mới đi ra khỏi phòng.

Vừa đẩy cửa thư phòng ra đập vào mắt Mạnh Hùng chính là Trần Siêu, Trần Siêu đáng người nho nhã lịch lãm, nhưng lại là một cao thủ trong lĩnh vực võ thuật khó có ai sánh bằng.

Mạnh Hùng ung dung bước đến bàn làm việc, thân hình vạm vỡ ngồi xuống chiếc ghế da màu đen, cặp mắt thâm thúy nhìn Trần Siêu lúc này đang cung kính đứng đối diện với anh.

Trần Siêu nhìn vào cái hộp gỗ màu nâu trên bàn thận trọng nói.

- Chủ nhân hôm qua Tàn Lão Đại gửi tặng cho người một hộp cigar.

Nghe tới cái tên Tàn Gia Uy, môi Mạnh Hùng bắt gặp hơi nhếch lên.

Nhắc đến Tàn Gia Uy anh mới chợt nhớ, đã lâu hai người không gặp mặt.

Mạnh Hùng nhìn Trần Siêu, Trần Siêu liền hiểu ý khom tới cầm lấy cái hộp gỗ màu nâu trên bàn lên mở ra, Trần Siêu ngỡ ngàng khi nhìn thấy trong hộp là mười ba điếu Cigar Gurkha Royal Courtesan.

Ánh mắt của Trần Siêu tỏa sáng, không phải vì mỗi điếu cigar có giá trị một triệu đô la mà là vì muốn sở hữu được loại cigar này cực kì khó, chủ nhân đã nhiều lần muốn có được loại cigar vô giá này, nhưng vẫn không có cơ hội sở hữu được nó.

□

- Chủ nhân Tàn Lão Đại quả thật có năng lực hơn người, thuộc hạ đã cố tìm mua loại cigar này khắp nơi nhưng không được.

Có thông tin rằng một người thần bí là chủ nhân của nó.

Thế nhưng điều tra mãi thuộc hạ cũng không tra ra được, người thần bí này là ai.

Mạnh Hùng nhìn cái hộp cigar thân nhiên nói.

- *Đừng bao giờ xem thường Tần Gia Uy, quyền lực trong tay cậu ấy vượt xa suy nghĩ của cậu.*

Trần Siêu gật đầu theo lời nói của Mạnh Hùng. Tần Gia Uy là ông trùm mafia và có một người vợ xuất sắc ở bên cạnh nên thế lực của Tần Gia Uy càng lúc càng mạnh hơn.

Trần Siêu lấy một điếu cigar ra, anh mời lên điếu cigar cung kính đưa cho Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng nâng điếu cigar trên tay lên hít vào một hơi thật sâu, đôi môi mỏng chậm rãi hé ra, làn khói màu đen xám từ khoang miệng của anh lan tỏa khắp nơi trong căn phòng.

Mùi hương của rượu mạnh Remy Martin Black Pearl Louis XIII, pha lẫn mùi nồng đậm của thuốc lá Hy Mã Lạp Sơn, loại thuốc lá đặc biệt được trồng với nước khoáng Fiji chính là đặc điểm của loại cigar độc nhất vô nhị này.

Mạnh Hùng nhắm mắt lại hưởng thụ mùi thơm nồng nặc dăng dăng tẩm vào tâm trí, khiến tinh thần anh tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Đột nhiên cặp mắt mang theo sự nguy hiểm của Mạnh Hùng mở toang ra, anh nhìn thẳng vào tập hồ sơ của Dương Minh Huy trên bàn.

Trần Siêu do dự một chút rồi lên tiếng.

- *Chủ nhân, sao người không nói cho phu nhân biết sự thật.*

Mạnh Hùng nghe Trần Siêu nói vậy, ánh mắt thâm thúy ngược lên nhìn Trần Siêu.

- *Tôi không muốn Kiều Nhi lo lắng.*

Trần Siêu hiểu được suy nghĩ của Mạnh Hùng.

- *Vậy chủ nhân có kế hoạch gì?*

Mạnh Hùng dựa lưng vào ghế, ngón tay thon dài theo thói quen mân mê điếu cigar trong tay.

Đột nhiên Mạnh Hùng khom tới dụi điếu cigar vào cái gạt tàn trước mặt.

Tia lửa màu đỏ trên điếu cigar từ từ bị dụi tắt, chỉ còn lại làn khói đen mỏng bốc lên từ cái gạt tàn thủy tinh.

- *Cứ làm theo kế hoạch của Lạc Thần.*

Trần Siêu không nói gì chỉ gật đầu nghe theo mệnh lệnh của Mạnh Hùng.

Ngày hôm sau, Lôi Lạc Thần ở trong thư phòng một mình.

Anh đứng trước cửa sổ sát đất hai tay đút vào trong túi quần tây của mình.

Ánh mắt sắc bén nhìn ra phong cảnh tuyệt mỹ trước mặt.

Ánh nắng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ rọi thẳng lên người anh, tạo ra một cái bóng đen dài dưới mặt đất.

Lôi Lạc Thần hưởng thụ cảm giác ấm áp của tia nắng sáng, cảm giác thoải mái dễ chịu này khiến suy nghĩ của anh sáng suốt hơn.

Lôi Lạc Thần ngẫm nghĩ mọi chuyện một cách tận tường.

Anh phân tích từng chi tiết đã xảy ra trước đây.

Nếu anh đoán không lầm thì mọi chuyện xảy ra với An Nhi, là do một tay Thẩm Gia Quyên và Thẩm Thanh bày ra.

Thế nhưng từ lúc nào mà Thẩm Gia Quyên và Dương Mẫn lại liên kết với nhau?

Họ bắt tay nhau là vì mục đích gì?

Chẳng lẽ mọi chuyện đều do hai từ trả thù mà ra?

Nếu thật sự như những gì anh nghĩ, thì họ nhất định không tha cho An Nhi.

Bàn tay đang đặt trong túi quần tây bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, cặp mắt tỏa ra sát khí vô cùng đáng sợ.

- *Dương Mẫn, Dương Minh Huy, Thẩm Gia Quyên và cả Thẩm Thanh.*

Các người đừng trách tôi độc ác!

Trong lúc Lôi Lạc Thần đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại di động của anh vang lên.

Anh xoay lại nhìn vào cái điện thoại không ngừng rung, trên cái bàn bên cạnh.

Nhìn thấy số điện thoại quen thuộc hiện lên trên màn hình, anh không suy nghĩ lập tức bước tới nhận điện thoại.

Lôi Lạc Thần vừa ấn vào nút nhận, giọng nói của cô gái trẻ lập tức vang lên.

- *Chủ nhân, mọi chuyện đã làm theo chỉ thị của người.*

Lôi Lạc Thần không nói gì, chỉ gật đầu trong vẻ hài lòng.

Sau khi cúp máy, anh gọi cho Kỳ Sơn, chuông vừa đổ Kỳ Sơn liền bắt máy.

- *Lạc Thần, có chuyện gì?*

Lôi Lạc Thần suy ngẫm một chút, mới lên tiếng.

- *Anh hãy sang Nhật Bản một chuyến.*

Kỳ Sơn không hỏi nguyên nhân lập tức đáp.

- *Được.*

Thật ra Lôi Lạc Thần biết chỉ cần anh lên tiếng thì dù đó là con đường chết Kỳ Sơn cũng sẽ nhận lời ngay.

Đột nhiên trên điện thoại di động của Lôi Lạc Thần vang lên một tiếng.

"*Dinh.....*"

Lôi Lạc Thần nhìn vào tin nhắn trong điện thoại, đọc xong tin nhắn anh lên tiếng căn dặn Kỳ Sơn.

- *Khi đến Nhật Bản sẽ có người hỗ trợ anh.*

Lôi Lạc Thần nói xong bàn tay đang cầm điện thoại di động từ từ hạ xuống, anh thản nhiên đặt điện thoại vào trong túi quần tây, ánh mắt mang theo sự độc ác nhìn ra bầu trời xanh biếc phía trước, giọng nói âm lãnh mang theo sự ngông cuồng tiềm ẩn trong anh vang lên.

- *Mời các người bước vào thế giới của tôi.*

Một lời chào đoán vô cùng đơn giản nhưng lại mang theo hàm ý sâu sắc của Lôi Lạc Thần đến với Thẩm Gia Quyên và Dương Mẫn.

Storm ngủ một giấc đến tận trưa, ánh sáng ngoài cửa sổ vô tình gọi vào gương mặt mộc xinh đẹp của cô.

Cô khó chịu nhíu mày bàn tay trắng nõn vươn lên che lại mắt của mình.

Theo phản ứng tự nhiên cô trở mình muốn ôm người nào đó bên cạnh.

Chạm phải một mảnh trống không, Storm mở mắt nhìn khắp nơi.

Không thấy Lôi Lạc Thần đâu cô từ từ ngồi dậy, hai tay vô thức dụi dụi mắt của mình.

Sau khi tỉnh ngủ cô bước vào trong phòng tắm, thay đồ và làm vệ sinh cá nhân.

Cánh cửa thư phòng bị ai đó đẩy nhẹ ra, tuy người đó rất cẩn thận nhưng với sự nhạy bén của Lôi Lạc Thần thì dù chỉ là tiếng động cực nhỏ anh cũng phát hiện.

Lôi Lạc Thần đang ngồi đọc sách văn kiện trên ghế sofa chính giữa phòng, nghe được tiếng động anh ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa.

Không cần nhìn anh cũng biết đó là ai, sắc mặt lạnh lùng chỉ vì gặp được cô trở nên dịu dàng hơn.

Anh nhếch môi cười nhẹ, An Nhi lúc này nhìn thật xinh đẹp.

Cô mặc trên người cái đầm dài màu đen bó sát vào đường cong quyến rũ, tuy phần ngực và tay được che kính nhưng cũng vì vậy nên càng khiến cô nhìn khiêu gợi hơn.

Anh đưa tay ra trước mặt, ý bảo An Nhi nắm tay.

- *Em đói không?*

Storm bước tới bàn tay trắng nõn nắm lấy tay anh đáp.

- *Em không đói, chỉ nhớ anh thôi.*

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, hai tay thản nhiên choàng qua cổ anh.

Lôi Lạc Thần đặt sách văn kiện trên tay xuống cái bàn thủy tinh trước mặt, bàn tay ấm áp ôm cô vào lòng.

Anh khom tới đặt lên môi cô một nụ hôn, thay cho lời chào buổi sáng.

Nhìn thấy những giọt hôn đỏ chói đêm qua anh để lại trên làn da trắng như tuyết của cô, anh đau lòng nói.

- Em còn đau không?

Storm lắc đầu, cô ôm anh chặt hơn.

- Lạc Thần.

Không biết vì sao vào giờ phút này hai từ Lạc Thần thốt ra từ miệng cô lại nghe ngọt ngào đến như vậy.

Anh không ngờ An Nhi lại có tầm ảnh hưởng lớn đối với anh, chỉ cần nghĩ đến cô sẽ gặp nguy hiểm là lòng anh nóng như lửa đốt.

Nếu có thể anh sẽ dùng thân thể này, để gánh chịu bất kỳ tổn thương gì thay cho cô.

Không hiểu suy nghĩ trong lòng anh, Storm cứ hạnh phúc trong vòng ôm của anh.

Cả đời này ngoài người đàn ông này ra, chẳng còn gì là quan trọng đối với cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kumamoto - Nhật Bản

Tại Tokyo Nhật Bản, Kỳ Sơn dẫn đầu hai tên thuộc hạ bước ra từ sân bay quốc tế Haneda, một trong bốn sân bay bận rộn nhất thế giới, thống kê cho biết vào năm 2017 sân bay Haneda đã chào đón hơn tám mươi lăm triệu người.

Vừa bước ra khỏi cổng hải quan, Kỳ Sơn nhìn thấy hai người đàn ông mặc âu phục màu đen, đeo kính râm che đi nửa gương mặt không cảm xúc của mình, mấy người đứng xung quanh nhìn thấy lập tức nép mình sang một bên nhường đường cho họ.

Nhật bản nổi tiếng là nơi có nhiều bang hội xã hội đen nhất, nên người ở nơi này quá quen thuộc với tình cảnh trước mặt.

Kỳ Sơn quan sát xung quanh một vòng, thật kỳ lạ dường như bọn họ không hề cảm thấy hốt hoảng hay sợ hãi khi đối mặt với người trong hắc đạo, ngược lại còn tỏ ra tôn kính thì khác.

Một người đàn ông bước tới trước mặt Kỳ Sơn, hần cung kính khom người chín mươi độ nói.

- Chào anh Kỳ, thủ lĩnh đang chờ anh.

Kỳ Sơn nhìn hần gật đầu một cái trong lòng trầm nghĩ.

Thì ra họ là người Lạc Thần từng nói, sẽ hỗ trợ anh trong lúc anh làm việc tại Nhật Bản.

Kỳ Sơn và thuộc hạ được hai người đàn ông cẩn thận hộ tống ra khỏi sân bay, vừa bước ra cánh cửa tự động làm bằng kính trông suốt anh nhìn thấy bốn người đàn ông đứng trước chiếc xe âu châu màu đen.

Nhìn vào thần thái của bọn họ không giống nhưng những người trong bang hội bình thường, họ làm việc có quy củ và trình tự hẳn hoi.

Kỳ Sơn nhanh mắt dò xét bọn họ, nhìn thấy trên cổ mỗi người có một cái hình xăm tiếng Nhật.

"Kumamoto"

Lúc này Kỳ Sơn mới xác thực được thân phận của bọn họ, nhưng từ lúc nào Lạc Thần lại có quan hệ với bang hội lớn nhất Nhật Bản.

Bốn người đàn ông nhìn thấy Kỳ Sơn liền bước tới cúi người chín mươi độ chào anh bằng tiếng Nhật Bản.

- Hello! います。(Xin chào anh Kỳ.)

Kỳ Sơn gật đầu, anh hiểu một chút tiếng Nhật Bản nên mấy câu thoại đơn giản này anh cũng hiểu.

Anh đi theo bọn họ ngồi vào trong chiếc xe Mercedes màu đen, đang đậu hẳn ngang trước cổng sân bay.

Kỳ Sơn không ngờ khi đến Nhật Bản lại được đãi ngộ long trọng đến như vậy, nói cho chính xác từ lúc bắt đầu vào quân đội anh chưa bao giờ có cảm giác rằng mình là một đại nhân vật.

Xe của anh được hai chiếc xe trước và sau theo sát bảo vệ.

Thủ lĩnh của bọn họ đã ra lệnh sự an toàn của vị khách VIP này là quan trọng nhất, nếu vị khách này xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên lãnh thổ của bọn họ, thì họ chỉ có con đường chết để tạ tội.

Kỳ Sơn ngồi ở vị trí hành khách, thuộc hạ của anh ngồi hai bên, họ hành sự vô cùng thận trọng, cặp mắt sắc bén không ngừng quan sát tứ phía.

Kỳ Sơn ngồi im lặng trong xe, nhưng mắt lại không ngừng quan sát từng nơi xe chạy qua, họ đang tiến vào khu sầm uất nhất của thành phố Tokyo.

Phong cảnh Nhật Bản quả thật rất đẹp, hai bên ven đường được trồng rất nhiều rất nhiều cây hoa anh đào, nhất là vào tháng Tư khi hoa anh đào nở rộ nhìn thật lãng mạn.

Một tiếng sau, xe dừng lại trước một ngôi biệt thự xây theo kiểu Nhật bản truyền thống, cánh cửa xe được một tên thuộc hạ của Kumamoto mở ra.

Hắn cúi đầu cung kính nói bằng tiếng Nhật Bản.

- ください. (Xin mời)

Kỳ Sơn cùng thuộc hạ bước xuống xe, anh nhìn một vòng xung quanh. Nơi này giống y như thế giới thần tiên.

Ngôi biệt thự nằm giữa chốn sơn thủy hữu tình, xung quanh căn nhà cổ là một dòng suối nhân tạo, phía dưới nuôi rất nhiều con cá Rồng quý hiếm.

Bên cạnh đó là những cây bonsai vô giá, phía sau căn biệt thự là một ngọn đồi cao vút xanh um.

Chắc có lẽ chủ nhân của nơi này rất tin vào phong thủy, nên bài trí của nơi này dựa theo ngũ hành mà ra.

Anh cùng thuộc hạ của mình đi theo người của Kumamoto, họ đi ngang qua một con đường lát gạch xám, xuyên qua vườn hoa nhỏ rồi mới đi vào trong phòng khách rộng lớn của ngôi nhà cổ.

Ngôi biệt thự không dùng kính làm cửa sổ, họ dùng Shoji một loại cửa trượt làm bằng giấy mờ dán trên một khung gỗ khiến loại nhà truyền thống Nhật Bản này càng thêm độc đáo hơn.

Kỳ Sơn nhanh chóng quan sát một vòng, mặc dù nơi này phong cảnh tao nhã yên tĩnh nhưng mỗi một góc đều có người canh gác không một chút lơ là.

Bước vào trong phòng khách, đột nhiên sống lưng Kỳ Sơn truyền đến một cơn lạnh vô hình, âm khí trong ngôi nhà này khác rõ rệt với bên ngoài.

Kỳ Sơn cùng hai tên thuộc hạ lập tức đề cao cảnh giác, lúc này một người đàn ông dáng người cao lớn từ cánh cửa bên phải bước vào, theo sau hắn là một đám thuộc hạ.

Kỳ Sơn nhìn người đàn ông toàn thân phần phơ mùi tanh của máu, ánh mắt mang theo tà khí, anh chợt bàng hoàng khi nhận ra người đàn ông này chỉ là một cậu thanh niên khoảng chừng 16 tuổi.

Cậu thanh niên uy nghiêm ngồi xuống chiếc ghế gỗ chạm hình con sói, cậu ta mặc trên người y phục Nhật Bản màu đen viền trắng.

Đám thuộc hạ mười mấy người nghiêm trang đứng thành hai hàng thẳng bên cạnh hắn, bên hông của họ là những cây mã tấu bén như lưỡi gươm.

Ánh mắt kinh ngạc của Kỳ Sơn chuyển lên người phụ nữ mặc bộ đồ kimono trắng một vai, đứng bên cạnh cậu ta.

Ánh mắt của Kỳ Sơn tỏa sáng khi anh nhận ra hình xăm trên cánh tay phải của người phụ nữ.

Đó là hình xăm con sói, tượng trưng cho gia tộc Tần gia bên Italy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tần Gia Nghiêm

Lời của Tác Giả:

Trước tiên cho chị xin lỗi các em vì dạo gần đây công việc cùng gia đình của chị rất bận, nên không có nhiều thời gian để viết truyện.

Chị cảm ơn các em vẫn luôn ủng hộ chị, dù lịch đăng không ổn định, thế nhưng các em không hề từ bỏ chị.

Chị chúc các em một mùa giáng sinh vui vẻ hạnh phúc bên gia đình cùng người thân.

☐Merry Christmas to everyone.♥☐♥☐

Bên cạnh hình xăm con sói là một con số, con số bốn tượng trưng cho cấp bậc của cô ta ở Tần Gia.

Thì ra cô ta là Trần Linh Giang, tứ đương gia của gia tộc Tần gia.

Vậy cậu thanh niên này là ai?

Nhìn cử chỉ vừa e dè vừa tôn kính của bọn họ đối với cậu ta, Kỳ Sơn biết thân thế của cậu ta không hề đơn giản, chỉ có điều cậu ấy là con của nhân vật lớn nào, Tần Gia Uy hay Tần Gia Vỹ?

Ánh mắt của Kỳ Sơn bị thứ gì đó, trên cổ của cậu ta thu hút.

Mặt dây chuyền kỳ lạ lúc ẩn lúc hiện dưới lớp áo, khiến Kỳ Sơn kinh ngạc không thôi.

Là Huyết Lệ!

Đúng rồi anh không nhìn nhầm, đó chính là Huyết Lệ trong truyền thuyết.

Huyết Lệ đeo trên cổ cậu ta đã nói lên thân phận thần bí của cậu ta.

Thì ra người ở trước mặt anh chính là thiếu chủ của gia tộc Mafia, gia tộc lớn nhất của Italy, nhưng có một điều Kỳ Sơn vẫn không thể thông suốt.

Vì sao ông trùm tương lai của Châu Âu lại đến Nhật Bản này.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Kỳ Sơn, Trần Linh Giang liền lên tiếng giải thích.

- Mười mấy năm về trước băng Kumamoto được liệt kê vào năm bang hội lớn nhất của Nhật Bản, nhưng vì thủ lĩnh tiền nhiệm của bọn họ là người nóng tính bùng bột, suy nghĩ nông cạn, bắt tay với Đoàn Vũ Sơn muốn hạ bệ Tần Gia, cuối cùng bị chủ nhân cho người hạ gục.

Từ giây phút đó bang Kumamoto đã thuộc về Tần Gia.

Hai năm trước chủ nhân đã quyết định cho thiếu chủ tiếp quản Kumamoto, xem như là sự thử thách của người đến với thiếu chủ, cũng để cho thiếu chủ chuẩn bị tâm lý sau này tiếp quản Tần Gia, một gia tộc hùng mạnh gấp trăm lần bang Kumamoto này.

Sau khi nghe Trần Linh Giang giải bày, Kỳ Sơn mới thật sự khâm phục Tần Gia Uy, một người làm đại sự thì phải nhìn xa trông rộng.

Đúng là ông trùm có khác, cậu thiếu chủ này quả thật là rồng bay trên mây.

Vì muốn dọn đường cho cậu ta mai sau ngồi vững vị trí thủ lĩnh, nên đã an bày mọi chuyện thay cho cậu ta.

Kỳ Sơn quan sát kỹ nhân vật lớn này, cậu ta tuy mới mười sáu tuổi nhưng thân hình quá chuẩn, mặc dù ngoài lớp vải nhưng Kỳ Sơn vẫn nhìn thấy được cơ bắp săn chắc của cậu ta.

Muốn có được thân hình này thì cậu ta phải khổ cực tập luyện ngày đêm.

Ánh mắt của Tần Gia Nghiêm phát ra tia sáng, bảy phần sát khí ba phần tà khí, khiến Kỳ Sơn cảm thấy e dè một cách lạ thường.

Kỳ Sơn tin rằng sau này Tần Gia Nghiêm phải độc ác và quyết đoán hơn ba mẹ của cậu ta, bằng không cậu ta sẽ không thể nào phục chúng.

Tần Gia Nghiêm nheo cặp mắt chứa đựng sát khí đằng đằng nhìn Kỳ Sơn.

- Nhật bản không phải là Thành Phố S của cậu, muốn làm gì thì làm.

Ở đây là địa bàn của tôi!

Cậu muốn làm gì cũng phải thông qua sự đồng ý của tôi!

Khẩu khí ngông cuồng thốt ra từ miệng của Tần Gia Nghiêm khiến Kỳ Sơn không thoái mái trong lòng.

Tần Gia Nghiêm này quả ngạo mạn, thái độ xem trời bằng vung của cậu ta khiến sự kiêu ngạo trong anh bộc phát, thế nhưng suy nghĩ đến trách nhiệm trọng đại trong người, nên anh đành dần xuống cơn giận trong lòng.

- Được tôi hiểu!

Tần Gia Nghiêm thật hài lòng, người này biết ai là chủ ai là khách quả thật không tồi.

Nhiều người khi gặp anh lần đầu tiên thường tỏ ra thái độ xem thường vì anh còn quá trẻ, họ cho rằng một tên miệng còn hơi sữa thì làm ra trò trống gì.

Nhưng họ đã lầm ngồi vững được vị trí này hai năm, thì năng lực của Tần Gia Nghiêm anh không phải dạng thường.

Dường như trong anh đang chảy dòng máu của một thủ lĩnh, sự độc ác tàn nhẫn trong anh là bẩm sinh.

Từ nhỏ khi anh hiểu chuyện mẹ đã dạy anh hai điều.

- Kẻ mạnh sinh tồn.

Thắng làm vua thua làm giặc.

Kỳ Sơn biết thời gian cấp bách nên không muốn phí thêm một giây nào, anh suy nghĩ một chút lên tiếng.

- Lần này tôi đến Nhật Bản vì muốn điều tra một người.

Tần Gia Nghiêm không nói gì ánh mắt thâm thúy nhìn Kỳ Sơn không chớp mắt, Trần Linh Giang đột nhiên lên tiếng.

- Người cậu muốn tìm là ai?

Chỉ cần họ còn ở Nhật bản này thì chúng tôi nhất định sẽ tìm ra.

Kỳ Sơn nhìn Tần Gia Nghiêm rồi nhìn sang Trần Linh Giang.

- Tôi không những muốn tìm ra bà ta, mà còn muốn tiêu diệt những thế lực ở phía sau của bà ta.

Tần Gia Nghiêm thật thích thú, anh không có hứng thú với Kỳ Sơn mà tò mò về Lôi Lạc Thần.

Anh biết Kỳ Sơn chỉ là một con chó làm theo mệnh lệnh của Lôi Lạc Thần.

Theo thói quen trước khi Kỳ Sơn sang Nhật Bản, Tần Gia Nghiêm đã cho người điều tra, biết được có người đang nhắm vào người phụ nữ của Lôi Lạc Thần.

Anh thật hiếu kỳ muốn xem Lôi Lạc Thần làm sao để bảo vệ người phụ nữ của mình, anh cũng biết được người Kỳ Sơn muốn tìm chính là Dương Mẫn, chỉ có điều anh không muốn nói ra, anh không muốn Kỳ Sơn biết mình đã cho người dò thám Lôi Lạc Thần.

Tôn chỉ của Tần Gia Nghiêm anh là, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

- Tôi muốn tìm một người phụ nữ tên là Dương Mẫn, bà ta.....

Đột nhiên giọng nói lạnh như băng của Tần Gia Nghiêm vang lên cắt ngang lời nói của Kỳ Sơn.

- Người đâu!

Đưa cậu ta vào nghỉ ngơi.

Tần Gia Nghiêm vừa nói xong hai tên thuộc hạ lập tức bước tới, khom người làm động tác xin mời.

Kỳ Sơn không chịu đi, anh bước tới muốn nói gì đó nhưng bị thuộc hạ của Tần Gia Nghiêm đưa tay lên chặn lại, không cho anh tiến tới gần thủ lĩnh của bọn họ.

Tần Gia Nghiêm vẫn lạnh lùng ngồi đó, ánh mắt mang theo sát khí khiến cả căn phòng lâm vào trạng thái ngộp ngạt, cặp mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Kỳ Sơn.

Kỳ Sơn nhìn Tần Gia Nghiêm, chạm phải ánh mắt mang theo sát khí đằng đằng của cậu ta, Kỳ Sơn bất chợt dời tầm mắt của mình không dám đối diện với Tần Gia Nghiêm

Thật đáng sợ, dường như mắt của cậu ta có ma thuật khiến người đối diện không rét mà run.

Thế nhưng Kỳ Sơn cũng không phải là người tầm thường chỉ trong tích tắc anh đã điều chỉnh lại tâm tình của mình.

Anh dùng tay đẩy cánh tay đang chặn anh lại nói.

- Tôi còn chưa nói xong, chúng tôi cần tìm bà ta gấp nếu các người có thêm thông tin thì sẽ hành sự dễ dàng hơn.

Tần Gia Nghiêm nhếch môi cười lạnh, anh nhìn Kỳ Sơn cất giọng ngông cuồng.

- Một tiếng sau tôi sẽ cho cậu những gì cậu muốn biết.

Kỳ Sơn giật mình với lời nói kiêu ngạo của Tần Gia Nghiêm, anh khó tin nói.

- Một tiếng?

Sao có thể?

Sắc mặt không tin của anh khiến Tần Gia Nghiêm sa sầm mặt, cất giọng thâm trầm.

- Cậu không tin vào năng lực của tôi?

Một câu hỏi khiến Kỳ Sơn không biết phải trả lời như thế nào, Kỳ Sơn lúng túng nói.

- Không....tôi không có ý này.

Chỉ có điều thời gian một tiếng quá ngắn, quả thật không thể.

"Ha.....ha....ha...."

Giọng cười bá đạo của Tần Gia Nghiêm vang lên, sắc mặt thuộc hạ bên cạnh cậu ta không hề thay đổi, vẫn là gương mặt không cảm xúc.

- Với Tần Gia Nghiêm tôi, không có gì là không thể!

Kỳ Sơn bị lời nói của Tần Gia Nghiêm đánh thức, phải cậu ta là ai chứ, nếu cậu ấy nói được thì sẽ làm được.

Kỳ Sơn lui một bước về phía sau thận trọng nói.

- Được tôi chờ tin tốt của thủ lĩnh.

Nói xong Kỳ Sơn cùng hai tên thuộc hạ đi theo người của Tần Gia Nghiêm vào một ngôi nhà bên cạnh, nơi dành riêng để tiếp đãi những vị khách quý.

Nhìn thấy bóng dáng của Kỳ Sơn khuất dần trước mặt, Trần Linh Giang nhìn Tần Gia Nghiêm cung kính nói.

- Thiếu chủ, vì sao người lại đồng ý giúp đỡ Lôi Lạc Thần?

Trần Linh Giang thật sự không hiểu, từ trước đến giờ Tần Gia Nghiêm không bao giờ giúp đỡ một ai vô điều kiện, sao lần này lại dễ dàng đồng ý giúp Lôi Lạc Thần tìm người, còn dự định giúp Kỳ Sơn sang bằng đám người kia.

Tần Gia Nghiêm vươn tay lên sờ vào Huyết Lệ đeo trên cổ, ánh mắt lạnh như băng nhìn ra hướng Kỳ Sơn vừa rời khỏi.

- Tôi muốn Lôi Lạc Thần nợ tôi một ân tình!

Trần Linh Giang nhìn theo ánh mắt của Tần Gia Nghiêm, cô gật đầu tỏ ra hiểu.

Thì ra thiếu chủ có sự tính toán riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Điều kiện

Tại một căn hộ cũ kỹ nằm trên tầng năm ở khu lao động của Thành Phố S, cánh cửa bằng gỗ được bàn tay người phụ nữ đẩy nhẹ, phát ra âm thanh.

"Ket....."

Đập vào mắt Thẩm Thanh là một người đàn ông mặc trên người quần Tây áo sơ mi xanh thật đơn giản, hắn đứng quay lưng về phía cửa, ánh mắt hiện lên tia đặc ý nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghe được tiếng động, người đàn ông xoay người lại.

- Có đã tới?

Thẩm Thanh bước chậm rãi vào trong, tiện tay khép lại cánh cửa phía sau. Trong lòng thật sự chán ghét cái cảnh lén lút này.

- Anh có chuyện gì mau nói!

Dương Minh Huy không hề gấp gáp, hắn thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế gỗ, vật duy nhất trong căn hộ này.

- Có đừng vội, tôi mới nhận được chỉ thị từ Nhật Bản.

Lần hành động này chúng ta không chỉ nhằm vào Kiều Nhi mà cả Mạnh An Nhi và...

Thẩm Thanh khần trương bước tới gần Dương Minh Huy hơn.

- Và ai?

Tôi đã nói các người không được làm hại đến Thiếu Tá.

Dương Minh Huy nhìn Thẩm Thanh bằng ánh mắt thương hại, Lôi Lạc Thần sẽ không bao giờ yêu cô ta.

- Phải, mẹ tôi định ra tay với Lôi Lạc Thần nhưng tôi đã phản đối. Cuối cùng mẹ tôi cũng đồng ý, nhưng với một điều kiện....

Nghe Dương Minh Huy nói vậy, trong lòng Thẩm Thanh mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, thế nhưng cô biết với những người lòng dạ độc ác như bọn họ thì điều kiện kèm theo nhất định sẽ không đơn giản.

- Anh muốn điều kiện gì cứ nói, đừng có bày ra bộ dạng thần bí này.

Dương Minh Huy thật không ngờ, tình yêu quá lợi hại có thể khiến Thẩm Thanh dễ dàng bán rẻ người thân nhất của mình.

Dương Minh Huy ngẩn đầu nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh.

Lúc này hắn mới chợt nhận ra hắn cũng giống như Thẩm Thanh, cả hai đều làm việc không thuận theo ý của mình.

Sự trầm lặng của Dương Minh Huy khiến Thẩm Thanh bối rối trong lòng, cô không biết trong lòng Dương Minh Huy đang nghĩ gì. Chắc có lẽ hắn đang nghĩ đến kế hoạch gian ác gì đó.

- Dương Minh Huy!

Nghe được giọng nói của Thẩm Thanh, Dương Minh Huy mới chợt bình tĩnh lại.

- Chỉ cần cô dự được Mạnh An Nhi đến Trung gia, thì chúng tôi sẽ không làm hại đến Lôi Lạc Thần của cô.

Thẩm Thanh khó hiểu nhìn Dương Minh Huy, họ định làm gì?

Vì sao lại muốn Mạnh An Nhi đến Trung gia?

Nếu Mạnh An Nhi bị chút tổn thương gì ở Trung gia, chẳng phải cha Dương sẽ gặp nguy hiểm sao?

Nhìn thấy sự đả đốn trong mắt Thẩm Thanh, Dương Minh Huy mới lên tiếng trấn an cô.

- Cô đừng suy nghĩ quá nhiều, chuyện này là do mẹ cô sắp xếp.

Thẩm Thanh thất vọng trong lòng, cô còn nghĩ mẹ sẽ không nhẫn tâm làm hại để Cha Dương, người duy nhất yêu thương bà.

Trên kheo môi cô chợt hiện lên một nụ cười chua xót, với cha dương mà bà ta còn không lưu tình, thì đối với một đứa con mà bà chưa bao giờ yêu như cô.....

Nghĩ đến đây lòng Thẩm Thanh đau như dao cắt.

- Được, tôi sẽ làm theo ý của anh.

Sau khi rời khỏi khu chung cư cũ kỹ Thẩm Thanh suy nghĩ rất lâu, cô không biết phải làm sao để khiến Mạnh An Nhi cam tâm tình nguyện đến Trung gia.

Tại biệt thự Mạnh gia, Mạnh An Nhi ngồi trên ghế xích đu ở ngoài bằng công nối liền với phòng ngủ của mình.

Ngoài trời lúc này thật đẹp, luồng gió mát thân nhiên thổi ngang qua người cô.

Mạnh An Nhi vừa hưởng thụ phong cảnh tuyệt đẹp trước mặt vừa nghĩ đến Lôi Lạc Thần, cô cười một cách ngây ngốc.

Gương mặt đẹp trai, nụ cười ấm áp, ánh mắt sắc như lưỡi gươm của anh khiến có trái tim cô tổn thức.

Trong lúc này đột nhiên điện thoại di động của cô reng lên.

"Reng.....Reng.....Reng...."

Mạnh An Nhi xoay người lại nhìn vào cái điện thoại trên bàn bên cạnh, nhìn thấy dây số lạ cô do dự một chút mới vươn tay cầm lên điện thoại.

Cô ấn vào nút nhận máy, giọng nói quen thuộc của người phụ nữ vang lên.

- Tôi có chuyện muốn nói với cô, nhưng không thể nói qua điện thoại.

Hai tiếng sau gặp mặt tại quán Café Lover"s.

Mạnh An Nhi không quan tâm đáp.

- Tôi không có gì để nói với cô.

Nói xong Mạnh An Nhi đặt điện thoại xuống, Thẩm Thanh thấy vậy liền nói.

- Chuyện tôi muốn nói với cô, có liên quan đến Thiếu Tá.

Hai từ Thiếu Tá truyền ra từ trong điện thoại, khiến Mạnh An Nhi siết chặt cái điện thoại trong tay hơn.

Suy nghĩ một chút cô nói.

- Được!

Nói xong Mạnh An Nhi cúp máy, cô đặt điện thoại trở lại cái bàn bên cạnh.

Lạc Thần?

Hai tiếng sau Mạnh An Nhi đứng trước quán cafe Lover"s, cô mặc trên người cái đầm màu đen khoát bên ngoài áo choàng dài đến gót chân, cặp mắt sắc bén được che bởi cặp kính râm Gucci màu nâu.

Cô xoay lại nhìn tài xế căn dặn.

- Một tiếng sau anh hãy quay lại.

Tên tài xế gật đầu cung kính đáp.

- Dạ Tiểu thư.

Nói xong chiếc xe Cadillac màu đen chậm rãi rời khỏi.

Mạnh An Nhi nâng tay lên tháo cặp kính râm xuống, ánh mắt sắc bén quan sát một vòng.

Quán cafe Lover"s là một trong những quán cafe nổi tiếng nhất tại Thành Phố S, không biết vì mùi vị cafe độc đáo ở đây hay vì thế lực nào đó ở phía sau bà chủ quán.

Mạnh An Nhi tao nhã cất bước đi vào trong, cánh cửa bằng kính được cô đẩy ra.

Cô ngỡ ngàng với thiết kế của nơi này, quả nhiên không hổ danh là quán cafe mơ mộng nhất.

Những bông hoa xinh đẹp được bày trí trong tiệm khiến người bước vào cảm thấy thoải mái vô cùng.

Cô đảo cặp mắt đầy hiếu kỳ một vòng, cô thật muốn biết chủ nhân của nơi này là ai.

Đột nhiên từ đâu xuất hiện một người đàn ông, hần vội vàng bước tới gần cô, theo phản ứng tự nhiên cô nhích người về phía sau.

Người đàn ông không cần thận lướt ngang qua cô, cánh tay của hắn vô tình chạm vào vai cô, hắn xoay mặt lại nhìn cô lịch sự nói.

- *Thật xin lỗi.*

Ánh mắt của người đàn ông rất lạ, dường như cô vừa thấy tia lửa phát ra từ trong con ngươi của hắn ta.

Nói xong người đàn ông không đợi cô trả lời đã gấp gáp rời khỏi.

Hắn vừa bước ra đến cửa Mạnh An Nhi nghe hắn nói điện thoại với người nào đó.

- *Nếu cô ấy bị chút tổn thương gì thì các người chỉ có con đường chết!*

Người đàn ông nói xong lập tức bước tới chiếc xe màu đen đậu trước cửa, tên tài xế nhìn thấy hắn liền cung kính khom người một cái, rồi mới mở cửa xe.

Hắn không nói gì phong thái vô cùng tao nhã ngồi vào trong xe, tên tài xế thật cẩn thận hắn đảo mắt một vòng xem xét tình hình trước khi hắn ngồi vào trong xe lái đi.

Mạnh An Nhi thật tò mò không biết người đàn ông vừa rồi là ai, thần thái cao quý thận trọng, ánh mắt kiêu kỳ nói cho cô biết hắn không hề đơn giản, chỉ có điều bây giờ cô không có tâm trạng để suy nghĩ đến một người không liên quan gì với cô, điều cô quan tâm chính là chuyện của Lạc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Kế Hoạch Của Thẩm Thanh

Trong lúc Mạnh An Nhi còn đang suy nghĩ, từ bên phải truyền đến tiếng nói của người phụ nữ.

- *Storm ở bên này nè.*

Giọng nói đều đều không cao không thấp thu hút sự chú ý của cô, cô nhìn về nơi phát ra âm thanh kia.

Nhìn thấy Thẩm Thanh với thần sắc tiêu tụy, ánh mắt khó xử ngồi tại cái bàn tròn trong góc khuất.

Cô thân nhiên bước tới, mùi hương thơm ngọt của bánh mì bơ mới ra lò, còn đang bốc khói xông thẳng vào mũi cô.

Mặc dù Storm không mấy gì thích ăn ngọt, nhưng mùi thơm này quả thật rất khó cưỡng lại.

Càng tiến đến gần Thẩm Thanh trong lòng Storm càng cảm thấy khẩn trương, không biết Lạc Thần có gặp nguy hiểm gì không?

Vì sao Thẩm Thanh lại muốn gặp mặt cô?

Thế nhưng ngoài mặt Storm vẫn giữ được phong độ, cô tỏ ra vô cùng bình tĩnh, sự trầm tĩnh tỏa ra từ trong ánh mắt của cô khiến Thẩm Thanh cảm thấy áp lực vô cùng.

Chẳng lẽ Storm đã biết nguyên nhân của lần gặp mặt này.

Storm kéo ghế ra ngồi xuống đối diện với Thẩm Thanh, tiện tay đặt cái túi sách Gucci màu trắng phát hành có số lượng lên bàn.

Thần thái sang trọng cử chỉ tao nhã khiến Thẩm Thanh chợt hiểu ra một điều, dù cô có cố gắng đến đâu cũng không bằng với Storm.

Lúc này Thẩm Thanh mới biết vì sao Lôi Lạc Thần lại yêu Storm nhiều như vậy, tình cảm Storm dành cho Lôi Lạc Thần chỉ có hơn chứ không kém.

Storm là một người hành sự cẩn trọng biết rằng đến đây có thể sẽ gặp mai phục, nhưng vừa nghe cô nhắc đến Lôi Lạc Thần, Storm đã đồng ý gặp mặt cô ngay.

Tuy nhiên cô sẽ không vì vậy mà bỏ cuộc, cô sẽ yêu anh đến cùng.

Ánh mắt dò xét của Thẩm Thanh khiến Storm khó chịu trong lòng, Storm nói thẳng vào vấn đề.

- *Cô tìm tôi có chuyện gì?*

Thẩm Thanh cũng không muốn vòng vo, cô đắn đo một chút quyết định nói ra sự thật, nói cho chính xác là một phần nào đó của sự thật.

- Tôi....

Sự xuất hiện đột ngột của cô nhân viên phục vụ, ngăn lại lời nói của Thẩm Thanh.

- *Xin hỏi quý khách muốn dùng gì?*

Storm không xem menu nhìn cô phục vụ nói.

- *Cho tôi một ly cafe cappuccino không đường và một miếng bánh mì bơ.*

Cô phục vụ cầm lên cái menu trên bàn, lật đầu một cái rồi lịch sự nói.

- *Dạ xin quý khách chờ một chút.*

Nhìn thấy cô phục vụ rời đi, Thẩm Thanh mới nói tiếp.

- *Thật ra tôi là con gái nuôi của Dương Mẫn, Dương Minh Huy chính là anh nuôi của tôi.*

Storm ngỡ ngàng với lời nói của Thẩm Thanh, cô vô thức lặp lại hai từ trong miệng.

- Dương Mẫn.....Dương Mẫn

Ánh mắt của Storm chợt tỏa sáng khi cô nhớ đến cái tên Dương Mẫn này.

Cô từng nghe mẹ nhắc qua về bác hai Mạnh Khang và người phụ nữ của bác ta.

Nếu cô nhớ không nhầm thì người phụ nữ đó có tên gọi là Dương Mẫn.

Storm ngược mặt lên ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mặt của Thẩm Thanh, như muốn chứng thực điều gì đó.

Thẩm Thanh dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng cô.

- *Phải!*

Dương Minh Huy chính là con trai của mẹ nuôi và bác hai của cô.

Bàn tay Storm đang đặt trên bàn bất giác siết chặt lại, thì ra Dương Minh Huy chính là anh họ của cô.

Nghĩ cho kỹ ánh mắt Dương Minh Huy nhìn cô luôn chứa đựng sự oán hận sâu sắc.

Cũng đúng chính ba cô đã giết chết bác hai, mặc dù đó là trong tình cảnh bất đắc dĩ, một là bác hai chết hai là ba cô sẽ chết.

Nhưng giết người chính là giết người, cô không thể trách Dương Minh Huy. Nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ quay trở lại và khiến cuộc đời của những ai đã hại cô tan nhà nát cửa sống trong địa ngục.

- *Các người tiếp cận với Lạc Thần và tôi chỉ vì mục đích trả thù.*

Storm không hỏi Thẩm Thanh mà là khẳng định.

Thẩm Thanh không do dự đáp.

- *Phải!*

Thẩm Thanh nói đến đây chợt dừng lại, suy nghĩ một chút cô nói tiếp.

- *Cô cũng biết tình cảm của tôi đối với Thiếu Tá, nên hôm nay tôi mới hẹn gặp cô.*

Một tháng sau tại Trung gia sẽ diễn ra một buổi tiệc, và cũng vào ngày đó mẹ nuôi của tôi sẽ hành động.

Tôi vô tình nghe được mẹ nuôi nói với anh nuôi, hôm đó họ sẽ ra tay với mẹ cô và Thiếu Tá, một lúc đối phó với ba cô và cô.

Storm không rõ hàm ý trong lời nói của Thẩm Thanh.

- *Ý cô là sao, nếu mẹ nuôi của cô muốn đối phó với ba tôi và tôi thì có liên quan gì đến mẹ tôi và anh Lạc Thần.*

Thẩm Thanh lắc đầu cười một cách chua xót.

- *Muốn trả thù một người không nhất thiết phải nhắm vào họ, đối phó với người họ quan tâm nhất sẽ khiến họ đau khổ hơn gấp trăm lần.*

Lúc này Storm mới hiểu, quả thật rất độc ác.

Mặc dù lúc này trong lòng Storm rất băng khuâng thế nhưng cô không vì vậy mà trở nên nhu nhược, để họ từng bước từng bước thao túng hành vi của mình.

- *Vậy cô muốn tôi làm gì?*

Thẩm Thanh bắt ngờ với lời nói của Storm, Storm quả nhiên rất thông minh, sáng suốt hơn cô nghĩ nhiều.

- *Vì thân phận của tôi không tiện có mặt vào ngày hôm đó, nên tôi muốn nhờ cô đến Trung gia thay tôi nhắc nhở Thiếu Tá.*

Có cô ở bên cạnh Thiếu Tá, tôi an tâm hơn nhiều.

Storm nhìn Thẩm Thanh cười chế giễu.

- *An nguy của Lạc Thần không đến lượt cô quan tâm.*

Nhưng tôi sẽ không để bất kỳ ai làm hại đến Lạc Thần, dù đó có là Dương Mẫn, Dương Minh Huy hay là cô cũng không ngoại lệ.

Nói xong Storm đứng lên khỏi ghế, cô cầm cái túi sách trên bàn lên thân nhiên rời đi.

Storm bước ngang qua người cô nhân viên phục vụ, trên tay cô ta cầm một cái khay với ly cafe cappuccino đang bốc khói và đĩa bánh mì bơ.

Cô nhân viên phục vụ nhìn Storm bằng ánh mắt khó hiểu, vì sao vị khách này lại vội vàng rời đi khi thức ăn còn chưa mang ra.

Nhìn thấy bộ dạng không biết có nên mang thức ăn ra nữa không của cô nhân viên phục vụ, Thẩm Thanh lên tiếng.

- *Cô cứ để xuống đây.*

Cô nhân viên phục vụ gạt đầu một cái, cẩn thận đặt ly cafe xuống bàn.

Thẩm Thanh cầm ly cafe lên đưa đến đôi môi hồng phấn thối nhẹ rồi hớp một miếng.

- *Dương Minh Huy anh đừng trách tôi độc ác.*

Tôi không thể phản bội mẹ của mình, nên chỉ có thể đem anh và mẹ của anh ra làm bia đỡ đạn.

Thật may mẹ đã nói cho cô biết về thân phận của người thân bí hợp tác với bà, nên cô mới nghĩ ra cái kế này.

Nếu sau này Storm có muốn tìm người để tính sổ cũng sẽ tìm hai mẹ con Dương Mẫn, không liên quan gì đến mẹ và cha dượng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thù hận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vừa bước ra khỏi quán cafe Lover's, Storm lập tức gọi điện thoại cho tài xế đến đón cô.

Storm được tài xế đưa đến toà nhà Mạnh Thị, một căn chung cư đắt tiền nằm ở ngay trung tâm Thành Phố S, thuộc về quyền sở hữu của tập đoàn Mạnh Thị.

Toà nhà Mạnh Thị này dành riêng cho những nhân viên cấp cao làm việc tại ngân hàng Mạnh Thị.

Bước vào cửa lớn Storm cảm giác quen thuộc vô cùng, căn chung cư được thiết kế theo phong cách của ngân hàng Mạnh Thị, dùng màu trắng làm màu chủ đạo, và trên tất cả bức tường được chạm hình nổi của con rồng vàng.

Chính giữa đại sảnh là một thác nước lớn, với tượng con rồng sống động, khiến người nhìn vào cảm giác như rồng đang lượn lờ trong đại dương mênh mông.

Hai nam nhân viên bảo an đang ngồi sau cái bàn tiếp tân, chăm chú theo dõi mười mấy cái camera giám sát, trong và ngoài toà nhà, vừa nhìn thấy Storm họ lật đặt đứng lên bước tới trước mặt cô cúi đầu cung kính nói.

- Chào Tiểu thư.

Storm nhìn hai người gật đầu một cái, nam nhân viên bảo an liền hộ tống Storm đến thang máy dành riêng cho người của Mạnh Gia.

Storm được bảo an đưa đến tầng mười một.

"Đình....."

Đình một tiếng, cửa thang máy lập tức mở ra.

Tên bảo an bước nửa người ra khỏi thang máy, hấn dùng thân chặn cửa thang máy lại, tay đưa ra trước mặt cung kính mời Storm.

Storm tao nhã bước ra ngoài, cửa thang máy sau lưng cô từ từ khép lại.

Cô đi đến căn hộ 1103, ấn dấu dân tay vào bàn phím cửa tự động của.

"Bíp...."

Bíp một tiếng cánh cửa lớn mở ra, Storm dùng tay đẩy nhẹ cánh cửa bước vào trong.

Storm kinh ngạc khi nhìn thấy Trần Sở Sở nằm dài trên ghế sofa trong phòng khách, trên người còn mặc bộ đồ ngủ lụa màu hồng, sắc mặt cực kỳ phiến não.

Storm chẳng còn tâm trạng để quan tâm đến Trần Sở Sở, cô đi thẳng đến quầy bar, tiện tay đặt túi xách lên bàn.

Cô cầm lên chai rượu đỏ, rót vào trong ly thủy tinh.

Storm cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, rồi đặt mạnh ly rượu xuống bàn tạo ra âm thanh một cái cụp.

Cô muốn dùng rượu để trấn tĩnh tâm tình của mình, vào lúc này cái cô cần nhất chính là sự bình tĩnh.

Cô phải suy nghĩ mọi chuyện một cách cẩn thận, trước khi đưa ra bất kỳ quyết định gì.

Sự bông bột nhất thời của cô sẽ làm hại đến Lạc Thần và cả ba mẹ.

Trần Sở Sở nằm suy tư trên ghế sofa, nhìn thấy Storm trầm tư ngồi đó, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Trần Sở Sở ngồi bật dậy, tay vẫn ôm chặt cái gối nhỏ trong lòng.

- *Đã xảy ra chuyện gì?*

Nghe Trần Sở Sở nói vậy, Storm mới đứng lên đi đến ngồi xuống bên cạnh Trần Sở Sở, cảm giác thoải mái khi ngồi xuống ghế Sofa mềm mại khiến cô dễ chịu trong lòng.

Cô dựa người về phía sau ngã đầu lên thành ghế, ánh mắt thâm thúy nhìn lên trần nhà, ánh đèn màu cam tỏa ra từ cây đèn trên trần nhà rọi thẳng vào mặt Storm, khiến cô cảm giác tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Trần Sở Sở quan sát sắc mặt của Storm, cô thận trọng lặp lại câu hỏi vừa rồi.

- *An Nhi có chuyện gì?*

Storm ngồi thẳng người lại nhìn Trần Sở Sở, kể lại những gì Thẩm Thanh vừa mới nói với cô.

Nghe xong câu chuyện Trần Sở Sở trầm mặc trong giây lát, suy nghĩ một chút cô nhìn Storm nghi ngờ nói.

- *An Nhi em đừng nói với chị, em sẽ một mình đi đến Trung gia.*

Storm không nói gì chỉ gật đầu một cái, thay cho câu trả lời.

Trần Sở Sở biến sắc theo lời nói của Storm, cô vươn bàn tay ấm áp nắm lấy tay Storm nói với giọng lo lắng.

- *Em đừng hành động lỗ mãng, chị nghĩ đó là cái bẫy do Thẩm Thanh bày ra.*

Storm nhìn Trần Sở Sở, thật ra cô thừa biết điều đó.

- *Dù em biết đó là cái bẫy thì em cũng phải đi.*

Em không muốn Lạc Thần vì em mà gặp nguy hiểm.

Trần Sở Sở lo lắng trong lòng, cô biết tính tình của Storm rất mạnh mẽ. Chuyện gì Storm đã quyết định thì sẽ không thay đổi.

- *Hay em nói với Lạc Thần, xem Lạc Thần nghĩ sao về chuyện này.*

Storm ngồi thẳng người lại, cô nhìn Trần Sở Sở nghiêm túc nói.

- *Chị không được nói với Lạc Thần, chị hãy yên tâm em sẽ không để họ được toại nguyện.*

Ánh mắt tràn đầy quả quyết của Storm, khiến Trần Sở Sở an tâm hơn nhiều.

Storm thừa biết Thẩm Thanh sẽ không đơn giản mà nói cho cô biết mọi chuyện.

Storm nhớ đến điều gì đó liền nhìn Trần Sở Sở căn dặn.

- *Từ hôm nay trở đi chúng ta phải hành sự cẩn thận, em tin chắc họ sẽ cho người quan sát nhất cử nhất động của chúng ta.*

Trần Sở Sở gật đầu đáp.

- *Chị biết em cứ yên tâm, chị sẽ khiến họ đau cả đầu.*

Ngàn lần vạn lần đừng để Trần Sở Sở bắt gặp những kẻ theo dõi bọn cô, bằng không Trần Sở Sở sẽ khiến họ trở thành chó hoặc mèo cũng không chừng.

Tại tổng bộ của Soul, Lôi Lạc Thần đang ngồi nghiêm túc trong thư phòng. Anh trầm mặc nhìn vào màn hình máy vi tính.

Trên màn hình là một sơ đồ liên kết giữa Dương Mẫn, Dương Minh Huy, Thẩm Gia Quyên, Thẩm Thanh, Trung Nghĩa và băng đảng Rồng đỏ, một trong những băng hội có tiếng tăm tại Nhật Bản.

Trong lúc anh đang suy nghĩ đột nhiên điện thoại di động của anh vang lên.

Ánh mắt sắc bén của Lôi Lạc Thần liếc ngang qua màn hình điện thoại.

Nhìn thấy hai từ Kỳ Sơn nhấp nháy trên màn hình, anh khom tới cầm lấy điện thoại lên ấn vào nút nhận.

- Chuyện gì?

Nếu anh đoán không lầm thì hành động của Kỳ Sơn bên Nhật Bản xảy ra vấn đề.

Đúng như dự liệu của anh, Kỳ Sơn khẩn trương nói.

- Lạc Thần, chúng tôi đã thành công sang bằng bang Rồng Đỏ nhưng....nhưng....

Kỳ Sơn áp a áp ứng khiến Lôi Lạc Thần tức giận trong lòng, bây giờ là lúc nào rồi mà Kỳ Sơn còn không nói.

- Có chuyện gì anh cứ nói!

Kỳ Sơn bắt lực nói tiếp.

- Nhưng Dương Mẫn đã trốn thoát, người của Tần Gia Nghiêm đã điều tra được ba tuần trước bà ta đã trở về Thành Phố S.

Lôi Lạc Thần siết chặt cái điện thoại trong tay.

Trong lòng trầm nghĩ.

"Tốt lần này anh sẽ một lúc tóm trọn bọn họ."

Suy nghĩ một chút Lôi Lạc Thần trầm giọng nói.

- Anh hãy trở về trước rồi tính.

Nói xong Lôi Lạc Thần cúp máy, anh quăng cái điện thoại trong tay xuống cái bàn làm việc trước mặt tạo ra âm thanh chói tai.

"Cup....."

Bàn tay cường tráng với những ngón tay thon dài cầm lên cây bút điện tử, anh viết một chữ thập màu đỏ lên cái hình của bang Rồng Đỏ trên màn hình.

Lúc này trên màn hình chỉ còn lại năm người, Dương Mẫn, Thẩm Gia Quyên, Dương Minh Huy, Trung Nghĩa và Thẩm Thanh.

Anh sẽ dọn sẵn đường cho năm người họ, bước xuống địa ngục.

Một tháng sau, sáng ngày diễn ra buổi hội nghị Thượng Đình Asean.

Tại ngôi biệt thự sang trọng nằm trên đỉnh núi phía Đông thành phố, thuộc quyền sở hữu của Trung thiên sinh, không khí thật nhộn nhịp, khác biệt với ngày thường lúc nào cũng yên tĩnh.

Tất cả người giúp việc cùng nhân viên bảo an đều bận bịu, chuẩn bị chào đón những vị khách quý đến từ những Quốc gia khác nhau.

Mọi người có mặt đều có trách nhiệm riêng của mình, đội bảo an đảm bảo sự an toàn cho những người tham gia buổi tiệc.

Người giúp việc phụ trách tiếp đãi những vị khách, khiến họ cảm thấy thoải mái nhất.

Nhờ vào bàn tay khéo léo của đầu bếp trưởng, nên những món canape ngon tuyệt vời với đủ màu sắc (món ăn trắng miệng nhỏ) lần lượt được đặt trên cái bàn hình chữ nhật dài ba mét trong đại sảnh.

Sánh đôi cùng với những ly rượu cocktail sắc sỡ thật thu hút người có mặt.

Trong thư phòng trên tầng hai, Thẩm Gia Quyên ngồi trên ghế sofa màu trắng toát đặt bên cạnh cửa sổ sát mặt đất, bàn tay với vết sẹo dài chườm mắt cảm ly rượu đỏ, ánh mắt thâm độc nhìn xuống khu vườn phía dưới.

Nhìn thấy bọn sát thủ được bà thu xếp trà trộn vào đội nhân viên bảo an, bà công môi cười đắc ý.

Thẩm Gia Quyền nâng ly rượu trong tay lên hóp một ngụm, rồi đưa chiếc ly về phía trước mặt làm động tác cụng ly, ánh mắt hào hứng chợt hiện lên tia lửa khi bà nhìn vào vết sẹo trên tay mình.

Bà nên cảm ơn Mạnh Hùng, nếu không phải Mạnh Hùng tàn nhẫn xô bà vào cái bàn khiến đèn ngủ thủy tinh trên bàn rơi xuống mặt đất ghim sâu vào bàn tay trắng nõn của bà, thì cũng không để lại vết sẹo vừa dài vừa xấu xí này.

Cũng tốt, vết sẹo này là để nhắc nhở bà rằng, Mạnh Hùng và bà có một mối thù không đội trời chung.

Thẩm Gia Quyền cầm ly rượu rưới xuống mặt đất cất giọng ác độc.

- *Ly rượu này tôi kính cho anh.....Mạnh Hùng.*

Ha....ha....ha.....

Bề ngoài tiếng cười độc ác của Thẩm Gia Quyền nghe vô cùng thoả mãn, nhưng nghe cho kĩ thì mới phát hiện ra đằng sau những tiếng cười giòn đó chính là sự đầu đón tội cùng.

Người ta thường nói yêu càng nhiều thì hận càng sâu.

Chắc có lẽ đến ngày bà chết đi bà vẫn không phân biệt được rằng, bà không thể quên Mạnh Hùng là vì bà căm thù anh, hay vốn dĩ trái tim bà không thể quên được người đàn ông này.

Nếu bà không được hạnh phúc thì bà cũng sẽ khiến Mạnh Hùng càng đau khổ hơn bà gấp trăm gấp ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Người phụ nữ thần bí

Trung Nghĩa từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy người phụ nữ ông yêu thương nhất, sắp đạt được mục đích của mình, đáng lẽ ra ông phải vui mới phải, thế nhưng trên gương mặt nghiêm nghị chính trực lại hiện lên nỗi sâu khó nói.

Ông biết hành động của mình ngày hôm nay sẽ khiến ông cắn rứt lương tâm, cả đời cũng không thể nào ngon giấc.

Nhưng vì người phụ nữ trước mặt, dù ông biết mình sẽ từng bước từng bước, bước xuống địa ngục ông cũng cam lòng.

- Quyền, sau ngày hôm nay mọi chuyện đều sẽ kết thúc.

Thẩm Gia Quyền quay đầu lại theo lời nói của Trung Nghĩa, nhìn thấy thần sắc bất đắc dĩ trên gương mặt ông, trong lòng bà không dễ chịu chút nào.

Người đàn ông này đã dành cả cuộc đời để yêu bà, thế nhưng vì sao bà lại không thể yêu ông?

Tay bà bất giác siết chặt ly rượu thủy tinh trống rỗng.

- Phải, mọi chuyện rồi sẽ kết thúc nhanh thôi.

Sau khi bà giải quyết xong Mạnh Hùng, bà sẽ một lòng một dạ yêu thương ông.

Tại quân trường Hùng Tâm Trần Sở Sở đang ở trong phòng làm việc của mình, đột nhiên điện thoại di động của cô vang lên.

Nhìn thấy số điện thoại quen thuộc, Trần Sở Sở gạt bỏ công việc của mình bắt máy.

Trần Sở Sở biết hôm nay còn là ngày nghỉ của An Nhi, nếu không có chuyện gấp An Nhi sẽ không tìm cô.

- An Nhi em tìm chị có chuyện gì?

Storm không do dự lập tức nói.

- Em cần chị giúp đỡ, trong vòng một tiếng tìm cho em một chiếc xe y trang như chiếc xe của ba em.

Trần Sở Sở khó hiểu hỏi.

- Em muốn làm gì?

Storm biết nếu không nói rõ ràng với Trần Sở Sở, cô sẽ tiếp tục truy hỏi cho đến cùng.

- Em mới vừa nghĩ ra một cách lưỡng toàn, vừa có thể giúp mẹ em tránh khỏi nguy hiểm vừa có thể đến Trung Gia giúp Lạc Thần.

Ánh mắt của Trần Sở Sở tỏa sáng, cất giọng khản trương.

- Em muốn tương kế tựu kế.

Storm không cần suy nghĩ liền đáp.

- Phải, em sẽ khiến kế hoạch của bọn họ thất bại một cách thê thảm nhất.

Suy nghĩ một chút Trần Sở Sở vẫn khuyên Storm

- An Nhi chị nghĩ em nên thương lượng với Lạc Thần trước khi hành động, Lạc Thần là người thông minh sẽ có cách giúp em

Storm tức giận trong lòng, chẳng lẽ Trần Sở Sở không tin vào năng lực của cô. Và lại cô không muốn Lạc Thần bị kéo vào mối thù của gia đình cô.

Nhưng Storm nào biết, mọi chuyện đã được Lôi Lạc Thần chuẩn bị một cách ổn thỏa.

- Nếu chị không giúp em thì em sẽ tự mình làm.

Trần Sở Sở nghe được sự tức giận trong giọng nói của Storm, cô đành nghe theo.

- Thôi được để chị giúp em, nhưng em phải nói cho chị biết toàn bộ kế hoạch của em

- Được, khi gặp mặt em sẽ kể cho chị nghe.

Sau khi cúp máy Trần Sở Sở gạt bỏ công việc đang làm dở dang phóng ra ngoài, cô phải nhanh chóng tìm cho An Nhi một chiếc xe.

Nhất Minh nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của cô, anh tò mò đi theo.

Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở gọi một chiếc taxi đi đến một nơi cho thuê siêu xe, vừa vào trong không bao lâu cô đã ngồi trong một chiếc xe Cadillac màu đen lái ra ngoài, với thần sắc thận trọng nhìn trước liếc sau giống như sợ bị ai đó theo dõi mình.

Thật xui cho cô ta, Nhất Minh là người được huấn luyện theo dõi mục tiêu nên không dễ gì bị phát hiện.

Nhất Minh không biết Trần Sở Sở đang giờ trò gì, nhưng Thiếu Tá đã ra lệnh cho anh phải âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của Trần Sở Sở.

Chiếc xe Cadillac màu đen dừng lại trước một căn nhà nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, Nhất Minh chậm rãi đỗ xe cách ngôi nhà khoảng chừng hai mươi mét tránh cho Trần Sở Sở nghi ngờ.

Nhìn thấy Trần Sở Sở bước xuống xe, đi vào trong.

Nhất Minh ấn kính xe xuống âm thầm quan sát, anh kiên nhẫn ngồi trong xe chờ xem Trần Sở Sở định làm gì.

Thời gian nửa tiếng nói dài không dài, nói ngắn không ngắn nhưng ngồi một chỗ chờ người quả thật không thoải mái chút nào.

Nhất Minh liên tục nhìn vào đồng hồ đeo trên cổ tay của mình.

- Làm gì mà lâu thế?

Nhất Minh lẩm bẩm, đột nhiên Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở từ trong nhà bước ra ngoài.

Vừa rồi anh còn ù rù cần nhẫn nhưng vừa nhìn thấy Trần Sở Sở tinh thần của anh lập tức trở nên tươi tỉnh hơn.

Đột nhiên ánh mắt của Nhất Minh tỏa sáng, khi anh nhìn thấy có người phụ nữ bước theo sau cô.

Người phụ nữ mặc trên người bộ váy công sở sang trọng càng tôn lên vẻ kiều ngạo trên gương mặt xinh đẹp của cô ta.

Dung nhan của người phụ nữ quả thật rất đẹp, vừa tao nhã vừa kiều ngạo nhưng vì sao anh lại cảm thấy người phụ nữ này nhìn rất quen, nhưng nghĩ mãi anh cũng nghĩ không ra mình từng gặp cô ta ở đâu.

Trần Sở Sở ngồi vào vị trí lái, còn người phụ nữ kia lại ngồi vào vị trí ghế sau.

Không biết vì sao trong lòng Nhất Minh lại cảm thấy bất an, anh lấy xe bám theo Trần Sở Sở, mặc dù anh không biết vì sao Thiếu Tá lại bảo anh phải theo sát cô, nhưng anh biết một điều, Thiếu Tá là người hạnh sự thận trọng mỗi một quyết định của anh đều có nguyên nhân.

Trần Sở Sở đang lái xe, ánh mắt sắc bén nhìn đảo dắc, rồi dừng lại ở gương chiếu hậu.

Bỗng dưng cô nhìn thấy một chiếc xe từ nãy giờ cứ theo sát cô, cô bình tĩnh dò xét.

Năm phút sau Trần Sở Sở đã xác định rằng, chiếc xe phía sau là đang theo dõi họ, cô nhìn người phụ nữ qua gương chiếu hậu nói với giọng thận trọng.

- Có người theo dõi chúng ta.

Người phụ nữ nghe Trần Sở Sở nói vậy cô xoay đầu lại, nhìn thấy người lái xe chính là Nhất Minh.

Thật xui xẻo, sao cậu ta lại xuất hiện ở nơi này.

Người phụ nữ trầm mặc trong giây lát, cô không muốn Nhất Minh phá hỏng kế hoạch của mình.

- Láy xe nhanh lên, chúng ta phải cắt đuôi cậu ta.

Nghe người phụ nữ nói, chân phải của Trần Sở Sở lập tức nhấn vào cần ga, chiếc xe tăng tốc lao nhanh về phía trước.

Cô lướt ngang qua mấy chiếc xe phía trước, sang lane liên tục để bỏ rơi Nhất Minh.

Nhìn thấy tốc độ và kỹ thuật lái xe của Trần Sở Sở, Nhất Minh khâm phục trong lòng.

- Thật không tồi.

Càng hiểu về Trần Sở Sở Nhất Minh càng thương thức cô hơn, quả thật là một nhân tài.

Nhưng Nhất Minh anh đau phải dạng vừa.

- Muốn bỏ rơi tôi?

Đừng có mơ!

Nhất Minh nói xong tay cầm chặt tay lái, chân ấn mạnh xuống cần ga.

Nhất Minh tự hào nói.

- Xui cho cô, tôi là đệ nhất tay đua xe của quân trường Hùng Tâm.

Kỹ thuật lái xe của Nhất Minh không phải tầm thường, xe của anh vượt mấy cái đèn đỏ lướt ngang qua mấy chiếc xe chạy song song với anh, bám sát theo Trần Sở Sở.

Chạy theo một lúc anh không còn kiên nhẫn nữa, anh nhấn mạnh ga đánh tay lái qua bên phải.

"Kéttttttt....."

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, khói bốc lên từ dưới con đường nhựa, để lại trên mặt đường một làn màu đen dài thườn thượt.

Xe của Nhất Minh dừng ngay trước đầu xe Trần Sở Sở, khiến cô hốt hoảng thắng lại.

Mặc dù cô đã nhanh chân ấn vào cần thắng, nhưng vì tốc độ quá nhanh nên chiếc xe theo lực bị đẩy về phía trước.

Trần Sở Sở sợ hãi, trong lòng thầm nghĩ hai xe chắc chắn sẽ đụng vào nhau, theo phản ứng tự nhiên hai tay cô siết chặt tay lái, mắt nhắm nghiền.

Vài giây sau không thấy sự va chạm, cô mới từ từ mở mắt ra.

Nhìn thấy hai chiếc xe chỉ còn 4 cm là chạm vào nhau, cô vươn tay vỗ vỗ vào lồng ngực của mình, thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi bình tĩnh lại, cô nhìn về phía sau lo lắng nói.

- Em cô sao không?

Người phụ nữ bình tĩnh một cách lạ thường, dường như chuyện vừa xảy ra chẳng hề ảnh hưởng gì đến cô ta cả.

- Không sao.

Nghe người phụ nữ nói vậy, Trần Sở Sở quan sát phía sau, không thấy có xe nào chặn đường, cô liền kéo cần số xuống chữ R, chuẩn bị lui xe lại.

Đột nhiên trong lòng người phụ nữ chợt nảy sinh ra một ý niệm.

Cô nhìn Trần Sở Sở cất giọng trầm trầm.

- Em muốn nói chuyện với cậu ta.

Mặc dù Trần Sở Sở không biết trong lòng người phụ nữ đang nghĩ gì, nhưng cô tuyệt đối tin tưởng người phụ nữ vô điều kiện.

- Được.

Trần Sở Sở nói xong tắt máy xe,

người phụ nữ không bước xuống xe cô ngồi yên đó, vì cô biết Nhất Minh sẽ tìm đến mình.

Đúng như dự đoán của người phụ nữ, Nhất Minh thật tò mò anh muốn biết hai cô đang giờ trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thời gian là mấu chốt

Sau khi Nhất Minh nghe xong kế hoạch của người phụ nữ, Nhất Minh đồng ý giúp họ một tay.

Trần Sở Sở lái xe đến một con đường vắng vẻ không người qua lại, người phụ nữ chỉ tay về phía chiếc xe Cadillac màu đen đậu trong gốc khuất.

- Nhất Minh cậu hãy giúp tôi giải quyết bọn họ.

Người phụ nữ biết được kế hoạch của Lôi Lạc Thần, biết được anh muốn dùng chiêu trộm long tráo phụng, cô liền thuận theo kế hoạch của anh.

Sau khi Nhất Minh giải quyết xong bọn họ, người phụ nữ kêu Nhất Minh ngồi bên cạnh cô ở phía sau xe.

Nhất Minh khó hiểu nhìn người phụ nữ rồi nhìn sang Trần Sở Sở.

- Tại sao chúng ta lại dừng xe ở đây?

Trần Sở Sở nhún vai, bày ra vẻ mặt vô tội.

- Thật ra tôi cũng không biết.

Nhất Minh nghe vậy liền nhìn sang người phụ nữ.

Người phụ nữ chỉ nói đơn giản một chữ.

- Chờ!

Tại biệt thự Mạnh gia, Kiều Nhi từ trên lầu bước xuống.

Đập vào mắt cô chính là Mạnh Hùng, anh mặc trên người bộ âu phục màu xám, mái tóc màu rượu đỏ được anh tết gọn về phía sau.

Ánh đèn chùm trên trần nhà rơi thẳng vào gương mặt cương nghị, phản chiếu lại tia sáng màu đỏ sẫm trên chiếc hoa tai của anh.

Kiều Nhi ngây người trong giây lát, cô nở một nụ cười dịu dàng ánh mắt lấp lánh nhìn anh không chớp.

Người đàn ông này luôn tỏa sáng trước mặt cô.

Mạnh Hùng mỉm cười, ánh mắt mang theo sự yêu thương nhìn vào vợ của mình.

Cô mặc trên người cái đầm công sở màu đen bó sát vào đường cong quyến rũ, mặc dù cái đầm được thiết kế kín đáo nhưng dù Kiều Nhi mặc gì đi chăng nữa cũng nhìn hấp dẫn như nhau.

Kiều Nhi chợt nhớ đến điều gì đó, cô nhìn anh nói.

- Hùng sao anh còn ở đây?

Chẳng phải anh nói sẽ ra nước ngoài công tác sao?

Mạnh Hùng bước tới bên cạnh cô, bàn tay mạnh mẽ vươn tới ôm cô vào lòng.

- Anh không yên tâm để em đi một mình, ở đó có rất nhiều đàn ông!

Mạnh Hùng khom tới cổ tình nhân mạnh hai từ đàn ông.

Kiều Nhi đánh nhẹ lên tay anh.

- Thật không đường hoàng chút nào, để con nghe được sẽ cười anh.

Bàn tay đang ôm eo cô bắt giác siết chặt hơn.

- Cười thì cứ để con cười.

Hai người ngồi vào trong chiếc xe màu đen đậu trước cửa lớn của Mạnh Gia, do Trần Siêu đích thân cầm tay lái.

Họ được hai chiếc xe, một trước một sau thận trọng hộ tống đi đến nơi diễn ra buổi tiệc.

Xe chạy ngang qua những con đường quen thuộc tiến vào trung tâm thành phố S, Kiều Nhi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, người đi tấp nập mỗi người đều có trách nhiệm và đời sống của riêng mình, thật kì lạ trên thế gian này tồn tại không biết là bao nhiêu người, nhưng không một ai lại có cảnh ngộ giống ai.

Đột nhiên Kiều Nhi cảm giác có gì đó không ổn, đầu cô choáng váng, mọi thứ trước mắt cô từ từ trở nên mơ hồ.

Cô nhắm mắt lại rồi mở mắt ra để khiến mình tỉnh táo hơn, nhưng cách này cũng không giúp được gì.

Kiều Nhi nhìn sang Mạnh Hùng, lúc này anh vẫn trầm tĩnh gương mặt anh tuấn không hề đổi sắc.

Kiều Nhi là một người thông minh cô lập tức hiểu ra mọi chuyện, cô nhìn anh cất giọng yếu ớt.

- Hùng....anh....anh....

Lời còn chưa dứt câu, đầu của Kiều Nhi đã gục xuống trên bờ vai vững chãi của anh.

Mạnh Hùng yêu thương chòang tay qua vai cô, chỉnh lại tư thế của cô, để cô nằm xuống tựa đầu lên đùi anh.

Mạnh Hùng nhìn vào gương mặt xinh đẹp, tay vô thức vuốt ve mái tóc dài của cô trầm giọng nói.

- Mọi chuyện rồi sẽ qua nhanh thôi.

Trần Siêu vừa lái xe vừa quan sát gương chiếu hậu.

- Chủ nhân họ vẫn bám theo chúng ta.

Đúng như dự đoán của Lạc Thần, người của Thẩm Gia Quyên quả thật giám sát nhất cử nhất động của anh, lẫn người bên cạnh.

Mạnh Hùng trầm mặc, anh đã trải qua vô số lần thập tử nhất sinh, nên người như Thẩm Gia Quyên đối với anh chẳng là gì cả.

Nhưng lần này Lạc Thần đã lên tiếng, muốn tự mình giải quyết những kẻ làm hại đến An Nhi.

Bề ngoài nhìn vào cứ ngỡ Mạnh Hùng muốn toại nguyện cho Lôi Lạc Thần, nhưng trên thực tế, trước khi giao con gái cho Lạc Thần anh muốn xem năng lực của cậu con rể tương lai.

Mạnh Hùng nghi ngờ, nếu không có sự hỗ trợ của Lôi Lạc Thiên và anh, liệu Lạc Thần có thể tự mình giải quyết bọn họ hay không?

- Siêu chuẩn bị hành động.

Giọng nói nguy hiểm của Mạnh Hùng vang lên từ phía sau, Trần Siêu nhìn tứ phía, thừa lúc chiếc xe tiến vào một con đường chật hẹp xung quanh là những toà cao nhà cao vút.

Trần Siêu nhìn thấy địa điểm hội họp, anh liếc nhìn gương chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe phía sau bị che khuất bởi những toà nhà hùng vĩ, anh lập tức đánh tay lái qua bên phải.

Một chiếc xe tải lớn đang chạy phía trước, hai cánh cửa sau đột nhiên được mở ra.

Chiếc xe tải đang di chuyển theo tốc độ đã ấn định, Trần Siêu cảm chặt tay lái chân nhấn mạnh xuống cần ga, tăng tốc lao thẳng vào trong thùng sau của chiếc xe tải, vào giây phút chiếc xe vừa vào trong chân của Trần Siêu lập tức ấn mạnh xuống cần thắng, chiếc xe dừng lại đúng ở vị trí anh ấn định.

Mọi việc diễn ra chỉ trong vòng 60 giây, nhưng 60 giây này chính là 60 giây của sự sinh tử.

Trong lần hành động này thời gian là mấu chốt, chỉ cần nhanh năm giây hoặc chậm năm giây thì tính mạng của chủ nhân lẫn anh đều sẽ gặp nguy hiểm.

Chiếc xe tải dường như đã nuốt chửng chiếc xe Cadillac của Mạnh Hùng, hai cánh cửa phía sau lập tức đóng lại.

Chiếc xe tải với tốc độ đều đều chạy ngang qua tầm quan sát của người do Thẩm Gia Quyên phái đến, như không có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt của Mạnh Hùng hiện lên tia thích thú, anh nhìn Trần Siêu

nói.

- Thằng trẻ này cũng có chút năng lực.

Người do Lôi Lạc Thần phái tới quả thật rất xuất sắc, có thể phối hợp với Trần Siêu một cách thuận lợi như vậy.

Trần Siêu gạt đầu tán thành, lúc anh nghe kế hoạch của Lạc Thần, Trần Siêu không dám chắc có thành công hay không.

Vì chỉ cần tốc độ và thời gian không ăn khớp, thì toàn bộ kế hoạch sẽ thất bại.

Trần Siêu nhìn Mạnh Hùng thận trọng nói ra suy nghĩ của mình.

- Theo thuộc hạ quan sát, Lạc Thần quả thật là một nhân tài.

Trong lúc này từ trong ngõ ba có một chiếc xe giống y chang như chiếc xe Cadillac của Mạnh Hùng chạy ra, hoà nhập vào đoàn xe của Mạnh Hùng tiếp tục hướng về nơi diễn ra buổi tiệc.

Còn về phần chiếc xe tải thì chạy thẳng đến phi trường quốc tế của Thành Phố S.

Mạnh Hùng bế Kiều Nhi ra khỏi xe, thản nhiên đi lên chiếc máy bay tư nhân Boeing 787 chuẩn bị bay sang Paris, bỏ lại phía sau một trận chiến khốc liệt cho Lôi Lạc Thần tự mình giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Bước vào cạm bẫy

Cả đoạn đường đi đến nơi diễn ra buổi tiệc, đều bị người của Thẩm Gia Quyền theo dõi.

Khi xe của Kiều Nhi chuẩn bị tiến vào trung tâm thành phố, kính xe phía sau đột nhiên hạ xuống.

Người của Thẩm Gia Quyền nhìn thấy một người phụ nữ sang trọng ngồi bên cạnh một người đàn ông mặc âu phục màu đen trong xe.

Họ thở phào nhẹ nhõm, lúc này họ mới bỏ xuống nỗi lo lắng trong lòng.

Vừa rồi khi chạy qua con đường ngoằn ngoèo, họ không thể nào kiểm soát được chuyện gì sẽ xảy ra, lỡ Kiều đại luật sư không đến buổi tiệc thì kế hoạch của chủ nhân sẽ không thể tiến hành.

Tại ngôi biệt thự của Trung Nghĩa nơi được trang trí vô cùng lộng lẫy, người giúp việc và bảo an ra vào nộ nộ, đột nhiên điện thoại di động của Thẩm Gia Quyền reng lên.

"Reng...reng..."

Thẩm Gia Quyền khần trương bắt máy.

- Chuyện gì mau nói.

Một tên thuộc hạ ngồi trong chiếc xe đang bám đuôi xe của Kiều Nhi thận trọng bẩm báo.

- Chủ nhân thuộc hạ đã chứng thực, trong xe có ba người.

Phía trước là nữ tài xế, ngồi phía sau là Kiều đại luật sư và một người đàn ông.

Thẩm Gia Quyền cong môi cười thâm hiểm, bàn tay đang cầm cái điện thoại bắt giác siết chặt hơn.

- Tốt, đừng để xảy ra sơ sót gì.

Tên thuộc hạ thận trọng đáp.

- Dạ thuộc hạ đã hiểu.

Sau khi cúp máy Thẩm Gia Quyền suy nghĩ rất lâu, người đàn ông ngồi bên cạnh Kiều Nhi là ai?

Là Mạnh Hùng hay Trần Siêu?

Vừa nghĩ đến chuyện mình sắp mặt đối mặt với Mạnh Hùng, trái tim bà cảm giác thắt lại, khiến bà thở không thông.

Bình tĩnh... bình tĩnh... mình phải bình tĩnh.

Một lúc sau đoàn xe ba chiếc của Mạnh gia dừng lại trước cổng lớn của biệt thự Trung gia.

Vì hôm nay những người tham gia buổi tiệc đều là người quan trọng nên sự phòng vệ vô cùng chặt chẽ.

Tên vệ sĩ hướng dẫn chiếc xe phía trước và phía sau đậu sang một bên chờ đợi, chỉ có xe của người trong danh sách khách mời mới được vào trong.

Kính cửa sổ phía sau xe được hạ xuống, mấy tên vệ sĩ cẩn thận xác thực thân phận của người ngồi trong xe.

Họ cầm một cái máy Ipad chụp ảnh của người phụ nữ ngồi trong xe, hình người phụ nữ được ứng dụng nhận dạng trong Ipad duyệt.

"Bíp....."

Một tiếng bíp vang lên, trên màn hình chuyển sang màu xanh, tài liệu của Kiều Nhi lập tức hiện lên trên màn hình.

Tên vệ sĩ cung kính nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong xe nói.

- Xin mời Kiều luật sư vào trong.

Người phụ nữ trong xe nhìn tên vệ sĩ gật đầu một cái, cất giọng đều đều.

- Chúng ta vào trong.

Chiếc xe từ từ lăn bánh tiến về phía trước.

Một lúc sau chiếc xe dừng lại trước cửa chính của ngôi biệt thự, tài xế tắt máy xe bước xuống.

Cánh cửa xe phía sau được tài xế cung kính khom người mở cửa, một tay đặt sau lưng tay còn lại che ở phía trên đầu, tránh cho người bước ra chạm vào cửa xe.

Người phụ nữ trên người mặc bộ váy công sở sang trọng bó sát vào đường cong quyến rũ của mình, mái tóc dài màu đen huyền được cô búi lên cao để lộ gương mặt thon dài với đường nét sắc sảo.

Đứng bên cạnh người phụ nữ là một nam một nữ, nam mặc âu phục thật sang trọng, nữ mặc bộ váy công sở trắng đen nhìn vào giống như thư ký của Kiều đại luật sư.

Trung Nghĩa đang trò chuyện với những vị lãnh đạo của những quốc gia được vinh dự tham gia buổi hội nghị thường định Asean.

Trợ lý của ông từ ngoài cửa bước tới, hẩn khom tới thận trọng nói nhỏ vào tai ông ta.

- Kiều đại luật sư đã tới.

Nghe những gì trợ lý báo cáo, ánh mắt của Trung Nghĩa có phần khó xử, cuối cùng những chuyện mà ông không muốn xảy ra cũng không thể nào tránh khỏi.

Tuy ông chỉ góp một phần nhỏ trong kế hoạch lần này, thế nhưng trong lòng ông lại cảm thấy áy náy vô cùng.

Ông nhìn mấy vị khách lịch sự nói.

- Xin quý vị cứ tự nhiên, tôi có chút chuyện nên rời khỏi một lúc.

Nói xong Trung Nghĩa cùng trợ lý hướng về hướng cửa mà bước tới. Ông cùng trợ lý vừa ra đến cửa liền nhìn thấy một người phụ nữ với dung mạo vô cùng xinh đẹp, ánh mắt sắc bén, thần thái cao quý sang trọng khiến Trung Nghĩa có phần ngỡ ngàng.

Ông đã nghe hậu bối nhắc về Kiều Đại Luật Sư.

Tiếng tăm Kiều Nhi đã lan truyền khắp nơi trong ngành luật.

Nữ luật sư tài giỏi nhất nói riêng là Thành Phố S còn nói chung là Châu Á.

Nữ luật sư đầu tiên không sợ cường quyền, nếu cô đã quyết định tiếp nhận một vụ kiện thì sẽ không quan tâm đến thế lực đen tối đằng sau bọn họ.

Nhưng ít ai biết rằng quyền lực trong tay người đàn ông đứng phía sau cô còn lợi hại hơn những bang hội nhỏ nhỏ đó gấp trăm lần, chỉ cần một cái hất hơi của Mạnh Hùng cũng đủ kinh động đến cả nền quân sự của Châu Á, vì tất cả vũ khí quân đội đang dùng là do một tay bang Bạch Hồ cung cấp.

Trung Nghĩa chưa từng nghĩ qua một người phụ nữ ở độ tuổi bốn mươi, lại sở hữu một nhan sắc khó có ai sánh bằng.

Ông thật không ngờ cái đẹp còn có thể đi đôi cùng với sự tài giỏi.

Sau khi dò xét xong Kiều Nhi ánh mắt thâm thúy của ông chuyển lên hai trợ lý của cô, họ nhìn quá xuất sắc không giống như những trợ lý bình thường, nhìn giống như là cận vệ hơn.

Người phụ nữ cũng giống như ông, cô đã điều tra về ông, và biết tài năng cùng với sự tôn trọng người trong xã hội dành cho Trung tiên sinh là thật.

Người đàn ông này đáng vẻ nghiêm trang chính trực nhưng vì sao ông lại....?

Trợ lý đứng bên cạnh nhìn thấy Trung Nghĩa nhìn chằm chằm vào Kiều Nhi, hẩn nhẹ giọng nhắc nhở.

- Trung tiên sinh.

Trung Nghĩa giật mình theo tiếng gọi của trợ lý, ông nở một nụ cười xã giao, đưa tay ra trước mặt làm động tác bắt tay chào hỏi.

Người phụ nữ mỉm cười, bàn tay trắng nõn vươn tới bắt lấy tay ông.

- Xin chào Kiều luật sư, sự hiện diện của cô ngày hôm nay là vinh hạnh của chúng tôi.

Mấy vị khách mời đứng bên cạnh nghe Trung Nghĩa nói vậy, tất cả ánh mắt đều dồn hết lên người phụ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh ông.

Ánh nhìn tọc mạch của bọn họ không hề khiến người phụ nữ cảm thấy khó chịu vì cô đã quen.

Người phụ nữ gật nhẹ đầu lịch sự đáp.

- Trung Tiên sinh ngài quá khách khí rồi, nhận được lời mời của ngài khiến tôi rất vui.

Ngài là thần tượng của luật sư như tôi.

Trung Nghĩa nghe Kiều Nhi nói đột nhiên trong lòng ông dâng lên cảm giác áy náy.

Ông thầm xin lỗi Kiều Nhi, nếu không sức phát vì tình yêu ông sẽ không bao giờ hành động, hại người không lợi mình.

Trong lúc nói chuyện với Trung Nghĩa, ánh mắt sắc bén của người phụ nữ nhìn khắp nơi, quả nhiên khắp nơi đều có người giám sát.

Nhưng Thẩm Thanh và Dương Minh Huy đang ở đâu?

Và quan trọng hơn hết bọn họ định làm gì, muốn bắt cóc cô uy hiếp ai?

Mạnh Hùng hay Mạnh An Nhi?

Người phụ nữ liếc nhìn hai người theo bên cạnh, ánh mắt của cô nói cho họ biết xung quanh có người mai phục.

Hai người lập tức đề cao cảnh giác, trách nhiệm của bọn họ là bảo vệ người phụ nữ.

Trung Nghĩa tỏ ra vô cùng ân cần, tiếp đãi Kiều Nhi thật nồng nhiệt.

Ông mời cô đi vào bên trong, giới thiệu với cô những vị khách quý.

Người phụ nữ phong thái tao nhã, cô lịch sự tiếp chuyện với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Khách không mời mà tới

Sắc mặt của Trung Nghĩa đột nhiên trầm xuống, khi ông nhìn thấy bảo ăn trong ngôi biệt thự lần lượt được thay thế bởi người của Gia Quyên, họ là sát thủ chuyên nghiệp giết người không gớm máu.

Cảm giác tội lỗi dâng trào trong ông, khi nghĩ đến mình sắp đưa một người phụ nữ vô tội vào con đường chết, ông đang dằng co giữa tình yêu và lương tâm.

Suy nghĩ một chút ông đưa ra quyết định, ông không thể mê muội vì tình cảm cá nhân mà làm hại đến người vô tội, ông tin chắc nếu trận chiến ngày hôm nay diễn ra thì người chết không chỉ có một.

Suy nghĩ một lúc ông vươn tay cầm lấy cánh tay của Kiều Nhi, kéo cô sang một bên.

Người phụ nữ bất ngờ với hành động của Trung Nghĩa, cô hơi khó chịu rút tay về đi theo ông.

Đi đến một góc khuất ông dừng lại ánh mắt thận trọng nhìn đảo dáo để xác định rằng không có người của Thẩm Gia Quyên theo dõi, ông nhìn Kiều Nhi bằng ánh mắt khó xử.

Người phụ nữ không biết Trung Nghĩa định làm gì, sự e dè lộ rõ trong ánh mắt cô.

Sau một lúc Trung Nghĩa cất giọng thận trọng.

- Kiều luật sư, cô hãy cùng người của mình mau chóng rời khỏi nơi này.

Người phụ nữ nhũn nhặn đôi mày thanh tú, nhìn Trung Nghĩa khó hiểu nói.

- Trung Tiên sinh, tôi không hiểu ông đang nói gì.

Tại sao tôi phải rời khỏi nơi này?

Trung Nghĩa nhìn tứ phía nói với giọng run run.

- Hôm nay mời cô đến đây để tiếp đãi những nhà lãnh tụ chỉ là cái cớ, nguyên nhân thật sự là muốn bắt giữ cô để uy hiếp Mạnh tổng.

Người phụ nữ bất ngờ với lời nói của ông, cô ngỡ ngàng không phải vì kế hoạch của bọn họ, mà là vì sao Trung Nghĩa lại nói cho cô biết.

Tận sâu trong đáy lòng của cô biết Trung Nghĩa là một người tốt.

- Cảm ơn Trung tiên sinh nhắc nhở, nhưng tôi đã có sự toan tính của riêng mình.

Toàn thân Trung Nghĩa rung lên, người phụ nữ này không đơn giản. Nghe ông nói vậy thần sắc trên gương mặt xinh đẹp của cô không hề biến đổi, một cái nhún mày cũng không.

Lúc này ông mới chợt nhận ra, người gặp nguy hiểm không phải Kiều Nhi mà là người phụ nữ ông yêu.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Thẩm Gia Quyên đã bài binh bố trận giăng thiên là địa võng trong và ngoài biệt thự.

Trên phòng ngủ ở trên tầng hai,

Thẩm Gia Quyên đang thay y phục để chuẩn bị gặp mặt cố nhân.

Vì sự tự tôn của bản thân nên bà phải nhìn thật xinh đẹp và quý phái hơn Kiều Nhi.

Đã nhiều năm trôi qua bà không biết dung nhan của Kiều Nhi bây giờ ra sao, thế nhưng bà tự tin rằng mình chỉ có hơn chứ không kém.

Từ lúc lên kế hoạch trả thù bà đã tốn không biết bao nhiêu tiền, để bảo tồn lại thanh xuân của bản thân mình.

Thẩm Gia Quyên nhìn mình trong gương, mặc dù bà đã ngoài bốn mươi nhưng nhìn bà vẫn tươi trẻ như ngày nào.

Thẩm Gia Quyên nhếch môi cười vừa ý, bà muốn xem Mạnh Hùng có hối hận khi chọn Kiều Nhi không chọn bà.

Trong lúc Thẩm Gia Quyên đang đắc ý nhìn mình trong gương, đột nhiên có một đám người từ ngoài cửa xông vào.

Thẩm Gia Quyên kinh ngạc xoay người lại nhìn ra hướng cửa.

Bà nhìn thấy một người phụ nữ tuy nhan sắc không được gọi là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng thuộc vào hàng người đẹp.

Thẩm Gia Quyên quan sát đám người đi phía sau bà ta, họ mặt trên người y phục Nhật Bản.

Không cần suy nghĩ Thẩm Gia Quyên cũng biết người không mời mà tới chính là Dương Mẫn.

Thẩm Gia Quyên ngồi xuống ghế Sofa trong phòng, nói một cách bình thản.

- Cuối cùng chúng ta cũng chính thức gặp mặt.

Dương Mẫn nhếch môi cười gian, bà cất bước đến bên cạnh Thẩm Gia Quyên ngồi xuống.

Mấy tên thuộc hạ theo bên cạnh bà, đứng sang một bên chờ lệnh.

Thái độ ung dung của bà ta khiến Thẩm Gia Quyên khó chịu, trong lòng thầm nghĩ.

Dương Mẫn bà quá ngạo mạn rồi.

Thật ra Thẩm Gia Quyên không ưa gì Dương Mẫn cả, nhưng vì Dương Mẫn còn giá trị để lợi dụng nên bà mới tỏ ra khách khí với bà ta.

Thẩm Gia Quyên nhìn Dương Mẫn thắc mắc hỏi.

- Bà đến đây để làm gì?

Chẳng phải lúc này bà nên ở Nhật Bản hay sao?

Dương Mẫn nhìn Thẩm Gia Quyên nói với giọng thâm thúy.

- Bà có hành động mà không báo cho tôi biết, tôi cũng muốn tham gia.

Muốn tận mắt chứng kiến người của Mạnh Gia tan nhà nát cửa.

Nụ cười trên khoé môi Dương Mẫn lãnh khốc hơn bao giờ hết, nụ cười vừa độc ác vừa xót xa khiến Thẩm Gia Quyên ớn lạnh trong lòng, bà còn nghĩ người hận Mạnh Hùng nhất chính là bà nhưng thật không ngờ mối thù giữa Dương Mẫn và Mạnh Hùng còn thâm sâu hơn.

Nghĩ cũng phải Mạnh Hùng đã tự tay giết chết người đàn ông bà ta yêu nhất, khiến con trai của bà ta vốn vì là trưởng tử đích tôn của Mạnh gia, trở thành một đứa trẻ mồ côi cha.

Lúc này sự hiện diện của Dương Mẫn khiến Thẩm Gia Quyên lo lắng trong lòng, bà chỉ sợ Dương Mẫn vì nóng nảy mà phá hỏng kế hoạch của bà.

Suy nghĩ thật kỹ bà quyết định nói cho Dương Mẫn biết toàn bộ kế hoạch của mình.

Bà sẽ bắt Kiều Nhi để uy hiếp Mạnh Hùng, rồi cuối cùng giết chết Mạnh Hùng và Kiều Nhi.

Dương Mẫn nghe xong kế hoạch của Thẩm Gia Quyên, bà trầm

mặc trong giây lát rồi cất giọng kiêu kỳ.

- Bà nghĩ Mạnh Hùng dễ dàng trúng kế như vậy sao?

Dương Mẫn nghiêm mặt nói, Mạnh Hùng là một con cáo già không thể xem thường.

Thẩm Gia Quyên gượng cười nhìn Dương Mẫn.

- Kế hoạch của tôi rất chu toàn.

Vào giây phút này người phụ nữ của Mạnh Hùng đã có mặt ở đây.

Thẩm Gia Quyên nói với giọng đầy tự tin, bà đã nhin nhục bấy lâu chỉ vì ngày hôm nay, cho nên chỉ được thành công chứ không được thất bại.

Ánh mắt của Dương Mẫn chợt hiện lên sự độc ác, Kiều Nhi!

Trong kế hoạch của bà chỉ có thể dụ được Mạnh An Nhi đến đây, thế nhưng Thẩm Gia Quyên đã dùng cách gì sao có thể khiến người phụ nữ mà Mạnh Hùng ngày đêm bảo vệ, lại đến một nơi nguy hiểm như thế này.

Dương Mẫn nghiêng răng khen kết trong sự tức giận, người bà hận nhất chính là Kiều Nhi.

Nếu không có sự xuất hiện của Kiều Nhi thì Mạnh Khang sẽ không đối xử tệ bạc với bà.

Thẩm Gia Quyên nhìn thấy lửa hận trong ánh mắt của Dương Mẫn, trong lòng chợt hiện lên nỗi bất an.

Trong lòng bà có dự cảm Dương Mẫn sẽ không từ thủ đoạn để đạt đến mục đích của mình, dù phải hy sinh Trung Nghĩa và bà.

Thẩm Gia Quyên tự trấn an lòng, Dương Mẫn và bà ngồi chung một chiếc thuyền.

Dương Mẫn đứng lên bước tới cửa sổ sát đất, bà nhìn xuống phía dưới vườn hoa cất giọng xem thường.

- Bà chỉ có thể dụ được Kiều Nhi đến đây, còn về phần Mạnh An Nhi thì sao?

Nếu không phải Mạnh An Phong còn đang ở nước ngoài, thì bà sẽ một lúc giết chết cả nhà bốn người của Mạnh Hùng.

Ánh mắt của Thẩm Gia Quyên chợt giao động.

Mạnh An Nhi!

Nếu muốn Mạnh Hùng đau khổ đến chết đi sống lại, thì bà phải giết chết vợ lẫn đứa con gái hãnh yêu quý nhất.

Sao bà lại quên mất Mạnh An Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Lôi lạc thần chợt hiểu ra

Dương Mẫn đột nhiên xoay người lại đối diện với Thẩm Gia Quyên.

Bà nhếch môi cười khinh thường.

- Thẩm Gia Quyên thủ đoạn của bà còn kém xa tôi.

Lời nói khiêu khích của Dương Mẫn khiến Thẩm Gia Quyên tức giận trong lòng.

- Vậy bà có diệu kế gì?

Lời nói mang theo ngữ điệu mỉa mai của Thẩm Gia Quyên, không hề khiến Dương Mẫn tức giận, bà nhếch môi cười nhạt thành nhiên đáp.

- Diệu kế thì tôi không có, thế nhưng con gái của bà đã giúp tôi thuyết phục Mạnh An Nhi đến đây.

Thẩm Gia Quyên kinh ngạc, có liên quan gì đến Thẩm Thanh.

- Nó đã làm gì?

Nụ cười đắc ý trên khóe môi Dương Mẫn khiến Thẩm Gia Quyên khó chịu vô cùng, cảm giác như mình là một con rối bị bà ta khống chế khiến bà không thoải mái chút nào.

- Tôi chỉ dùng chút kế, đã có thể khiến con gái của bà làm theo sự an bày của tôi.

Thẩm Gia Quyên siết chặt bàn tay đang đặt trên đùi của mình, bà nghiêng răng kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng.

- Thật ngu ngốc.

Thẩm Gia Quyên vô tức nói.

Sao Thẩm Thanh lại để người khác thao túng hành vi của mình.

Mặc dù bà luôn tỏ ra mình không quan tâm đến Thẩm Thanh, thế nhưng ngoài bà ra không ai được phép bắt nạt con bé.

Thuộc hạ của Lôi Lạc Thần đã được bố trí xung quanh ngôi biệt thự.

Biệt thự của Trung Nghĩa nằm ở một nơi yên tĩnh, tọa lạc trên một miếng đất mấy ngàn mét vuông.

Xung quanh không có người ở, nên thuộc hạ của Lôi Lạc Thần chỉ có thể ẩn mình trên mấy cây cỏ thụ lớn để quan sát tình hình.

Lần nhiệm vụ nay vô cùng quan trọng nên chỉ có người của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) mới được tham gia, họ là những tay bắn tỉa xuất sắc nhất khó có ai sánh bằng.

Trong tay họ là những khẩu súng tối tân nhất và trên người đang mặc trang bị vũ trang và những thiết bị thông tin theo dõi mà ngay cả chính phủ cũng chưa chạm tay được.

Đó là do Lôi Lạc Thần tự phát minh ra, nên không có bán trên thị trường.

Ở tổng bộ của Soul, Lôi Lạc Thần ngồi trên ghế da màu đen trước một dàn máy vi tính, hai mươi mấy cái màn hình được liên kết với nhau tạo thành một cái màn hình lớn, Kỳ Sơn và mười mấy tên thuộc hạ thận trọng đứng sau lưng anh.

Lôi Lạc Thần nghiêm túc thao tác bàn tay cường tráng của mình trên bàn phím máy vi tính.

Trên màn hình lúc này Kỳ Sơn chỉ nhìn thấy, những dòng chữ màu trắng và mấy con số mặt mờ mờ kỳ lạ.

"Cạch....cạch...."

Tiếng cạch cạch vang lên, nhanh đến nỗi thuộc hạ của anh trong lòng khiếp sợ, trong lúc này họ dường như cảm nhận rằng hơi thở của họ đang bị tiếng cạch cạch do Lôi Lạc Thần tạo ra thao túng.

Không biết Lôi Lạc Thần là người hay ma, sao có thể hành động nhanh như vậy.

Chỉ trong tích tắc trên màn hình hiện lên chữ Soul màu trắng, nói chỉ anh biết anh đã thành công hack vào hệ thống an ninh của biệt thự Trung Nghĩa.

Lôi Lạc Thần buông lỏng thần thể của mình, anh dựa người về phía sau ghế thư giãn.

Anh khởi động hai bàn tay của mình, vừa rồi vì thao tác quá nhanh nên mấy ngón tay tê cứng.

Kỳ Sơn đứng phía sau thở mạnh một cái, cuối cùng cũng thành công.

Không phải anh không tin vào năng lực của Lôi Lạc Thần, nhưng vì Trung Nghĩa là người đặc biệt, làm việc cho chính phủ nên lúc nào bên cạnh ông cũng có vệ sĩ và bảo an tốt nhất của Quốc gia bảo vệ.

Kỳ Sơn cười đắc ý nói.

- Anh còn tưởng họ có năng lực gì, thì ra cũng chỉ vậy thôi!

Lôi Lạc Thần không nhìn Kỳ Sơn, anh mất tâm thúy nhìn vào màn hình trước mặt, lúc này đang quay bên trong và ngoài biệt thự của Trung Nghĩa lạnh lùng đáp.

- Sự phòng vệ của bọn họ không phải tầm thường, tôi phải mất đến ba phút bốn mươi giây mới có thể xâm nhập được.

Chắc có lẽ lần này là lần xâm nhập lâu nhất từ trước đến nay, nên trong lòng anh cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Ánh mắt thâm sâu của Lôi Lạc Thần đột nhiên hiện lên tia phấn nộ, bàn tay đang đặt trên thành ghế bất giác cuộn tròn lại.

Anh xoay mặt qua nhìn Kỳ Sơn.

- Nhất Minh đâu?

Giọng điệu căm phẫn của Lôi Lạc Thần khiến Kỳ Sơn kinh ngạc, theo phản ứng tự nhiên anh nhìn theo ánh mắt của Lạc Thần.

Kỳ Sơn bất ngờ khi nhìn thấy Nhất Minh xuất hiện ở trong biệt thự của Trung Nghĩa.

Kỳ Sơn cũng không biết vì sao Nhất Minh lại ở đó.

Kỳ Sơn vội vàng lấy điện thoại di động của mình ra gọi cho Nhất Minh, nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo màn hình.

Trên màn hình Kỳ Sơn nhìn thấy Nhất Minh đang đứng bên cạnh Trần Sở Sở và Kiều Luật Sư.

Nhất Minh nhìn thấy số điện thoại của Kỳ Sơn, anh nhìn dáo dác rồi mới đi đến một nơi vắng vẻ bắt máy.

- Chuyện gì?

Giọng điệu của Nhất Minh thận trọng vô cùng.

Kỳ Sơn lớn tiếng quát.

- Cậu đang làm cái quái gì vậy?

Tại sao lại ở đó?

Chẳng phải Thiếu Tá ra lệnh cho cậu, theo sát để bảo vệ Storm và Trần Sở Sở sao?

Nhất Minh không biết tại sao Kỳ Sơn lại chuyện bé xé ra to, anh khó hiểu đáp.

- Thì tôi đang theo sát Trần Sở Sở nè!

Kỳ Sơn tức đến mặt nóng phừng phừng, lúc này anh thật sự muốn phi thân đến đó đánh Nhất Minh một trận cho tỉnh táo.

Đầu của Kỳ Sơn đang bốc khói khi nói ra những lời này.

- Người Thiếu Tá kêu cậu theo sát là Storm, cậu theo Trần Sở Sở để làm gì?

Lúc này Nhất Minh mới hiểu, anh cũng hoài nghi vì sao Thiếu Tá lại ra lệnh cho theo dõi Trần Sở Sở.

Thì ra mục tiêu chính là Storm,

Nhất Minh gãi gãi đầu nói.

- Vậy để tôi đi tìm Storm ngay.

Đột nhiên ánh mắt của Lôi Lạc Thần toả sáng, lúc này anh mới hiểu ra mọi chuyện.

An Nhi em giỏi lắm!

Đột nhiên giọng nói thâm trầm của Lôi Lạc Thần vang lên.

- Ổ đó chờ tôi!

Nhớ phải theo sát bảo vệ người phụ nữ bên cạnh Trần Sở Sở.

Lôi Lạc Thần nói xong khom tới, một tay cầm lấy cái điều khiển nhỏ trên bàn dứt vào trong túi quần tay của mình, tay còn lại cầm cái điện thoại di động bấm một vẩy số, vội vàng sải bước ra ngoài miệng vô thức nói.

- Di sẽ biết tay con!

Kỳ Sơn nhìn thấy vậy, nhanh chân bước theo sau.

"Reng.....Reng...Reng...."

Đột nhiên đầu gối bên kia truyện đến giọng nói ngái ngủ của người phụ nữ.

- Ai mà gọi vào giờ này?

Không biết người ta đang ngủ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Đường tam trở về

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến người phụ nữ đang ngủ hay thức, anh tức giận lên tiếng.

- Di về từ lúc nào sao không cho con biết?

Người phụ nữ nghe được giọng nói quen thuộc của Lôi Lạc Thần, con buồn ngủ dường như không cánh mà bay, cô cất giọng vui mừng.

- Lạc Thần là con?

Người phụ nữ im lặng vài giây, lập tức nói.

- Di không hiểu con đang nói gì, di đang ở New York cùng với ba mẹ của con cơ mà.

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần lúc này còn đen hơn đáy nồi, khiến bốn tên quân nhân canh chừng trước cửa hốt hoảng, theo phản ứng tự nhiên họ nép người sang một bên nhường đường cho anh.

Lôi Lạc Thần vội về mặt hầm hầm cùng với Kỳ Sơn đi đến chiếc xe thể thao của anh, với chiếc chìa khoá thông minh Lôi Lạc Thần vừa đến gần xe, cửa xe lập tức mở.

Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn khom người ngồi vào trong xe.

Vừa ngồi vào vị trí lái, chân anh liền đạp xuống bàn đạp phanh, tay ấn vào nút start engine để khởi động xe.

Hệ thống Bluetooth lập tức được kết nối với điện thoại, Lôi Lạc Thần giật dử quát.

- Di còn gạt con, An Nhi hành sự năng động đã đánh sao di còn tiếp tay với em ấy?

Người phụ nữ vẫn cố chấp biện minh.

- Chuyện gì đã xảy ra với An Nhi?

Di không hiểu con đang nói gì?

Lôi Lạc Thần nộ khí xung thiên, chân nhấn mạnh xuống cần ga như muốn trút hết cơn thịnh nộ trong lòng vào chiếc xe.

Chiếc xe tăng tốc lao nhanh về phía trước, chỉ trong chốc lát xe đã chạy ra khỏi phạm vi của quân trường Hùng Tâm.

Lôi Lạc Thần vừa lái xe vừa tức giận tra hỏi.

- Di còn chối, ở trên thế gian này ngoài Di ra con ai có khả năng dịch dung hay như vậy?

Người phụ nữ bật cười trong vẻ dương dương tự đắc đáp.

- Ha...ha...ha....

Còn phải nói tài dịch dung của di đứng đầu thế giới, nếu di mà nhận thứ nhì thì trên thế gian này không ai dám nhận thứ nhất.

Lạc Thần quả thật rất giỏi.

Lôi Lạc Thần tức đến không nói nên lời, cái di Đường Tam này có hiểu vấn đề đang nằm ở đâu không?

- Di có biết vì Di mà An Nhi sắp gặp nguy hiểm hay không?

Âm điệu của Lôi Lạc Thần càng lúc càng băng lãnh hơn, nhưng cũng vô dụng.

Đường Tam là một người không sợ trời không sợ đất, đối diện với Lôi Lạc Thần và Tàn Gia Uy cũng không sợ hãi gì là Lôi Lạc Thần.

- An Nhi đã lên tiếng nhờ, thì Di giúp thôi.

Có chuyện gì đâu mà to tát.

Nếu An Nhi gặp nguy hiểm thì con đi bảo vệ con bé, chỉ vậy thôi mà cũng làm lớn chuyện.

Đường Tam thật sự không hiểu lối suy nghĩ của bọn trẻ thời nay, sao lại khiến một chuyện vô cùng đơn giản trở nên phức tạp hẳn lên.

Bàn tay đang cầm vô lăng của Lôi Lạc Thần bắt giác siết chặt hơn theo lời nói của Đường Tam, siết chặt đến nỗi khớp xương tay cũng hiện lên rõ ràng.

Kỳ Sơn ngồi bên ghế phụ trong lòng cảm giác bất an, anh liếc nhìn sang dàn táp lô xe trong lòng kinh hãi.

Cái đồng hồ KM càng lúc càng gia tăng lên, 130km.....137km.... 150km.....167km.....

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi tốc độ đã lên đến 200km.

Kỳ Sơn nắm chặt tay cầm phía trên cửa, lo lắng nói.

- Lạc Thần...chậm lại.

Lôi Lạc Thần không vì lời nói của Kỳ Sơn mà giảm tốc độ của mình, anh phải đến Trung gia ngay lập tức.

Lôi Lạc Thần biết lần này Đường Tam một mình lên về Thành Phố S chơi, không cho chú Tề Phong biết.

- Con sẽ gửi cho chú Phong định vị của di.

Miệng vừa nói tay đã ấn vào nút trên màn hình điện thoại, gửi vị trí của Đường Tam cho Tề Phong. Anh phải cho di Đường Tam một bài học, cho chữa cái tội bao đồng.

Đường Tam vừa nghe nhắc đến cái tên Tề Phong liền hoảng hốt.

- Lạc Thần con không được.....

Đường Tam còn chưa nói xong, điện thoại đã truyền đến tiếng bíp.....Bíp.....

Đường Tam tức giận quăng cái điện thoại đi động xuống giường một cái bịch.

- Thằng nhóc này giỏi lắm!

Di sẽ tin sỏ với con sau.

Đường Tam biết Lôi Lạc Thần nói được thì sẽ làm được nên nhanh chóng rời giường, cô phải thu dọn đồ của mình để rời khỏi nơi này ngay lập tức, kéo Tề Phong tìm tới.

Trong lòng tức giận, mới vừa trốn khỏi Tề Phong để về Thành Phố S, cô còn chưa chơi đủ cơ mà.

Chỉ cần nghĩ đến việc Tề Phong sẽ bắt cô quay trở về cái thành phố New York buồn chán kia cùng anh, là Đường Tam đã cảm thấy ảo não trong lòng.

Nửa tiếng sau một người phụ nữ với dáng người mảnh mai, gương mặt xinh đẹp ánh mắt sắc bén tinh nghịch, mái tóc dài màu vàng kim xuất hiện tại phi trường Quốc Tế của Thành Phố S.

Đường Tam thay đổi hình dạng của mình để che mắt Tề Phong, cô biết anh có tai mắt khắp nơi trên toàn thế giới nhất là ở Thành Phố S này, Thành Phố S là địa bàn của anh.

Trong lúc Đường Tam đang tung tăng đi vào cổng Hải quan, cô nhìn thấy một cô gái nhìn rất quen thuộc.

Bước chân của Đường Tam lập tức dừng lại, quan sát cô gái.

Mặc dù cô gái có tình mặc đồ giản dị, đầu đội nón rộng vành, cặp kính râm màu đen che đi nửa gương mặt xinh đẹp của cô gái.

Nhưng cũng không thể qua được ánh mắt sắc bén của Đường Tam, cô gái sờ hũu làn da trắng như tuyết, mái tóc màu đen óng ánh nổi bật vô cùng.

Trong lúc cô gái bước vào trong đột nhiên bị ai đó nắm chặt cánh tay, không cho cô đi tiếp.

Cô gái nhũu chặt đôi mày thanh tú trong lòng hiện lên cảm gia kinh tởm, cô gái ghét nhất là người khác chạm vào mình.

Theo phản ứng tự nhiên cô gái chụp lấy bàn tay đang giữ chặt cô, xoay người 360 độ.

Người nào đó bị cô gái dùng sức quăng xuống mặt đất.

- Ayda..... đau chết đi.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đường Tam Bỏ Trốn

Nghe được giọng nói quen thuộc của Đường Tam, sắc mặt cô gái vẫn lạnh lùng như trước.

Cô gái bình thân bước đi chậm rãi đến bên cạnh Đường Tam vươn tay ra đỡ cô lên.

Đường Tam đau đón ngồi dưới mặt đất, cô ngược mặt nhìn Lạc Tuyết.

Con bé này vẫn như ngày nào, dù trời có sụp xuống sắc mặt vẫn không thay đổi, lạnh lùng hơn cả Lôi Lạc Thiên và Trình Lam.

Lôi Lạc Tuyết nhìn Đường Tam không nói lời nào, không hiểu kì không thắc mắc vì sao Đường Tam lại xuất hiện ở Thành Phố S.

Đường Tam một tay nắm lấy tay Lạc Tuyết, tay còn lại xoa xoa mũi của mình.

Đường Tam chợt nhớ đến điều gì đó, ánh mắt băng khuôn nhìn khắp nơi.

Chẳng lẽ Tề Phong cũng ở gần đây.

Nhìn một vòng không thấy bóng dáng người của Lôi Lạc Thiên đâu, Đường Tam mới thở phào nhẹ nhõm.

Đường Tam cười đắc ý, cũng may không bị phát hiện.

Khoan đã!

- Lạc Tuyết con làm gì ở sân bay một mình?

Con định đi đâu?

Từ lúc Lạc Tuyết sinh ra đến bây giờ, lúc nào ra ngoài cũng có thuộc hạ của Lôi Lạc Thiên theo bên cạnh bảo vệ.

Lạc Tuyết chau mày trong vẻ khó chịu, cô ghét nhất là phải giải thích điều gì đó với bất kỳ ai.

Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Lạc Tuyết, Đường Tam biết cứ hỏi tiếp cũng chẳng được gì.

- Không nói cũng không sao.

Nhưng Di sẽ đi theo con.

- Không được!

Lôi Lạc Tuyết lạnh lùng buông ra một câu, rồi xoay người lại bước vào bên trong cổng hải quan.

Đường Tam không chịu thôi, cô nhanh chóng cầm lấy hành lý của mình chạy theo sau Lạc Tuyết.

Người còn chưa bước vào cổng đã bị nhân viên máy bay chặn lại.

- Xin mời quý khách xuất trình vé máy bay.

Đường Tam nhìn theo Lạc Tuyết quát lớn.

- Lạc Tuyết, chờ đi.

Lôi Lạc Tuyết không quan tâm đến Đường Tam, cô ung dung bước vào trong.

Đường Tam bị chặn lại không cho lên máy bay, cô tức giận nhìn nhân viên hỏi.

- Chuyến bay này đi đâu?

Nhân viên xét vé nhìn Đường Tam cung kính nói.

- Chuyến bay này đi Đông Nam Á.

Đường Tam lặp lại lời nói của hân ta.

Đông Nam Á!

Đường Tam khó hiểu gãi gãi đầu suy nghĩ.

Tại sao Lạc Tuyết lại muốn đi Đông Nam Á?

Suy ngẫm một chút đột nhiên ánh mắt của Đường Tam tỏa sáng.

Chẳng lẽ là vì Nam Cường?

Đúng rồi, chỉ có nguyên nhân này nên Lạc Tuyết mới đến Đông Nam Á.

Thật thú vị, cô phải đi theo xem, khi Lạc Tuyết gặp mặt Nam Cường sẽ ra sao.

Vã lại đã lâu cô không gặp Nam Liệt và Hàn Mạc, đi một chuyến cũng tốt.

Mười phút sau Đường Tam xuất hiện trên cùng một chuyến bay với Lạc Tuyết.

Nhìn thấy Đường Tam, Lạc Tuyết không hề kinh ngạc vì cô biết với tính tình ham chơi của Đường Tam, nhất định sẽ đi theo cô.

Cô phải tìm cách để bỏ rơi Đường Tam.

Lạc Tuyết không quan tâm đến Đường Tam nữa, cô ngồi ở hàng ghế phổ thông vì không muốn người khác chú ý.

Lần này cô qua Đông Nam Á là để dò xét Nam Cường, người cô gọi là hôn phu.

Cô muốn xem vị hôn phu này có gì to tát, lại có thể khiến ba mẹ của cô ủng hộ cuộc hôn nhân vớ vẩn này.

Thường thì từ quân trường Hùng Tâm đi đến biệt thự của Trung Nghĩa phải mất đến mười lăm phút, nhưng thật không ngờ Lôi Lạc Thần chỉ mất sáu phút là đã đến nơi.

Xe vừa dừng lại cách ngôi biệt thự không xa, Lôi Lạc Thần liền mở cửa xe bước xuống.

Kỳ Sơn mở cửa xe, một tay bịt miệng chạy nhanh đến một gốc cây cổ thụ bên cạnh.

"Ừa...ừa...ừa..."

Kỳ Sơn nôn liên tục, rồi dùng tay lau miệng của mình trong lòng thầm nghĩ.

Lần sau chuyện có liên quan đến An Nhi, mình nhất định phải dành lái xe.

Vừa rồi anh còn nghĩ chưa cứu được An Nhi, họ đã chết vì tai nạn xe.

Lôi Lạc Thần trong lòng nôn nóng đi đến nơi mấy tên thuộc hạ, do anh an bày giám sát ngôi biệt thự.

Lúc này Kỳ Sơn mới biết, thì ra Lạc Thần đã có kế hoạch của riêng mình.

Nhìn thấy Thiếu Tá đến mấy tên binh sĩ lập tức cúi người hành lễ.

- Thiếu Tá!

Lôi Lạc Thần nhìn họ gật đầu một cái, cất giọng thâm trầm.

- Tình hình bên trong ra sao?

Tên binh sĩ cấp cao thận trọng bấm báo.

- Nhìn bề ngoài thì mọi việc dường như diễn ra rất bình thường, nhưng trên thực tế bên trong ngôi biệt thự đã được bố trí một cách cẩn thận, một con ruồi cũng khó có thể bay ra.

Lôi Lạc Thần cầm lên cái ống nhòm viễn vọng, nhìn vào bên trong biệt thự.

Anh nhìn từng góc của ngôi biệt thự, đúng như lời thuộc hạ của anh báo cáo, có rất nhiều người mai phục.

Lôi Lạc Thần nhìn tên thuộc hạ bên cạnh.

- Đưa cho tôi cái laptop.

Tên thuộc hạ lập tức đưa cái laptop cho anh.

Lôi Lạc Thần đăng nhập vào The Eye còn được gọi là Thiên nhãn. Chương trình giám sát toàn cầu do chính phủ toàn thế giới cùng nhau thành lập để đề phòng khủng bố.

Chỉ trong chốc lát Lôi Lạc Thần đã phá vỡ hệ thống phòng bị và đã thành công xâm nhập.

Toàn bộ máy camera giám sát trong và ngoài biệt thự, đều được Lôi Lạc Thần khống chế.

Anh nhìn Kỳ Sơn cẩn thận.

- Kỳ Sơn dẫn theo một đám người giải quyết mấy tên canh gác bên ngoài biệt thự.

Kỳ Sơn không do dự đáp.

- Tuân lệnh.

Kỳ Sơn nói xong, anh cùng mười mấy tên thuộc hạ chuẩn bị súng giảm âm, tiến đến gần biệt thự.

Mấy tên thuộc hạ của Kỳ Sơn theo sự bố trí của anh mà hành động.

Kỳ Sơn đi cẩn thận đến gần hai tên canh gác cửa sau của ngôi biệt thự.

Thừa dịp họ lơ là Kỳ Sơn chạy nhanh tới, một tay choàng qua cổ một tên tay còn lại cầm súng chia thẳng vào đầu của hắn nổ súng.

"Pằng....."

Sau khi hắn chết Kỳ Sơn lập tức quăng thân thể mềm nhũn của hắn sang một bên, tên còn lại nhìn thấy đồng bọn của mình bị giết chết, hắn liền cầm dao xông tới tập kích Kỳ Sơn.

Kỳ Sơn nhanh chân xoay người né tránh, anh dùng chân đá văng cây dao trên tay hắn.

Cây dao bị Kỳ Sơn đá sang một bên hắn liền rút súng, súng còn chưa rời khỏi thắt lưng đã bị Kỳ Sơn dùng chân chặn lại.

Kỳ Sơn ra quyền đâm vào mặt của hắn, sức lực của Kỳ Sơn vô cùng mạnh khiến hắn ngã xuống mặt đất bất tỉnh.

Lôi Lạc Thần trầm mặt nhìn vào màn hình laptop, ánh mắt thâm thúy hiện lên tia hài lòng khi anh nhìn thấy từng tên thuộc hạ của Thẩm Gia Quyền lần lượt bị người của anh tiêu diệt.

Chỉ trong tích tắc tình hình bên ngoài biệt thự đã được khống chế hoàn toàn, người của Lôi Lạc Thần đã thành công thay thế bọn người của Thẩm Gia Quyền canh cửa.

Sau khi Lôi Lạc Thần xác thực rằng người của mình đã được bố trí khắp nơi bên ngoài biệt thự, anh mới yên tâm nhìn vào màn hình lúc này đang quay trực tiếp bên trong ngôi biệt thự.

Nhìn thay người phụ nữ bị vây quanh bởi đám đàn ông trong đại sảnh, đôi mày rậm bắt mắt nhíu chặt lại.

Đám thuộc hạ đứng bên cạnh bị ánh mắt muốn giết người của anh làm cho kinh hãi, họ vô thức nhích người về phía sau một chút tránh xa anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Trùng Phạt

Trong đại sảnh rộng lớn lúc này không khí thật nhộn nhịp, tiếng trò chuyện đều đều càng khiến tâm trạng của mọi người cảm thấy thư giãn hơn.

Nam mặc âu phục lịch lãm, một tay cầm rượu mạnh tay còn lại kẹp chặt điếu cigar, nữ diện váy dạ hội đắt tiền tao nhã cầm những ly thủy tinh chứa đựng loại rượu champagne màu hồng nhạt, tươi cười tiếp chuyện với mọi người.

Trong lúc người phụ nữ đang trò chuyện cùng với những vị khách mời, từ đâu một người đàn ông bước tới.

- Xin chào Kiều Luật Sư, rất vinh hạnh được gặp cô.

Vừa nói hần vừa khom người nhẹ, lịch sự đưa tay ra trước mặt muốn nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

Người phụ nữ nhìn người đàn ông bằng ánh mắt e dè, cô thăm quan sát người đàn ông trước mặt này.

Hần sở hữu dáng người cao lớn, làn da trắng như tuyết mái tóc ngắn gọn màu vàng kim.

Trên người hần là bộ âu phục màu xám đất tiền, được cắt may tỉ mỉ để phù hợp với dáng người vạm vỡ của hần.

Người phụ nữ gương cười, đưa bàn tay trắng nõn ra trước mặt hần.

Hần lịch sự nắm tay cô cúi nhẹ đầu, đôi môi mỏng đặt lên mu bàn tay mềm mại của cô một nụ hôn nhẹ.

Toàn thân người phụ nữ cứng đờ, trong lòng cảm giác kinh tởm chưa từng có, cô khó chịu rút tay về nhưng trên gương mặt xinh đẹp vẫn giữ nụ cười nhàn nhã.

Hành động thân mật của người đàn ông khiến sắc mặt của Lôi Lạc Thần tối đen như mực, bàn tay đang đặt trên đùi chợt siết chặt lại thành nắm đấm.

Lôi Lạc Thần dùng tay chạm vào gương mặt khó ưa của hần ta trên màn hình máy vi tính, thông tin về hần lập tức hiện lên trên màn hình.

Richard Hale là nhà ngoại giao của nước Anh, một trong những người có quyền lực nhất trong hội viện ngoại giao.

Hần còn độc thân và đã ngưỡng mộ sự tài giỏi của Kiều đại luật sư từ lâu.

Mặc dù Lôi Lạc Thần biết người Richard yêu thầm là Kiều Nhi nhưng trong lòng khó chịu vô cùng, khi anh nhìn thấy hần thân nhiên nắm tay người phụ nữ.

Richard mỉm cười nhìn người phụ nữ cất giọng hỏi hớp.

- Kiều Luật Sư cô có biết không, tuy chúng ta chưa từng gặp mặt nhưng tôi đã phải lòng cô từ lâu.

Lôi nói của hần khiến sắc mặt của người phụ nữ tối sầm lại, cô thẳng thừng đáp.

- Thật xin lỗi tôi đã kết hôn.

Chẳng lẽ người đàn ông này thích loại phụ nữ đã có chồng sao?

Người đàn ông không hề tức giận hay thất vọng, vì hần thừa biết cô là hoa đã có chủ.

Nhưng với một người Tây phương như hần, việc có chồng hay không chẳng quan trọng, quan trọng là Kiều Nhi có cảm giác với hần không.

- Kiều Luật Sư tôi không quan tâm đến việc cô đã có chồng, chỉ cần cô cho tôi cơ hội.

Hần vừa nói vừa vươn tay ra nắm lấy tay của Kiều Nhi.

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần lúc này y như quỷ dữ, ánh mắt phát ra tia lửa.

Anh giận dữ đẩy cái laptop sang một bên cho tên thuộc hạ, tức giận đứng lên, vừa đứng lên Lôi Lạc Thần đột nhiên ngồi xuống lại, ánh mắt thích thú nhìn vào màn hình.

Người phụ nữ tức giận dùng tay giữ chặt cổ tay của hần, không cho hần chạm vào người cô.

Sức lực của người phụ nữ mạnh đến nỗi, khiến hần đau đớn kêu lên.

- Ahhhhhhh..... cô.....cô.....mau...buông.....buông.....

Người phụ nữ nhìn hần cười một cách khinh thường, cất giọng kêu ngao.

- Ngươi còn chưa đủ tư cách đó.

Nói xong trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, người phụ nữ thân nhiên buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ tay của hần ra, chân đưa lên dùng sức đá mạnh vào bụng của hần một cái, xem như là sự trừng phạt vì sự vô lễ của hần ta.

Thân thể to lớn của Richard ngã về phía sau chạm vào cái bình hoa cổ, khiến bình hoa quý giá rơi xuống mặt đất vỡ tan tành.

Richard nằm đau đớn dưới mặt đất, tay hần chồm lên mạnh vỗ của bình hoa chảy rất nhiều máu, hần kinh hãi kêu lên.

- Ahhhhhhhhhhhhhhhhh.....

Tiếng thét chói tai của Richard cùng với tiếng vỡ của bình hoa, thu hút sự tọc mạch của mọi người xung quanh.

Họ xúm lại vây quanh người phụ nữ và người đàn ông đang bị thương.

Nhất Minh và Trần Sở Sở luôn theo bên cạnh nhìn thấy hành động bất ngờ của người phụ nữ hai người có phản ứng khác nhau.

Trần Sở Sở tươi cười, đáng đời hần, cho chừa cái tội lơ lửng.

Nhất Minh kinh ngạc sao người phụ nữ dịu dàng này lại ra tay mạnh và dứt khoát đến như vậy.

Anh dám chắc người đàn ông đã bị nội thương.

Nhìn thấy hành động trừng phạt của người phụ nữ, môi Lôi Lạc Thần bắt giác cong lên, ánh mắt lộ rõ tia khen ngợi.

Bị một đám người vây quanh, người phụ nữ biết thân phận của mình sẽ mau chóng bại lộ.

Người phụ nữ nháy mắt ra lệnh cho Trần Sở Sở.

Trần Sở Sở liền hiểu ý, cô lấy trong túi áo ra một viên thủy tinh hình dạng một cái nút áo.

Trần Sở Sở nhìn một vòng không thấy ai để ý, liền quăng viên thủy tinh xuống mặt đất.

"Bùm....."

Một tiếng nổ lớn vang lên khói bay mịt mù, khiến mọi người hoảng sợ, chạy tán loạn.

Theo phản ứng tự nhiên một số người hướng về cửa chính mà chạy để tìm đường thoát, một số người còn lại tìm nơi để ẩn nấp.

Lúc này cả đại sảnh rộng lớn đã bị khói từ cái bom mini làm mờ đi, mọi việc diễn ra trước mặt họ thật mơ hồ.

- Người đâu!

Người đâu!

Trung Nghĩa lo lắng kêu lên, ông không biết chuyện vừa xảy ra là nằm trong kế hoạch của Thẩm Gia Quyên hay là do Kiều Nhi an bày.

Vì ông biết người phụ nữ này không đơn giản.

- Chết rồi chết rồi.

- Có khủng bố.....

- Người đâu..... mau gọi cảnh sát.

Tiếng là hét của mọi người càng khiến hoàn cảnh thêm hỗn loạn.

Người phụ nữ, Nhất Minh và Trần Sở Sở lập tức tìm một nơi an toàn để tránh, đồng thời sự đề cao cảnh giác của ba người lập tức bật lên chế độ khẩn cấp.

Người phụ nữ không muốn nhìn thấy người vô tội bị cuốn vào chuyện này nên mới ra lệnh cho Trần Sở Sở hành động.

Cô tính rằng Trung Nghĩa sẽ cho người hộ tống bọn họ rời khỏi nơi này ngay.

Ở trên tầng hai Thẩm Gia Quyên và Dương Mẫn nghe được tiếng nổ lớn tiếp theo sau là tiếng là hét của mọi người, hai người nhìn nhau không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Gia Quyên nghi ngờ mở camera an ninh ra xem.

Mọi thứ bên ngoài biệt thự vẫn hoạt động bình thường, người của bà vẫn đang canh gác chặt chẽ, chỉ có trong đại sảnh là hỗn loạn.

Thẩm Gia Quyên ấn điện thoại gọi cho thuộc hạ của bà căn dặn.

- Không được để cho Kiều Luật Sư rời khỏi Trung gia.

Giọng nói chắc chắn của tên thuộc hạ vang lên từ trong điện thoại.

- Dạ, thuộc hạ hiểu.

Thẩm Gia Quyên nhìn Dương Mẫn cười đắc ý, trong lòng bà cứ ngỡ kiệt tác này là do một tay Dương Mẫn an bày.

Dương Mẫn thì nghĩ sự việc vừa xảy ra nằm trong kế hoạch của Thẩm Gia Quyên.

Hai người không thể nào ngờ được, camera an ninh trong và ngoài biệt thự đã bị Lôi Lạc Thần giờ trò.

Hình ảnh Thẩm Gia Quyên vừa nhìn thấy không phải là hiện thực, anh cố tình cho Thẩm Gia Quyên nhìn thấy hình ảnh trước khi người của anh tấn công vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Lôi lạc thần xuất hiện

Lôi Lạc Thần ấn vào đồng hồ đeo trên cổ tay.

Đồng hồ thông minh lập tức phát ra tín hiệu.

Chiếc đồng hồ trên cổ tay của Kỳ Sơn và Nhất Minh chợt run lên.

Kỳ Sơn ngừng lại động tác của mình nhìn vào đồng hồ.

Nhận được sự chỉ thị của Thiếu Tá, Kỳ Sơn nhìn đám thuộc hạ, đưa tay lên ra hiệu.

- Hành động!

Nhất Minh đang đứng bên cạnh Trần Sở Sở và người phụ nữ, đồng hồ trên cổ tay của anh run lên.

Nhất Minh thận trọng nhìn xung quanh, cặp mắt sắc bén quét qua từng góc ngách của ngôi biệt thự.

Ngoài những vị khách mời lúc này đang hoảng sợ ra, còn lại là người của Trung Nghĩa và Thẩm Gia Quyên.

Không nhìn thấy người của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đâu, Nhất Minh nhìn người phụ nữ và Trần Sở Sở nói.

- Hai người hãy đi theo tôi, Thiếu Tá chuẩn bị tấn công vào.

Người phụ nữ sững sờ với lời nói của Nhất Minh, vì sao Lôi Lạc Thần lại đến đây.

Người phụ nữ lo lắng nhìn khắp nơi, không thấy Lôi Lạc Thần đâu trong lòng người phụ nữ càng thêm hoang mang.

Gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ tối sầm lại, cô nhú mày nhìn Nhất Minh nói.

- Lạc Thần đang ở đâu?

Vào giờ phút này người mà cô không muốn xuất hiện ở nơi này nhất, chính là anh.

Nhất Minh bất ngờ với lời nói của người phụ nữ, anh quan sát kỹ người phụ nữ.

- Thật ra cô là ai?

Trong trí nhớ của anh chỉ có Storm mới gọi Thiếu Tá là Lạc Thần.

Người phụ nữ nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của Nhất Minh, cô biết đã đến lúc mình phải nên nói cho anh biết sự thật.

- Tôi là.....

- Rằm.....rằm.....

Người phụ nữ còn chưa nói xong, ngoài cửa chính truyền đến những tiếng động lớn.

Nhìn thấy cửa chính bị người ta dùng vũ lực phá ra khiến mọi người đều hết hoảng, thế nhưng theo thói quen họ vẫn tò mò nhìn xem chuyện gì đang diễn ra.

Trước ánh mắt bàng hoàng của mọi người, một đám người mặc quân phục đá cửa xông vào, dẫn đầu đám thuộc hạ mười mấy người trên tay cầm súng trường tấn công của quân đội là một người đàn ông tuấn tú, dáng người cao lớn vạm vỡ, trên người mặc quân phục hùng dũng, đầu đội mũ quân nhân chân mang giày ống quân đội.

Sự lạnh lùng ngạo mạn tỏa ra từ trên người anh, khiến tất cả người có mặt vừa tôn kính vừa e dè.

Anh không quan tâm đến những ánh mắt hiếu kỳ của mọi người và ánh nhìn hết hoảng của Trung Nghĩa, hiên ngang bước đến trước mặt của người phụ nữ.

Lôi Lạc Thần sa sầm mặt, ánh mắt phát ra nộ khí rõ rệt nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của cô.

Người phụ nữ ấy náy cúi nhẹ đầu, lẩn tránh ánh nhìn căm phẫn của anh.

Nhìn thấy ánh nhìn có phần tức giận nhưng lại mang theo sự yêu thương của Thiếu Tá, Nhất Minh mới biết người phụ nữ này là ai.

Kỳ thật trong lòng anh đã chắc chắn suy nghĩ của mình, thế nhưng anh vẫn còn điều chưa hiểu.

Tại sao Storm nhìn xa lạ đến như vậy?

Trong lúc hai người nhìn nhau, mọi thứ xung quanh họ dường như đã dừng lại.

Thời gian đã vì họ mà ngừng trong giây lát, đột nhiên giọng nói oai nghiêm của Lôi Lạc Thần vang lên.

- Em thật to gan!

Người phụ nữ ngược mặt lên đối diện với nộ khí của anh, cô nghiêm túc giải thích.

- Em không yên tâm

Nhất Minh thật sự không hiểu Storm đang nói gì?

Không yên tâm?

Vì sao lại không yên tâm?

Lôi Lạc Thần nhìn sâu hiểu rộng, không cần cô nói ra anh cũng biết tâm tư của cô.

Anh đã nhìn ra kế hoạch của Thẩm Gia Quyên và Dương Mẫn từ sớm, chỉ có điều anh không ngờ Storm lại xuất hiện nên kế hoạch của anh phải thay đổi.

Người của Thẩm Gia Quyên thuê quả thật rất chuyên nghiệp, vừa nghe được tiếng nổ lớn họ liền cắt đứt mạng lưới an ninh kết nối với bên ngoài.

Hiện tại biệt thự Trung gia đang ở trong tình thế cô lập, người bên trong biệt thự không thể liên lạc với bên ngoài.

Khi nhìn thấy An Nhi không bị chút tổn thương gì, lòng của Lôi Lạc Thần cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

Trong lúc này đột nhiên một nhóm người từ trên tầng hai đi xuống, hai người phụ nữ dẫn đầu thật xinh đẹp khiến mọi người đều không tự chủ nhìn theo.

Hai người bước đi chậm rãi đến gần Lôi Lạc Thần và Mạnh An Nhi.

Storm nhận ra họ, lúc này cô mới hiểu mình đã bị Thẩm Thanh lừa.

Dương Minh Huy là con trai của Dương Mẫn.

Còn về phần của Thẩm Thanh, cô giống y trang như Thẩm Gia Quyên, tình địch của mẹ cô.

Thì ra mọi chuyện chỉ vì một từ Ghen mà ra.

Thẩm Gia Quyên vừa xuất hiện, người của bà từ đâu xông ra, hai mươi mấy tên đàn ông, trên tay cầm súng tấn ra tứ phía bao vây người của Lôi Lạc Thần và Storm.

Thẩm Gia Quyên vừa đi trong lòng vừa hồi hộp, đến khi bà nhìn thấy Storm trong lòng cảm thấy thất vọng náo nê.

Kiều Nhi vẫn xinh đẹp như ngày nào, sự kiêu ngạo tỏa ra từ trên người cô cùng với ánh mắt tự tin của cô khiến bà ganh tị vô cùng.

- Không thể nào!

Không thể như vậy?

Mặc dù bà không tin vào mắt của mình.

- Kiêu Nhi này đừng hồng rồi khỏi nơi này, tao sẽ khiến Mạnh Hùng hối hận vì những chuyện hấn đã làm với Thẩm Gia!

Storm nhìn thẳng vào mặt bà, thật ra thì bà ta quá đáng thương đến bây giờ vẫn chưa biết ai là người thắng ai là người thua.

Dương Mẫn đứng bên cạnh không thể tin vào mắt của mình, Kiêu Nhi nhìn giống y như xưa.

Ngoài vài vết nhăn nhẹ ở đuôi mắt ra, dung nhan của cô vẫn như ngày nào.

Đột nhiên Dương Mẫn nhận ra điều gì đó, bà cất lên những tiếng cười độc ác.

- Ha...ha...ha....

Giọng cười khó nghe của bà khiến Storm cảm giác buồn nôn, một người có thể biến đứa con trai duy nhất của mình trở thành công cụ trả thù, quả thật không đáng để người khác thương hại.

Sau khi cười một cách điên rồ, Dương Mẫn nhìn sang Thẩm Gia Quyên nói với giọng khinh thường.

- Thẩm Gia Quyên, bà quả thật là một người thất bại.

Khi xưa đã thua bây giờ vẫn thua!

Thẩm Gia Quyên không hiểu Dương Mẫn đang nói gì.

Nhìn vào tình hình hiện tại thì người của bà đã khống chế được hiện trường, dù họ có cánh cũng không thể bay ra khỏi nơi này.

- Thua!

Không có khả năng đó, chỉ cần tôi ra lệnh thì người của tôi sẽ nổ súng giết chết họ ngay lập tức.

Lúc này trong lòng bà hiện lên sắc mặt bi thương của Mạnh Hùng, khi nhìn thấy người mà hấn yêu thương nhất chết một cách thê thảm.

Chỉ cần nghĩ đến Mạnh Hùng sẽ đau khổ ra sao, thì sự phản kháng trong lòng của Thẩm Gia Quyên đã không thể che giấu được.

Kỳ thật nhìn bề ngoài thì dường như Thẩm Gia Quyên rất thoải mái, thế nhưng vì sao Trung Nghĩa lại nhìn thấy trong ánh mắt của bà lại hiện lên tia xót xa.

Là vì Mạnh Hùng U?

Trái tim của Trung Nghĩa truyền đến một cơn đau.

Gia Quyên vì sao?

Vì sao trái tim bà vẫn hướng về Mạnh Hùng?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ai là người thắng cuộc

Dương Mẫn thật sự không rõ vì sao người phụ nữ này không phải là Kiều Nhi mà là Mạnh An Nhi.

Cũng như Thẩm Gia Quyên, bà đã cho người giám sát nhất cử nhất động của Kiều Nhi và Mạnh Hùng.

Sơ sót nằm ở đâu?

Cả đoạn đường xe của Kiều Nhi chưa từng dừng lại.

Bà nghĩ mãi cũng không nghĩ ra.

Suy nghĩ rất lâu, Dương Mẫn

nhìn Storm cất giọng độc ác.

- Không giết được mẹ mày, thì tao lấy mạng của mày cũng như nhau.

Chỉ cần khiến cho Mạnh Hùng cảm nhận cái cảm giác mất đi người mình yêu thương nhất thì bà đã thỏa mãn, dù đó có là người phụ nữ hân yêu thương nhất hay là đứa con gái bảo bối của hắn.

Thẩm Gia Quyên sùng sờ với lời nói của Dương Mẫn, bà chăm chú nhìn vào người phụ nữ trước mặt này.

Ánh mắt thăm dò của Thẩm Gia Quyên khiến Storm khó chịu vô cùng.

Sắc mặt của Thẩm Gia Quyên chợt hiện lên tia phẫn nộ, bà cau mày hai tay đang đặt bên hông bắt giác siết chặt lại.

- Thật khốn kiếp, tao sẽ giết chết tụi bay!

Bà còn nghĩ kế hoạch của mình rất hoàn hảo, nhưngnhưng vì sao?

- Giết bọn họ ngay!

Nhất Minh, Trần Sở Sở và Storm lập tức đề cao cảnh giác, mắt nhìn tứ phía chuẩn bị phòng thủ.

Ngược lại với ba người, Lôi Lạc Thần bình tĩnh một cách lạ thường.

Gương mặt anh tuấn không hề đổi sắc, ánh mắt xem trời bằng vùng nhìn thẳng vào mặt Thẩm Gia Quyên và Dương Mẫn, như đang thách thức bọn họ.

Lời Thẩm Gia Quyên vừa thốt lên, một trận mưa đạn lập tức diễn ra.

"Pằng.....pằng.....Pằng.....pằng....."

Tất cả khách mời hoảng hốt hét lên.

- Ahhhhhhh.....

Theo phản ứng tự nhiên họ lao đến nơi gần nhất để ẩn nấp.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từng tên một ngã gục xuống mặt đất.

Lúc này Thẩm Gia Quyên và Dương Mẫn đã không còn vẻ tự đắc của vừa rồi, sắc mặt trở nên trắng bệch không còn huyết sắc.

Hai người nhìn nhau trong vẻ hốt hoảng.

Thẩm Gia Quyên còn chưa kịp nhìn rõ tiếng súng vang lên từ đâu, thì trong đại sảnh rộng lớn đã nằm la liệt xác chết.

Người của bà bỏ tiền ra thuê toàn là sát thủ chuyên nghiệp, thế nhưng mới vừa bắt đầu cuộc chiến đã chết hơn phân nửa.

Ánh mắt của Nhất Minh tỏa sáng hơn bao giờ hết, trong lòng cảm giác phấn khởi vô cùng, anh nhìn Lôi Lạc Thần.

- Thiếu Tá!

Quá tuyệt.

Nhất Minh vừa nói, vừa đưa ngón trỏ lên khen ngợi.

Lời tăng bốc của Nhất Minh không hề khiến Lôi Lạc Thần cảm thấy vui chút nào.

Anh nhú mày liếc Nhất Minh một cái.

Nhất Minh bị ánh nhìn đặng đặng sát khí của Thiếu Tá làm cho kinh hãi.

Ánh mắt đó muốn nói cho anh biết, chuyện hôm nay Thiếu Tá sẽ trừng phạt anh sau.

Nhất Minh dời tầm mắt của mình, không dám đối diện với gương mặt phẫn nộ của Thiếu Tá.

Trần Sở Sở đứng bên cạnh, thu hết từng cử chỉ của anh, cô mỉm cười châm biếm.

- Đúng là miệng hùm gan sứa!

Lời nói trêu chọc của Trần Sở Sở khiến Nhất Minh tức đến đầu muốn bốc khói, anh ghét nhất là người khác xem thường mình, nhất là cô.

Nhất Minh tròn mắt vươn tay nắm chặt cánh tay của Trần Sở Sở gầm lên.

- Cô nói ai?

Trần Sở Sở không ngờ khi Nhất Minh giận lên lại nhìn MEN đến như vậy.

Biết rằng mình nói như vậy anh sẽ giận, nhưng không hiểu vì sao cô lại thích trêu anh.

- Tôi nói con gà, con chó chứ có nói anh đâu!

Trần Sở Sở nói xong giặt tay ra khỏi tay của anh, bước nhanh về phía sau của Storm, như muốn dùng thân thể của Storm để bảo vệ mình.

Vì cô biết Nhất Minh sẽ không dám đắc tội với Storm.

Nhắc đến gà với chó Nhất Minh liền nghĩ đến lúc cô thôi miên anh, Nhất Minh tức đến nghiêng răng ken két, nuốt xuống nỗi giận trong lòng nói.

- Sẽ có ngày cô biết tay tôi!

Storm không quan tâm đến hai người, lúc này toàn bộ sự chú ý của cô đều dồn hết lên người của Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần hiện ngang bước đến trước mặt của Thẩm Gia Quyên và Dương Mẫn.

- Hai người chỉ làm được như vậy thôi sao?

Lời nói khiêu khích của Lôi Lạc Thần khiến Thẩm Gia Quyên và Dương Mẫn tức đến muốn điên lên.

Mặc dù lúc này Thẩm Gia Quyên thật sự căm phẫn đến tận cùng, thế nhưng bà không còn gì để nói.

Quả thật như lời nói của Lôi Lạc Thần, bà chỉ có vậy thôi.

Dương Mẫn nhìn Lôi Lạc Thần cười một cách ngang tàng.

- Ha...ha...ha.....

Cậu nghĩ hôm nay cậu đã thắng rồi sao?

Dương Mẫn nói đến đây ánh mắt độc ác nhìn chăm chăm vào Mạnh An Nhi.

Ánh nhìn thâm độc của bà khi nhìn Storm, khiến Lôi Lạc Thần bất an trong lòng.

Bà ta định giờ trò gì?

Lôi Lạc Thần bất giác nhích người một chút, thân hình cường tráng đứng chặn trước mặt Storm.

Hành động vô thức này của anh khiến trái tim cô ảm áp vô cùng, anh muốn dùng thân mình để bảo vệ cho cô.

Storm ngoan ngoãn đứng phía sau để anh che chở, vì cô biết chỉ có như vậy anh mới an lòng.

Trong lúc này ngoài cửa chính, Kỳ Sơn dẫn đầu một đám thuộc hạ, áp giải một đám người đi vào.

Dương Mẫn nhìn vào đám người đó, bà cắn chặt răng ánh mắt vì tức giận hiện lên những tia máu đỏ.

Họ là thuộc hạ của chồng bà bên Nhật Bản, người của bang Rồng Đỏ.

Ánh mắt hoang mang của bà chuyển từ đám thuộc hạ bị bắt lên Lôi Lạc Thần.

Lúc này thái độ dừng dung của Lôi Lạc Thần càng khiến Dương Mẫn nổi điên lên. Bà nghiêng răng phun ra từng chữ một.

- Mạnh.... An....Nhi mày cũng không khác gì với mẹ mày.

Cả hai đều đề tiện như nhau, chỉ biết lợi dụng đàn ông bên cạnh để bảo vệ mình.

Storm từ nãy giờ không nói gì, nhưng khi nghe Dương Mẫn xi nhục mẹ của mình, cô đã không còn sự nhẫn nại nữa.

- Dương Mẫn!

Không phải ai cũng giống như bà, vì muốn đạt đến mục đích của mình mà hy sinh người bên cạnh.

Kể cả đứa con duy nhất của bà, bà cũng nhẫn tâm lợi dụng.

Lời nói của Storm không chỉ nhằm vào Dương Mẫn mà là nói với cả Thẩm Gia Quyên.

Suy nghĩ cho kỹ, Dương Minh Huy và Thẩm Thanh thật đáng thương.

Từ thuở thơ ấu đã bị sự thù hận ăn sâu vào tận xương tủy, không hề có được một tuổi thơ vui vẻ.

Nghe Storm nói, Dương Mẫn dường như không thể kiềm chế được bản thân của mình, bà quát lớn.

- Không phải vì ba mẹ của mày thì cuộc đời của tao đã không trở nên tồi tệ như bây giờ.

Hôm nay dù tao phải chôn thân tại nơi này, tao cũng sẽ kéo bọn mày xuống địa ngục cùng tao.

Dương Mẫn vừa nói xong, bà nâng tay ra hiệu cho người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Hy Sinh

Lôi Lạc Thần, Storm, Nhật Minh, Kỳ Sơn và Trần Sở Sở lập tức nhìn xung quanh, muốn xem bà ta đang ra ám hiệu cho ai.

Trong lúc này đột nhiên trước ngực của Lôi Lạc Thần xuất hiện một giấu chấm laser màu đỏ chói.

Không cần suy nghĩ mọi người cũng biết đó là gì.

Storm lo lắng nhìn về hướng phát ra điểm chấm phản quang đó, nhìn thấy Dương Minh Huy ở tại một góc khuất trên tầng hai.

Trái tim của Storm dường như ngừng đập trong giây lát, cô nhìn thấy trên tay Dương Minh Huy

cầm súng nhắm thẳng vào vị trí trái tim của Lôi Lạc Thần.

Điều cô lo lắng nhất cuối cùng cũng đến, Lạc Thần sẽ vì cô mà gặp nguy hiểm.

Trong thời khắc nguy cấp này, Storm biết mình không thể mất đi sự trầm tĩnh.

Ánh mắt sắc bén của Storm lập tức tập trung vào khẩu súng trên tay hắn.

- Lạc Thần cẩn thận, đó là khẩu súng ngắn M17 bắn tự động.

M17 được thiết kế với thước ngắm cơ khí có điểm chấm phản quang, một loại súng với lực sát thương mạnh, bắn vô cùng chính xác.

Ánh mắt của Lôi Lạc Thần chợt hiện lên tia kinh ngạc, khẩu súng M17 này là do Bang Bạch Hổ sản xuất, vừa mới được chuyển về từ Paris, còn đang trong trình tự kiểm duyệt tại quân trường Hùng Tâm.

Trong lòng Lôi Lạc Thần trầm nghĩ.

- Dương Minh Huy đã dùng cách gì để có được khẩu súng này?

Nhất Minh và Kỳ Sơn thật sự khâm phục năng lực của Storm, chỉ trong thời gian ngắn ngủi cô đã có thể phân tích ra đó là loại súng gì.

Nhìn thấy vẻ mặt thận trọng của Lôi Lạc Thần và Storm, Thẩm Gia Quyên cười đắc ý.

Không có cảm giác nào sung sướng bằng, cái cảm giác khi nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung, sắp chết trước mặt mình.

Tia kinh ngạc trên gương mặt anh tuấn của Lôi Lạc Thần nhanh chóng chuyển sang sự thích thú, con người đen thuyền kia chợt hiện lên tia hưng phấn.

Đã lâu anh không có cảm giác kích thích như bây giờ.

Lôi Lạc Thần một tay đưa về phía sau, đẩy thân thể mảnh mai của Storm về phía của anh, anh muốn dùng thân mình để bảo vệ cho cô.

Dương Mẫn nhìn thấy sự che chở của Lôi Lạc Thần đối với Mạnh An Nhi.

Bà lắc đầu cười thâm độc.

- Mày không cần quá lo lắng, không một ai có thể rời khỏi nơi này.

Minh Huy..... giết nó đi.

Dương Mẫn vừa nói xong, hàng loạt tiếng súng vang lên.

"Pằng..... pằng.....pằng....."

Lôi Lạc Thần phản ứng cực nhanh, bàn tay cường tráng ôm chặt thân thể của Storm vào lòng, xoay người ba trăm sáu mươi độ.

Hai thân thể ngã mạnh xuống mặt đất, xoay vài vòng.

Mặc cho Lôi Lạc Thần ôm chặt Storm tránh đạn, mấy viên đạn dường như có mắt, cứ lao thẳng về phía của hai người.

Phía sau hai người lúc này là những vết đạn tròn, ghim sâu vào mặt đất.

Lôi Lạc Thần nhanh trí ôm Storm ẩn nấp sau chiếc ghế sofa, bàn tay rộng lớn vẫn bảo vệ đầu cô.

Ở trong lòng anh, Storm ngược mặt lên nhìn anh đăm đăm.

Lúc này sắc mặt của Lôi Lạc Thần nghiêm túc chưa từng có, ánh mắt sắc bén quan sát tình hình.

Storm nhìn Lôi Lạc Thần không chớp mắt, gương mặt cương nghị ánh mắt thâm thúy, đôi mày rậm sắc bén, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím chặt lại nhìn hấp dẫn hơn bao giờ hết.

Nhất Minh vừa nghe tiếng súng, anh lập tức xông tới ôm Trần Sở Sở, dè cô xuống mặt đất.

Hành động bất thành linh của anh khiến Trần Sở Sở hốt hoảng, đến khi cô định thần lại mới ý thức rằng Nhất Minh đang nằm phía trên của cô, thân thể hai người cọ sát vào nhau.

Lúc này Trần Sở Sở chợt nhớ lại lần trước trên đảo hoang, hai người cũng ở trong tư thế này.

Gương mặt của Trần Sở Sở lúc này đỏ còn hơn trái cà chua, cô vội vàng đẩy Nhất Minh ra.

Kỳ Sơn và đám thuộc tần ra tránh đạn, họ không ngờ Dương Minh Huy lại có viện binh.

Thuộc hạ của Dương Mẫn thừa lúc hỗn loạn phản kích, họ chạy nhanh về phía của Dương Mẫn, đứng ở phía sau bà.

Dương Mẫn nhìn một màn này trong ánh mắt thâm độc chợt hiện lên tia hài lòng.

Bà sẽ đạt được mục đích của mình nhanh thôi, Dương Mẫn cất giọng phách lối.

- Mạnh An Nhi nếu mày chịu quy xuống vang xin, tao sẽ suy nghĩ lại có nên tha cho mày hay không.

Ha ha ha.....

Giọng cười khiêu khích của Dương Mẫn nghe chướng tai vô cùng.

Đột nhiên Storm đứng lên, mặc cho Lôi Lạc Thần cố giữ cô lại.

Storm bước ra khỏi chiếc ghế sofa đang là bức tường bảo vệ hai người, nhìn Dương Mẫn cất giọng kiêu kỳ.

- Bà đừng có mơ!

Trước ngày hôm nay tôi còn cảm thấy áy náy vì chuyện ba tôi giết chết Mạnh Khang, nhưng khi tôi gặp mặt bà.

Tôi chợt hiểu ra vì sao ba tôi lại làm như vậy.

Vì Mạnh Khang và bà đều là những kẻ đáng chết!

Dương Mẫn phùng mang trợn mắt nhìn Storm, lúc này nếu có thể bà muốn xông tới xé Mạnh An Nhi ra thành từng mảnh, quăng cho cá xấu ăn.

- Minh Huy!

Giết con tiện tì này cho mẹ.

Mệnh lệnh của Dương Mẫn khiến Dương Minh Huy do dự, mặc dù hấn rất hận Mạnh Hùng nhưng bắt hấn tự tay giết chết em họ của mình.

Hấn thật sự không nỡ xuống tay.

Lôi Lạc Thần nghe Dương Mẫn ra lệnh giết chết Storm, trong lòng anh nóng như lửa đốt.

Anh tò tay vào trong túi quần Tây của mình, ấn vào cái điều khiển nhỏ.

Đột nhiên cả biệt thự lâm vào trạng thái cách ly, Alarm trong biệt thự hú lên.

Chỉ trong phút chốc người của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) từ bên ngoài phá cửa xông vào, trên người họ mang vũ trang quân đội hạng nặng.

Hai mươi mấy khẩu súng trường tấn công chia thẳng vào Dương Mẫn và Thẩm Gia Quyên.

Dương Minh Huy ngỡ ngàng, vì sao đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) có hành động mà hấn không hề hay biết.

Trước khi đến đây hấn đã thăm dò, xem Lôi Lạc Thần có ra mệnh lệnh gì không.

Thẩm Gia Quyên bất ngờ, lúc này mấy vị quan chức được người của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) hộ tống rời khỏi biệt thự Trung Gia.

Nhìn thấy những khẩu súng không có mắt chia thẳng vào người phụ nữ mình yêu, Trung Nghĩa lo lắng xông tới.

Ông đứng chặn trước mặt của Thẩm Gia Quyên.

- Các người đừng làm hại đến Gia Quyên.

Người của Lôi Lạc Thần không quan tâm đến Trung Nghĩa, họ bước tới kéo Trung Nghĩa sang một bên.

Họ chỉ nhận được mệnh lệnh giải quyết Thẩm Gia Quyên, Dương Mẫn, Dương Minh Huy và Thẩm Thanh, còn về phần những người vô tội họ không được làm hại.

Nhìn thấy Trung Nghĩa bị người của Lôi Lạc Thần lôi kéo một cách thô bạo, Storm đau lòng lên tiếng.

- Thẩm Gia Quyên, người đàn ông bà nên quan tâm yêu thương bây giờ chính là Trung tiên sinh, chứ không phải ba tôi.

Thẩm Gia Quyên cứ ngỡ đối với Trung Nghĩa bà chỉ có sự căm kích nhưng thật không ngờ, khi nhìn thấy ông bị người khác đối xử tồi tệ, trái tim bà lại đau.

Một cảm giác mà đã lâu bà không có cảm nhận được.

Trung Nghĩa mặc cho người của Lôi Lạc Thần ngăn cản ông vùng vẫy thân mình, bước nhanh đến trước mặt Storm.

Bàn tay run run nắm lấy cổ tay của Storm nói.

- Xin cô hãy tha cho Gia Quyên, nếu cần thiết tôi sẽ dùng mạng sống của mình để trao đổi.

Ánh mắt cầu khẩn cùng với lời nói chân thành của Trung Nghĩa khiến Storm cảm động, cô hiểu rõ cảm giác muốn bảo vệ người mình yêu.

Nhìn thấy Storm xiêu lòng Trần Sở Sở chột lên tiếng.

- Dù ông có chết cũng không thể thay đổi được điều gì!

Ông cần gì mà hy sinh cho bà ta, bà ta vốn không hề yêu ông.

Trong lòng của bà ta ông chỉ là công cụ, nhằm mục đích trả thù của bà ta.

Nghe Trần Sở Sở nói vậy, Thẩm Gia Quyên thật sự muốn lên tiếng nói cho Trung Nghĩa biết bà đã nghĩ thông suốt.

Bà đã yêu ông, yêu ông từ rất lâu rồi, chỉ có điều thù hận đã làm mờ đi lý trí của bà, khiến bà không nhận ra trái tim bà đã rung động vì ông.

Trung Nghĩa không suy nghĩ bèn lên tiếng.

- Dù Gia Quyên có yêu tôi hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là tôi yêu bà ta và sẽ làm tất cả để bảo vệ người phụ nữ mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đáng phải chết

Lời nói của Trung Nghĩa khiến Storm và Trần Sở Sở xúc động vô cùng.

Đúng vậy yêu một người không cần người ấy phải cảm kích hay thương hại mình, chỉ cần trái tim mình cảm thấy hạnh phúc là đủ.

Trần Sở Sở nhìn Nhất Minh nói.

- Thẩm Gia Quyên thật sự không biết trân trọng ông ta, nếu có người đàn ông vì tôi mà hy sinh nhiều như vậy, tôi sẽ không do dự mà gã cho anh ấy ngay.

Nhất Minh nhìn Trần Sở Sở bằng ánh mắt thích thú, thì ra cô thích loại đàn ông thâm tình như Trung Nghĩa.

Nhất Minh nhếch môi cười, cũng tốt bây giờ anh đã biết nên dùng cách gì để theo đuổi cô.

Tình yêu chân thành của Trung Nghĩa khiến Storm mềm lòng, cô nhìn Lôi Lạc Thần.

- Lạc Thần, anh đừng giết họ.

Bắt họ về quân trường Hùng Tâm thẩm vấn.

Lôi Lạc Thần nhìn Storm, anh biết cô vì Trung Nghĩa nên mới xin tha cho Thẩm Gia Quyên.

Thế nhưng tha cho Thẩm Gia Quyên cũng đồng nghĩa với việc thả hổ về rừng.

Lôi Lạc Thần kiên quyết giết chết cả hai cho chừa hậu hoạn, nhưng nhìn vào ánh mắt thiết tha của Storm nhìn anh, anh không nỡ.

Giọng nói trầm khàn của Lôi Lạc Thần vang lên.

- Được!

Theo ý của em.

Lời nói của Lôi Lạc Thần như liều thuốc bổ, khiến lòng của Trung Nghĩa nhẹ nhõm hẳn đi.

Ông vươn bàn tay lạnh lẽo của mình, nắm chặt tay của Thẩm Gia Quyên.

Ánh mắt yêu thương nhìn bà, như muốn nói với bà rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Nhìn vào người đàn ông trước mặt, bà tự nghĩ với lòng.

Vì sao mình lại khờ đến như vậy?

Tại sao bây giờ bà mới hiểu.

Yêu một người không yêu mình đã khổ, hận một người càng khổ hơn.

Sao bà không chịu bỏ qua tất cả, và bắt đầu lại từ đầu với người thật sự yêu bà.

Lôi Lạc Thần nói xong anh nhìn Nhất Minh và Kỳ Sơn.

- Giữ mạng cho bọn họ.

Nhất Minh và Kỳ Sơn gật đầu nhận lệnh.

- Dạ Thiếu Tá!

Nói xong hai người ra lệnh cho thuộc hạ của mình áp giải bọn họ trở về quân trường Hùng Tâm.

Thẩm Gia Quyên nhìn Trung Nghĩa, ánh mắt dịu dàng của bà khiến trái tim ông ấm áp trở lại.

Bàn tay mềm mại với vết sẹo dài siết chặt tay ông, cất giọng ấy náy.

- Thật xin lỗi vì đã liên lụy đến ông.

Trung Nghĩa nhìn bà mỉm cười, ông lắc đầu giọng nói vui vẻ vang lên.

- Không có gì phải xin lỗi, là do tôi tự nguyện làm mọi thứ vì bà.

Trung Nghĩa cười trong vẻ hạnh phúc, cuối cùng Gia Quyên cũng đã bị tấm chân tình của ông cảm hoá, mặc dù đó là thời gian mười mấy năm nhưng ông không hề hối hận.

Nếu thời gian có quay trở lại, ông cũng sẽ làm như vậy.

Dương Mẫn bắt phục trong lòng, bà đã mất hết tất cả dù bà có chết cũng muốn chết cùng với bọn họ.

Dương Mẫn đang bị một tên quân nhân áp giải ra ngoài.

Khi lướt ngang qua người của Storm và Lôi Lạc Thần, bàn tay của bà đột nhiên vươn tới thắt lưng của tên quân nhân.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bà chụp lấy khẩu súng.

Vì hành động bất thành lĩnh của bà, nên tên quân nhân không kịp đề phòng.

Dương Mẫn đã thành công đoạt lấy khẩu súng của hắn.

Dương Mẫn nhìn Mạnh An Nhi với ánh mắt thâm độc, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

- Tao sẽ giết mày.

Vừa nói xong, một tiếng súng vang lên.

- Pằng.....

Dương Minh Huy đang ở trên tầng hai nhìn thấy mọi chuyện, hắn đau đớn kêu lên.

- Đứng.....

Nhưng đã quá muộn, một viên đạn màu bạc kim ghim sâu vào huyết thái dương của Dương Mẫn.

Bàn tay đang cầm khẩu súng của bà ta buông lỏng ra, khẩu súng lạnh lẽo rơi xuống mặt đất tạo ra âm thanh vô cùng âm lãnh.

Tiếp theo sau là thân thể mảnh mai của Dương Mẫn ngã quỵ xuống mặt đất chết ngay lập tức.

Storm kinh ngạc xoay mặt lại nhìn Lôi Lạc Thần, lúc này trên tay anh vẫn còn đang cầm súng, ánh mắt lạnh lùng không một tia giao động.

Lôi Lạc Thần khó hiểu, ánh mắt kinh ngạc nhìn một vòng.

Vừa rồi anh còn chưa bóp cò súng, người giết chết Dương Mẫn thật ra là ai?

Không nhìn thấy ai khả nghi, Lôi Lạc Thần càng thêm nghi ngờ.

Nhìn vào phản ứng của Storm anh liền biết cô đang nghĩ gì, không chỉ riêng Storm mà tất cả mọi người có mặt đều có cùng chung một suy nghĩ.

Đó là anh đã ra tay giết chết Dương Mẫn.

Nhìn thấy Dương Mẫn chết, cặp mắt thâm độc vẫn mở trao tráo nhìn cô, trong lòng Storm khó chịu vô cùng.

Dù sao Dương Mẫn cũng là vợ của bác hai của cô.

Tiếng súng chói tai khiến Thẩm Gia Quyên và Trung Nghĩa cùng một lúc quay đầu lại.

Nhìn thấy Dương Mẫn nằm chết dưới mặt đất, toàn thân Thẩm Gia Quyên run lên, trong lòng cảm giác may mắn vô cùng.

Nếu vừa rồi bà còn có chấp, chắc có lẽ người nằm dưới mặt đất lúc này không phải là Dương Mẫn mà chính là bà.

Nhìn thấy người mẹ mà mình yêu thương nhất chết trước mặt, Dương Minh Huy như điên lên.

Hắn tự trách bản thân của mình, nếu vừa rồi hắn không do dự mà ra tay giết chết Mạnh An Nhi thì mẹ của hắn sẽ không chết.

Trước ánh mắt của mọi người, hắn phóng từ trên tầng hai xuống.

Dương Minh Huy mặc kệ người của Lôi Lạc Thần đang đứng bao vây mình, hắn xông tới ôm thân thể của Dương Mẫn vào lòng.

- Mẹ....mẹ.....

Một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt đau thương của hắn, chỉ duy nhất một giọt mà thôi.

Hắn tự nói với lòng mình.

- Mình không thể để bọn họ xem thường, mình phải mạnh mẽ.

Dương Minh Huy ôm chặt Dương Mẫn, nói nhỏ vào tai bà.

- Con sẽ trả thù cho mẹ.

Nói xong bàn tay run run của hắn vươn ra, phủ nhẹ lên đôi mắt của bà.

Thật kì diệu dường như Dương Mẫn nghe được lời nói của Dương Minh Huy, lúc này cặp mắt mở trao tráo của bà đột nhiên nhắm lại, như muốn nói cho Dương Minh Huy biết bà đã nghe được lời hứa của hắn.

Nhìn thấy cảnh mẹ con tình thâm, một người lạnh lùng như Storm cũng phải đau lòng.

Dù cô biết họ là kẻ thù của cô, nhưng lúc này cô thật sự muốn xoá đi tất cả thù hận của thế hệ trước.

Thế nhưng đã quá muộn, cái chết của Dương Mẫn chính là sự khởi đầu của một cuộc chiến.

Một cuộc chiến mà chỉ khi Dương Minh Huy hoặc cô chết đi, mới có hồi kết.

Dương Minh Huy từ từ buông thân thể của Dương Mẫn ra, hần ngược mặt lên nhìn Storm và Lôi Lạc Thần.

Ánh mắt của hần phát ra tia lửa như muốn tiêu diệt Lôi Lạc Thần và cô ngay lập tức.

Lôi Lạc Thần vẫn uy nghiêm đứng đó nhìn thẳng vào mặt của Dương Minh Huy, không một tia thương xót, vì đối với anh kẻ nào muốn làm hại đến Storm thì kẻ đó đáng phải chết.

Dù anh có giết Dương Mẫn hay không cũng không quan trọng, quan trọng là bà ta đáng chết.

Trần Sở Sở đứng bên cạnh, nhìn thấy ánh mắt của Dương Minh Huy, cô cảm thấy sống lưng truyền đến một cơn lạnh vô hình.

Trong lòng Trần Sở Sở có dự cảm chẳng lành, phía sau chắc chắn còn có một âm mưu đen tối.

Nhưng đó là gì cô thật sự không biết.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dương Minh Huy tò tay vào trong túi áo vest của mình.

Lôi Lạc Thần nhìn đám thuộc hạ, ánh mắt của anh đã nói cho họ biết.

"Giết chết không tha!"

Mấy tay bắn tia chia súng thẳng vào đầu của Dương Minh Huy, như chuẩn bị hành hình hần.

Dương Minh Huy thừa biết điều đó, nhưng hần không quan tâm.

Lúc này hần chỉ muốn đưa Lôi Lạc Thần xuống địa ngục cùng với mẹ của hần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Là địch hay là bạn

Bàn tay của Dương Minh Huy chuẩn bị ấn vào cái điều khiển, khởi hoạch quả bom hẹn giờ do hần cài đặt từ trước trong biệt thự.

Đột nhiên những tiếng nổ lớn vang lên khắp nơi.

"Bum.....bum.....bum...."

Không biết khói từ đâu mà ra, khiến cả đại sảnh rộng lớn lúc này đã bao trùm bởi khói đen dày đặc.

Tất cả mọi người lập tức trở nên khẩn trương, vì trước mặt họ ngoài khói ra họ không thể nhìn thấy được gì.

Cảm nhận được sự nguy hiểm đến gần, Lôi Lạc Thần nhanh tay ôm Storm nằm xuống mặt đất, tránh cho có người thừa cơ hoảng loạn tập kích bọn họ.

Nhất Minh vươn tay kéo Trần Sở Sở vào lòng, dùng thân mình để che chở cho cô.

Tiếng súng vang lên khắp nơi, khiến mọi người không biết phải tập trung vào nơi nào.

Mặc dù người của Lôi Lạc Thần không nhìn rõ chuyện gì đang diễn ra, nhưng họ là những người được huấn luyện tuý cơ ứng biến, họ khom người xuống sát mặt đất, cầm súng nhắm về phía Dương Minh Huy mà nã đạn.

"Pằng..... pằng.....pằng....."

Thẩm Gia Quyên bị một phiến kính hoàng, bà hét lên trong sự kinh hãi.

- Ahhhhhhhhh.....

Tiếng thét chói tai của Thẩm Gia Quyên, khiến tình hình càng thêm rối loạn.

Trong hoàng cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Trung Nghĩa không quan tâm đến tính mạng của mình, ông lo lắng ôm chặt thân thể run lẩy bẩy của Thẩm Gia Quyên vào lòng.

Thẩm Gia Quyên hoảng hốt ôm chặt ông, đột nhiên bà cảm nhận được thân thể của Trung Nghĩa đột nhiên cứng đờ.

Không cần suy nghĩ Thẩm Gia Quyên cũng biết có chuyện không ổn, bà bắt buộc bản thân của mình phải bình tĩnh lại.

Rối loạn chỉ khiến bà mất đi kiểm soát, bà không quan tâm đến xung quanh hai người lúc này là những viên đạn nguy hiểm, có thể lấy đi mạng sống của bà bất cứ lúc nào.

Bà đẩy thân thể cao lớn của Trung Nghĩa ra, ánh mắt sợ hãi nhìn ông.

Lúc này sắc mặt của Trung Nghĩa nhìn thật khó coi, ở bên cạnh ông nhiều năm nên chỉ một cái nhíu mày bà cũng đoán được ông đang nghĩ gì.

- Ông có sao không?

Trung Nghĩa nhìn bà mỉm cười lắc đầu, giọng nói yếu ớt của ông vang lên để trấn an bà.

- Không sao, tôi không sao!

Thẩm Gia Quyên để ngoài tai lời nói của ông, bàn tay mềm mại sờ soạng khắp nơi trên thân thể của ông.

Cảm giác chết lặng khi bà chạm vào chất lỏng ấm áp trên vai ông.

Bàn tay run run đưa ra trước mặt, dù bà không thể nhìn rõ nhưng bà vẫn có thể cảm nhận được thứ gì đó dính trên tay bà.

Chất lỏng ấm ẩm sền sệt nói cho bà biết, Trung Nghĩa đã bị thương.

Cho dù Thẩm Gia Quyên cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, thế nhưng nước mắt cứ như mưa rơi xuống gương mặt đầy tội lỗi của bà.

Cũng tại bà!

Nếu không phải bà kiên quyết trả thù, bắt buộc ông phải giúp bà thì ông sẽ không bị thương.

Thẩm Gia Quyên cứ ngỡ rằng nước mắt của mình đã vì Mạnh Hùng mà khô cạn từ lâu, nhưng thật không ngờ lúc này bà lại vì Trung Nghĩa mà rơi lệ.

- Trung Nghĩa, tôi....tôi...

Lời nói nghẹn ngào của bà khiến Trung Nghĩa vui đen khó tả, ông vờn tay lau đi những nước mắt nóng hổi trên mặt bà.

- Bà đừng lo, tôi không sao.

Lúc này thân thể của ông đã không thể cầm cự được nữa mà từ từ ngã quy xuống.

Thẩm Gia Quyên choàng hai tay qua người ông, ôm chặt ông.

- Đừng...đừng rời xa tôi...

Lúc này bà ước gì thời gian có thể quay trở lại, nếu cho bà lựa chọn một lần nữa, bà sẽ không ngu ngốc cứ khấn khấn ôm trong lòng món nợ, mà vốn dĩ bà sẽ không bao giờ đòi lại được.

"Pằng.....pằng....."

Trong lúc Dương Minh Huy không chú ý, một viên đạn màu bạc kim bất thành linh ghim sâu vào cánh tay của hắn, hắn đau đớn dùng tay còn lại bịt lại miệng vết thương.

Bàn tay to lớn ấn mạnh xuống vết đạn để cầm máu, cảm giác đau đến chết đi sống lại khiến Dương Minh Huy phải nhíu mày, cắn chặt răng cố kiềm chế cơn đau.

Trong lúc mọi người còn đang phản kích, một người thần bí từ đâu xuất hiện, hắn kéo Dương Minh Huy đi.

Dường như hắn đã ẩn nấp ở xung quanh từ lâu, chờ đợi thời cơ thích hợp để ra tay.

Theo phản ứng tự nhiên Dương Minh Huy phản kháng lại.

Hai người ra quyền đánh nhau, sức lực của người thần bí không phải hạng vừa, hắn tập kích Dương Minh Huy tới tấp, dùng đôi tay cường tráng chế ngự hai tay của Dương Minh Huy.

Chỉ trong tích tắc hắn đã hoàn toàn khống chế được Dương Minh Huy.

Vào giây phút Dương Minh Huy nghĩ rằng mình sẽ chết chắc, đột

nhiên giọng nói của người thần bí vang lên.

- Muốn trả thù thì mau đi theo tôi.

Nghe người thần bí nói, Dương Minh Huy mới bình tĩnh lại.

Thật ra hắn là địch hay bạn?

Dương Minh Huy ngẫm nghĩ một lúc, là bạn cũng được là địch cũng chẳng sao, điều quan trọng bây giờ là hắn phải mau rời khỏi nơi này, thà chết trong tay người thần bí

còn hơn chết trong tay Lôi Lạc Thần.

Sau khi đưa ra quyết định, Dương Minh Huy chạy bán chết bán sống theo sau người thần bí, theo sự dẫn dắt của người thần bí, Dương Minh Huy đã dễ dàng thoát khỏi biệt thự Trung gia bằng cửa sau.

Khói trong đại sảnh từ từ tan hết, Lôi Lạc Thần cẩn thận đỡ Storm lên.

Hiện ra trước mặt Storm chính là một bãi chiến trường.

Xác chết của mấy tên thuộc hạ của Dương Mẫn, nằm khắp nơi dưới mặt đất, còn Trung Nghĩa thì yếu ớt nằm trong vòng tay của Thẩm Gia Quyên.

Storm đảo mắt một vòng, cô tìm khắp nơi nhưng không thấy Dương Minh Huy đâu, trong lòng trầm nghĩ.

- Chẳng lẽ Dương Minh Huy còn có đồng binh?

Sau khi quan sát một vòng, Storm nhìn sang Lôi Lạc Thần, anh uy nghiêm đứng bên cạnh cô.

Sắc mặt không cảm xúc của anh nói cho cô biết, mọi việc xảy ra đang nằm trong dự liệu của anh.

Lôi Lạc Thần liếc nhìn một vòng, anh không nói gì choàng tay qua eo của Storm bước ra khỏi biệt thự Trung gia.

- Chúng ta về.

Storm ngỡ ngàng với hành động của anh, chuyện ở nơi này còn chưa xử lý xong cơ mà.

Lôi Lạc Thần và Storm vừa rời khỏi, Trần Sở Sở cũng chạy nhanh theo.

- An Nhi vừa rồi chị nhìn thấy thoáng qua có một người đàn ông đưa Dương Minh Huy đi.

Nhưng chị không nhìn rõ dung mạo của hắn ta..... thế nhưng...

Trần Sở Sở nói đến đây chợt dừng lại một chút, như cố suy nghĩ ra thêm manh mối.

Nghe Trần Sở Sở nói, bước chân của Storm chợt dừng lại, cô nhìn Trần Sở Sở rồi nhìn sang Lôi Lạc Thần.

Nhìn thấy thần sắc bình thản của anh, Storm biết Lôi Lạc Thần đã biết.

Nghĩ đến điều gì, Trần Sở Sở kích động nói tiếp.

- Đứng rồi!

Chị nhìn thấy trên cánh tay của hắn có một cái hình xăm.

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng đã quyết định khi quay trở lại quân trường Hùng Tâm cô phải điều tra rõ.

Lôi Lạc Thần đảo mắt một vòng, anh trầm giọng nói.

- Về trước rồi tính.

Bọn người thần bí này ra vào Trung Gia như chốn không người, đã nói lên thực lực của bọn họ.

Không chừng nhất cử nhất động của mọi người ở đây đều bị họ giám sát.

Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở rời đi liền đi chạy theo cô, nhưng mới vừa mới bước được hai bước.

- Nhất Minh giúp tôi đưa bọn họ về!

Bước chân của anh bị lời nói của Kỳ Sơn ngăn lại, ánh mắt tiếc nuối nhìn theo bóng lưng của Trần Sở Sở khuất dần trước mặt anh.

Nhất Minh bất đắc dĩ quay trở lại cùng với Kỳ Sơn.

Người của Lôi Lạc Thần làm việc vô cùng chuyên nghiệp, chỉ trong chốc lát hiện trường đã được xử lý xong.

Kỳ Sơn cho thuộc hạ đưa Trung Nghĩa và Thẩm Gia Quyên đến bệnh viện Thân Ái.

Thiếu Tá đã ra lệnh phải giữ mạng cho bọn họ, nên dù anh không muốn cũng phải làm theo mệnh lệnh của Thiếu Tá.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Âm mưu

Vừa chạy ra khỏi biệt thự Trung Gia, đập vào mắt Dương Minh Huy là một chiếc xe màu đen bóng loáng, không cần duy nghĩ hắn cũng biết chủ nhân của chiếc xe là ai.

Dương Minh Huy đột nhiên dừng bước chân của mình lại, hắn khom nhẹ người chống hai tay lên đùi thở hổn hển, cố ổn định lại nhịp tim đang đập loạn của mình.

Vừa rồi quá nguy hiểm, hắn đã liều mạng chạy ra ngoài nên không nhìn rõ mặt của người đàn ông.

Dương Minh Huy lập tức quan sát người đàn ông, nhìn bề ngoài là đang giúp hắn nhưng trên thực tế là đang toan tính một âm mưu gì đó.

Ánh mắt của Dương Minh Huy loé lên tia kinh ngạc, khi hắn nhìn thấy dung mạo của người đàn ông, giọng nói có phần khó tin vang lên.

- Cậu chính là chỉ huy trưởng Cao Huy?

Mặc dù Dương Minh Huy đến quân trường Hùng Tâm không bao lâu, nhưng hắn nhận ra người đàn ông này.

Lúc nào người đàn ông này cũng xuất hiện bên cạnh Trung Tá La Thành.

Dường như người đàn ông chẳng hề quan tâm đến câu hỏi của Dương Minh Huy, hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ thần nhiên khom tới mở cửa xe ra nói.

- Ông chủ của tôi muốn gặp mặt cậu.

Không cần hắn nói Dương Minh Huy cũng đã khẳng định rằng hắn chính là Cao Huy.

Dương Minh Huy không ngồi vào trong xe, nhìn Cao Huy.

- Ông chủ của cậu là ai?

Tại sao lại muốn gặp tôi?

Cao Huy không trả lời Dương Minh Huy, hắn lạnh lùng đáp.

- Cậu hãy tự mình hỏi ông chủ!

Hắn nói xong lại một lần nữa giục Dương Minh Huy ngồi vào trong xe.

Theo phản ứng tự nhiên Dương Minh Huy một tay vịn trên cửa xe, hành động của Dương Minh Huy đã nói cho Cao Huy biết hắn đang do dự.

Cao Huy nhìn Dương Minh Huy trầm giọng nói.

- Tình hình bây giờ, cậu nghĩ mình còn đường để lựa chọn sao?

Mặc dù Cao Huy không nói ra thẳng, nhưng trong lời nói của hắn, Dương Minh Huy nghe ra được sự đe dọa rõ ràng.

Suy nghĩ cho kỹ quả thật hắn đã đi đến con đường cùng, Dương Minh Huy nhìn Cao Huy gật đầu đồng ý.

Thế nhưng lý do thật sự mà hắn thoả hiệp, là vì hắn tò mò muốn biết ông chủ của Cao Huy thật ra là ai?

Ngồi vào trong xe, Dương Minh Huy quan sát xung quanh chiếc xe muốn tìm ra chút manh mối về ông chủ thần bí.

Ánh mắt của Dương Minh Huy vô tình dừng lại trên gương chiếu hậu, nơi phản chiếu lại gương mặt vô cảm của Cao Huy.

Nếu hắn đoán không lầm thì Cao Huy cũng giống như hắn, trà trộn vào quân trường Hùng Tâm là vì mục đích.

Mục đích của hắn là trả thù cho mẹ còn về phần Cao Huy, mục đích của Cao Huy là gì?

Chẳng lẽ Cao Huy cũng giống như hắn, có một mối thù không đội trời chung với Lôi Lạc Thần hoặc Mạnh An Nhi.

Trong đầu Dương Minh Huy lúc này đang cố tìm kiếm cái tên Cao Huy, vì trả thù nên hắn đã từng điều tra Lôi Lạc Thần và Mạnh An Nhi thật kỹ.

Nhưng hắn chưa một lần lướt ngang qua cái tên Cao Huy này.

Xe chạy rất lâu, chạy qua trung tâm thành phố S.

Dương Minh Huy nhìn xung quanh, nơi này là đâu?

Sao hắn không hề biết ở Thành Phố S lại có một nơi vắng vẻ hoạn vu như thế này.

Trong lúc Dương Minh Huy còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Giọng nói trầm trầm của Cao Huy vang lên từ phía trước.

- Đã đến nơi.

Dương Minh Huy ngược mắt lên nhìn xung quanh, nơi này ngoài một ngôi biệt thự màu trắng trước mặt ra, chung quanh chỉ là mảnh đất hoang không có người sinh sống.

Dương Minh Huy quan sát ngôi biệt thự, biệt thự tuy lớn nhưng lại vô cùng đơn dị, không có gì đặc biệt.

Trong lòng Dương Minh Huy lúc này có rất nhiều nghi vấn.

Có thể âm thầm đặt con cờ bên cạnh giám sát nhất cử nhất động của Lôi Lạc Thần bấy nhiêu năm, đã nói lên tâm tư thâm sâu của hắn.

Cao Huy tắt máy mở cửa xe bước xuống, hắn kiên nhẫn đứng bên cạnh cửa xe chờ Dương Minh Huy.

Tuy trong lòng Dương Minh Huy cảm giác bất an, nhưng hắn biết sớm muộn gì hắn cũng phải đối mặt với ông chủ của Cao Huy, hắn đành mở cửa xe bước ra.

Vừa bước ra khỏi xe, hắn liền bật lên chế độ phòng bị, cặp mắt sắc như guom nhìn đảo đảo.

Nơi này là địa bàn của Cao Huy, nếu không cẩn thận thì hắn sẽ không còn mạng rời khỏi nơi này.

Nhìn thấy vẻ mặt khảng trượng của Dương Minh Huy, Cao Huy nhếch môi cười nhẹ.

- Cậu đừng quá căng thẳng, nếu tôi muốn lấy mạng của cậu thì cậu đã chết từ lâu, đầu còn thanh thản đứng ở đây như bây giờ.

Ánh mắt của Dương Minh Huy chợt hiện lên tia tức giận, Cao Huy quả thật quá ngạo mạn.

Dương Minh Huy hắn không phải là người dễ bị người khác hạ bệ.

Cao Huy nói xong hắn không quan tâm đến Dương Minh Huy đang nghĩ gì, đi về hướng ngôi biệt thự.

Đứng trước cửa, Cao Huy nhìn vào cái camera giám sát.

Camera giám sát nhận dạng được mặt của hắn, liền phát ra tín hiệu mở cửa.

Dương Minh Huy nhìn một vòng, nơi này phòng bị rất nghiêm ngặt không thua gì với quân trường Hùng Tâm.

Ánh mắt của hắn tò mò nhìn vào bên trong, nhìn thấy một đám người đứng cung kính xung quanh một người đàn ông.

Dương Minh Huy quan sát kỹ người đàn ông, trên người hắn mặc âu phục màu đen, ánh mắt độc ác, sắc mặt tỏa ra đằng đằng sát khí.

Cao Huy bước chậm rãi vào trong, hắn đứng trước mặt người đàn ông cúi đầu cung kính.

- Ông chủ, tôi đã đưa người đến.

Người đàn ông đang cầm ly rượu đỏ trong tay làm động tác lắc lắc, hắn nâng mắt nhìn Dương Minh Huy.

Ánh mắt của người đàn ông khiến Dương Minh Huy bất an trong lòng.

Dương Minh Huy không biết hắn là ai, nhưng hắn biết một điều.

Người đàn ông này và hắn đang ngồi chung một chiếc thuyền, cả hai đều muốn nhà họ Lôi thân bại danh liệt.

Giọng nói trầm trầm của người đàn ông vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

- Trong lòng cậu có rất nhiều thắc mắc lắm phải không?

Người đàn ông vừa nói vừa nâng ly rượu trong tay lên hớp một ngụm, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào gương mặt hoang mang của Dương Minh Huy.

Đắn đo một chút Dương Minh Huy lên tiếng.

- Các người đưa tôi đến đây để làm gì?

Người đàn ông không hề kinh ngạc với câu hỏi của Dương Minh Huy, hắn cười như không cười đáp.

- Tôi đã cho người theo dõi cậu từ lâu.

Dương Minh Huy nghe vậy liền tức giận, thân thể cao lớn bước tới, hung hăng chất vấn người đàn ông.

- Tại sao lại điều tra tôi!

Đột nhiên hai tên thuộc hạ của người đàn ông nhanh chân bước tới, chặn Dương Minh Huy lại không cho hắn tiến đến gần ông chủ của bọn họ.

Người đàn ông nhếch môi cười nguy hiểm, hắn vẫy tay ra hiệu cho hai tên thuộc hạ lui sang một bên.

Nụ cười khinh thường trên khoé môi hắn, khiến Dương Minh Huy

tức đến không nói nên lời.

Dương Minh Huy còn chưa kịp nói gì, người đàn ông thần bí đã lên tiếng.

- Nếu không có tôi giúp đỡ, cậu nghĩ mình có thể dễ dàng gia nhập vào đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) sao?

Lời nói của người đàn ông khiến Dương Minh Huy tức giận chuyển sang kinh hãi, Dương Minh Huy nhìn thẳng vào mặt của hắn như đang muốn tìm ra chút manh mối về hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Giao dịch

Người đàn ông dường như đọc được suy nghĩ trong lòng Dương Minh Huy, hắn chậm rãi nói tiếp.

- Cậu nghĩ với khả năng của cậu, có thể chạm đến khẩu súng M17 sao?

Toàn thân Dương Minh Huy cứng đờ, lúc này hắn mới chợt nghĩ đến lúc hắn lên vào kho vũ khí trong quân đội.

Lúc đó hắn cũng từng hoài nghi, vì sao mình lại dễ dàng vào được kho vũ khí, một nơi được xem là quan trọng nhất của quân trường Hùng Tâm.

Toàn thân Dương Minh Huy như không còn sức lực, hắn chống tay lên thành ghế sofa từ từ ngồi xuống bên cạnh người đàn ông.

Trong lòng Dương Minh Huy thầm nghĩ.

"Người đàn ông này quá nguy hiểm, thế nhưng cũng là một đối thủ mạnh đối với Lôi Lạc Thần."

Dương Minh Huy bình tĩnh lại, suy nghĩ mọi chuyện một cách tận tường.

Người ta thường nói;

"Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn ta."

Một lúc sau Dương Minh Huy nhìn người đàn ông.

- Vậy cậu muốn gì ở tôi?

Câu nói này của Dương Minh Huy khơi dậy sự thích thú trong lòng của người đàn ông, hắn nhếch môi cười khê.

Thật không tồi, mới đó đã suy nghĩ thông suốt.

Người đàn ông nhâm nhi ly rượu trong tay, ánh mắt có phần hưng phấn nhìn Dương Minh Huy trầm giọng nói.

- Cậu không khiến tôi thất vọng, tôi thích nhất là những người làm việc nhanh gọn.

Chúng ta hãy tiến hành một cuộc giao dịch.

Người đàn ông nói đến đây chợt dừng lại, đáy mắt của hắn loé lên tia thâm hiểm.

Dương Minh Huy quan sát sắc mặt của người đàn ông, từng biểu cảm trên gương mặt hắn đều khiến Dương Minh Huy e dè.

Đột nhiên người đàn ông lên tiếng nói tiếp.

- Tôi sẽ giúp cậu trả thù cho mẹ, nhưng đổi lại cậu phải giao mạng của mình cho tôi.

Câu nói cuối cùng của người đàn ông khiến Dương Minh Huy hốt hoảng trong lòng, ánh mắt của hắn hiện lên sự hoang mang.

"Người đàn ông này là đang muốn lấy mạng của hắn sao?"

Dương Minh Huy khó hiểu nhìn người đàn ông, cất giọng nghi ngờ.

- Mạng của tôi cậu muốn lấy lúc nào mà chẳng được, cậu là một người thông minh phải thừa biết cuộc giao dịch này chỉ có hại chứ không có lợi.

Lời nói của Dương Minh Huy khiến nụ cười nhàng nhả trên khoé môi của hắn càng rạng rỡ hơn.

Hắn tao nhã lắc lắc ly rượu trong tay mình, ánh mắt thâm thúy nhìn vào chất lỏng màu đỏ sẫm trong ly.

Một lúc sau hắn nâng mặt nhìn Dương Minh Huy nói.

- Phải, nếu tôi muốn lấy mạng của cậu thì còn dễ hơn là giết một con kiến.

Nhưng kỳ thật tôi lại là một người thích chinh phục kẻ khác, tôi muốn cậu phải cam tâm tình nguyện giao mạng của mình cho tôi.

Gương mặt hung ác cùng với ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông nhìn vào không thấy đáy, khiến Dương Minh Huy rùng mình một cái, từ sống lưng đột nhiên truyền đến cơn lạnh vô hình.

Sự kinh hãi hiện lên rõ ràng trên gương mặt của Dương Minh Huy, nhưng rất nhanh hắn đã che giấu nỗi sợ hãi trong lòng dưới vẻ ngoài thản trọng.

Dương Minh Huy trầm mặc suy nghĩ.

"Thật ra người đàn ông này muốn gì, muốn giúp hắn đối phó với Lôi Lạc Thần hay muốn lợi dụng hắn để trả thù cho bản thân?

Suy nghĩ một chút, Dương Minh Huy quyết định.

Mặc kệ người đàn ông là vì mục đích gì, cái hắn quan tâm bây giờ chính là việc có người sẽ giúp hắn trả thù cho mẹ.

- Được!

Chỉ cần giết được Lôi Lạc Thần thì cậu muốn gì cũng được!

Nghe Dương Minh Huy nói vậy, ánh mắt của người đàn ông chợt hiện lên tia hài lòng.

Người đàn ông ngân ly rượu trong tay đến mép môi uống một hơi cạn sạch, hắn khom tới đặt ly trống xuống cái bàn thủy tinh trước mặt.

- Cậu hãy về trước, Cao Huy sẽ liên lạc với cậu sau.

Lời nói của người đàn ông vừa dứt, Cao Huy liền nhìn hai tên thuộc hạ đang đứng bên cạnh.

Họ lập tức hiểu ý bước tới, vươn tay ra trước mặt làm động tác mời Dương Minh Huy rời khỏi.

Nhìn thấy người đàn ông không khách khí mà đuổi khách, Dương Minh Huy đứng lên bước theo hai tên thuộc hạ ra ngoài.

Trước khi rời khỏi cửa Dương Minh Huy ngoáy đầu lại nhìn người đàn ông thêm một lần nữa.

Người đàn ông này thật sự là ai?

Khi trở về hắn phải điều tra người đàn ông này.

Có câu "biết người biết ta trăm trận trăm thắng".

Dương Minh Huy được thuộc hạ của Cao Huy đưa về.

Nhìn thấy Dương Minh Huy rời đi, Cao Huy bước tới đứng trước mặt người đàn ông cung kính nói.

- Chủ nhân, người thật sự tin rằng hắn có thể giúp được chúng ta?

Người đàn ông ngã người về phía sau, dựa đầu vào thành ghế sofa ánh mắt thâm thúy nhìn lên trần nhà.

- Dương Minh Huy này là một con chó hoang, một khi bị đuổi vào đường cùng thì ắt sẽ quay đầu cắn trả.

Cao Huy cũng hiểu cái đạo lý này, chỉ có điều.....

- Chủ nhân, người nghĩ hắn sẽ làm theo kế hoạch của chúng ta sao?

Người đàn ông cười đắc ý, cất giọng thâm trầm.

- Nếu vừa rồi chúng ta không dằn ra một mảng vu oan giá họa thì chưa chắc gì Dương Minh Huy sẽ thuần phục tôi, thế nhưng bây giờ tôi dám khẳng định rằng hắn sẽ làm theo sự an bày của tôi.

Cao Huy gật đầu đồng ý với lời nói của người đàn ông.

Nghĩ lại lúc chủ nhân ra lệnh cho hắn giết chết Dương Mẫn, hắn vẫn không rõ dụng tâm của chủ nhân.

Thế nhưng bây giờ hắn đã hiểu, tâm tư của chủ nhân quả thật rất thâm sâu.

Cao Huy đắc ý nói.

- Lần này một ná chúng ta đã hạ gục được hai con chim.

Người đàn ông từ tốn đứng lên, hắn thản nhiên chỉnh lại âu phục trên người bước đi chậm rãi lên tầng hai, vừa đi hắn vừa nói.

- Tôi đã chờ cái ngày này hết 23 năm.

Ha....ha....ha.... sẽ nhanh thôi... sẽ nhanh thôi.....

Chỉ cần nghĩ đến mình sắp trả được thù, trong lòng hắn đã cảm thấy sung sướng vô cùng.

Cao Huy đứng cung kính nhìn theo bóng lưng của chủ nhân, trong lòng thầm nghĩ.

"Lôi Lạc Thần, đã đến lúc ngươi phải ném thử mùi vị thua cuộc là như thế nào."

Kỳ thật hắn vốn dĩ không ghét cũng không thích Lôi Lạc Thần, nhưng vì chủ nhân có ơn với hắn nên ai là kẻ thù của chủ nhân ắt sẽ trở thành kẻ thù của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Sự thật

Về đến quân trường Hùng Tâm Lôi Lạc Thần đưa Storm về phòng nghỉ ngơi, còn về phần anh thì đi thẳng đến tổng bộ của Soul.

Vừa bước vào cửa chính, một nhóm người đứng ngay hàng thẳng thớm trước mặt anh, dường như họ đang chờ anh đến.

Lôi Lạc Thần liếc ngang qua bọn họ, nhìn thấy Kỳ Sơn với vẻ mặt nôn nóng đứng bên cạnh họ.

Cô gái và đám thuộc hạ vừa nhìn thấy Lôi Lạc Thần, lập tức cúi đầu cung kính đồng thanh chào anh.

- Chủ nhân.

Lôi Lạc Thần không nhìn họ chỉ tùy tiện gạt đầu một cái, rồi bước thẳng đến phòng làm việc của mình.

Thân hình cao lớn thân nhiên ngồi xuống chiếc ghế bằng da ở phía sau cái bàn làm việc bằng gỗ, ánh mắt thiếu kiên nhẫn nhìn Kỳ Sơn và cô gái trẻ.

- Điều tra được gì?

Cô gái cẩn trọng bước tới cái máy vi tính trước mặt, bàn tay chạm vào con chuột màu đen bên cạnh, ngón tay thon dài nhấp nhấp vào cái nút bên phải trên con chuột.

Cô gái hành sự vô cùng thành thạo, chỉ vài giây sau đoạn video vừa thu được ở biệt thự Trung gia hiện lên trên màn hình máy vi tính trước mắt của mọi người.

Kỳ Sơn cũng giống như Lôi Lạc Thần, thật muốn biết người nào đã ra tay giết chết Dương Mẫn và giúp Dương Minh Huy rời khỏi biệt thự Trung Gia.

Lôi Lạc Thần ngồi dựa lưng vào chiếc ghế mềm mại, ánh mắt thâm thúy cẩn thận quan sát từng chi tiết diễn ra trong đoạn video.

Đột nhiên Lôi Lạc Thần ngồi thẳng người lại, ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc, giọng nói trầm trầm vang lên.

- Bấm dừng lại ở 13-43-23!

Theo phản ứng tự nhiên cô gái đang điều khiển máy vi tính, quay lại nhìn Lôi Lạc Thần gạt đầu một cái.

Nghe theo mệnh lệnh của Lôi Lạc Thần, cô gái ấn vào con chuột một cái, màn hình dừng lại ở đoạn 13 giờ 43 phút 23 giây.

Lôi Lạc Thần nhìn sang Kỳ Sơn, Kỳ Sơn cũng giống như anh, khi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện tại biệt thự Trung Gia chính là Cao Huy.

Lôi Lạc Thần hừ lạnh một tiếng cất giọng căm phẫn.

- Ra ngoài!

Đám thuộc hạ nghe Lôi Lạc Thần nói vậy, liền tự giác đi ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn lại Kỳ Sơn và anh.

Lôi Lạc Thần không nói gì, ánh mắt thâm thúy nhìn vào người đàn ông trên màn hình.

Mọi thắc mắc trong lòng anh lúc này đều được giải đáp.

Kỳ Sơn ngẫm nghĩ một chút nhìn Lôi Lạc Thần nói.

- Lạc Thần, lúc trước chúng ta từng nghi ngờ bên cạnh chúng ta đã xuất hiện nội gián, nhưng thật không ngờ người đó không ai xa lạ chính là Cao Huy.

Bàn tay đang đặt trên bàn của Lôi Lạc Thần, bất giác gõ gõ xuống mặt bàn tạo ra âm thanh.

"Cách....cách....cách...."

Gương mặt của Lôi Lạc Thần lộ rõ tia căm phẫn, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra trong con ngươi đen huyền kia tàn ẩn thứ gì đó vô cùng nguy hiểm.

Trong căn phòng tĩnh mịch, giọng nói của Lôi Lạc Thần càng thêm âm lãnh hơn.

- Lúc Dương Minh Huy vừa gia nhập vào đội đặc nhiệm Phantom, tôi đã nghi ngờ đến hắn.

Sau khi cho người điều tra chúng ta đã khẳng định rằng hắn là người của Dương Mẫn, mục đích hắn đến là vì trả thù.

Chỉ có điều với thể lực của Dương Mẫn lúc bấy giờ, bà ta không có khả năng thao túng người trong quân đội.

Muốn gia nhập vào đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) phải theo trình tự và cũng là một quá trình khó khăn, nhưng theo chúng ta được biết thì Dương Minh Huy lại quá dễ dàng vượt qua tất cả thử thách.

Thì ra Cao Huy đã âm thầm ở phía sau giúp đỡ hẳn ta.

Kỳ Sơn thở dài, gật đầu đồng ý với lời suy nghĩ của anh.

- Hazzzz.....

Cũng tại anh quá lơ là, anh phải nên điều tra tất cả mọi người xuất hiện bên cạnh em.

Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn bằng ánh mắt kiên định nói.

- Không phải lỗi của anh, Cao Huy không có khả năng an bày mọi chuyện.

Theo suy đoán của tôi, thì còn có người ở phía sau hẳn thao túng mọi chuyện.

Kỳ Sơn nghe ra cũng phải, mặc dù Cao Huy là một người xuất sắc nhưng tâm tư của hẳn không đủ sâu.

- Lạc Thần, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Họ ở trong tối mình ở ngoài sáng quả thật rất bất lợi.

Lôi Lạc Thần vươn tay dây dây huyết thái dương của mình, lúc này đầu anh rất đau.

Sự phiền não trong anh là do Storm mà ra.

Anh không biết bọn người của Cao Huy thật ra là vì An Nhi hay vì anh mà tới.

Nhìn ra tâm tư của Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn suy nghĩ một chút lên tiếng.

- Lạc Thần nếu em muốn tập trung đối phó với bọn họ thì hãy đưa An Nhi rời khỏi nơi này.

Không có An Nhi bên cạnh, em sẽ không có nhược điểm để bọn họ công kích.

Lời nói của Kỳ Sơn không sai, nhưng anh lại nghĩ nếu An Nhi không ở bên cạnh anh, lỡ có chuyện gì xảy ra anh không thể bảo vệ cho cô.

Có câu "hước xa không cứu được lửa gần".

Nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn lên tiếng trấn an.

- Lạc Thần, anh hiểu em lo lắng về điều gì, em có thể đường đường chính chính tìm ra một lý do để người của Đại Tá hộ tống An Nhi rời khỏi Thành Phố S vài ngày.

Ai nấy đều biết người của Đại Tá đều là tinh anh trong tinh anh, có được sự bảo vệ của họ thì em không cần phải lo.

Đúng vậy!

Anh phải mau chóng giải quyết bọn họ, để họ bên cạnh như đặt một quả bom hẹn giờ không biết lúc nào sẽ nổ tung lên.

- Quyết định như vậy đi, nhưng trước tiên anh hãy điều tra Cao Huy.

Tôi muốn biết tất cả về hẳn ta.

Một khi An Nhi rời khỏi Thành Phố S, chúng ta sẽ lập tức hành động.

Kỳ Sơn gật đầu nhận lệnh.

- Anh hiểu!

Nói xong Kỳ Sơn xoay người lại đi ra ngoài, vừa đi trong lòng Kỳ Sơn vừa nghĩ.

Phải công nhận Lạc Thần suy nghĩ rất sâu sắc, lúc này là thời điểm mấu chốt chỉ cần sơ sót một chút cục diện sẽ thay đổi hoàn toàn.

Xem như ai là người ra tay trước thì người đó sẽ nắm phần thắng càng nhiều.

Lôi Lạc Thần ngồi trầm tư trong căn phòng yên tĩnh, mùi hương lạ lạ xuất hiện trong phòng cứ khiến anh bất an.

Lôi Lạc Thần trầm mặc suy nghĩ, từ lúc ở đảo Sara trở về mùi hương này cứ lẫn quẩn quanh anh.

Bàn tay mạnh mẽ đang đặt trên bàn, lại vô thức gõ gõ theo nhịp.

"Cạch....cạch...cạch....cạch....."

Mỗi khi Lôi Lạc Thần thận trọng suy nghĩ điều gì đó, thì anh sẽ vô ý làm ra động tác này.

Chuyện càng rối rắm thì nhịp gõ của anh càng nhanh.

Theo như thông tin người của Soul điều tra ra được, đám người dựng lên vụ bắt cóc không phải là Dương Minh Huy mà là một thế lực nào đó.

Bây giờ anh đã chứng thực rằng Cao Huy chính là nội gián, thảo nào đường bay của bộ trưởng bộ quốc phòng bí mật như vậy bọn họ vẫn có thể biết.

Nhưng con cáo già phía sau Cao Huy là ai?

Sự việc lần này liên quan đến rất nhiều người, không biết La Thành có dính líu gì với bọn họ không?

Lôi Lạc Thần càng nghĩ đầu anh càng đau, cảm giác như đầu anh muốn nổ tung lên.

Anh nhúu chặt đôi mày rậm, tay vỗ vỗ mạnh vào đầu của mình, thuốc hạ đứng bên ngoài nhìn thấy liền lo lắng chạy vào.

- Chủ nhân... người có sao không?

Có muốn uống chút thuốc giảm đau không?

Lôi Lạc Thần không ngần đầu lên anh chỉ vẩy vẩy tay ra hiệu cho hắn lui ra ngoài.

Tên thuốc hạ nhìn thấy sắc mặt của Lôi Lạc Thần nhợt nhạt trán lấm tấm mồ hôi, hắn lo lắng nhưng cũng đành lui ra ngoài.

Nhìn thấy tên thuốc hạ rời đi, Lôi Lạc Thần mới từ từ ngẩng cao đầu ánh mắt sắc bén mang theo nộ khí nhìn theo bóng lưng của hắn ta.

Gương mặt Lôi Lạc Thần lúc này nhìn thật hấp dẫn, khi đàn ông tức giận càng thoát lên vẻ ngạo mạn mê người, nhất là nụ cười nguy hiểm lúc ẩn lúc hiện trên khoé môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Lôi Lạc Thần Bá Đạo

Khi quay trở về từ biệt thự Trung Gia, Trần Sở Sở luôn theo bên cạnh Storm.

Thật ra sau khi trở về trong lòng cô cứ cảm giác nao núng.

Cô tự hỏi bản thân của mình, sự bồn chồn trong lòng là do đâu mà ra.

Trần Sở Sở không muốn quay về phòng của mình, mà ở lì trong phòng của Storm.

Cô tùy tiện nằm trên giường lớn, mắt nhìn trần nhà trắng toát thần nhiên nói.

- An Nhi nè, em nói xem Nhất Minh là người như thế nào?

Storm mới vừa tắm xong từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên tay còn cầm cái khăn lông trắng mềm mại lau mái tóc dài ướt đẫm của mình.

Vừa đi Storm vừa nhìn Trần Sở Sở cười nói.

- Cuối cùng chị em cũng động lòng rồi!

Trần Sở Sở xấu hổ phản bác.

- Ai nói với em là chị thích hắn.

Cái tên Nhất Minh đó nhìn thật chướng mắt.

Storm nghe Trần Sở Sở nói vậy, cô ngồi xuống bên cạnh Trần Sở Sở.

- Trái tim của chị có rung động hay không, thì chị là người hiểu rõ nhất.

Đừng lừa dối người ta, cũng đừng nên tự dối lòng mình.

Nghe Storm nói vậy, sắc mặt của Trần Sở Sở đột nhiên trầm xuống, cô là đang dối lòng sao?

Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Trần Sở Sở, Storm nói tiếp.

- Thôi chị về phòng từ từ mà suy nghĩ, hôm nay em mệt lắm rồi.

Bị Storm đuổi tuy trong lòng Trần Sở Sở không muốn nhưng cũng phải đành về, cô đứng lên bước chậm rãi về phía cửa, nhìn thấy dáng vẻ không tình nguyện của cô, Storm lắc đầu mỉm cười.

Storm bước nhanh đến cửa, cô vươn tay mở cửa sẵn cho Trần Sở Sở.

Thật trùng hợp Lôi Lạc Thần đang đứng trước cửa, bàn tay ở trên không trung chuẩn bị gõ cửa.

Trước sự kinh ngạc của anh, cánh cửa phòng đột nhiên được mở ra, hiện ra trước mặt anh là một An Nhi xinh đẹp dịu dàng, mái tóc dài mềm mại vì mới tắm xong nên còn ướt đầm.

Nhìn xuống cổ cô, Lôi Lạc Thần bất giác nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu chuyển động lên xuống, toàn thân anh nóng ran lên.

Trần Sở Sở nhìn Storm rồi nhìn sang Lôi Lạc Thần nói.

- Thiếu Tá, tôi có chuyện nên đi trước, hai người cứ tự nhiên.

Vừa nói Trần Sở Sở vừa nhìn Storm nháy mắt một cái.

Cái nháy mắt này của Trần Sở Sở mang theo sự ám muội rõ ràng, Storm e ngại liếc Trần Sở Sở một cái, rồi nhìn anh cười gượng đánh trống lảng.

- Anh tìm em có chuyện gì?

Lôi Lạc Thần không trả lời Storm, anh vươn tay cởi bỏ nút áo sơ mi phía trên đang siết chặt cổ, không hiểu vì sao lúc này hô hấp của anh lại khó khăn đến như vậy.

Lôi Lạc Thần bước nhanh vào trong phòng, tự nhiên đến nỗi giống như đó là phòng riêng của anh.

Nhìn thấy hành động thất thường của anh, cô nghi ngờ nhìn lại bản thân của mình.

Lúc này cô mới hiểu vì sao Lôi Lạc Thần lại phát hỏa.

Trên người cô là chiếc váy ngủ mỏng tanh, mái tóc dài ướt đầm nhu những giọt nước xuống phần ngực của cô, khiến mảnh áo trước ngực trở nên trong suốt, cảnh xuân xanh hiện ra rõ ràng.

Storm xấu hổ dùng khăn lông che đi phần ngực của mình, vừa mới xoay người lại thân thể mảnh mai đã bị Lôi Lạc Thần ôm gọn vào lòng.

Một tay anh đặt qua vòng eo nhỏ của cô, tay còn lại giữ chặt gáy cô.

Đôi môi nóng bỏng đột nhiên phủ lên môi cô, hiện ngang xâm chiếm khoang miệng mát lạnh ngọt ngào thuộc về riêng anh.

Bàn tay to lớn vô thức luồn vào mái tóc dài ướt đầm của cô, cảm giác mềm mại cùng với mùi hương quen thuộc xông thẳng vào mũi anh.

Nụ hôn bất ngờ của anh khiến toàn thân cô không còn sức lực, hai tay bất giác ôm chặt eo anh, đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt của anh.

Toàn thân Lôi Lạc Thần cứng đờ, anh vươn tay xé toang áo ngủ mỏng manh trên người cô quăng sang một bên, thân thể mê người của Storm hiện ra trước mặt anh.

Ngọn lửa của dục vọng che mờ đi sự trầm tĩnh trong ánh mắt sắc bén của anh.

Yết hầu của Lôi Lạc Thần lúc này không ngừng chuyển động lên xuống, anh hít vào một hơi thật sâu, thân hình vạm vỡ khom xuống bế Storm lên đi đến giường lớn.

Lôi Lạc Thần bước một bước thành hai, anh vừa cẩn thận vừa dịu dàng đặt Storm xuống giường.

Gấp gáp cởi bỏ quần áo trên người, thân hình cường tráng hiện ra trước mặt cô, cơ bắp cùng với cái bụng sáu múi của anh khiến đầu Storm choáng váng.

Anh khom thói thân thể cao lớn áp sát vào người cô, môi anh nhẹ nhàng hôn lên trán rồi từ từ di chuyển xuống dưới.

Đôi môi nóng hừng hực dừng lại nơi xương quai xanh xinh đẹp, đầu lưỡi ẩm ướt liếm nhẹ xương quai xanh, đột nhiên anh mút mạnh một cái khiến Storm đau đốn nhũn nhũn.

Cô nhìn xuống, nhìn thấy một bông hoa xinh đẹp màu đỏ chói hiện lên trước ngực cô.

Lôi Lạc Thần là đang thể hiện chủ quyền, trên cơ thể quyền rũ trắng như tuyết của cô.

Hai người yêu nhau một cách say đắm, đến khi anh gầm nhẹ một tiếng, phóng thích bản thân của mình vào trong cơ thể của cô.

Lôi Lạc Thần ôm chặt thân thể của Storm vào lòng, cảm giác như Storm là người duy nhất trên thế gian này đáng được anh yêu.

Storm là một người phụ nữ vô cùng thông minh, cử chỉ khác thường cùng với hành động nâng niu của anh, nói cho cô biết tâm tình của anh hôm nay bất ổn.

Storm nằm bên cạnh tựa đầu lên lồng ngực rắn chắc của anh, để anh thả nhiên choàng tay qua vai cô, bàn tay cường tráng vô thức vuốt ve bờ vai trần của cô.

Giọng nói trầm trầm, ấm áp vang lên bên tai cô.

- An Nhi tuần sau có một nhiệm vụ quan trọng cần em giúp.

Storm không suy nghĩ liền đáp.

- Được.

Lôi Lạc Thần hơi bất ngờ với câu trả lời của cô, sao cô lại dễ dàng đồng ý với anh.

Storm chờ mãi cũng không nghe Lôi Lạc Thần nói gì về lần nhiệm vụ, cô chỉnh lại tư thế nằm của mình cho thoải mái hơn nói.

- Nhiệm vụ đó là gì vậy?

Lôi Lạc Thần im lặng anh không biết phải nói như thế nào, trầm mặc một chút anh lên tiếng.

- Đại Tá phải đến Italy tham gia một hội nghị quan trọng cần có người theo bên cạnh bảo vệ, và em chính là người thích hợp nhất.

Lời nói của anh khiến Storm kinh ngạc không thôi, cô ngược mặt lên nhìn anh.

Đập vào mắt cô chính là gương mặt đẹp trai y như tượng điêu khắc, cái cằm cương nghị, sắc mặt phiến nảo đôi mày rậm châu lại thành đường thẳng.

Nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy của anh, Storm cảm nhận được dường như trong anh ẩn chứa rất nhiều tâm sự.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ vô cùng chính xác, Storm lắc đầu nhỏ giọng nói.

- Lạc Thần anh biết em có thể vì anh mà làm mọi chuyện, nhưng nếu anh muốn em rời khỏi anh vào lúc này thì xin lỗi em không làm được.

Lôi Lạc Thần kinh ngạc nhìn cô, anh chưa từng nghĩ An Nhi sẽ dễ dàng suy đoán ra tâm tư của anh.

Đôi môi mỏng hơi mím lại, ánh mắt loé lên một tầng mây u ám.

Anh biết tính tình của An Nhi, nếu cô đã quyết định như vậy thì dù anh có nói gì đi chăng nữa cũng sẽ không thay đổi được gì.

Nếu đã vậy thì anh sẽ hết lòng bảo vệ cho cô, dù có đánh đổi sinh mệnh của mình anh cũng không ngại.

Bàn tay đang choàng qua vai cô bất giác siết chặt hơn ôm cô vào lòng, anh cúi nhẹ đầu hôn lên tóc cô.

Thật ra thì anh cũng không muốn để cô rời khỏi anh, cô ở bên cạnh anh cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Storm dịu dàng vui gương mặt xinh đẹp không trang điểm vào lồng ngực rắn chắc của anh, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự tin tưởng tuyệt đối vang lên.

- Lạc Thần.....

Chỉ cần có anh bên cạnh thì em không sợ gì hết.

Anh cứ yên tâm mà làm việc mình cần phải làm, em hứa với anh em sẽ tự chăm sóc bản thân của mình thật tốt.

Bàn tay ấm áp vươn lên sờ vào cái cằm tinh tế của cô, nhẹ nhàng nâng gương mặt tuyệt đẹp lên, đôi môi kêu ngao phủ lên môi cô.

Cảm giác mềm mại ẩm ướt khiến dục vọng trong lòng anh lại một lần nữa trỗi dậy, anh tham lam đưa đầu lưỡi của mình vào miệng cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt trên cánh môi đầy đặn của cô.

Toàn thân Storm cảm giác tê dại, hai tay đang ôm eo anh vô giác siết chặt hơn.

Hơi thở ấm áp cùng với tiếng hít thở gấp gáp nặng nề, khiến cả hai chỉ muốn hoà mình vào đối phương mà thôi.

Sau một nụ hôn sâu, Lôi Lạc Thần lưu luyến buông đôi môi xum đỏ của Storm ra, nhìn vào ánh mắt mộng lung của Storm, môi anh bất giác cong lên nhìn thật hấp dẫn.

- Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta kết hôn.

Storm sững sờ với lời nói của anh, nhưng chỉ vài giây sau cô nhanh chóng tiêu hóa lời nói của anh.

Cô mỉm cười nhìn anh, một màn cầu hôn bá đạo, không lãng mạn, không nhẫn kim cương cũng không hoa hồng tuyệt đẹp.

Thế nhưng cô lại thích!

Cô tươi cười gật đầu, gương mặt sáng ngời tràn ngập bởi hạnh phúc càng khiến Lôi Lạc Thần quyết tâm phải giải quyết bọn họ nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thân thể của người thần bí

Tại ngôi biệt thự hẻo lánh, người đàn ông bước vào thư phòng trên tầng hai, hắn đi tới cái bàn làm việc đặt ngay chính giữa phòng, thuận tay kéo chiếc ghế da ra.

Thân thể cao lớn thân nhiên ngồi xuống, cảm giác mềm mại thoải mái khi ngồi trên chiếc ghế da khiến tâm trạng của hắn đang vui càng vui hơn.

Hắn vươn tay bật lên cái máy vi tính trước mặt, màn hình màu đen lập tức phát sáng.

Hiện lên trước mặt người đàn ông là bức ảnh gia đình, được hắn cài thành hình nền.

Ánh mắt của hắn chợt hiện lên tia dịu dàng, khi hắn nhìn vào người phụ nữ xinh đẹp trong hình.

Thế nhưng sự ôn nhu trên gương mặt hắn không giữ được bao lâu, bàn tay đang đặt trên bàn bắt gác cuộn tròn lại thành nắm đấm, gân xanh cũng hiện lên rõ ràng trên mu bàn tay.

Tận sâu trong ánh mắt thâm độc của hắn dần dần hiện lên một ngọn lửa căm phẫn, hắn nghiêng răng ken két khi nghĩ đến chuyện xưa.

Từ lúc sinh ra đời hắn đã bị người khác khinh thường, vì không có cha.

Sống bên cạnh mẹ lúc nào hắn cũng hỏi.

"Mẹ vì sao ai cũng có ba nhưng con thì không?"

Nhớ đến ánh mắt đượm buồn của mẹ mỗi khi nghe hắn hỏi vậy, lòng hắn đau như dao cắt.

Mẹ yêu thương ôm hắn vào lòng, dịu dàng nói.

"Con ngoan, ba của con đi làm ăn xa sau này sẽ về với chúng ta."

Lần nào hắn bị mấy đứa trẻ trong trường ức hiếp, hắn đều hỏi mẹ cùng một câu hỏi.

Tức nhiên mẹ cũng chỉ nói duy nhất một câu để an ủi hắn.

Hắn còn nhớ rất rõ, y như chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Một ngày của 23 năm về trước, ngày đó đã thay đổi số mệnh của hắn.

Cũng như thường ngày sau khi tan học, hắn lúi thủ đi bộ về căn nhà nhỏ nơi mẹ và hắn sinh sống.

Một nơi lụp sụp mỗi khi trời mưa sẽ bị dột, mẹ và hắn phải tìm những thùng và thau để hứng nước.

Mặc dù hắn không hiểu vì sao những đứa trẻ khác đều có ba lẫn mẹ, sống trong nhà cao cửa rộng, còn mẹ và hắn phải vất vả lắm mới có được một bữa cơm ngon.

Nhưng hắn tự nói với lòng, sau này khi lớn lên hắn sẽ kiếm rất nhiều tiền để mua nhà đẹp, thức ăn ngon cho mẹ.

Đoạn đường từ trường học về đến nhà tuy không xa, nhưng không biết vì sao hôm đó hắn lại cảm giác xa vời vợi đi hoài không tới.

Cuối cùng hắn cũng về đến nhà, chân hắn rất đau, hắn cúi đầu nhìn xuống đôi chân của mình.

Thì ra đôi giày bằng vải cũ kỹ đã bị lủng và mấy ngón chân lòi ra ngoài, chạm xuống mặt đất rướm máu rất đau.

Hắn vươn bàn tay nhỏ bé của mình đẩy nhẹ cánh cửa, gọi là cửa chứ trên thực tế chỉ là một miếng gỗ lớn không có khoá, để người bên ngoài không nhìn thấy bên trong nhà.

Hắn bước vào trong nhà mắt nhìn một vòng tìm mẹ, thế nhưng người hắn nhìn thấy lại là một người đàn ông xa lạ, ông ngồi trên ghế gỗ ở ngay chính giữa căn nhà, người đàn ông không quá cao lớn, nhưng khi ngồi trong nhà lại khiến không gian nhìn chật hẹp vô cùng.

Hắn khó hiểu nhìn người đàn ông với vẻ bề ngoài lịch sự sang trọng, có vẻ người đàn ông này rất giàu, đứng phía sau ông ta là một người đàn ông mặc tây trang.

Từ lúc hắn biết chuyện đến giờ, không có ai đến nhà thăm mẹ và hắn cả.

Nhìn thấy hắn người đàn ông vui mừng nở một nụ cười, ông đứng lên bước nhanh tới nhìn hắn.

- Con tên là Vũ Văn?

Hắn mở to mắt nhìn người đàn ông gật đầu, ngo ngát trả lời.

- Dạ phải.

Trong lúc này hắn nhìn thấy mẹ tươi cười, từ ở phía sau nhà bước ra.

Nhìn mẹ thật vui, nụ cười, ánh mắt của mẹ tràn ngập bởi hạnh phúc.

- Vũ Văn chào ba đi con.

Hắn sửng sốt khi nghe mẹ nói người đàn ông trước mặt là ba, tuy hắn không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng hắn vẫn nghe theo lời của mẹ.

Hắn nhìn người đàn ông nói.

- Ba.

Sau này hắn mới biết người đàn ông được gọi là ba chính là Ngọc Vũ Tâm, ông chủ của tập đoàn Ngọc Thị, một người rất rất giàu.

Ngày hôm sau hắn và mẹ được chú theo bên cạnh ba, dùng xe hơi đắt tiền đưa về Ngọc gia.

Họ không cần mang theo gì cả, vì ba nói sẽ mua quần áo đẹp và đồ dùng cá nhân mới cho mẹ và hắn.

Về đến Ngọc Gia hắn thật không ngờ trên thế gian này lại có một ngôi nhà rộng rãi đến như vậy, căn nhà rất lớn có rất nhiều người giúp việc, nhìn thấy hắn họ đều cúi đầu cung kính chào cậu chủ.

Thì ra mẹ của hắn là người phụ nữ bên ngoài của ba, vì Ngọc Vũ Tâm và vợ chính không có con trai nên mới tìm mẹ và hắn trở về.

Lúc đó hắn mới biết mình là con trai độc nhất của Ngọc Gia, và cũng là người thừa kế duy nhất của Ngọc Thị.

Thế nhưng ước mơ và tương lai sáng lạng của hắn đã bị Lôi Lạc Thiên hủy hoại, chỉ vì Ngọc Anna chị gái của hắn đắc tội với người phụ nữ của Lôi Lạc Thiên.

Vậy mà hắn đã trắng tay trừ khử Ngọc Thị, chỉ trong vòng một đêm cổ phiếu của Ngọc Thị xuống đến không đáng một xu, nợ nần chồng chất dẫn đến phá sản.

Vì không chịu nổi sự đả kích nên Ngọc Vũ Tâm tự vẫn, khiến mẹ hắn đau lòng mang bệnh chết theo.

Nghĩ đến những chuyện trước đây, nỗi hận trong lòng hắn như ngọn lửa bùng bùng cháy.

Hắn phẫn nộ quơ tay một cái, đồ đạc trên bàn văng tứ tung, rơi xuống mặt đất tạo ra âm thanh chói tai.

Cao Huy đứng dưới lầu, nghe được tiếng động lớn hắn biết ông chủ lại nghĩ đến chuyện xưa.

Khi bị tổn thương có người sẽ lựa chọn cách quên đi quá khứ đen tối để làm lại cuộc đời, cũng có người tự dần đặc bản thân sống trong quá khứ thù hận, ông chủ của hắn chính là loại người thứ hai.

Không có giờ phút nào mà ông chủ không nghĩ đến việc trả thù, nuôi nấng hắn bấy lâu cũng vì muốn dùng hắn làm quân cờ để trả thù người nhà họ Lôi.

Cao Huy không biết Lôi Lạc Thiên là người như thế nào, nhưng hắn đã ở bên cạnh Lôi Lạc Thần nhiều năm nên hiểu rõ con người của Lôi Lạc Thần.

Mặc dù Lôi Lạc Thần là người lạnh lùng ít nói, nhưng hắn không thể phủ nhận rằng Lôi Lạc Thần là một người tốt, biết quan tâm đến thuộc hạ của mình.

Thế nhưng vì ông chủ có ơn với hắn, nên hắn phải giúp ông chủ trả thù, bất chấp đúng sai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Hợp tác

Cùng một thời điểm tại khu lao động của Thành Phố S, một nơi bình dân với những căn hộ cũ kỹ.

Quần áo được treo lủng lẳng bên ngoài cửa sổ để mặc cho người đi qua kẻ lại nhìn thấy.

Đường phố dơ bẩn, rác rưởi đầy đường, mấy quán ăn lụp sụp đông đúc những công nhân lao động.

Sau một ngày mệt mỏi tụ tập tại những quán ăn quen thuộc, uống vài ly bia thư giãn cùng với bạn bè là niềm vui duy nhất của họ.

Tại một căn hộ cũ kỹ trên tầng năm, người đàn ông bị thương ngồi thê thảm dưới mặt đất, trong bóng đêm lạnh lẽo.

Căn phòng tối đen như mực, chút ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn đường bên ngoài khuôn cửa sổ rọi vào, phản chiếu lại gương mặt nhăn nhó lấm tấm mồ hôi của người đàn ông.

Dương Minh Huy bất lực ngồi dưới mặt đất, dựa lưng vào bức tường cứng ngắt phía sau.

Hắn vươn tay bật công tắc đèn lên, căn phòng tối om chợt tỏa sáng khiến hắn hơi khó chịu nhíu mày, để thích nghi với ánh sáng.

Hắn đau đớn nhắm chặt mắt, cúi đầu nhìn vào vết thương đang chảy máu trên tay.

Vết đạn rất sâu, vừa rồi hắn còn ngoan cố động thủ với Cao Huy nên càng khiến vết thương nghiêm trọng hơn, máu chảy rất nhiều nhuộm đỏ tay áo sơ mi màu trắng của hắn.

Dương Minh Huy dùng tay còn lại cầm chặt tay áo xé một cái, tay áo bị hắn xé toang ra để lộ vết thương ra ngoài.

Hắn mở nắp hộp cứu hộ, không do dự cầm lên một sợi dây màu trắng.

Dương Minh Huy cắn một đầu sợi dây, tay thành thạo quấn sợi dây vài vòng qua bắp tay phía trên vị trí vết thương, cuối cùng hắn buộc sợi dây chặt lại.

Dương Minh Huy buông đầu sợi dây trong miệng ra thở hổn hển, những giọt mồ hôi trên trán hắn vô tình rơi xuống gương mặt khiến mảnh áo trước ngực ướt đầm.

Từng cử chỉ của hắn đều động đến vết thương, khiến hắn đau đớn vô cùng.

Hắn ngả đầu về phía sau hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại hơi thở gấp gáp của hắn, sau vài giây định thần bàn tay toát đầy mồ hôi vươn tới cầm lên con dao phẫu thuật sắc bén nằm trong thùng y tế.

Trước khi tiến hành tiểu phẫu hắn không quên dùng cái bật lửa, khử trùng cây dao phẫu thuật.

Cây dao phẫu thuật trên tay hắn bất thành linh ấn xuống vị trí viên đạn đang ghim sâu vào bắp tay.

Cây dao phẫu thuật chạm xuống da thịt khiến hắn đau đến chết đi sống lại, miệng vô thức gầm lên.

"Ahhhhhhhhhh....."

Hắn cắn chặt răng tay không vì sự đau đớn nhất thời mà dừng lại, ngược lại hắn ra tay càng mạnh càng cây độc hơn.

Đột nhiên cánh cửa chính bị ai đó đẩy ra, mặc dù lúc này hắn rất đau đầu óc cũng trở nên mơ hồ, thế nhưng sự cảnh giác của hắn lại vô cùng nhạy bén.

Hắn ngước mắt lên nhìn ra cửa nhìn thấy người bước vào là Thẩm Thanh, hắn mới buông xuống sự phòng bị trong lòng.

Hắn không quan tâm đến cô, tay tiếp tục động tác lấy đầu đạn ra.

Sau bao nhiêu nỗ lực cuối cùng đầu đạn cũng hiện ra trước mắt hắn, hắn dùng mũi dao nhọn lấy đầu đạn ra.

Đầu đạn vừa được lấy ra hắn đã không còn sức lực, bàn tay đang cầm con dao phẫu thuật buông lỏng ra rơi xuống mặt đất tạo ra âm thanh chói tai.

"Đình....."

Thẩm Thanh hốt hoảng, cô đứng bất động mắt mở thật to nhìn Dương Minh Huy.

- Anh điên rồi sao?

Vết thương nghiêm trọng như vậy sao không đến bệnh viện?

Hắn nghĩ mình là siêu nhân sao?

Không có cảm giác đau?

Dương Minh Huy nhìn Thẩm Thanh cố nặn ra một nụ cười khinh thường, hừ lạnh một tiếng nói.

- Hừ....

So với vết thương trong lòng tôi, thì vết thương này có đáng là gì!

Nghe Dương Minh Huy nói vậy, trong lòng Thẩm Thanh hiện lên cảm giác xót xa.

Mặc dù cô không phải là Dương Minh Huy nhưng cũng hiểu rõ cái cảm giác ôm trong lòng thù hận là sao.

Suy nghĩ cho kỹ, Dương Minh Huy không đến bệnh viện cũng tốt, vì chỉ cần hắn lộ diện thì Lôi Lạc Thần sẽ biết ngay.

Thẩm Thanh quan sát Dương Minh Huy, nhìn vào cử chỉ điêu luyện và sự thành thạo của hắn, Thẩm Thanh tin rằng hắn đã từng tự mình lấy đầu đạn ra.

Dương Minh Huy băng bó lại vết thương của mình, hắn chỉnh lại tư thế ngồi dựa lưng vào tường nhìn Thẩm Thanh.

- Cô đến đây để làm gì?

Thẩm Thanh bước chậm rãi đến trước mặt của Dương Minh Huy, cô nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Lúc này Dương Minh Huy đã không còn vẻ điển trai lịch lãm của thường ngày mà trông vô cùng nhếch nhác.

Thẩm Thanh thở dài khuyên hắn.

- Anh còn cố chấp để làm gì?

Anh nghĩ với khả năng của mình có thể đối phó được với Thiếu Tả sao?

Thôi thì anh hãy rời khỏi Thành Phố S này, đi đến nơi không ai quen biết làm lại từ đầu.

Lời nói của Thẩm Thanh khiến Dương Minh Huy phẫn nộ vô cùng, hắn như điên lên cảm lộ thuốc khử trùng bên cạnh ném thẳng về phía của Thẩm Thanh.

"Choang....."

Dương Minh Huy quát lớn.

- Cô im miệng cho tôi!

Thắm Thanh nhanh chân né sang một bên, cô nhìn hắn nói.

- Im miệng?

Anh nghĩ mình là ai?

Muốn tôi im thì tôi sẽ im sao?

Tôi khuyên anh một câu, nếu còn muốn sống thì tốt nhất nghe theo lời của tôi, vì tôi biết tính tình của Thiếu Tá, nếu anh rơi vào trong tay của anh ấy thì anh sẽ chết chắc.

Dương Minh Huy nhìn Thắm Thanh nhếch môi cười khêu khích.

- Ha.....ha.....ha.....

Ai sẽ là người chết trước còn chưa biết?

Lần này họ sẽ khiến Lôi Lạc Thần chết mà không biết nguyên nhân!

Thắm Thanh khó hiểu hỏi.

- Họ?

Họ là ai?

Anh đang nói gì vậy?

Dương Minh Huy không trả lời Thắm Thanh, hắn nhìn Thắm Thanh nói với giọng đầy tự tin.

- Cô không cần biết họ là ai, cô chỉ cần biết một điều lần này Lôi Lạc Thần sẽ chết chắc.

Lời nói quả quyết của Dương Minh Huy khiến Thắm Thanh bất an trong lòng.

Dựa trên lời nói của Dương Minh Huy, ở phía sau hắn còn có một thế lực nào đó muốn lấy mạng của Lôi Lạc Thần.

Thắm Thanh suy ngẫm một chút, cuối cùng cô quyết định.

- Nếu anh chắc là sẽ giết được Thiếu Tá, vậy tôi sẽ giúp anh một tay.

Dương Minh Huy nhìn Thắm Thanh, ánh nhìn nghi ngờ của hắn khiến Thắm Thanh băng khuôn trong lòng nhưng ngoài mặt cô cố giữ bình tĩnh.

Dương Minh Huy khó hiểu vừa rồi cô còn khuyên hắn từ bỏ, sao bây giờ lại thay đổi ý định muốn giúp hắn.

Dương Minh Huy hít vào một hơi thật sâu cố dẫn xuống nỗi đau trên cánh tay, hắn nhìn Thắm Thanh.

- Thật ra cô muốn gì?

Mặc dù lúc này Dương Minh Huy không được tỉnh táo, nhưng hắn cũng không phải là loại người dễ bị người khác qua mặt.

Thắm Thanh khom người nhìn thẳng vào mặt hắn.

- Tôi là một người rất thực tế, nếu nhắm không thể chơi lại thì phải chừa cho mình con đường lui an toàn, còn nếu đã dám chắc sẽ hạ gục được đối thủ thì nhất định phải ra tay một cách tàn nhẫn nhất.

Tuy lời nói của Thắm Thanh không mấy gì thuyết phục đối với hắn, nhưng hắn không quan tâm.

Với tình hình hiện tại, có thêm một người bạn cũng tốt hơn một kẻ thù.

- Được, vậy chúng ta hãy hợp tác để trừ khử Lôi Lạc Thần.

Thắm Thanh nhìn hắn gật đầu đầy quả quyết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 93: Thân thể của Cao Huy

Sáng sớm ngày hôm sau Kỳ Sơn trong lòng khẩn trương đi đến phòng của Lôi Lạc Thần tìm anh.

Đứng trước cửa phòng Kỳ Sơn gõ cửa rất lâu.

"Cốc.....cốc.....cốc....."

Đợi mãi cũng không thấy anh trả lời, Kỳ Sơn nhìn vào cái đồng hồ đeo trên cổ tay.

- Mới sáu giờ sáng Lạc Thần đã đi đâu?

Suy nghĩ một chút Kỳ Sơn liền nghĩ ra mình phải đi đâu tìm anh.

Kỳ Sơn cầm trên tay tập tài liệu quan trọng, vội vàng đi đến nơi luyện tập.

Vừa bước vào cửa Kỳ Sơn nhìn thấy Lôi Lạc Thần đang ở trên võ đài, toàn thân anh tỏa ra sát khí đằng đằng khiến người đối diện không rét mà run.

Trên người Lôi Lạc Thần lúc này chỉ là cái quần sọt thể thao, phần trên không mặc gì để lộ thân hình cường tráng với cái bụng sáu múi, cơ bắp cuồn cuộn.

Những giọt mồ hôi trơn trượt suốt ngày khiến thân thể săn chắc nhìn hấp dẫn hơn.

Lôi Lạc Thần lúc này đánh quyền một cách hăng say, từng đoàn quyền mạnh mẽ anh tung ra có thể lấy mạng của đối phương ngay lập tức, hiện tại tên quân nhân trước mặt chính là cái bia Lôi Lạc Thần dùng để trút giận.

Kỳ Sơn biết trong lòng của Lôi Lạc Thần lúc này đang có một cái nút thắt, mà người ngoài không thể nào gỡ được ngoại trừ bản thân anh ra.

Kỳ Sơn chợt nhớ đến Trình Lam.

Lời nói của Thiểm quạ thật không sai.

- Đàn ông mạnh mẽ đơn thân độc mã cũng có thể chống lại cả thế giới, nhưng lại gục ngã dưới chân của người phụ nữ.

Cũng như câu "Phiền não của đàn ông đều do phụ nữ mà ra."

Kỳ Sơn thở dài bước nhanh tới võ đài.

- Lạc Thần, trong đây là tư liệu của Cao Huy.

Kỳ Sơn vừa nói vừa cầm sấp văn kiện trên tay đưa ra trước mặt của Lôi Lạc Thần.

Thật ra khi Kỳ Sơn vừa bước vào Lôi Lạc Thần đã biết, thế nhưng Lôi Lạc Thần lại có một thói quen rất xấu, trong lúc anh đánh quyền không thích người khác quấy rầy.

Kỳ Sơn cũng hiểu điều này nhưng vì tình hình có phần đặc biệt nên anh mới mạo muội khiến Lôi Lạc Thần mất hứng.

Lôi Lạc Thần dừng lại động tác của mình nhìn tên quân nhân nói.

- Hôm nay dừng lại ở đây.

Tên quân nhân dường như được ân xá, hần ngồi bệt xuống mặt đất thở hổn hển, vừa rồi Thiếu Tá xuất quyền vừa mạnh vừa nhanh khiến hần chỉ lo đỡ, thở cũng không kịp.

Lôi Lạc Thần thành thạo tháo bao tay đánh quyền ra quăng xuống mặt đất, vén mấy sợi dây võ đài chui ra.

Kỳ Sơn khom người nhặt lên cái khăn lông trắng trên bàn bên cạnh, Lôi Lạc Thần vừa bước xuống võ đài Kỳ Sơn liền đưa nó cho anh.

Lôi Lạc Thần thuận tay nhận lấy khăn lông, lau đi những giọt mồ hôi trên mặt.

Vừa đi Lôi Lạc Thần vừa nói.

- Hai mươi phút sau gặp tại tổng bộ Soul.

Kỳ Sơn biết dụng ý của Lôi Lạc Thần, không chừng người của Cao Huy đang giám sát nhất cử nhất động của bọn họ, nên không tiện nói chuyện ở đây.

Trước khi đến tổng bộ của Soul Lôi Lạc Thần trở về phòng, tắm rửa thay quần áo.

Đúng hai mươi phút sau, Lôi Lạc Thần một thân y phục chỉnh tề, quần tây đen áo sơ mi trắng, mái tóc ngắn gọn được anh tết về phía sau càng thôn lên vẻ kiêu ngạo trên gương mặt lạnh lùng của anh.

Vừa bước vào Soul, Lôi Lạc Thần được một đám thuộc hạ cúi người cung kính chào đón.

Anh không quan tâm đến bọn họ, đi thẳng vào bên trong phòng làm việc của mình.

Vừa bước vào cửa anh nhìn thấy Kỳ Sơn và cô gái trẻ đứng trong phòng chờ anh.

Nữ thuộc hạ trung thành đã theo bên cạnh anh nhiều năm, nói cho chính xác cô ta chính là đệ tử của anh, vì anh là người đã đưa Summer đến với cái thế giới hacking.

Lôi Lạc Thần nhìn hai người rồi cất bước vào trong, anh ung dung ngồi vào vị trí cố định của mình, bàn tay với những ngón tay thon dài lập tức thao tác trên bàn phím.

Mặc dù lúc này Lôi Lạc Thần đang tập trung vào máy vi tính trước mặt, nhưng anh cũng không quên chuyện chính.

Giọng nói thâm trầm mang theo tia nguy hiểm vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

- Điều tra được gì?

Kỳ Sơn mở tập hồ sơ trên tay, bắt đầu tuần thuật lại những gì anh mới điều tra được.

- Thân thể của Cao Huy khá đặc biệt, hẳn là trẻ mồ côi vì ba mẹ chết trong một vụ tai nạn xe.

Vào năm hán mười lăm tuổi có một người không biết lai lịch nhận nuôi, từ đó về sau không ai biết hẳn đã đi đâu và làm gì.

Cho đến bảy năm trước đây hẳn gia nhập vào quân đội, một năm sau vì thành tích vượt trội người nên được gia nhập vào quân trường Hùng Tâm, hẳn cũng là thuộc hạ thân cận của Trung Tá La Thành.

Lôi Lạc Thần không hề kinh ngạc với những gì Kỳ Sơn điều tra được, cặp mắt sắc bén vẫn chăm chú vào cái màn hình máy vi tính trước mặt, giọng nói băng lãnh vang lên.

- Người ở phía sau hẳn là ai?

Lôi Lạc Thần đi thẳng vào trọng tâm, anh không cần biết nhiều về Cao Huy điều anh muốn biết chính là tên chủ mưu.

Thật ra Kỳ Sơn cũng không rõ, những gì anh tra ra được đã báo cáo với Lôi Lạc Thần.

Lúc này Summer đang đứng bên cạnh Kỳ Sơn, đột nhiên lên tiếng.

- Thuộc hạ điều tra được, sau khi Cao Huy đưa Dương Minh Huy rời khỏi Biệt Thự Trung Gia, họ đã đến một căn biệt thự ở ngoại ô Thành Phố S.

Không đợi Lôi Lạc Thần hỏi tiếp Summer hiểu ý, nói ra những thông tin mà cô đã dùng cả đêm thời gian để tra ra.

- Thuộc hạ còn điều tra được chủ nhân của ngôi biệt thự đó chính là một người đàn ông họ Ngọc.

Còn về phần thân thể của người này, xin lỗi thuộc hạ vẫn chưa tra ra.

Summer cúi đầu trong vẻ hổ thẹn, trong đám thuộc hạ của Lôi Lạc Thần cô được xem là người xuất sắc nhất, nên cô luôn đốc thúc bản thân của mình phải làm tốt hơn không để chủ nhân thất vọng.

Bàn tay của Lôi Lạc Thần bắt ngờ dừng lại theo lời nói của Summer, từ lúc bước vào trong căn phòng này Lôi Lạc Thần đã nhập vào máy vi tính những thông tin mà Kỳ Sơn và Summer điều tra được.

Những gì có liên quan đến Cao Huy và tên họ Ngọc kia đều được Lôi Lạc Thần moi ra.

Quả nhiên là cao thủ trong lĩnh vực hacking, chỉ vài giây sau trên màn hình máy vi tính đã hiện lên tất cả thông tin về hai người.

Anh đã thành công xâm nhập vào kho dữ liệu toàn cầu, bất kỳ thông tin lớn nhỏ đều hiện lên.

Lôi Lạc Thần nhanh mắt lướt qua tư liệu trước mặt, một đoạn tin tức của hai mươi mấy năm về trước thu hút sự chú ý của anh.

Lôi Lạc Thần vươn tay chạm vào màn hình máy vi tính, thoáng một cái dữ liệu trên máy vi tính được chuyển sang cái màn hình LCD sáu mươi in treo trên tường trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Lên kế hoạch

Kỳ Sơn cũng giống như Summer, hai người nhìn nhau rồi chuyển tầm mắt của mình vào đoạn tin trên màn hình.

Cái tiêu đề nóng bỏng khiến cả hai đều kinh ngạc.

"Cổ phiếu của tập đoàn Ngọc Thị không đáng một xu."

Kỳ Sơn tò mò đọc tiếp đoạn tin phía dưới.

"Ngày hôm qua thiên kim Tiểu thư của tập đoàn Ngọc Thị, Ngọc Anna vì không cẩn thận đắc tội với Lôi Phu nhân, dẫn đến cả một tập đoàn kinh doanh đồ sộ chi trong vòng một đêm phải tuyên bố phá sản, nợ nần chồng chất.

Chủ tịch Ngọc Vũ Tâm không chịu nổi đã kích, suy nghĩ không thông lâm đến tự vẫn.

Thật không ngờ chỉ vì sự sợ hãi nhất thời của Ngọc Tiểu thư, đã khiến cho nhà họ Ngọc tán gia bại sản người mất nhà tan."

Đọc đến đây Kỳ Sơn liền nhìn Lôi Lạc Thần, sắc mặt của Lôi Lạc Thần lộ rõ tia thâm trầm, miệng bất giác thốt lên hai từ.

- Ngọc.....gia!

Nếu thật sự người ở phía sau Cao Huy chính là người nhà họ Ngọc, thì hẳn quay về là để tìm anh, người nhà họ Lôi trả thù.

Nghĩ đến đây sắc mặt thâm trầm của Lôi Lạc Thần chuyển sang lắng dịu hơn.

Sự lo lắng trong lòng anh bấy lâu nay, cuối cùng cũng được buông xuống.

Kỳ Sơn vui mừng nhìn Lôi Lạc Thần hơn hờ nói.

- Lạc Thần, vậy em có thể yên tâm rồi.

Người họ muốn đối phó chính là em chứ không phải An Nhi.

Lời nói của Kỳ Sơn khiến Lôi Lạc Thần thức tỉnh, đột nhiên anh nhận ra một điều.

Nếu anh là họ, anh sẽ tập trung đối phó với người mà kẻ thù của anh yêu thương nhất, đó cũng chính là An Nhi.

Nhìn thẳng vào đoạn tin trên màn hình, ánh mắt sắc bén của Lôi Lạc Thần hiện lên tia uyên thâm, bàn tay đang đặt trên bàn bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, gân xanh cũng hiện lên rõ ràng trên mu bàn tay của anh.

Ngẫm nghĩ cho kỹ Lôi Lạc Thần quyết định.

Giọng nói thận trọng vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

- Summer nhiệm vụ mới của cô là theo bên cạnh An Nhi, để bảo vệ em ấy.

Summer bước tới trước mặt Lôi Lạc Thần cung kính gật đầu.

- Dạ chủ nhân, thuộc hạ đã hiểu.

Summer nói xong, cô khom người chào Lôi Lạc Thần rồi mới xoay người rời khỏi phòng.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Kỳ Sơn và Lôi Lạc Thần, không hiểu vì sao Kỳ Sơn lại cảm giác nhiệt độ trong phòng giảm rất nhanh, nhanh đến nỗi sống lưng anh bất giác truyền đến một cơn lạnh vô hình, theo phản ứng tự nhiên anh rung mình một cái.

Anh nhìn Lôi Lạc Thần, lúc này Lôi Lạc Thần vẫn nghiêm túc nhìn vào màn hình máy vi tính trước mặt, nhưng hàn khí tỏa ra từ trên người Lôi Lạc Thần đã bao trùm cả căn phòng âm lạnh.

Kỳ Sơn biết sát khí tỏa ra từ trên người của Lôi Lạc Thần là vì anh đang khấn咒.

Lôi Lạc Thần là một người trầm tĩnh anh minh, nhưng mỗi khi chuyện có liên quan đến An Nhi thì Lôi Lạc Thần sẽ không còn sự sáng suốt của ngày thường.

Đang trong suy nghĩ của riêng mình, đột nhiên giọng nói trầm khàn của Lôi Lạc Thần vang lên kéo anh về hiện thực.

- Có tin tức gì về Thẩm Thanh không?

Kỳ Sơn ngỡ ngàng với câu hỏi của Lôi Lạc Thần, nếu Lạc Thần không nhắc đến anh cũng xem một chút đã quên đi người phụ nữ độc ác này.

Kỳ Sơn thờ dãi.

- Haiz.....

Sau khi Thẩm Gia Quyên bị chúng ta bắt giữ Thẩm Thanh cũng bất vô âm tính, anh đã cho Nhất Minh điều tra nhưng không tra ra được gì.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lôi Lạc Thần đang nhìn vào màn hình máy vi tính, đột nhiên chuyển sang Kỳ Sơn.

- Không cần tìm cô ta nữa, sớm muộn gì Thẩm Thanh cũng sẽ tìm đến chúng ta!

Tuy Lôi Lạc Thần không nói thẳng ra, nhưng Kỳ Sơn đã hiểu.

Phải!

Sao mình lại không nghĩ ra.

Kỳ Sơn dùng tay vỗ vào trán của mình nhìn Lôi Lạc Thần nói.

- Đúng rồi, có Thẩm Gia Quyên trong tay chúng ta còn sợ gì Thẩm Thanh không lộ diện.

Trong lúc hai người nói chuyện, Kỳ Sơn phát hiện Lôi Lạc Thần có gì đó không ổn, anh lo lắng hỏi.

- Lạc Thần em có sao không?

Sắc mặt của em nhìn tệ lắm

Lôi Lạc Thần dựa người vào thành ghế, đầu ngã về phía sau nhắm mắt lại định thần, một lúc sau Lôi Lạc Thần mới lên tiếng.

- Tôi không sao.....

Lôi Lạc Thần nói đến đây chợt dừng lại một chút, lúc này đầu anh rất đau.

Lôi Lạc Thần nhú chặt đôi mày rậm của mình, bàn tay cường tráng nâng lên xoa xoa nguyệt thái dương nói.

- Không hiểu vì sao dạo này tôi thường xuyên bị đau đầu, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy một người mạnh mẽ như Lôi Lạc Thần đột nhiên trở nên bất lực như vậy, trong lòng Kỳ Sơn hiện lên nỗi bất an.

- Lạc Thần em có đi làm kiểm tra chưa?

Lôi Lạc Thần không mở mắt nhìn Kỳ Sơn, anh nâng tay làm động tác không sao.

- Chuyện nhỏ thôi tôi không muốn kinh động đến mọi người.

Nghỉ ngơi một chút sẽ tốt hơn.

Kỳ Sơn thật sự bó tay với Lôi Lạc Thần, sức khỏe của mình không lo lại lo đến chuyện kinh động đến người khác, người khác đó chẳng qua chính là An Nhi.

Nghe được tiến bước chân của người nào đó bên ngoài càng lúc càng xa dần, cặp mắt thâm thúy của Lôi Lạc Thần mở toang ra, anh ngồi thẳng người lại nhìn ra hướng cửa, tia đặc ý lộ rõ trong ánh mắt sắc bén của anh.

Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Lôi Lạc Thần, lúc này Kỳ Sơn mới hiểu.

Kỳ Sơn nhìn theo ánh mắt của Lôi Lạc Thần, nhìn thấy một tên thuộc hạ lén lút rời khỏi, lòng Kỳ Sơn mới nhẹ nhõm hẳn đi.

Anh phải nên biết từ trước, Lôi Lạc Thần là một người hành sự cẩn trọng, dù trong người thật sự không khỏe anh cũng nhất định che giấu một cách kĩ càng, không để người ngoài biết tình trạng sức khỏe của mình.

Kỳ Sơn luôn tự hào về tầm quan sát cực cao và sự nhạy bén của mình, nhưng nếu so với Lôi Lạc Thần thì anh vẫn còn kém xa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Yêu Thương

Sáng sớm ngày hôm sau Lôi Lạc Thần gọi Storm đến phòng của anh có chuyện cần bàn.

Storm như thường lệ tập xong thể thao buổi sáng, tắm rửa ăn diện thật xinh đẹp.

Tuy trên người cô lúc này không phải là những bộ quần áo đắt tiền hay quyến rũ, thế nhưng sự hấp dẫn tỏa ra từ trên người cô lại khiến nam nhân khó có thể cưỡng lại.

Sau khi hài lòng với trang phục trên người, Storm vui vẻ đi đến phòng riêng của Lôi Lạc Thần tìm anh.

Đứng trước cửa phòng Storm chỉnh lại chiếc áo sơ mi trắng trên người thêm một lần nữa, cô vươn tay vuốt vuốt mái tóc dài mềm mại tём những sợi tóc bông bênh phía trước về phía sau.

Bàn tay trắng nõn vươn lên còn chưa kịp gõ cửa, cánh cửa phòng đột nhiên được ai đó mở ra.

Từ phía sau cửa xuất hiện một bàn tay cường tráng, bất thình lình choàng qua vòng eo nhỏ của cô, kéo cô vào bên trong căn phòng.

Hành động có phần đột ngột nhưng với tầm quan sát nhạy bén của Storm, cô biết ngay đó chính là anh.

Theo phản ứng tự nhiên cô choàng tay qua cổ, ôm anh thật chặt tránh cho mình ngã xuống.

Lôi Lạc Thần mỉm cười thuận theo hành động của cô, ôm thân thể mềm mại thơm phức vào lòng, chân thân nhiên đá cánh cửa phòng phía sau lại.

"Cạch....."

Cạch một tiếng, cánh cửa phòng khép chặt.

Storm còn chưa bình tĩnh lại, đôi môi kêu ngao đã phủ lên môi cô.

Anh dịu dàng ngậm lấy cánh môi mềm mại, mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Storm vui vẻ đáp trả nụ hôn đầy nồng nhiệt của anh, trước khi Storm ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nút áo sơ mi trắng trên người cô đã bị anh cởi ra từ lúc nào không biết.

Khi Lôi Lạc Thần buông đôi môi đầy đặn của cô ra, Storm cúi đầu xuống mới phát hiện trước ngực cô lúc này chỉ là cái áo lót ren màu đen kêu gọi che lại phần ngực đầy đặn của mình.

Ánh mắt của anh lúc này đã không còn sự sắc bén của ngày thường mà thay vào đó là một tầng mây mờ của dục vọng, một đốm lửa đang bùng bùng cháy trong con ngươi đen huyền kia.

Nhìn thấy cảnh xuân trước mắt, áo lót bằng ren mỏng tanh mặc trên người cô nhìn thật nhỏ bé chỉ đủ che đi nụ hồng quyến rũ, phần da trắng nõn lộ ra ngoài khiến yết hầu của anh không tự chủ di chuyển lên xuống không ngừng.

Lôi Lạc Thần nuốt một ngụm nước bọt, hít vào một hơi thật sâu cố ổn định lại hơi thở gấp gáp của mình.

Anh khom tới vùi gương mặt anh tuấn vào hõm cổ của Storm, đôi tay cường tráng khoá thân thể của cô vào lồng ngực rắn chắc.

Gương mặt đầy vẻ ngạo mạn tiến đến gần mặt cô, hơi thở mang theo mùi hương đậm trung của riêng anh phả thẳng vào mặt cô, khiến hai gò má của Storm đỏ bừng lên.

Giọng nói trầm trầm, cố kiềm nén ngọn lửa dục vọng trong lòng vang lên bên tai cô.

- An Nhi..... Anh yêu em....

Nói xong anh không do dự cắn nhẹ tai cô, đầu lưỡi nóng bỏng treu trọc trái tai của Storm.

Hành động khiêu khích khác thường này của anh khiến Storm nổi da gà, toàn thân cô cảm giác kích thích lâng lâng.

Đôi môi hấp dẫn của anh bắt đầu hôn lên trán cô rồi di chuyển xuống chóp mũi, từ từ đến đôi môi hồng hào.

Anh ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô, mùi hương quen thuộc ngọt ngào thuộc về riêng cô xông thẳng vào mũi anh.

Nụ hôn bang đầu thật dịu dàng cẩn thận, đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Hành động vừa nâng nêu vừa dịu dàng của anh khiến toàn thân Storm căng cứng, một luồng khí chạy khắp nơi trên cơ thể của cô, cảm giác thân thể của mình có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhìn vào gương mặt ửng hồng, ánh mắt mông lung của Storm, Lôi Lạc Thần không thể chịu nổi.

Môi anh rời khỏi môi cô, đầu lưỡi nóng hừng hực lướt qua lướt lại trên làn da trắng nõn cuối cùng dừng lại nơi xương quai xanh xinh đẹp.

Từng nơi môi lưỡi anh lướt ngang qua khiến người Storm rung lên trong tê dại.

Tay anh vẫn ung dung choàng qua eo cô, ép thân thể của cô sát vào người anh.

Mùi hương quen thuộc tỏa ra từ trên người cô khiến tâm trí anh điên đảo, anh khom người bế Storm đến chiếc giường lớn, anh cẩn thận đặt cô xuống.

Thân hình vạm vỡ áp lên người cô, hai tay chống xuống giường khoá thân thể kiểu diêm của Storm trong lòng.

Storm nằm phía dưới nhìn anh cười ngọt ngào, người đàn ông này luôn tạo cho cô sự bất ngờ, cô phải công nhận anh là một người tràn đầy năng lượng.

Hôm qua muốn cô, vậy mà sáng nay lại muốn.

Storm nào biết, Lôi Lạc Thần càng lo lắng thì anh càng muốn có cô bên cạnh, nếu có thể anh muốn khiến cô và anh tuy hai mà một.

Sau một trận mưa rào đầy kịch tính, Lôi Lạc Thần rời giường khom người nhặt lên cái quần tây màu đen của mình đang nằm dưới mặt đất mặc vào.

Anh nhìn Storm lúc này y như một con mèo nhỏ nằm thoải mái trên giường, thân thể trần truồng chỉ được che bởi một tấm chăn trắng mỏng để lộ bờ vai trần và xương quai xanh kêu gọi.

Mái tóc dài màu đen óng ánh càng khiến sắc đẹp của Storm rạng rỡ hơn.

Kỳ thật Storm là một người phụ nữ mạnh mẽ, cá tính nhưng khi ở trước mặt anh cô cũng giống như những người phụ nữ khác, cũng dịu dàng, yếu đuối cần có người đàn ông mình yêu che chở.

Lôi Lạc Thần nhếch môi cười, nụ cười anh dành cho An Nhi luôn rạng rỡ như ngày nào.

Anh khom người đặt lên má cô một nụ hôn yêu thương, rồi bế Storm lên đi vào trong phòng tắm.

Storm chẳng quan tâm đến điều gì cả, cô choàng hai tay qua cổ ôm chặt anh, từng bước chân anh bước đi đều thể hiện sự oai phong của một quân nhân, vừa dừng cảm cũng đồng thời ngừng tầng không kém gì những người trong hắc đạo.

Anh đặt cô ngồi trong bồn tắm, bật lên vòi xen nước ấm.

Anh ngồi bên cạnh bồn tắm, bàn tay rộng lớn đặt dưới vòi nước để mặc cho những giọt nước trông suốt thân nhiên chảy xuống tay mình.

Đến khi nhiệt độ của nước vừa vặn, anh mới cầm vòi xen tắm cho Storm.

Từ lúc bước vào phòng tắm, Storm không rời mắt khỏi anh.

Anh nhìn thật phong độ, mái tóc ngắn gọn gương mặt đẹp trai y như tượng điêu khắc Hy Lạp và nhất là ánh mắt lạnh lẽo một cách đáng sợ của anh càng khiến trái tim cô xao xuyến.

Storm dựa người về phía sau, cô để mặc cho bàn tay rộng lớn của anh lướt qua lướt lại trên người cô.

- Lạc Thần, em thích cái cảm giác được anh yêu như thế này.

Lôi Lạc Thần nhếch môi cười nhẹ, anh vươn tay vuốt ve mái tóc dài của cô đáp.

- Chỉ có An Nhi mới xứng đáng nhận lấy tình yêu của anh.

Storm lắc đầu, người đàn ông này nói chuyện có cần phải bá đạo như vậy không?

Thế nhưng có điều cô lại rất rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Âm mưu

Ánh mặt trời ngoài khuôn cửa sổ rọi thẳng vào căn phòng nhỏ, những tia nắng lấp lánh phủ lên thân thể mảnh mai của Trần Sở Sở lúc này còn đang ngủ say trên giường.

Ánh nắng chói chang khiến cô khó chịu nhíu mày trong vẻ uể oải, cô vươn tay dụi dụi đôi mắt mệt mỏi của mình.

Cặp mắt gấu trúc từ từ hé mở ra, theo thói quen cô nhìn cái đồng hồ đặt trên bàn bên cạnh.

Trần Sở Sở kinh ngạc ngồi bật dậy, cô không ngờ mình đã ngủ đến tận chín giờ sáng.

Thường ngày cô luôn tự hào rằng mình là người có kỷ luật nghiêm ngặt, mười giờ tối đi ngủ, sáu giờ sáng thức, từ lúc cô biết chuyện đến bây giờ hôm nay là lần đầu tiên cô phạm phải sai lầm này.

Cô ủ rũ nhìn mình trong tấm gương lớn trước mặt.

Ánh mắt lơ đãng của cô chợt bừng sáng, trong lòng thầm nghĩ.

Chẳng lẽ người trong gương chính là mình.

Cô áp đôi tay trắng nõn vào hai gò má của mình, sờ sờ gương mặt mà cô luôn chăm sóc kỹ, cô thờ dãi nói.

- Sao mặt mình lại nhìn tiều tụy đến như vậy?

Cặp mắt thì thâm quầng.

Chẳng lẽ yêu lại đau khổ đến như vậy sao?

Cô ảo não bước xuống giường, đi thẳng vào trong phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, vừa đánh răng vừa nhớ lại chuyện của đêm hôm qua.

Sau khi từ phòng của An Nhi trở về, cô nằm trần trọc trên giường suy nghĩ đến lời nói của An Nhi.

Không hiểu vì sao càng nghĩ thì cô càng rối, trong căn phòng tối đen như mực, cảm giác trống vắng cô độc khiến lòng cô lạnh buốt.

Cô ôm gối ôm xoay qua xoay lại trên giường muốn ép mình ngủ sớm thế nhưng càng cố ép bản thân, thì cô càng cảm thấy tỉnh táo hơn.

Cuối cùng đến gần sáng cô mới nghĩ thông suốt.

Cho Nhất Minh một cơ hội cũng đồng nghĩa với việc cho bản thân cô một cơ hội.

Sau khi ăn mặc chỉnh chu, cô vội vàng đi tìm Nhất Minh để nói cho anh biết tâm tư của cô.

Trần Sở Sở là một người làm việc nhanh gọn dứt khoát, một khi đã quyết định điều gì đó thì cô muốn giải quyết nó ngay.

Trong công việc cũng vậy, trong tình yêu cũng vậy.

Trên đường đi tìm anh, cô vô tình chạm phải La Thành và Cao Huy.

- Trung Tả anh có bắt được tin gì không?

Không biết hai người đang nói gì, nhưng khi nhìn thấy cô Cao Huy lập tức im bất không nói gì thêm, thần sắc thì nhìn vô cùng thận trọng.

Trần Sở Sở là một người không thích xen vào chuyện của người khác, nên cũng không để ý đến hai người đang nói về chuyện gì.

Thật ra thì ngoài chuyện của An Nhi ra, thì tất cả đều không liên quan đến cô.

Cũng vì tính tình này nên cô ít khi tiếp xúc với người trong quân đội, mỗi khi tình cờ gặp mặt La Thành hay Cao Huy cô chỉ chào xã giao một cái rồi tiếp tục việc của riêng mình.

Nhìn thấy cô La Thành và Cao Huy lịch sự cúi nhẹ đầu chào, Trần Sở Sở đáp trả bằng một nụ cười nhẹ.

Ba người không dừng lại nói chuyện, chỉ chậm rãi đi lướt ngang qua đối phương, đột nhiên cặp mắt sắc bén của Trần Sở Sở hiện lên tia nghi ngờ, bước chân cũng vì vậy hơi khựng lại.

Cao Huy có tật giật mình khi chạm phải ánh nhìn dò xét của Trần Sở Sở, hấn chốt dạ sắc mặt hiện rõ tia e dè.

Trần Sở Sở biết mình vừa phản ứng hơi quá, cô không muốn bứt dây động rừng.

Trần Sở Sở hít vào một hơi thật sâu cố tỏ ra bình tĩnh, tiếp tục bước đều đều về phía trước như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nếu như những gì cô nghi ngờ là thật, thì.....

Cô phải đi tìm An Nhi ngay!

Trời không phụ lòng người, vừa đi đến cuối hành lang, cô nhìn thấy An Nhi đang đi về phía của mình.

Trần Sở Sở vui mừng bước nhanh đến, gấp gấp kéo Storm sang một bên.

Nhìn thấy sắc mặt thận trọng cùng với cử chỉ e dè dặt của Trần Sở Sở Storm khó hiểu hỏi.

- Có chuyện gì vậy chị?

Trần Sở Sở cẩn thận đảo mắt một vòng, cử chỉ y như một kẻ trộm sợ bị người khác bắt gặp.

Không nhìn thấy ai, cô lập tức nói ra những gì mình mới vừa phát hiện.

- An Nhi vừa rồi chị nhìn thấy trên cánh tay của Cao Huy có cái hình xăm giống y như người đàn ông đã đưa Dương Minh Huy rời khỏi biệt thự Trung Gia.

Storm trầm mặc một lúc nhìn Trần Sở Sở.

- Chị chắc chắn mình không nhìn lầm.

Trần Sở Sở lắc đầu nói.

- Em cũng biết chị rồi, chị cần nhìn qua một lần thì chị sẽ nhớ ngay.

Chị dám chắc người ở Trung Gia chính là Cao Huy.

Storm chưa từng nghi ngờ đến tầm quan sát của Trần Sở Sở, kèm theo lời khẳng định của cô càng khiến Storm tin tưởng hơn.

Cô nhìn Trần Sở Sở nói.

- Đi, chúng ta đi tìm Lạc Thần ngay.

Tại phòng luyện bắn, Nhất Minh mệt mỏi nhìn Kỳ Sơn.

- Không biết hôm nay sao Thiếu Tả lại có nhã hứng tập bắn sớm như vậy?

Kỳ Sơn tay cầm cái khăn lau lau khẩu súng trên tay đáp.

- Cũng đã chín giờ sáng rồi, đâu còn sớm nữa!

Kỳ Sơn vừa nói vừa nhìn Nhất Minh cười cười, cái tên này thật lười biếng.

Nhất Minh nằm dài trên cái bàn đặt súng, ù rú nói.

- Cậu cũng biết là mới có chín giờ sáng sao?

Kỳ Sơn nhìn đáng vẻ uể oải của Nhất Minh, anh lắc đầu cười cười.

- Hôm qua cậu bị sao vậy?

Cả đêm cứ lảng qua lảng lại trên giường không chịu ngủ, khiến tôi cũng không được ngon giấc.

Nhất Minh không trả lời, anh vươn tay gầy gầy đầu về mặt hết sức phiền não.

Kỳ Sơn không cần Nhất Minh nói, anh cũng biết.

Đàn ông phiền muộn chỉ có hai nguyên nhân.

Một là tiền, tiền thì Nhất Minh không cần.

Vậy chắc chắn có liên quan đến phụ nữ.

Sau khi An Nhi rời đi, tinh thần của Lôi Lạc Thần thật sáng khoái nên muốn luyện bắn súng.

Anh chọn cho mình khẩu súng lục CZ-75 nhỏ gọn với lực sát thương mạnh, tầm bắn xa khoảng 50 mét.

Thế nhưng khi anh cầm súng trên tay nhắm vào tấm bia phía trước, đột nhiên tay anh không tự chủ rung lên, khiến anh không thể cầm vững khẩu súng.

Lôi Lạc Thần hoang mang trong lòng.

Từ lúc anh bốn năm tuổi đã xem súng là đồ chơi của mình, mặc dù anh không tự nhận rằng mình là người bắn súng giỏi nhất trong quân đội nhưng tuyệt đối không thua một ai.

Nhưng hôm nay cầm trên tay khẩu súng quen thuộc anh lại không thể tập trung, tay không khống chế được rung lên.

Lôi Lạc Thần cầm chặt khẩu súng, nhắm về phía trước mà nổ súng.

"Pằng.....pằng.....pằng.....pằng....."

Mười phát súng hùng dũng được Lôi Lạc Thần liên tục bắn ra, thế nhưng tâm trạng của anh không tốt chút nào.

Anh thành thạo rã khẩu súng trên tay ra đặt xuống cái khay trên bàn, tay thần nhiên tháo xuống kính và tai nghe an toàn.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần kết thúc cuộc huấn luyện, Kỳ Sơn với tâm trạng hờn hờn ẩn vào cái nút tròn trên tường.

Không cần kiểm tra anh cũng biết phát súng nào cũng bắn trúng trọng tâm.

Tấm bia tròn từ từ tiến đến gần dừng lại trước mặt của ba người, sắc mặt phấn khởi của Kỳ Sơn và Nhất Minh chợt hiện lên tia nghi ngờ.

Nhất Minh nhìn vào tấm bia thêm một lần nữa rồi nhìn sang Kỳ Sơn như muốn hỏi Kỳ Sơn, anh có nhìn nhầm không?

Kỳ Sơn nhún vai lắc đầu, anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhất Minh tò mò hỏi.

- Thiếu Tá, hôm nay anh bị sao vậy?

Kỳ Sơn cũng giống như Nhất Minh, theo bên cạnh Lôi Lạc Thần nhiều năm chưa một lần Lôi Lạc Thần bắn lệch cả, nhưng hôm nay chỉ sáu phát bắn trúng trọng tâm, đối với người bình thường thì thành tích này quả thật không tồi, nhưng với một người luôn xem trọng sự hoàn hảo thì đó đã đủ khiến Lôi Lạc Thần khó chịu.

Lôi Lạc Thần không để ý đến câu hỏi của Nhất Minh, ngoài mặt anh tỏ ra không sao nhưng trên thực tế trong lòng anh đang lo lắng không biết dạo này mình bị sao nữa, tinh thần không tập trung, và quan trọng hơn hết là tay không còn sức lực thường xuyên bị rung.

Đối với một quân nhân, tay rung khi cầm súng là điều tối kỵ.

Lôi Lạc Thần không muốn Kỳ Sơn và Nhất Minh nhìn thấu tâm tư của mình nên ngoài mặt không hề bận tâm, anh nhìn hai người nghiêm túc nói.

- Đến lượt của hai người!

Nghe anh nói vậy, Nhất Minh và Kỳ Sơn bước tới vị trí chuẩn bị tập bắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Đình Chức

Một tên quân nhân đáng người gầy gò cặp mắt gian xảo đứng lấp ló bên ngoài phòng luyện tập, để quan sát nhất cử nhất động của Lôi Lạc Thần.

Nhìn thấy phản ứng thất thường của anh, hần lặng lẽ xoay người rời khỏi nơi luyện tập như muốn đi báo cáo với người nào đó một bí mật động trời mà hần vừa mới phát hiện ra.

Lôi Lạc Thần liếc nhanh qua tên quân nhân kia, nhìn thấy hắn lén lút rời khỏi trong con ngói đen tuyền kia lộ rõ tia đắc ý, gương mặt băng lãnh hiện lên ý cười.

Từ lúc anh bước chân vào trong phòng luyện bắn, anh đã biết có người giám sát anh.

Hắn đi không bao lâu thì bên ngoài truyền đến bước chân dồn dập, theo phản ứng tự nhiên ba người nhìn ra cửa.

Nhìn thấy một tên quân nhân chạy hối hả vào, hắn vừa chạy vừa lớn tiếng nói.

- Thiếu Tá, Thiếu Tá chuyện lớn rồi!

Đến khi hắn dừng lại trước mặt của Lôi Lạc Thần hắn đã không còn hơi sức để nói gì cả, chỉ lặp đi lặp lại hai chữ.

- Chuyện lớn.....chuyện lớn.....

Lôi Lạc Thần nhìn hắn thần sắc không hề thay đổi, không nóng nóng vẫn lạnh lùng thanh thản như bao giờ.

Kỳ Sơn thì khác, anh tức giận nhàu mày nhìn tên quân nhân hỏi.

- Có chuyện gì mà cậu gấp gấp đến như vậy?

Tên quân nhân vội về mặt hết sức cẩn trọng, hắn thở hổn hển nuốt một ngụm nước bọt nhìn Lôi Lạc Thần báo cáo.

- Sáng hôm nay trên mạng xã hội rò rỉ thông tin.....

Hắn nói đến đây chợt dừng lại ánh mắt có phần e dè nhìn Lôi Lạc Thần.

Trong lòng thầm nghĩ, không biết có khi nào Thiếu Tá quá phần nộ rồi dùng hắn làm bia trút giận hay không?

Nhìn thấy tên quân nhân ngập ngừng không nói tiếp, Kỳ Sơn giận dữ quát.

- Sao cậu còn ấp a ấp úng, mau nói nhanh lên!

Tên quân nhân gạt đầu, cố ổn định lại hơi thở gấp gấp của mình rồi chậm rãi thuật lại mọi chuyện.

- Trên mạng xã hội đăng tin về thân thể của Thiếu Tá.

Ngược lại với suy nghĩ của hắn ta, Lôi Lạc Thần không hề lo lắng, anh ung dung bước tới cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Phản ứng điềm nhiên của anh khiến tên quân nhân khó hiểu vô cùng, chẳng lẽ Thiếu Tá đã biết trước sự việc này rồi sao?

Lôi Lạc Thần trầm tĩnh bao nhiêu thì Nhất Minh lo lắng bấy nhiêu.

Nhất Minh thiếu khiên nhăn hỏi tiếp.

- Còn gì nữa?

Theo phản ứng tự nhiên tên quân nhân gạt đầu báo cáo.

- Còn có tin Thiếu Tá là con trai độc nhất của ông trùm hắc bang thời bấy giờ ở Thành Phố S này,

một tay che trời không xem phát luật ra gì.

Còn nữa.....

Hắn ngừng một chút quan sát sắc mặt của Lôi Lạc Thần, nhìn thấy anh vẫn nhìn hắn như đang chờ hắn nói tiếp hắn lấy hết can đảm tiếp tục báo cáo.

- Thông tin trên mạng còn đề cập đến chuyện của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao bị bắt cóc lần trước, cũng do một tay Thiếu Tá an bày.

Đại tướng biết được vô cùng phần nộ, nên mới ra lệnh cho thuộc hạ đi tìm Thiếu Tá đến gặp mặt đại tướng ngay lập tức.

Lôi Lạc Thần nghe xong sắc mặt không hề biến sắc, anh không nói lời nào chỉ lặng lẽ đứng lên bước ra khỏi phòng luyện bắn.

Mặc dù Lôi Lạc Thần không hề tỏ ra tức giận nhưng không hiểu vì sao toàn thân tên quân nhân không tự chủ rung lay bấy.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần rời đi tên quân nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ Sơn và Nhất Minh nhìn tên quân nhân, như muốn chứng thực lời hắn vừa nói ra là sự thật.

Tên quân nhân gạt đầu thay cho câu trả lời, nhìn thấy vậy Kỳ Sơn nhìn Nhất Minh nói.

- Đi!

Kỳ Sơn nói xong anh cùng Nhất Minh bước nhanh theo sau Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần vừa đến phòng làm việc của Đại Tướng, cánh tay đặc lực của đại tướng đã đứng trước cửa phòng chờ anh.

Vừa nhìn thấy Lôi Lạc Thần, tên quân nhân nghiêm túc hành lễ.

- Thiếu Tá Lôi!

Đại Tướng đang chờ anh bên trong.

Lôi Lạc Thần không nói gì, anh nhìn hần gật đầu một cái rồi bước vào bên trong phòng.

Tên quân nhân thận trọng khép cửa phòng lại rồi đứng chặn trước cửa như không muốn người khác vào.

Kỳ Sơn và Nhất Minh vừa đến phòng của đại tướng, nhìn thấy tình hình coi bộ khá căn, hai người không hỏi tên quân nhân chuyện gì đã xảy ra, vì cả hai đều hiểu rất rõ có hỏi cũng vô dụng, hần tuyệt đối không nói gì.

Hai người đành đứng trước cửa phòng làm việc của đại Tướng, trong lòng của Kỳ Sơn và Nhất Minh hồi hộp vô cùng.

Trong lúc hai người nôn nóng đi đi lại lại từ cuối hành lang Storm và Trần Sở Sở bước nhanh về phía hai người.

Trong lúc Storm và Trần Sở Sở đi tìm Lôi Lạc Thần hai người nghe được tin tức liền đến đây ngay.

Chuyện lớn đến như vậy, Storm tin chắc đại tướng nhất định sẽ cho người gọi anh đến gặp mặt.

Từ xa Storm nhìn thấy Kỳ Sơn và Nhất Minh, cô bước một bước thành hai đến trước mặt của Kỳ Sơn và Nhất Minh.

- Kỳ Sơn, Lạc Thần ra sao rồi?

Kỳ Sơn nhìn Storm lắc đầu đầy vẻ bất lực.

- Tôi cũng không biết, Lạc Thần đã vào phòng hơn nửa canh giờ rồi vẫn chưa ra.

Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Storm và Kỳ Sơn, Trần Sở Sở biết chuyện lần này rất nghiêm trọng.

Cô nhìn Nhất Minh muốn hỏi anh có biết chuyện gì đã xảy ra không?

Nhất Minh nhìn cô lắc đầu nhún vai, anh cũng muốn biết chuyện gì đang diễn ra, tự dưng đang yên đang lành tại sao lại xuất hiện những thông tin này.

Trong lúc mọi người đang cân nhắc, cánh cửa phòng trước mặt đột nhiên được mở ra.

Lôi Lạc Thần bước ra ngoài, sắc mặt của anh vẫn lạnh lùng kiêu ngạo như lúc mới vừa bước vào trong phòng.

Storm không nói gì chỉ lặng lẽ quan sát anh, nhìn thấy khẩu súng tùy thân anh luôn mang theo bên mình không cánh mà bay, Storm biết ngay chuyện gì đã xảy ra.

Cô bước tới bàn tay mềm mại cầm lấy cánh tay của anh nói.

- Lạc Thần sao đại tướng có thể làm như vậy, trong khi chuyện còn chưa được sáng tỏ?

Kỳ Sơn, Nhất Minh và Trần Sở Sở không hiểu Storm đang nói gì, ba người nhìn Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần nhìn Storm trầm giọng trấn an cô.

- Không sao, xem như đại tướng cho anh thời gian để nghỉ ngơi.

Nói cho dễ nghe là cho anh thời gian để nghỉ ngơi nhưng trên thực tế là anh bị đình chức chờ điều tra.

Storm biết những lời này là để an ủi cô không muốn cô lo lắng, đối với một quân nhân bị thu hồi súng không phải là chuyện nhỏ có thể ảnh hưởng đến tương lai sau này.

Lúc này ba người mới hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Kỳ Sơn tức giận lên tiếng.

- Lạc Thần, đại tướng làm như vậy là không công bằng, còn chưa điều tra rõ ràng sao đại tướng có thể đình chức của em.

Để anh vào trong nói chuyện với đại tướng.

Nhất Minh đứng bên cạnh cũng nói xen vào.

- Phải!

Tôi cũng đi.

Kỳ Sơn và Nhất Minh vừa bước một bước, giọng nói trầm trầm của Lôi Lạc Thần vang lên ngăn hành động của hai người lại.

- Không cần!

Lôi Lạc Thần nói xong anh nhìn Storm bằng ánh mắt yêu thương.

- Em đừng quá lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Kỳ thực tuy Storm không biết trong lòng Lôi Lạc Thần đang nghĩ gì, nhưng cô tin.

Cô tin chắc mọi chuyện đã nằm trong dự liệu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Ấm Ấp

Kỷ luật trong quân đội cực kỳ nghiêm ngặt, mười phút sau đã có người đến phòng của Lôi Lạc Thần hộ tống anh rời khỏi quân trường Hùng Tâm.

Mang tiếng là hộ tống, nhưng đó chỉ là hình thức do Đại tướng dàn xếp để cho người khác xem.

Hai tên quân nhân nhìn thấy Lôi Lạc Thần liền cúi đầu hành lễ, sự tôn kính họ dành cho anh không vì anh bị đình chức mà giảm đi.

- Xin mời Thiếu Tá!

Về mặt khó xử của bọn họ khiến Lôi Lạc Thần không dễ chịu chút nào.

Họ là những tên thuộc hạ trung thành, đã theo bên cạnh anh nhiều năm.

Nhưng có câu "Quân lệnh như núi" cấp trên đã ra lệnh thì họ không thể nào làm trái.

Lôi Lạc Thần không mang theo bất cứ gì, anh nhìn Storm cất giọng trầm trầm.

- Thôi, xem như chúng ta được nghỉ xả hơi một thời gian.

Nói xong anh cùng với Storm rời khỏi.

Hai tên quân nhân bắt đầu đi bước theo sau, tiễn Lôi Lạc Thần đến cổng chính.

Đứng trước mặt anh, họ nghiêm túc hành lễ một lần cuối.

Họ đặt một tay ở trán, dập chân phải xuống mặt đất tạo ra âm thanh oai hùng.

- Thiếu Tá bảo trọng.

Lôi Lạc Thần nhìn họ gật đầu một cái thay cho lời tạm biệt, ánh mắt thâm thúy nhìn vào bên trong quân trường Hùng Tâm.

- Tôi sẽ trở lại!

Lời Lôi Lạc Thần thốt ra nghe rất nhẹ nhàng, nhưng hàm ý phía sau lại vô cùng sâu sắc.

Lôi Lạc Thần đợi đến khi Storm ngồi đường hoàng vào ghế phụ, anh tỉ mỉ thắt dây an toàn cho cô rồi mới an tâm ngồi ở vị trí của mình.

Ngồi vào trong xe, anh thân nhiên coi áo khoác ngoài ra quăng về phía sau, rồi mới khởi động xe.

Storm không nói gì, ánh mắt có phần lo lắng quan sát anh.

Thật kỳ lạ, thần sắc của Lôi Lạc Thần không hề thay đổi, một cái nhíu mày cũng không.

Cô nghĩ mình là người hiểu rõ anh nhất, nhưng cô đã sai.

Sắc mặt của anh vẫn điềm nhiên như trước, đột nhiên đôi môi mỏng hơi nhếch lên thành một nụ cười ám muội.

- Sao lại nhìn anh như vậy?

Storm bất ngờ với câu hỏi của anh, cô ngại ngần dời tầm mắt của mình.

Thật mất mặt, ánh mắt của mình khi nhìn anh ấy quá say đắm.

Lôi Lạc Thần không quay trở về biệt thự Lôi Viên, vì không muốn ba mẹ biết việc anh đã bị đình chức, dù sao bây giờ họ đang ở nước ngoài không biết thì càng tốt, tránh cho mẹ phải lo lắng.

Lôi Lạc Thần nào biết nhất cử nhất động của anh đều bị người của Trình Lam giám sát, vừa nghe được tin cô đã muốn quay trở về.

Nếu không phải vì Lôi Lạc Thiên ngăn lại, Trình Lam đã có mặt ở Thành Phố S này từ sáng sớm.

Lôi Lạc Thần lái xe đưa Storm đến biệt thự riêng của mình.

Anh bảo Storm đến sống cùng với anh trong thời gian tiếp theo, tiện cho anh bảo vệ sự an toàn của cô.

Đương nhiên Storm đồng ý, và lại vào giờ phút này cô cũng muốn được ở bên cạnh an ủi anh.

Storm sắp xếp xong đồ dùng cá nhân của mình trong phòng ngủ chính trên tầng hai, cô bước xuống lầu.

Storm sững sờ trong giây lát khi cô nhìn thấy Lôi Lạc Thần, lúc này anh đang ngồi thoải mái trên ghế sofa màu đen ở ngay chính giữa phòng khách, chân này bắt chéo chân kia, tay ung dung cầm ly rượu mạnh.

Anh nhìn thật đẹp trai, phong độ, bộ âu phục màu đen cùng với áo sơ mi trắng càng tôn lên sự tôn quý, chững chạc của một người đàn ông thành tựu.

Storm nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ mở mắt ra, sau khi bình tĩnh cô mới bắt đầu quan sát chung quanh.

Nhìn thấy chai rượu mạnh đặt trên bàn cà phê thủy tinh trước mặt anh Storm có phần bất ngờ, đó chính là chai rượu Macallan Fine & Rare Scotch Whisky, một trong mười chai rượu đắt tiền nhất trên thế giới, giá lên đến \$17,000 USD một chai, đó cũng là loại rượu mà ba cô thường uống nhất.

Cô tự hỏi bản thân của mình, thật ra thì mình hiểu anh được bao nhiêu.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng nhìn thấy anh uống rượu qua, nhưng cô không thể phủ nhận rằng đàn ông uống rượu nhìn thật thu hút, dường như khi men rượu thấm dần vào trong cơ thể của anh, nó tỏa ra một loại mị lực khiến người đối diện khó có thể cưỡng lại.

Vào giờ phút này không hiểu vì sao ngôi biệt thự rộng lớn lại yên tĩnh một cách lạ thường, yên tĩnh đến nỗi Storm có thể nghe được tiếng tim đập loạn của chính mình.

Storm bước từng bước chậm rãi đến gần anh, ánh đèn chói chang trên trần nhà rơi thẳng vào ly rượu mạnh trên tay anh, phản chiếu lại tia sáng màu hổ phách trong ly vào cặp mắt sắc bén của anh, càng tôn lên sự ngông cuồng lúc ẩn lúc hiện trong ánh mắt của anh.

Lôi Lạc Thần nâng ly rượu trên tay lên uống một hơi cạn sạch, chất lỏng màu hổ phách được anh nút xuống, cảm giác vừa đắng vừa ngọt vừa chất khiến tinh thần của anh sản khoái vô cùng.

Từ lúc Storm bước xuống anh đã biết, nhưng anh muốn xem cô gái nhỏ của anh định làm gì.

Bất gặp Storm nhìn anh không chớp mắt trong lòng anh vui vẻ vô cùng, mọi phiền muộn trong anh dường như vì sự hiện diện của cô mà không còn nữa.

Anh đặt ly rượu mạnh trên tay xuống cái bàn cà phê thủy tinh trước mặt, gương mặt anh tuấn ngược lên nhìn cô, môi anh bất giác cong lên thành một nụ cười hấp dẫn.

Kỳ thực Lôi Lạc Thần không hề nói gì, thế nhưng không hiểu vì sao ánh mắt của anh lại khiến trái tim cô cảm giác ấm áp vô cùng.

Cô bước đến bên cạnh anh, đột nhiên bàn tay to lớn vươn tới nắm lấy tay cô kéo một cái.

Hành động đột ngột của anh khiến Storm bất ngờ, thân thể mảnh mai bất thành linh ngã về phía trước ngồi gọn lên đùi anh.

Storm hốt hoảng choàng tay qua cổ anh, để tránh cho mình ngã xuống.

Tư thế ngồi như thế này nam dưới nữ trên nhìn thật ám muội, hai thân thể cọ sát vào nhau.

Gương mặt hai người gần nhau trong gang tấc, lúc này ánh mắt của Storm khi nhìn anh giống y như lời mời gọi, khiến dục vọng trong người anh trở dậy.

Bàn tay mạnh mẽ đang choàng qua vòng eo thon gọn của cô bất giác siết chặt hơn, khiến thân thể của hai người càng áp sát vào nhau.

Lôi Lạc Thần khom tới đặt lên đôi môi mềm mại của Storm một nụ hôn, nụ hôn thật dịu dàng cẩn thận.

Đôi môi mỏng không ngừng mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô, đầu lưỡi nóng bỏng từ từ tiến vào bên trong khoang miệng, lâu lâu lại lướt nhẹ trên cánh môi thơm ngọt, hành động nâng niu của anh khiến trái tim cô nhảy loạn.

Cảm giác ấm áp ướt át khi hai đầu lưỡi quấn lấy lẫn nhau tạo thêm sự kích thích, thân thể của Lôi Lạc Thần hiện lên một luồng khí nóng.

Dục vọng trong lòng anh như ngọn lửa bùng bùng cháy, bàn tay to lớn không yên phận vuốt ve nhẹ nhàng trên cơ thể quyến rũ của Storm.

Hai người hôn nhau cuồng nhiệt đến khi anh cảm nhận được hơi thở của Storm trở nên bất ổn anh mới lưu luyến buông đôi môi ngọt ngào của cô ra.

Anh khom tới bế bổng Storm lên, bước đi vững vàng lên lầu.

Vừa đi Lôi Lạc Thần vừa nhìn xuống người phụ nữ nhỏ bé trong lòng mình, lúc này cô y như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn ở trong vòng tay bảo vệ của anh.

Cặp mắt sáng long lanh của Storm nhìn anh không chớp, hai hàng mi dài cong vuốt chớp chớp y như cánh bướm nhìn thật xinh đẹp.

Gương mặt Storm lúc này vì hồi hộp trở nên ửng hồng, phản ứng thẹn thùng của cô chính là sự cảm động khiến anh không thể nào cưỡng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Trêu Chọc

Đi đến phòng ngủ, Lôi Lạc Thần dừng chân đá văng cánh cửa phòng ra, anh buông Storm xuống áp thân thể mềm mại của Storm vào bức tường phía sau, đôi môi mỏng hôn lên trán, má rồi dừng lại ở bờ môi ẩm áp.

Không biết do nụ hôn quá tuyệt vời hay vì cô không thể chịu nổi sự nâng niu từ anh, hai chân cô cảm giác mềm nhũn không còn sức lực, cô vươn tay ôm chặt anh.

Lôi Lạc Thần hôn lên cổ rồi từ từ hôn lên xương quai xanh xinh đẹp, cuối cùng dừng lại tại cặp ngực căng tròn săn cứng.

Toàn thân Storm rung lên trong tê dại, từng nơi môi lưỡi anh chạm vào đều để lại dấu ấn của riêng anh, những cánh hoa Hồng đỏ sẫm xuất hiện trên làn da trắng như tuyết của cô nhìn vào y như một bức tranh sống động.

Sau một trận yêu nhau cuồng nhiệt, Storm mệt mỏi thiếp đi trong lòng anh từ lúc nào cũng không biết, đến khi cô tỉnh giấc đã là nửa đêm.

Cô ngược đôi mắt mơ mơ màng màng còn chưa tỉnh hẳn lên, nhìn người đàn ông đang thoải mái ôm ấp cô trong lòng.

Ánh trăng tròn bên ngoài khung cửa sổ rọi thẳng vào hai người, phản chiếu lại nửa gương mặt ma mị, càng khiến anh nhìn hấp dẫn hơn bao giờ hết.

Lôi Lạc Thần ngồi dựa lưng vào đầu giường để mặc Storm thoải mái ngủ trong lòng mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra bầu trời xa xăm bên ngoài cửa sổ, không biết anh đang nhìn gì vì ngoài bóng đêm lạnh lẽo ra Storm chẳng nhìn thấy gì cả.

Storm choàng tay qua vòng eo rắn chắc, vùi gương mặt tuyệt mỹ vào lồng ngực ấm áp của anh.

Lúc này Storm mới ý thức rằng, cô đã quen với mùi hương quyến rũ tỏa ra từ trên người anh, mùi hương nhẹ nhẹ nhưng lại vô cùng thu hút thuộc về riêng anh.

Storm nằm yên trong lòng anh, đột nhiên cô nhớ đến điều gì đó.

- Lạc Thần, anh nghĩ sao về việc này?

Giọng nói ngọt ngào của Storm khiến anh thoát khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình, anh cúi đầu nhìn vào người phụ nữ trong lòng.

Mặc dù lúc này Storm không trang điểm, mái tóc vì mới ngủ dậy nên có phần lộn xộn thế nhưng vẻ đẹp của Storm không hề giảm đi ngược lại còn đáng yêu hơn nhiều.

Anh nhếch môi cười nhẹ, đặt lên trán cô một nụ hôn.

- An Nhi em đừng quá lo lắng, mọi chuyện đã có anh.

Storm gật đầu ôm chặt anh.

- Em tin, Lạc Thần của em là người đàn ông giỏi nhất.

Cô biết anh nói được thì sẽ làm được, cô tuyệt đối tin anh một trăm phần trăm, nhưng không hiểu vì sao trong lòng cô lại hiện lên cảm giác bất an.

Cô chỉ sợ họ ở trong tối còn anh ở ngoài sáng quá thật rất bất lợi.

Ngược lại với Storm, nỗi bất an trong lòng anh là do cô mà ra.

Anh chỉ sợ cô không đủ tàn nhẫn.

Nếu cô không ra tay tuyệt tình một chút thì cuối cùng người bị tổn thương nhất định sẽ là cô.

Trong lúc hai người đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại di động trên bàn reng lên, anh liếc ngang qua màn hình điện thoại.

Nhìn thấy dãy số quen thuộc anh không lập tức bắt máy.

- Chuyện gì vậy Lạc Lạc?

Nghe được giọng nói quen thuộc của anh hai, Lạc Tuyết vui mừng trong lòng.

Đầu gối bên kia thật im lặng, Lôi Lạc Thần chỉ nghe được tiếng hít thở nặng nề của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết bối rối trong lòng, cô không biết phải nói với anh hai như thế nào, Lạc Thần thật kiên nhẫn chờ cô lên tiếng.

Một lúc sau giọng nói bất đắc dĩ của Lạc Tuyết vang lên.

- Anh hai, anh có thể giúp em thay đổi thân phận được không?

Lôi Lạc Thần nhú mày theo lời nói của cô, anh lặp lại bốn chữ.

- Thay đổi thân phận?

Lạc Tuyết gật đầu đáp.

- Phải em đang ở Đông Nam Á.....

Nói đến đây Lạc Tuyết ngừng lại một chút, cô vốn dĩ nghĩ rằng anh hai sẽ mắn cô một trận vì một mình bay đến một nơi nguy hiểm như vậy.

Nhưng thật không ngờ anh hai lại không nói gì.

Không cần hỏi anh cũng biết vì sao Lạc Tuyết lại đến Đông Nam Á.

Lôi Lạc Thần phun ra hai chữ.

- Lý do!

Nghe được anh hai hỏi vậy, cô biết anh đã đồng ý nên nói ra nguyên nhân.

- Em muốn xem Nam Cường là người như thế nào, có xứng đáng làm người đàn ông của Lạc Tuyết em không.

Thế nhưng em không muốn anh ấy biết em là ai.

Nghe xong lời nói của Lạc Tuyết anh nhếch môi cười sán khoái.

Quả thật không hổ danh thiên kim tiểu thư của nhà họ Lôi.

Lúc này đột nhiên anh cảm thấy Nam Cường thật đáng thương.

Nam Cường ơi Nam Cường, ngàn lần vạn lần đừng khiến Lạc Tuyết thất vọng bằng không cuộc đời của cậu sẽ trở thành địa ngục.

- Được, em hãy cẩn thận!

Nói xong anh cúp máy, tính tình của Lạc Tuyết anh là người hiểu rõ nhất, một khi em ấy đã quyết định điều gì thì không một ai có thể thay đổi được.

An Nhi ở bên cạnh nghe được toàn bộ cuộc trò chuyện của hai người. Cô nhìn anh cười cười, lần trước khi gặp mặt Nam Cường, Nam Cường đã thay đổi rất nhiều, nhiều đến nỗi cô không nhận ra.

Ánh mắt thích thú của An Nhi khiến anh vô cùng hiếu kỳ, anh vươn tay nâng cằm cô lên để gương mặt kiều diễm của cô đối diện với anh.

- Em đang suy nghĩ gì vậy?

Storm nở một nụ cười thọc mạch đáp.

- Cầu mong Nam Cường bình an vô sự.

Storm nói xong chỉnh lại tư thế nằm của mình cho thoải mái hơn.

Bàn tay của Lôi Lạc Thần đang ôm cô bắt giắc siết chặt lại, anh cúi đầu đặt lên tóc cô một nụ hôn nhẹ, một nụ hôn dịu dàng không tình dục chỉ đơn thuần nói rằng anh yêu cô.

Trời vừa hừng sáng bên ngoài truyền đến những tiếng chuông cửa, Lôi Lạc Thần vốn dĩ đã thức dậy từ sớm nhưng anh không rời giường chỉ muốn nằm bên cạnh ngắm Storm ngủ.

Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên, khiến Lôi Lạc Thần phần nộ trong lòng.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy xe của Kỳ Sơn trong lòng càng thêm tức giận.

"Ding.....Ding.....Ding.....Ding....."

Anh nhẹ nhàng đặt Storm xuống giường, đứng lên đi vào phòng tắm.

Mười phút sau anh bước ra, tiếng chuông cửa chết tiệt vẫn reng lên không ngừng.

Trong lúc anh xoay người định đi xuống lầu mở cửa, anh nhìn thấy con mèo nhỏ trên giường nhút nhích.

Nhìn thấy Storm vùng vai từ từ mở mắt ra, tia sáng bên ngoài cửa sổ khiến mắt cô khó chịu nhắm lại.

Đột nhiên một bàn tay ấm áp xoa xoa đầu cô.

- Chào buổi sáng.

Nghe được giọng nói trầm trầm mang theo sự yêu thương, Storm kinh ngạc mở to mắt nhìn người trước mặt, đập vào mắt cô chính là Lôi Lạc Thần.

Anh nhìn thật đẹp trai, không biết anh rời giường khi nào mà trên người anh đã là bộ âu phục sang trọng, khác với phong cách thường ngày.

Nếu nói bộ quần phục mặc trên người anh càng tôn lên khí thế oai hùng mạnh mẽ, thì lúc này anh càng nhìn hấp dẫn hơn, thần thái kiêu ngạo, khí chất phi phàm, trên

người anh thoát lên phong thái chừng chặc của một người đàn ông thành tựu.

Storm nhìn anh đến không chớp mắt, chắc có lẽ cô lại thích anh mặc âu phục hơn.

Tâm tình của anh đã vì ánh mắt ngưỡng mộ của An Nhi mà trở nên tốt hẳn lên.

Anh khom người, áp gương mặt anh tuấn của mình sát vào mặt cô nói nhỏ.

- Sáng sớm em đã muốn khiêu gọi anh rồi sao?

Lôi Lạc Thần nói xong anh khom tới đặt lên môi cô một nụ hôn, nụ hôn của anh thật trong sáng không một tia dục vọng.

Storm e ngại phản bát.

- Em nào có....

Storm nói xong cúi gằm đầu, lúc này cô có thể cảm giác được mặt mình rất nóng, hai gò má cô ửng hồng.

Trong lòng Lôi Lạc Thần vui vẻ vô cùng, gương mặt đẹp trai tiến đến gần mặt của cô nói với giọng treu chọc.

- Anh.....anh..... anh...

đi mở cửa.

Lôi Lạc Thần nói xong anh đứng thẳng người lại, nhìn cô nở một nụ cười ám muội rồi xoay người rời khỏi phòng.

Lúc này Storm mới biết, vừa rồi anh cố tình treu cô.

Storm sững người trong giây lát, cô không ngờ Lạc Thần cũng có lúc đáng yêu như vừa rồi.

À mà vừa rồi mình suy nghĩ lung tung cái gì vậy?

Storm áp hai bàn tay lạnh lẽo vào hai gò má của cô, lúc này hai gò má cô nóng như lửa đốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Hồ Kỳ Long

Lôi Lạc Thần đi đến mở cửa, xuất hiện trước mắt anh là một đám người, nam có nữ có, già có trẻ có.

Nhìn thấy anh họ cung kính cúi đầu đồng thanh lên tiếng.

- Chào Cậu chủ

Lôi Lạc Thần quét mắt qua bọn họ, anh không nói gì chỉ gật đầu một cái.

Ánh mắt có phản bất mãn nhìn

Kỳ Sơn, lúc này đang đứng im lặng một bên.

Nhìn thấy sắc mặt không hài lòng của Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn liền lên tiếng giải thích.

- Lạc Thần, mẹ của em đã sắp xếp cho bọn họ đến để chăm sóc cho em.

Nhìn thấy một đám người quen thuộc, không cần Kỳ Sơn nói anh cũng biết họ được mẹ điều đến.

Nói cho dễ nghe là chăm sóc anh, nhưng trên thực tế là để bảo vệ sự an toàn cho anh.

Mẹ là người luôn suy nghĩ chu đáo, mặc dù anh đã trưởng thành nhưng lúc nào mẹ cũng lo lắng không yên tâm.

Lôi Lạc Thần dứt hai tay vào trong túi quần Tây của mình, xoay người lại thản nhiên bước vào bên trong.

Thân hình cao lớn thoải mái ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, Kỳ Sơn và mười mấy người giúp việc thận trọng bước theo sau anh.

Kỳ Sơn ngồi xuống bên cạnh Lôi Lạc Thần, anh định nói gì đó đột nhiên Storm từ trên lầu đi xuống.

Storm mặc trên người cái đầm dài màu trắng toát, cổ thuyền, mái tóc dài mềm mại phủ xuống bờ vai mảnh mai nhìn thật xinh đẹp trông sáng vô cùng.

Kỳ Sơn ngăn người nhìn Storm,

vẻ đẹp tự nhiên của cô quả thật rất thu hút.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy Kỳ Sơn nhìn chăm chăm vào Storm trong lòng cảm thấy khó chịu, anh bực bội hắt giọng.

- Ah Ummmmmmmm.....

Kỳ Sơn giật mình, chuyển tầm mắt của mình vào Lôi Lạc Thần.

Lúc này sắc mặt của Lôi Lạc Thần đen như đáy nồi.

Kỳ Sơn ngại ngùng lên tiếng.

- Chào em....

Nhìn thấy phản ứng của Lôi Lạc Thần Storm vui vẻ trong lòng.

Cô nhìn Kỳ Sơn mỉm cười đáp.

- Chào buổi sáng.

Nói xong cặp mắt sắc bén của Storm quan sát đám người giúp việc lúc này đi đi lại lại trước mặt cô.

Storm không hề kinh ngạc với tình cảnh trước mắt, cô còn cảm thấy sao họ lại đến muộn như vậy.

Với tính tình của bác gái khi anh vừa rời khỏi quân trường Hùng Tâm thì đáng lẽ ra phải có người chờ sẵn trước cửa biệt thự.

Cô bước tới ngồi xuống bên cạnh của Lôi Lạc Thần, bàn tay ấm áp của anh lập tức nắm lấy tay cô.

Người giúp việc được huấn luyện rất chuyên nghiệp, ba người ngồi xuống không bao lâu đã có người mang trà và đồ tráng miệng lên mời họ dùng.

Một người phụ nữ trung niên bước tới cung kính rót cho mỗi người một tách trà thơm nóng hổi.

Storm lịch sự vươn tay nhận lấy tách trà đang bốc khói từ trên tay người phụ nữ, không hiểu vì sao cô lại cảm giác người phụ nữ này nhìn rất quen.

Nhìn thấy sự nghi ngờ trong ánh mắt của Storm, người phụ nữ lịch sự giải thích.

- Mạnh Tiểu thư, tôi là Trần Sánh con gái của Trần Má.

Chúng ta từng gặp qua lúc cô còn nhỏ, khi cô đến Biệt thự Lôi Viên cùng với ba mẹ của mình.

Nghe người phụ nữ nói, Storm mới chợt nhớ ra.

Đúng rồi người phụ nữ này giống y trang như Trần Má, Storm cúi đầu lịch sự đáp.

- Thật xin lỗi Di, bây giờ con mới nhớ.

Người phụ nữ này được xem như bảo mẫu của Lạc Thần, cô từng nghe anh nhắc về bà ta.

Người phụ nữ thật rất hài lòng với thái độ của Storm, tuy cô được sinh ra trong một gia đình trâm anh thế phiệt, nhưng tính tình lại không kêu căng phách lối không xem ai ra gì.

- Mạnh Tiểu thư cứ gọi tôi là Trần Má, giống như cậu chủ.

Storm nhìn bà nở một nụ cười thân thiện gật đầu đồng ý.

Lôi Lạc Thần khom tới cầm lên tách trà do Trần Má rót cho anh đưa đến mép môi thổi thổi một chút, rồi uống một hơi cạn sạch.

Không hiểu vì sao dạo gần đây anh rất khát nước, uống rất nhiều nước nhưng cũng không cảm giác thỏa mãn.

Lôi Lạc Thần đặt tách trà trên tay xuống cái bàn trước mặt, anh ngước mắt lên nhìn Trần Má, bà liền hiểu ý ra lệnh cho tất cả người giúp việc lui xuống.

Ngay lập tức căn phòng rộng lớn chỉ còn lại ba người.

Kỳ Sơn nhìn một đám người vừa rồi còn đang bận rộn làm việc của riêng mình, thế nhưng chỉ một lời nói đã rút lui một cách trình tự.

Kỳ Sơn thầm tán dương sự huấn luyện của bác gái.

Người đời có câu "Phía sau của một người đàn ông thành tựu là một người phụ nữ đảm đang", bác gái không chỉ giỏi về việc cai quản người giúp việc trong nhà mà còn là một người nhìn xa trông rộng lúc nào cũng ở bên cạnh nhắc nhở bác trai.

Sau khi suy nghĩ lung tung, Kỳ Sơn mới nhớ đến nguyên nhân mình đến tìm Lôi Lạc Thần.

Anh nhìn Lôi Lạc Thần và Storm thận trọng nói.

- Lạc Thần em định giải quyết chuyện lần này như thế nào?

Anh bắt được tin, bên ngoài đang có lời đồn nói rằng em gia nhập vào quân đội là để làm nội ứng cho những thế lực ngầm trong hắc bang.

Cũng vì thân thể của em nên cấp trên càng tin theo tin đồn này.

Lôi Lạc Thần bình thần chỉnh lại tư thế ngồi của mình cho thoải mái hơn, anh dựa lưng về phía sau chân này bắt chéo chân kia, bàn tay ảp ảp vẫn luôn nắm lấy tay Storm.

- Chuyện này tôi không quan tâm, anh đã điều tra được gì về Ngọc Vũ Văn?

Nghe đến Ngọc Vũ Văn, bàn tay đang đặt bên hông của mình bắt giác cuộn tròn lại thành nắm đấm.

Kỳ Sơn uống một ngụm trà chậm rãi nói.

- Anh và Summer dùng hết khả năng của mình để điều tra về hắn ta. Cuối cùng cũng tìm ra được chút manh mối.

Theo thông tin bọn anh tra được thì tên Ngọc Vũ Văn này thân thể cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

Chỉ có điều người ở phía sau hắn mới là mối đe dọa đến với chúng ta.

Ánh mắt của Lôi Lạc Thần chợt hiện lên tia sáng, anh ngồi thẳng người lại về mặt thích thú nhìn Kỳ Sơn chờ anh nói tiếp.

Kỳ Sơn lấy điện thoại trong túi áo vest ra, dùng ngón tay trở quẹt quẹt trên màn hình vài cái, rồi mới đưa điện thoại cho Lạc Thần và Storm xem.

Trên màn hình lúc này xuất hiện hình ảnh của một người đàn ông, hắn sở hữu dung mạo anh tuấn, thần thái cao quý thận trọng, ánh mắt sắc bén, trong con ngươi đen tuyền kia phát ra tia lửa thu hút sự hiếu kỳ của người đối diện.

Sắc mặt của Storm chợt trầm xuống, cô đã gặp qua người đàn ông này.

Storm ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cô cũng nhớ ra.

- Lạc Thần, em từng chạm mặt người đàn ông này.

Lần trước khi em có hẹn với Thẩm Thanh tại quán Cafe Lover's, em đã gặp hắn.

Nhưng hắn là ai thì em không biết.

Nghe Storm nói vậy, Lôi Lạc Thần càng muốn tìm hiểu thêm về người đàn ông này.

Không cần suy nghĩ Lôi Lạc Thần cũng biết người đàn ông này thân thể không đơn giản, ánh mắt của hắn đã nói lên tất cả.

Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn, nếu Kỳ Sơn đã tìm ra được hình ảnh của hắn ta, thì Kỳ Sơn đã điều tra được thân phận của hắn.

Lôi Lạc Thần đưa điện thoại lại cho Kỳ Sơn.

Kỳ Sơn nhận lấy, ánh mắt lo lắng nhìn vào điện thoại chậm rãi báo cáo.

- Hắn tên là Hồ Kỳ Long năm nay 24 tuổi, là một người vô cùng nguy hiểm.

Hắn chính là thủ lĩnh đời thứ 37 của bang Ngự Long, bang phái đứng nhì ở Đông Nam Á.

Ở Đông Nam Á Bang Ngự Long chỉ dưới một bang phái đó chính là Bang con Rồng Vàng.

Hắn được liệt kê vào một trong mười người có thể lực mạnh nhất trong hắc đạo bây giờ.

** Mười người không sắp theo thứ tự đó chính là.

Tần Gia Uy, Mạnh Hùng, Nam Liệt, Hàn Mặc, Nam Cường, Tần Gia Nghiêm, Hồ Kỳ Long, Tôn Lữ, Triệu Hữu Thành, Mạnh An Phong.

Tuy Mạnh An Phong chưa chính thức tiếp nhận mối làm ăn gia tộc, nhưng hiện tại Mạnh Hùng đang huấn luyện anh để trở thành người thừa kế trong tương lai.***

Nghe Kỳ Sơn nói vậy lúc này Storm mới hiểu, thảo nào khi cô gặp mặt hắn ta, cô lại có cảm giác rằng người đàn ông này không đơn giản, trên người hắn tỏa ra tà khí khiến người đối diện không rét mà run.

Lôi Lạc Thần nghe Kỳ Sơn nói vậy, liền hỏi.

- Vậy hắn ta và Ngọc Vũ Văn có quan hệ gì?

Kỳ Sơn cười như không cười đáp.

- Thực chất họ không có quan hệ gì cả, có một lần Ngọc Vũ Văn vô tình giúp đỡ người phụ nữ của hắn ta, nên hắn đã hứa giúp Ngọc Vũ Văn một chuyện.

Lôi Lạc Thần không cần suy đoán cũng biết Ngọc Vũ Văn nhờ Hồ Kỳ Long làm gì.

- Kỳ Sơn, anh hãy điều tra về chuyện Ngọc Vũ Văn giúp đỡ người phụ nữ của Hồ Kỳ Long.

Tôi có cảm giác trong chuyện này không đơn giản.

Một người lòng dạ thâm độc như Ngọc Vũ Văn không tốt gì mà giúp đỡ người khác vô điều kiện, trừ khi hắn đã biết được thân phận của người phụ nữ đó.

Storm ngồi bên cạnh mỉm cười, Lạc Thần của cô luôn suy nghĩ chu toàn.

Ngẫm nghĩ một chút Storm nói.

- Chi cần chúng ta tìm cách ly gián Ngọc Vũ Văn và Hồ Kỳ Long, thì Ngọc Vũ Văn không còn khả năng để tác oai tác quái.

Hắn chỉ là một con cáo mượn oai hùm.

Kỳ Sơn gật đầu đồng ý với suy nghĩ của Storm.

- Phải nếu không có Hồ Kỳ Long chống lưng thì một mình tên Ngọc Vũ Văn không thể làm ra trò trống gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Du Bất Cần

Sau khi bàn xong chuyện chính Lôi Lạc Thần nắm tay Storm đứng lên, đột nhiên đầu anh đau như búa bổ, mọi thứ trước mắt trở nên mờ hồ, toàn thân anh không còn sức lực ngã quỵ xuống mặt đất.

Storm hốt hoảng trước tình cảnh này, theo phản ứng tự nhiên cô vươn hai tay ra ôm chặt vòng eo mạnh mẽ của anh, tránh cho đầu của anh va chạm với mặt đất.

Không như suy nghĩ của cô, Lôi Lạc Thần quá dũng mãnh nên sức lực của Storm không chống chọi nổi.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến Storm không kịp chuẩn bị, liền bị anh kéo theo ngã quỵ xuống đất, cánh tay va chạm mạnh vào cái bàn cà phê bên cạnh bầm tím, nhưng lúc này vì quá lo lắng cho Lôi Lạc Thần nên Storm không hề cảm giác đau.

Kỳ Sơn đứng bên cạnh, nhanh chân bước tới đỡ hai người lên.

Storm nhìn Lôi Lạc Thần lo lắng nói.

- Lạc Thần, anh có sao không?

Lôi Lạc Thần cố gắng trấn tĩnh bản thân nhìn Storm, nhưng ánh mắt sắc bén của anh lúc này đã không còn tia sáng lấp lánh như trước đây, thay vào đó là một đôi mắt không có hồn.

Tận trong trái tim của Storm hiện lên dự cảm chẳng lành, bàn tay mềm mại của cô đang ôm eo anh bắt gặp siết chặt hơn.

Lôi Lạc Thần là một người đầu đội trời chân đạp đất, chút đau đớn này không thể lấy mạng của anh.

C giọng nói mạnh mẽ của anh vang lên trấn an cô.

- Anh không sao!

Chắc có lẽ vì đứng lên quá nhanh nên đầu cảm giác choáng váng.

Kỳ Sơn không thể nào tin nổi những gì Lôi Lạc Thần vừa mới nói ra, nhưng anh biết dụng tâm của Lôi Lạc Thần.

Storm cũng giống như Kỳ Sơn, cô biết chuyện này không đơn giản như lời anh nói.

- Em đưa anh đến bệnh viện làm kiểm tra thì tốt hơn.

Lôi Lạc Thần ngồi lên ghế sofa dựa lưng về phía sau thận trọng đáp.

- Không cần đến bệnh viện!

Lời nói kiên quyết của anh khiến Storm tức giận.

Chẳng lẽ anh đợi đến khi mình chết đi rồi mới lo lắng hay sao?

Cô giận dữ chuyển tầm mắt của mình từ gương mặt anh tuần lúc này đã trở nên tái mét của anh nhìn sang Kỳ Sơn.

- Kỳ Sơn anh giúp tôi đưa anh ấy đến bệnh viện Thần Ái ngay.

Storm nói xong mặc kệ Lôi Lạc Thần có chống cự, cô và Kỳ Sơn cẩn thận điều Lôi Lạc Thần ra xe.

Nhìn thấy Storm nhất quyết như vậy, Lôi Lạc Thần không nỡ khiến cô lo lắng nên cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Cả đoạn đường đi đến bệnh viện Nhân Ái lòng Storm cứ cảm giác bất an, nhìn thấy sắc mặt đau đớn trán lấm tấm mồ hôi của anh, hai mắt cô đột nhiên cảm giác cay cay.

Storm nhích người sát vào một bên cửa, để anh nằm dài trên băng ghế đầu tựa lên đùi cô.

Vì Lôi Lạc Thần sở hữu thân hình cao lớn 1m9 nên chỉ nửa thân trên của anh nằm trên ghế còn về phần hai chân thì phải để ở dưới.

Storm dịu dàng cảm cái khăn lụa trắng lau đi những giọt mồ hôi trong suốt trên trán anh, tình hình của Lôi Lạc Thần lúc này càng lúc càng tệ hơn, lúc tỉnh lúc mê.

Cô chưa từng chứng kiến anh bất lực như bây giờ, cảm giác này khiến trái tim cô đau nhói.

Storm vươn tay sờ vào gương mặt anh tuấn của anh, tuy anh không nói gì nhưng dường như anh rất đau, đôi mày rậm nhíu chặt lại không buông.

Storm nắm chặt tay anh nhỏ giọng nói.

- Lạc Thần, em sẽ ở bên cạnh anh.

Không hiểu vì sao đoạn đường đi đến bệnh viện nói dài không dài nói ngắn không ngắn, nhưng xe chạy hoài lại không đến.

Lòng Storm nóng như lửa đốt, cô liếc nhìn cái đồng hồ điện tử trên nắp lô xe, họ vừa mới rời khỏi biệt thự có năm phút, sao thời gian lại trôi qua chậm đến như vậy.

Ngoài trời lúc này thật âm ảm mưa râm râm nhìn vô cùng thê lương, y như lòng của cô bây giờ.

Trên đường đi đến bệnh viện Thân Ái, Kỳ Sơn gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của Lạc Thần.

Cuối cùng họ cũng đã đến nơi, xe vừa dừng lại trước cửa bệnh viện, đứng chờ bọn họ là một người đàn ông mặc áo blouse trắng và bốn cô y tá trẻ nhìn thật xinh đẹp.

Cánh cửa xe được người đàn ông mặc blouse trắng mở ra, đập vào mắt cô là một người đàn ông trẻ, anh sở hữu gương mặt nam tính góc cạnh, ánh mắt linh lợi sắc bén.

Nhìn một cái Storm liền biết anh ta là bác sĩ cấp cao của bệnh viện, nhưng ngược lại với thân phận bác sĩ hiền lành cứu người của anh ta, trên người anh ta lại tỏa ra hơi thở chết chóc.

Điều đầu tiên lọt vào cặp mắt sắc bén của anh ta chính là Storm, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Lôi Lạc Thần khiến anh ta rất hiếu kỳ, hai người còn có hành động thân mật nữa.

Quen biết Lôi Lạc Thần nhiều năm anh ta cũng hiểu rõ tính tình không gần nữ sắc của Lôi Lạc Thần.

Người đàn ông dùng ánh mắt tọc mạch quan sát Storm, cô cũng không ngần ngại mà nhìn thẳng vào mắt anh ta, bị Storm nhìn chằm chằm anh ta mới ý thức được mình đã thất lễ.

Người đàn ông gật đầu chào cô một cái, rồi mới dồn hết sự chú ý của mình vào Lôi Lạc Thần.

Sắc mặt của anh ta đột nhiên trở nên thận trọng hơn khi anh ta nhìn thấy tình trạng của Lôi Lạc Thần.

- Mau, đưa cậu ấy vào phòng bệnh VIP.

Tôi phải làm kiểm tra ngay lập tức.

Người đàn ông nói xong, bốn cô y tá đứng phía sau bước tới.

Storm nhìn thấy bọn họ chuẩn bị chạm vào người đàn ông của cô, cô liền lên tiếng.

- Không cần!

Nói xong cô nhìn Kỳ Sơn.

- Anh giúp tôi đưa Lạc Thần vào trong.

Nghe Storm nói vậy về mặt của người đàn ông mặc áo blouse trắng hiện rõ tia thích thú, môi bất giác cong lên thành một nụ cười hấp dẫn.

Lúc này anh ta mới biết cô gái trước mặt mình là ai.

An Nhi lúc nào cũng ngoan cường như vậy, mặc dù đã nhiều năm hai người không gặp mặt nhưng tính tình chiếm hữu của cô không hề thay đổi, ngược lại còn nhiều hơn xưa.

Người đàn ông đẹp trai này không ai xa lạ chính là Du Bất Cần, bác sĩ trưởng của bệnh viện Thân Ái, cũng là con trai duy nhất của bác sĩ Du Tấn và Nhã Thanh.

Mấy năm gần đây Du Bất Cần thường xuyên bay qua bay lại giữa Thành Phố S và Đông Nam Á, nên ít có dịp gặp lại mọi người, cũng may lần này thật trùng hợp anh có mặt tại Thành Phố S.

Nụ cười rạng rỡ mang theo tia nguy hiểm của người đàn ông khiến Storm nhận ra anh ta, anh ta chính là con trai của bác Du, bác sĩ gia đình cũng là bạn tri kỷ của ba.

Sau khi được đưa vào phòng bệnh VIP, Lôi Lạc Thần vẫn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường lớn.

Storm ngồi bên cạnh giường bệnh, lòng đau như dao cắt.

Cảm giác bất lực chiếm lấy toàn bộ trái tim cô.

Cô xoay người lại nhìn Kỳ Sơn lúc này đang đứng im lặng phía sau.

- Kỳ Sơn, Lạc Thần bị sao vậy?

Anh ở bên cạnh anh ấy sao lại không biết sức khỏe của anh ấy có vấn đề!

Kỳ Sơn nhìn Storm lắc đầu trong vẻ bất lực.

- Thật ra anh cũng không biết Lạc Thần xảy ra chuyện gì, vừa rồi vẫn còn tốt mà.

Trong lúc hai người nói chuyện, đột nhiên cánh cửa phòng bệnh được ai đó đẩy ra, Storm và Kỳ Sơn cùng một lúc nhìn về hướng cửa.

Nhìn thấy Du Bất Cần cùng với hai cô y tá bước vào, Storm nôn nóng hỏi.

- Anh Du, Lạc Thần bị bệnh gì vậy?

Du Bất Cần bước chậm rãi về phía hai người, anh nhìn hai cô y tá, ý bảo họ lui ra ngoài trước.

Hai cô y tá hiểu ý gật đầu một cái rồi rời khỏi phòng, trước khi đi họ không quên đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Trúng độc

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Storm, Kỳ Sơn và Du Bất Cần.

Du Bất Cần sắc mặt thận trọng, đôi mày rậm hơi nhíu lại khi nhìn vào bệnh án của Lôi Lạc Thần.

Anh xem hết trang này rồi lật sang trang tiếp theo, một lúc sau mới ngược mắt lên nhìn sang Kỳ Sơn cất giọng nghi ngờ.

- Kỳ Sơn, dạo gần đây có người nào cố tình tiếp cận với Lạc Thần không?

Kỳ Sơn suy ngẫm một chút rồi lắc đầu trầm giọng đáp.

- Không tôi rất cẩn thận ai đến gần Lạc Thần, tôi sẽ không do dự mà người điều tra hấn ngay.

Nghe Kỳ Sơn nói vậy, Du Bất Cần nhíu chặt đôi mày rậm của mình, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Nhìn thấy vẻ mặt của anh, Storm nóng lòng nói.

- Anh Du, anh cứ nói thẳng!

Thật ra Lạc Thần bị bệnh gì?

Du Bất Cần nhìn Storm sắc mặt nghiêm túc không hề thay đổi, anh chậm rãi nói ra căn bệnh của Lạc Thần.

- Theo như kết quả kiểm tra, thì chúng tôi phát hiện trong người của Lạc Thần có hàm lượng gelsenicin, gelsamydin, gelsemoxonin, hydroxygelsamydin.

Trong đó hàm lượng koumin và gelsenicin là cao nhất.

Du Bất Cần nói ra một tràng khiến Storm và Kỳ Sơn chẳng hiểu gì cả.

Trong lòng hoang mang, Storm lập tức hỏi rõ.

- Anh Du, thật ra Lạc Thần bị bệnh gì?

Anh dùng những từ chuyên môn như vừa rồi, khiến em đau cả đầu.

Du Bất Cần nhìn Storm, anh quên mất những từ y khoa này chỉ có người trong ngành mới hiểu.

Du Bất Cần gật đầu nói.

- Nói cho ngắn gọn, Lạc Thần đã trúng một loại kịch độc.

Ánh mắt lo lắng của Kỳ Sơn chợt hiện lên tia bất ngờ, sắc mặt tối sầm lại, giọng nói có phần khó tin vang lên.

- Kịch độc?

Không thể nào!

Vì biết sẽ có người giờ trở muốn làm hại đến Lạc Thần, nên tôi đã rất cẩn thận.

Du Bất Cần thờ dài lắc đầu nói tiếp.

- Loại kịch độc này rất nguy hiểm, có tên gọi là Cây Lá Ngón, cây Lá Ngón là một loại cây leo, thân quần tường xanh, có thể dài tới 12m, thường được mọc ở miền rừng núi của Đông Nam Á.

Nếu ăn vào một lượng lớn có thể chết ngay lập tức.

Cũng may chất độc trong người của Lạc Thần không quá nhiều nên chỉ hôn mê bất tỉnh.

Nói đến đây Du Bất Cần dừng lại ánh mắt đang nhìn Lôi Lạc Thần chuyển sang Kỳ Sơn nói tiếp.

- Người hạ độc Lạc Thần đã phải tốn rất nhiều tâm tư, vì phải hạ độc từ từ nếu dùng một hàm lượng lớn thì Lạc Thần sẽ biết nên họ rất kiên nhẫn bỏ từng chút từng chút vào thức ăn hoặc đồ uống của Lạc Thần tránh có người nghi ngờ.

Nghe Du Bất Cần giải thích, Storm vươn đôi tay mềm mại xuống phía dưới lớp chân móng, nắm lấy tay Lôi Lạc Thần.

Không hiểu vì sao, lúc này bàn tay của anh lại lạnh vô cùng, trong lòng Storm trầm nghĩ.

Lạc Thần anh hãy yên tâm, em sẽ ăn miếng trả miếng, khiến người hạ độc anh phải ném thù mùi vị của Cây Lá Ngón.

Hoặc cô sẽ ép hắn nuốt xuống một thùng thuốc súng để trả thù!

Trong lúc Kỳ Sơn đang suy nghĩ người nào đã hạ độc, đột nhiên giọng nói nhỏ nhẹ của Storm vang lên thu hút sự chú ý của Kỳ Sơn và cả Du Bất Cần.

- Theo như lời nói của anh Du, thì người hạ độc Lạc Thần cũng chính là người thường xuyên ở bên cạnh anh ấy?

Du Bất Cần gật đầu đồng ý với lời nói của Storm.

- Phải, anh dám cam đoan với em rằng, người đó là người luôn ở bên cạnh Lạc Thần.

Kỳ Sơn ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên cặp mắt tức giận của anh hiện lên tia sáng, anh nhìn Storm.

- Anh đã biết hắn là ai!

Storm bất ngờ với lời nói của Kỳ Sơn, cô nhìn thẳng vào mặt của Kỳ Sơn, như muốn chứng thực lời anh vừa mới nói ra.

Kỳ Sơn nghiêm túc nhìn cô gật đầu một cái, thay cho câu trả lời.

Trong lòng Storm không hề nghi ngờ đến sự phán xét của Kỳ Sơn, vì cô biết anh là người hiểu rõ mọi chuyện diễn ra xung quanh Lạc Thần nhất.

Chuyện của người hạ độc đã có Kỳ Sơn lo, chuyện cô cần làm bây giờ chính là phải bình tĩnh nghĩ ra cách để giúp Lạc Thần giải quyết những kẻ muốn làm hại đến anh.

Storm trầm mặc một lúc, cuối cùng cô đưa ra quyết định.

- Kỳ Sơn, anh cho người loan tin ra ngoài.

Lạc Thần trúng kịch độc được đưa vào bệnh viện, tình hình vô cùng nghiêm trọng hiện tại còn chưa biết sống chết.

Nghe Storm nói vậy Kỳ Sơn giật mình, thật không ngờ Storm còn trầm tĩnh hơn cả anh.

- Anh đã hiểu.

Nghe hai người nói chuyện Du Bất Cần thật sự không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Anh bước tới bên cạnh giường bệnh, một tay vạch mắt của Lạc Thần ra, tay còn lại anh cầm đèn pin rọi thẳng vào mắt của Lạc Thần.

Sau khi kiểm tra thật kỹ anh bấm vào một cái nút màu xanh trên đầu giường.

Không bao lâu sau hai cô y tá quấy trở lại cùng với một chiếc xe đẩy, phía trên khay đặt rất nhiều dụng cụ y tế.

Du Bất Cần nhìn Storm và Kỳ Sơn nói.

- Hai người hãy qua bên kia chờ, để chúng tôi tiến hành quá trình giải độc.

Nghe Du Bất Cần nói vậy Storm và Kỳ Sơn mới đi đến cái ghế sofa đối diện với giường bệnh ngồi xuống.

Storm ngồi trên chiếc ghế mềm mại nhưng trong lòng không thoải mái chút nào, ánh mắt lo lắng không rời khỏi Lôi Lạc Thần lúc này đang nằm yên trên giường bệnh.

Du Bất Cẩn và hai cô y tá dùng một cái ống nhựa dài thọt vào trong cổ họng của anh, nhìn thấy họ mạnh tay đút ống nhựa xuống cổ anh, Storm cảm giác nhưng ngàn mũi kim nhọn đâm thẳng vào trái tim cô, đau đớn vô cùng. Bàn tay đang đặt bên hông bất giác siết chặt lại, chặt đến nỗi đầu móng tay đâm sâu vào da thịt nhưng Storm không hề để ý vì chút ít đau đớn này làm sao có thể so với nỗi đau của Lạc Thần bây giờ.

Nhìn thấy họ bơm vào ống nhựa một loại chất lỏng màu trắng đục, mặc dù Storm rất lo nhưng cô biết Du Bất Cẩn sẽ không làm hại đến anh.

Không bao lâu sau Lôi Lạc Thần họ lên vài tiếng, rồi lập tức ngôn ra liên tục.

Storm nhìn thấy không cảm lòng được liền ngồi bật dậy, bước nhanh đến bên cạnh giường bệnh nhìn Du Bất Cẩn.

- Các người đang làm gì vậy?

Nhìn thấy anh khó chịu như vậy, lòng cô rất đau.

Du Bất Cẩn nhíu chặt đôi mày râu của mình, nhìn Storm

Giọng nói có phần thiếu kiên nhẫn vang lên.

- Em nghĩ anh muốn lấy mạng của cậu ấy sao?

Cách này sẽ khiến cậu ấy thải ra chất độc trong người.

Kỳ thực tận sâu dưới đáy lòng Storm biết họ đang làm gì, nhưng vì quá khẩn trương nên đã không còn lý trí.

Cô nhìn Du Bất Cẩn hỏi tiếp.

- Vậy sau khi nôn xong, Lạc Thần sẽ không sao có phải không?

Du Bất Cẩn rút ống nhựa trong miệng của Lạc Thần ra đưa cho cô y tá bên cạnh nói tiếp.

- Không đơn giản như vậy đâu, anh phải tiêm cho Lạc Thần vài liều thuốc kháng sinh nữa.

Quan trọng hơn hết, Lạc Thần phải nằm trên giường bệnh ít nhất là hai tuần để điều dưỡng.

Ánh mắt đau lòng của Storm không rời khỏi Lôi Lạc Thần, cô nhìn anh nhỏ giọng.

- Không sao!

Chỉ cần anh không sao thì mất bao nhiêu thời gian cũng không quan trọng.

Sau khi mọi chuyện đã ổn Du Bất Cẩn tiêm cho Lạc Thần một liều thuốc kháng sinh, anh đặt ống kim tiêm xuống cái bàn bên cạnh, thuận tay tháo bỏ bao tay y tế vứt vào thùng rác nhìn Storm.

- Anh còn có chuyện nên đi trước, hai tiếng sau anh sẽ đến tiêm thêm cho Lạc Thần một liều thuốc.

Nói xong anh cùng hai cô y tá rời khỏi phòng.

Du Bất Cẩn vừa rời khỏi, Kỳ Sơn cũng đi.

Anh phải mau chóng chấp hành nhiệm vụ mà Lạc Thần đã giao cho anh.

Trong căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ này, ngoài tiếng thở nặng nề của Lạc Thần ra cái Storm nghe được chỉ là tiếng bíp bíp của những dụng cụ y tế.

Storm nắm tay anh, đặt bàn tay lạnh lẽo của anh vào má cô.

- Lạc Thần, anh phải mau khỏe lại.

An Nhi không thích anh Lạc Thần như bây giờ.

Storm vừa nói nước mắt từ khe mi cô vô thức rơi xuống gương mặt xinh đẹp, dừng lại trên mu bàn tay của anh.

Đột nhiên bàn tay của Lạc Thần có phản ứng, những ngón tay thon dài cử động nhẹ nhẹ rồi từ từ nắm lấy tay cô.

Cô ngỡ ngàng ngược mắt lên nhìn anh.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần nằm trên giường bệnh cặp mắt mở thật to nhìn cô, như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Storm vui mừng lao tới ôm chặt anh, cô chưa bao giờ cảm giác vui đến như vậy, trong lòng cứ ngỡ vài ngày nữa anh mới tỉnh lại.

Thà người bị trúng độc chính là cô, chứ nhìn thấy anh bất lúc như vừa rồi trái tim cô đau nhói.

Lôi Lạc Thần không ngờ Storm lại có phản ứng mạnh đến như vậy, cô ôm chặt anh mặt áp sát vào lồng ngực rắn chắc của anh mà khóc, khóc một cách nức nở y như lúc nhỏ.

Anh vươn tay vuốt ve mái tóc dài óng ánh của cô, cất giọng trấn an.

- An Nhi em đừng khóc nữa, em khóc sẽ khiến anh rất đau lòng.

Storm nghe anh nói vậy cô ngừng khóc, tay bắt giắc lâu lâu những giọt nước mắt trên mặt cô.

Cô ngồi thẳng người lại, ánh mắt lung trông nhìn anh.

- Em không sao..... không sao nữa rồi.

Lôi Lạc Thần biết cô đang cố kiềm chế cảm xúc trong lòng, vì không muốn anh lo.

Anh nhìn một vòng căn phòng, ngoại An Nhi ra không còn ai khác.

Anh thân nhiên khom tới hôn Storm, hành động đột ngột của anh khiến cô bất ngờ toàn thân cứng.

Nhưng lập tức cô thả lỏng thân thể của mình đáp trả nụ hôn của anh, cô choàng tay qua vòng eo rắn chắc ôm anh thật chặt.

Đột nhiên Lôi Lạc Thần buông cô ra thì thắm vào tai cô, giọng nói trầm trầm mang theo mùi hương quen thuộc của anh phả thẳng vào mặt cô.

- An Nhi mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là một màn kịch để cho Ngọc Vũ Văn xem.

Toàn thân Storm cứng đờ, thì ra anh đã biết trước bên cạnh anh xuất hiện nội gián.

Storm đẩy anh ra, tức giận đánh vào ngực anh một cái.

- Sao anh không nói sớm, làm em lo muốn chết!

Storm phùng mang trợn mắt với anh, Lạc Thần nhếch môi cười nhẹ.

- Anh không ngờ An Nhi của anh lại lo lắng như vậy?

Storm nhìn thấy sắc mặt đắc ý của anh cô càng thêm tức giận, xoay mặt sang chỗ khác không muốn đối diện với anh.

Nhưng Lôi Lạc Thần không ngờ, khi cô vừa xoay mặt sang chỗ khác môi cô bất giác chọt hiện lên một nụ cười.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy Storm thật sự giận anh, anh lo lắng giải thích.

- Thật ra anh muốn nói với em, nhưng vì trong biệt thự có người do Cao Huy dùng xếp để giám sát nhất cử nhất động của anh, nên anh không tiện nói với em.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Dục Vọng

Nhìn thấy thái độ lạnh lùng cùng với cử chỉ hờ hững của Storm đối với lời giải thích của anh, lòng Lôi Lạc Thần hiện lên nỗi băn khoăn, kỳ thật ngoài An Nhi ra không một ai có thể khiến lòng anh bối rối.

Anh xoay người Storm lại, bắt buộc cô phải đối diện với ánh mắt thiết tha của mình.

Storm không hề khuất phục, cô cup mắt lẩn tránh ánh nhìn đăm đũa của anh, vì cô biết mình sẽ không tài nào làm ngơ được gương mặt anh tuấn này.

Lôi Lạc Thần vươn tay nâng cằm Storm lên, anh khom tới không nói gì, bá đạo phủ lên môi cô một nụ hôn sâu, nụ hôn dịu dàng, ấm áp mang theo tình cảm chân thành anh dành cho cô.

Đôi mắt tròn lấp lánh của Storm từ từ khép lại, cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân cô.

Sau nụ hôn nồng nàn Lôi Lạc Thần từ từ buông đôi môi mềm mại của Storm ra, trước khi rời khỏi môi cô anh thân nhiên dùng đầu lưỡi ẩm ướt của mình lướt nhẹ trên cánh môi cô, tiếp theo sau anh dùng ngón trỏ dịu dàng lau đi nước bọt còn đọng lại trên môi cô.

Cô nhìn anh nở một nụ cười ngọt ngào, đáng vẻ hấp dẫn này làm sao cô có thể cưỡng lại.

Mọi tức giận mà cô cố tình bày ra đều tan theo nụ hôn vừa rồi.

Đột nhiên Storm nhớ đến điều gì đó, cô ngồi thẳng người lại nhìn anh nói.

- Cao Huy không có cơ hội ở bên cạnh anh, thì làm sao có thể hạ độc?

Lôi Lạc Thần hừ lạnh một tiếng, tay theo thói quen choàng qua eo Storm.

- Hừ.... Cao Huy thì không nhưng ở trong tổ chức Soul thì có nội gián của hắn ta!

Storm ngẫm nghĩ lại lời nói của anh, cô thắc mắc hỏi.

- Với quyền lực của Ngọc Vũ Văn hiện giờ, em tin rằng hắn không có khả năng để thao túng người của tổ chức Soul.

Lôi Lạc Thần vươn tay vuốt ve mái tóc dài óng ánh của cô, cất giọng vui vẻ.

- An Nhi quả nhiên rất thông minh.

Ngọc Vũ Văn không có năng lực đó nhưng Hồ Kỳ Long thì thừa!

Storm gật đầu tỏ ra mình đã hiểu.

- Phải... sao em lại quên mất phía sau Ngọc Vũ Văn còn có Hồ Kỳ Long.

Hồ Kỳ Long này thân thể không đơn giản, chúng ta phải tìm cách mau chóng giải quyết chướng ngại vật này.

Không có Hồ Kỳ Long thì Ngọc Vũ Văn cũng chỉ là một con cọp giấy.

"Ha...ha...ha...."

Lôi Lạc Thần cười thật sảng khoái, Storm đã thể hiện ra bản năng ứng biến của mình nên anh rất an tâm.

Vì anh biết nếu kẻ thù thật sự muốn đối phó với Storm, thì sẽ không dễ dàng gì làm hại được cô.

Cánh nặng trong lòng anh bấy lâu nay cuối cùng cũng có thể buông xuống.

Lôi Lạc Thần hân hoan trong lòng, anh khom tới đôi môi mỏng phủ lên môi cô, đầu lưỡi ẩm áp nhẹ nhàng tách đôi môi mềm mại của Storm ra, tiến vào bên trong.

Anh yêu thương mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Hai người hôn nhau say đắm, toàn thân cả hai cảm giác nóng hừng hực, bàn tay đang choàng qua eo cô vô thức siết chặt hơn khiến thân thể hoảng mý của Storm áp sát vào người anh, cặp ngực căng tròn của Storm theo hơi thở nặng nề của cô mà phập phồng lên xuống, không ngừng cọ sát vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Vật nam tính của Lôi Lạc Thần không biết từ lúc nào đã cương cứng nhô lên dưới lớp quần, dường như muốn phóng thích ra bên ngoài.

Tay anh bắt đầu không yên phận sờ soạng khắp nơi trên cơ thể gợi cảm của Storm.

Trong lúc hai người chìm đắm trong dục vọng, đột nhiên cánh cửa phòng bệnh bị ai đó đẩy ra.

Storm hét hoảng, theo phản ứng tự nhiên cô vội vàng đẩy Lôi Lạc Thần ra.

Du Bất Cần đứng ngậy người tại cửa, ánh mắt khó tin nhìn hai người.

Nhìn thấy cử chỉ thẹn thùng cùng với gương mặt ửng hồng của Storm, anh biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Anh không ngờ lúc này hai người còn có tâm trạng muốn đối phương.

- Ah...um....

Anh ngại ngùng hắng giọng bước vào.

- Còn có chuyện tôi quên nói với cậu.

Du Bất Cần vừa nói vừa bước đến bên cạnh giường bệnh.

Lôi Lạc Thần nhìn Storm, lúc này hai gò má của cô đỏ như trái cà chua.

Đôi môi mỏng của Lôi Lạc Thần

hơn nhếch lên thành một nụ cười thích thú.

Nhìn Storm một lúc anh quay sang nhìn Du Bất Cần.

- Chuyện gì anh cứ nói!

Du Bất Cần hơi kinh ngạc, ánh mắt vừa rồi của Lạc Thần khi nhìn Storm thật dịu dàng, khiến anh không thể nào tin được đó chính là Lôi Lạc Thần lạnh lùng ngang tàng mà anh đã quen biết nhiều năm.

- Tôi quên nói với cậu rằng, mặc dù cậu không trúng kịch độc nhưng vì ở trong căn phòng đó quá lâu nên ít nhiều gì cũng đã hít vào một lượng nhỏ độc tố.

Hàm lượng quá ít nên không thể lấy mạng của cậu nhưng cũng không thể quá lơ là.

Nếu trong người cậu có chỗ nào không ổn thì phải nói cho tôi biết để làm kiểm tra ngay.

Nhìn bề ngoài dường như Lôi Lạc Thần đang lắng nghe Du Bất Cần nói, nhưng trên thực tế toàn bộ sự chú ý của anh đều dồn hết vào gương mặt e ngại của Storm, anh chỉ lạnh lùng đáp.

- Tôi biết.

Storm ngồi bên cạnh cúi gằm đầu, dù sao Du Bất Cần cũng được xem như người bạn thân thiết của hai người, nên cô rất ngại khi anh nhìn thấy hai người âu yếm.

Du Bất Cần thừa biết Lôi Lạc Thần không để ý đến lời nói của anh, nên tức giận quát lớn.

- Biết thì tốt!

Nói xong anh bực bội xoay người lại bước ra khỏi phòng, miệng lầm bầm.

- Suốt ngày chỉ lo nghĩ đến tư tình nam nữ, đợi đến khi thực sự xảy ra chuyện thì đừng có mà tìm mình giúp đỡ.

"Đừng....."

Đùng một tiếng cánh cửa phòng bị Du Bất Cần đóng sầm lại.

Storm đang ngồi bên cạnh giường mặt cúi xuống nhìn vào bàn tay của mình, nghe được tiếng cửa đóng lớn cô ngược mắt lên nhìn về nơi phát ra âm thanh kia.

Nhìn thấy cánh cửa phòng khép chặt lại, cô đưa mắt nhìn Lôi Lạc Thần.

Storm kinh ngạc khi chạm phải ánh mắt yêu thương của anh nhìn mình.

Thần sắc bình thản của Lạc Thần nói cho cô biết anh thật sự xem Du Bất Cần là người tàn nhẫn, nên anh ấy mới giận đến như vậy.

- Anh á, khiến anh ấy giận thật rồi.

Lôi Lạc Thần nhún vai tỏ thái độ bất cần.

- Ngoài An Nhi ra, người khác không liên quan gì đến anh.

Storm lắc đầu cười tươi, từ nhỏ đến lớn anh là như vậy đó, người khác nghĩ gì anh không quan tâm.

Storm ngồi bên cạnh anh cả đêm, tay không rời khỏi bàn tay ấm áp của anh.

Không biết vì quá mệt mỏi hay vì trong người không được khỏe, Storm thiếp đi từ lúc nào cô cũng không biết.

Lôi Lạc Thần đang ngồi trên giường bệnh nhưng không có ý định nghỉ ngơi, anh gọi cho Summer đem máy vi tính bán vào cho anh.

Anh phải xem lại thông tin của Hồ Kỳ Long.

Có câu "Biết người biết ta trăm trận trăm thắng."

Mười lăm phút sau, Summer cầm trên tay máy vi tính đẩy nhẹ cửa phòng bệnh bước vào.

Nhìn thấy Storm nằm trên giường bệnh đầu dựa vào ngực Lôi Lạc Thần mà ngủ, Summer không đợi Lôi Lạc Thần lên tiếng đã cẩn thận bước đi rất nhẹ nhàng, sợ mình sẽ đánh thức Storm.

Summer đặt máy vi tính xuống cái bàn bên cạnh Lôi Lạc Thần rồi tự giác rời khỏi phòng.

Từ lúc Summer bước vào phòng bệnh cho đến khi cô rời khỏi phòng, hai người không nói với nhau một lời chỉ sợ tiếng động nhỏ cũng có thể đánh thức Storm.

Sau khi Summer rời đi, Lôi Lạc Thần mở máy vi tính ra truy cập vào kho dữ liệu toàn cầu.

Bàn tay thành thạo thao tác trên bàn phím, chỉ trong tích tắc tầng tầng phòng bị đã bị Lôi Lạc Thần phá vỡ, môi anh hơi cong lên. Cảm giác thỏa mãn khi dễ dàng đột nhập vào mạng lưới toàn cầu khiến tin thần của anh càng thêm phấn khởi.

Chắc có lẽ không một chương trình chống xâm nhập nào có thể làm khó được anh.

Nhìn vào màn hình máy vi tính cả đêm mắt anh cảm giác cay cay, anh nâng tay ấn ấn vào mi tâm của mình, mắt một mí nhắm lại rồi mở ra.

Anh nhìn vào cái đồng hồ trước mặt, thời gian trôi qua thật nhanh mới đó đã là bốn giờ sáng.

Anh đã làm việc cả đêm, lúc này anh mới nhớ lại An Nhi vẫn còn ngon giấc trên lồng ngực ấm áp của mình.

Lôi Lạc Thần nhìn Storm, anh đau lòng vươn tay vuốt ve mái tóc dài của cô, đầu cúi nhẹ hôn lên tóc cô.

- Thật ngốc.

Nói xong anh đặt máy vi tính sang một bên, chỉnh lại tư thế nằm của mình và cô cho thoải mái hơn.

Một tay anh ôm cô vào lòng tay còn lại dịu dàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô.

Storm ngủ thật say, cảm giác mặt của mình hơi nhột nhột, cô vùi gương mặt xinh đẹp của mình vào lồng ngực của anh tay choàng qua eo anh, ôm anh ngủ tiếp.

Môi Lôi Lạc Thần hơi cong lên, hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.